

Giới thiệu Diệp Diệp Hồ Lai

Thể loại: Hiện đại, thiên chi kiều tử, nữ truy, hài, 1vs1, ngọt sủng

Số chương: 48

Edit: Phở

Diệp thiếu gia có tiếng là người ngoan độc lạnh lùng, tính tình hi nộ vô thường, là một hồn thể ma vương của thành phố.

Người ta bảo "nồi nào úp vung nấy", thế mà Hồ Lai Lai và Diệp Mạnh Trầm lại đi cùng nhau... Có ai đã từng thấy ngọc manh thô thành một đôi với sói hoang chưa?!!!

Thắng đến một ngày,

Hồ Lai Lai trước mặt mọi người ôm cổ Diệp Mạnh Trầm, mềm giọng làm nũng: "Em là cái gì của anh nha?"

Diệp Mạnh Trầm như rồng mây: "Tâm can."

※ Ông chủ công ty game x chủ blog giám định bảo vật gia truyền

※ Mục tiêu của chúng ta là-- ngọt ra sâu răng!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hồ Viễn Hàn cùng Trình Văn Hành là một đôi thanh mai trúc mã không bình thường.

Từ nhỏ đến lớn, hai người đều nhìn nhau không thuận mắt, không có việc gì liền đánh nhau.

Kết quả có một lần không cẩn thận đánh tới trên giường, lại không cẩn thận đã mang thai, lại không cẩn thận bị phát hiện.

Là một thương nhân thành công, Hồ Lương Tùng có một thái độ thập phần coi mờ đối với nhân sinh. Nhưng về vấn đề quan hệ nam nữ lại phi thường bảo thủ, tuyệt không cho phép trong nhà mình xảy ra chuyện chưa lãnh giấy kết hôn mà đã làm cho con gái nhà người ta to bụng.

Vì thế, Hồ Viễn Hàn ngày hôm đó liền bị kêu trở về nhà, giờ phút này đang quỳ gối trong chính viện nhà mình mà tỉnh táo lại. Nhân tiện tiếp thu bảo táp giáo huấn.

"Mày cái đồ hồn trùng! Làm bậy! Quá thực chính là làm bậy!"

Hồ Lương Tùng tức giận đến chỉ nghĩ muốn đập hấn một phát.

Ai ngờ đụng phải người sai khen ngược. Chẳng những không có chạy nhanh nhận sai, ngược lại linh quang chợt loé, kích động cầm tay Trình Văn Hành, lâm thời làm một cái qua loa mà lại thần thánh quyết định --

"Văn Văn, con chúng ta tên gọi là Hồ Lai Lai thế nào?"

"....."

Lúc này Hồ Lương Tùng không hề cùng hấn khách khí nữa, tiện tay nhặt lên một cành cây khô, trực tiếp hướng trên người hấn mà đánh. Một màn này lại vừa lúc bị cách vách Diệp Định Chương đang ngồi uống trà trên ban công nhìn thấy.

Hấn lướt qua lá trà trong cốc, nhẹ hóp một ngụm, rồi sau đó từ từ thở dài: "Ai, thật là nhục văn nhĩ a."

Người làm công tác văn hoá cùng người làm ăn từ trước đến nay không đối bàn. Đối với việc này Hồ Lương Tùng đã sớm thành thói quen, miệng không phản ứng, nhưng trong tay nhánh cây gãy tiếp theo liền hướng trên lầu bay đi. Đối với lão đồng học kia cũng không khách khí một chút nào.

Lại vẫn như cũ không thể bảo vệ tôn nghiêm cho con gái nhà người ta.

Mười tháng sau, cái tên vừa như trò đùa vừa như nghiêm túc cứ thế xuất hiện trên hộ khẩu Hồ gia.

Lịch sử quậy phá của Hồ Lai Lai cũng chính thức được mở màn. Một câu "cảm kỳ thư họa mọi thứ sẽ không, ăn nhậu chơi bời tất cả đều tinh thông" cũng đủ để khái quát về nhân sinh của cô.

Đến nay mắt thấy cô cũng đã sắp thành niên, theo lý thuyết giai đoạn quậy phá kia cũng nên đến hồi kết. Kết quả ở kì thi đại học đếm ngược một trăm ngày cô lại trốn tiết tự học vật lý buổi tối, một mình đi vào quán bar trong nội thành.

Bên trong nhìn như quán bar bình thường, thật ra có một tầng hầm hoàn toàn khác biệt.

Đúng 8 giờ tối. Tất cả bóng đèn tự quang đồng loạt được bật lên, chiếu sáng khu đất trống ở trung tâm. Đồng thời xung quanh cũng nhanh chóng tràn ngập những tiếng hoan hô phấn khởi. Ở khu khán đài sức chứa 200 chỗ đã bắt đầu nhốn nháo chen chúc.

Sự náo nhiệt của thành thị vào ban đêm được đài đầu quyền anh ngằm dưới lòng đất này thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Vốn dĩ nơi đây không tiếp khách lạ, Hồ Lai Lai sở dĩ có thể vào cũng vì nơi nơi móc nối quan hệ tìm người môi giới.

Lúc này vừa lúc đạt tới cao trào đầu tiên, cò cổ vũ tung bay, tiếng reo hò sóng sau cao hơn sóng trước. Thậm chí còn nghe được trong không khí phảng phất mùi máu tươi.

Nhưng cô không hề hứng thú, ngược lại đi xuyên qua đám đông chen chúc như đang tìm kiếm cái gì. Không phát hiện trên lầu vẫn còn một tầng.

So với sự náo nhiệt ở bên dưới, bên trên có vẻ quanh què hơn rất nhiều. Không có một ánh đèn nào, chỉ có ánh sáng chớp loé từ mấy cái đèn tụ quang trên cao, căn bản không chiếu sáng được cái gì. Thế nên tầng lầu này dường như đã hoà làm một với không trung tối đen.

Mà ở vị trí trên cao có tầm nhìn tốt nhất này, có hai người đàn ông đang ngồi.

Một người tựa trên ghế dựa, đôi chân dài gác trên mặt bàn, giữa môi ngậm một điếu thuốc. Biểu tình nhạt nhẽo bị ánh sáng màn hình ảnh đến càng thêm xa cách, đáy mắt đen nhánh không ánh sáng. Tựa hồ cũng không hề quan tâm đến dưới lầu đang kịch liệt thi đấu.

Còn người sau có vẻ khá nhập tâm, ít nhất đang xem thấy có tuyến thủ thua còn mắng hai câu, sau đó đổ hết trách nhiệm lên đầu người bên cạnh: "Mày nói xem mày vừa về nước kia lên thua mấy trận, cũng quá đen đi. Lần sau ông đây tuyệt đối không đi cùng mày!"

Uống một hớp rượu, Trần Khoa lại hỏi: "Mày lại thua tiền rồi có phải không?"

"Ừm"

"....."

Đều nói Hoàng Thượng không vội thái giám đã gấp. Nhìn thấy anh như vậy rất không yên tâm, Trần Khoa rút cuộc tình mẫu tử tái phát, tận tình khuyên bảo nói: "Mày không phải thích chơi trò chơi sao, sao không nghĩ tới mở một công ty game?"

"Có nghĩ."

"Thật sự?" Vừa nghe còn có hi vọng, hần lập tức có tinh thần lên, "Vậy mau mở a!"

"Quá phiền toái."

"..... Mày xem lại mày đi. Tư tưởng quá bất chính! Thời buổi này làm cái gì mà không phiền toái. Lại nói, mày tốt xấu cũng đã 25, cứ như vậy cũng không phải là cách, còn nghĩ náo tới khi nào?"

"Chết."

"..... Dưa! Mày có thể đừng trả lời mà không cần suy nghĩ như vậy không! Chúng ta mang cái danh phú nhị đại này chính là bị mày cái loại phân chuột làm ô ւế!"

Trần Khoa rõ ràng không dự đoán được đáp án càng thêm đánh thẳng vào tâm hồn, tức giận đến mức lại uống lên vài hớp rượu giải sầu.

Kỳ thật hần cũng không nghĩ đi chỉ trích Diệp Mạnh Trầm rằng cả ngày chỉ biết ăn nhậu chơi bời. Bởi vì năm đó trong nhà cho anh tiền gây dựng sự nghiệp anh đã sớm trả lại hết.

Vấn đề hiện tại là, vị thiếu gia Diệp gia này chính là một hỗn thể đại ma vương chính cống. Đối với công ty có sẵn của nhà mình không hề hứng thú. Càng thích theo đuổi mới mẻ kích thích khoái cảm.

Cho nên những thứ tiền vốn đó hoàn toàn không dùng vào việc chính đạo, mà chỉ đầu tư ở chút hạng mục mạo hiểm.

Nói một cách khó nghe, đó chính là không làm việc đáng hoàng.

Cơ mà nếu hần nghe không vào, Trần Khoa cũng lười tự làm mình mất mặt. Đem lực chú ý một lần nữa đặt ở trận đấu thứ hai sắp bắt đầu. Ai ngờ trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy một thân ảnh thú vị, lại toát ra một bụng ý nghĩ xấu.

"Đứng rồi, nghe nói lúc mày ở bên Mỹ, người hầu nhỏ của mày làm phiền mày ghê lắm, ba ngày gọi một cuộc điện thoại, năm ngày gửi một cái quà tặng? Từ ngày mày về nước, con bé còn tới làm phiền mày không? Hay là lại càng trầm trọng thêm?"

Không ai nói chuyện.

Cũng may Trần Khoa không để bụng hần có trả lời hay không, một lần nữa nhìn dưới lầu, buổi biểu diễn cũng đã bắt đầu. Vui sướng khi người gặp họa nói: "Nha, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, kia không phải là người hầu nhỏ sao, con bé cũng thích xem quyền anh?"

Nghe vậy, đáy mắt Diệp Mạnh Trầm rút cuộc xuất hiện một chút gọn sóng, buông đi động, khẽ nâng tầm mắt nhìn xuống đảo qua.

Đồng phục trắng xanh ở giữa một đám màu sắc tối trầm đặc biệt chói mắt. Mà chủ nhân của nó còn đang nhìn quanh khắp nơi. Khuôn mặt bị máy sượt hấp tới đỏ bừng còn rõ nét non nớt trẻ con, cũng không khí sôi trào đã tính nơi đây không hề thích hợp.

Mẹ nó, thật đúng là nơi nào cũng dám theo tới.

Diệp Mạnh Trầm nhăn mày, không nói chuyện. Tàn thuốc ném trên mặt đất, dẫm nát, đứng dậy đi xuống lầu.

Đáng thương Hồ Lai Lai còn không biết đại họa đang bùng xuống. Còn đang cùng quân sư quạ mo của mình báo cáo tình huống, ưu sầu nói: "Thu Thu, tình báo của chị có đáng tin không vậy? Như thế nào em xoay một vòng lớn, còn không có nhìn thấy anh họ chị đâu?"

"Trên lầu thì sao, tìm chưa?"

"Lầu..... Trên lầu? Còn có trên lầu?"

Nắm giữ một manh mối quan trọng, cô lập tức dừng bước chân, ngửa đầu nhìn kỹ xem

Rốt cuộc nhận ra vì sao mình vẫn luôn tổn công vô ích. Chuẩn bị đi tìm cầu thang lên lầu.

Đáng tiếc xuất sư bất lợi.

Còn chưa đi được hai bước, Hồ Lai Lai lại bị anh trai môi giới cầm mã QR đuổi theo muốn chuyển khoản. Lúc này mới nhớ ra mình vừa rồi quá sốt ruột đã quên trả tiền. Vội vàng lấy di động ra quét mã, lại nghe anh trai môi giới đột nhiên kêu một tiếng "Diệp tiên sinh".

Diệp tiên sinh?

Tay cô run lên, vì ba chữ mà phân tâm. Sau khi đại não trống rỗng lại lần nữa được lấp đầy. Trên mặt cô hiện lên một chút hoảng hốt, tâm giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Hiển nhiên, Hồ Lai Lai đã đoán được vị "Diệp tiên sinh" này là ai. Nếu đổi lại là tình huống bình thường, cô đã sớm nhào tới. Nhưng mà hiện tại cô đang ở trạng thái người theo dõi, tuyệt đối không thể bị phát hiện, cho nên chạy trốn vẫn là quan trọng nhất.

Chạy trốn quan trọng.

Cô lập tức kéo áo khoác đồng phục trùm lên đầu, ý đồ bịt tai trom chuông. Còn định chọn một hướng tốt để chạy.

Bỗng một cổ hơi thở quen thuộc mang mùi thuốc lá nhàn nhạt bao trùm lấy cô, chui vào khoang mũi. Giống như là bình yên trước cơn bão, dấu điểm nguy hiểm làm con người ta phải đề cao cảnh giác.

Diệp Mạnh Trầm đứng yên trước mặt cô.

Nhận thức điều này làm thân mình Hồ Lai Lai cứng đờ, muốn quật cường kiên trì đến cùng. Không hề rời rắm, tùy tiện chọn một hướng khác muốn đi.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Ở phía sau sắc mặt người đàn ông hơi trầm xuống, tóm cổ áo cô, một tay đem cô xách về, giọng điệu không tốt nói: "Anh đã nói qua chưa, muốn làm gì thì làm cho thật tốt, đừng để anh phát hiện."

"....."

Nói đến cũng thật là hồ thẹn. Năm ngoái anh về nước, Hồ Lai Lai liền bước lên con đường mang tên "theo dõi" không thể quay đầu. Nếu không, khi nào mới có thể thấy anh. Đương nhiên, không một lần nào thành công, lần nào cũng bị tóm cổ.

Tựa như như bây giờ.

Nhưng mà nhé, cô cũng biết mình vô lý, cho nên không có cường từ đoạt li. Sau khi suy nghĩ lại, nhanh chóng xoay người, dựng thẳng lên ba ngón tay, bảo đảm nói: "Anh yên tâm, lần sau em tuyệt đối sẽ không bị anh phát hiện!"

Cô trung ra một đôi mắt sáng ngời mà chân thành tha thiết, tựa hồ hồ quyết tâm rất lớn.

Nhưng mà, còn con mẹ nó dám có lần sau?

Diệp Mạnh Trầm mắt đen liếc cô, lười cùng cô vô nghĩa, đang muốn làm cô tụt từ chỗ nào liền quay về chỗ đó. Lại thấy Trần Khoa cầm điện thoại của anh đi xuống lầu.

Đến nơi liền nói: "Vừa rồi cha mày gọi điện cho mày, tao sợ có việc gì gấp liền nghe giúp. Vốn đang tưởng ở trước mặt chú khen mày hai câu, kết quả lão nhân gia cơ hội nói chuyện cũng không cho tao, trực tiếp bắt tao chuyển lời cho mày. Trong vòng nửa giờ phải cúp trở về."

"Trong vòng nửa giờ phải cúp trở về" là nguyên văn câu nói của Diệp Định Chương.

Sau khi nói xong, hắn lại nhìn nhìn tiểu cô nương, rất tự nhiên đem hai người bọn họ liên hệ ở bên nhau, hỏi: "Hắn là cũng gọi điện cho em đi?"

"..... Sao anh biết?"

Mắt Hồ Lai Lai ánh lên tia kinh ngạc cùng khâm phục, lại không biết hắn chỉ là mèo mù gặp chuột chết. Bởi vì Diệp Định Chương thật sự có nói với cô gần giống vậy. Nhưng mà không phải gọi điện thoại, mà là phát WeChat.

Cô lập tức mở ra giọng nói tin nhắn trong WeChat, phát cho các anh nghe.

"-- Lai Lai, tan học chưa a, có chuyện Diệp gia muốn hỏi con một chút, chờ lát nữa tan học đầu tiên nhớ qua nhà Diệp gia một chuyến nha."

Giọng điệu nói chuyện so với vừa rồi quả thực một cái trên trời một cái dưới đất. Trần Khoa nghe thấy còn muốn cho rằng Diệp Mạnh Trầm là nhật được, thất vọng lắc lắc đầu.

Hồ Lai Lai không phát hiện, sau khi nghe xong lo lắng nói: "Có thể xảy ra chuyện gì hay không?"

"Có thể xảy ra chuyện gì được, yên tâm đi."

Hắn trả lời cho có lệ, chỉ để dời đi chú ý của tiểu cô nương. Sau đó đối với người đàn ông bên cạnh nhanh chóng cảm thán nhỏ một câu: "Không nghĩ tới ông già nhà mày còn rất thích cô người hầu nhỏ này a, nếu không mày liền theo đi, vừa thoát cô đơn lại thoát nghèo khó, một tay bắt hết!"

Nói thế nhưng không thoát được lỗ tai Hồ Lai Lai, cô lại thò đầu tới, về mặt tò mò: "Các anh muốn bắt cái gì? em có thể đi cùng không?"

Thế mà cũng nghe thấy?

Bị phát hiện, Trần Khoa gặp nguy không loạn. Tính toán trên choker cô, thuận tiện hủy một chút hình tượng của Diệp Mạnh Trầm trong lòng cô, vì thế làm bộ khó xử nói: "Thôi, trẻ nhỏ không nên, em vẫn là đứng đi."

Trẻ nhỏ không nên?

Hồ Lai Lai uốn thẳng lưng, ý đồ muốn bộ phận phát dục không tính là quá tốt đẹp nào đó dễ thấy hơn một chút. Về mặt nghiêm túc: "Nhưng em là thiếu nữ a."

"....." Rốt cuộc là ai chơi đùa ai?

Mất thấy chuyện khó giải quyết, Trần Khoa kịp thời thu tay lại, đem cục diện rồi rầm ném ra ngoài: "Hỏi Diệp Mạnh Trầm nhà em đi."

Hử? Diệp Mạnh Trầm - Nhà - Em?

Lực chú ý của Hồ Lai Lai nháy mắt bị dời đi, không quan tâm đến gì nữa, đem đầu giấu trong áo đồng phục, ngượng ngùng. Nhìn đáng vẻ như xuân tâm lại nhộn nhạo rồi.

Mà người bị điểm danh kia cũng không nói chuyện. Chỉ là dứt tay vào túi tìm thuốc lá, khừ tay lại không cẩn thận đụng vào bụng Trần Khoa, làm hắn ắn đau mà ôm bụng, cũng không thấy tội lỗi.

Anh đốt thuốc, thông dong nói:

"Thời điểm mày không nói gì tương đối có đầu óc."

"....."

Dựa! còn không phải chỉ là trêu chọc bé con nhà người một chút thôi sao, có cần phải bênh vực người mình thế không?

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

(lợn phun lửa bằng mũi)

Trước khi Hồ Lai Lai đem chính mình vận thành cái bánh quai chèo thì đã bị xách lên xe. Cái này làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy tới nay mình kiếm được kha khá. Rốt cuộc cô chưa từng nghĩ tới sau khi theo dõi thất bại, thế mà còn có thể có cơ hội ở riêng với Diệp Mạnh Trầm.

Vì thế sau khi lên xe, khoe miệng cô không thể kiềm chế cong lên. Ngồi yên không được một lúc, lại từ trong túi xách lấy ra một cái bật lửa hình con heo có cái lỗ mũi phun ra lửa. Vui rạo rức mà đưa cho anh: "Cho anh!"

Nhiều năm như vậy, cô đã hình thành một cái thói quen kì lạ. Chỉ cần gặp thứ gì tốt đều sẽ đem một phần về cho Diệp Mạnh Trầm. Hoặc to hoặc nhỏ. Dù sao cũng chưa từng bỏ qua.

Thứ siêu tốt như thế này, đương nhiên càng không thể bỏ qua.

Đối với cái thói quen khó hiểu này của cô Diệp Mạnh Trầm đã tập mãi thành quen. Cũng biết nếu cự tuyệt cô, một giây sau cô sẽ diễn tiết mục bi tình gì. Để tránh chọc phải phiền toái, anh tình nguyện nhận lấy cái bật lửa tạo hình kỳ quái này. Tùy tay ném ở hộp đựng đồ của xe. Không biết tiểu cô nương cả ngày từ đâu mà tìm được nhiều đồ vật hiếm lạ cổ quái như vậy.

Liếc cô một cái, nhắc nhở nói:

"Ngồi yên, đang lái xe không đánh người."

"....."

Hồ Lai Lai không nghĩ tới động tác nhỏ của mình lại bị phát hiện nhanh thế. Cái mông ngừng hành động hướng anh xê dịch. Thật sâu mà thờ dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Ai~ em biết làm sao được, em cũng không chế không nổi hành động của cơ thể a~."

Cô dựa đầu vào cửa sổ xe, nét ưu sầu trên mặt bị ánh đèn sau của ô tô phía trước chiếu đến rõ ràng. Tựa như thật sự đang bị cái vấn đề không nhỏ nào đó làm cho bối rối khó khăn đến như vậy. Diệp Mạnh Trầm nhìn cô, đáy mắt cất giấu ôn hoà.

Mấy năm trước, hình ảnh như vậy đã từng xảy ra không biết bao nhiêu lần. Đến mức anh vừa nghe liền biết đây là kiểu giọng điệu vô lại thuộc về riêng Hồ Lai Lai, không hề bị lừa.

Một tay anh gác trên cửa xe, một lần nữa nhìn thẳng tình hình giao thông trước mặt. Nói một câu chứa khòi thói hư tật xấu của cô: "Món xuống xe hay muốn ngồi ghế sau."

"..... Em đùa thôi."

Đối với lựa chọn mà anh đưa, Hồ Lai Lai đều không muốn cả hai. Lần này đã không chế được hành động của cơ thể, ngậm miệng, đoan đoan chính chính mà ngồi. Hai mươi phút không làm bậy.

Về đến nhà, Diệp Định Chương đã ngồi trong thư phòng chờ bọn họ.

Theo như lời Trần Khoa, so sánh với Diệp Mạnh Trầm thì Hồ Lai Lai xác thật càng giống cháu gái Diệp gia hơn.

Án oán gì đó của người lớn cũng không gây trở ngại Diệp Định Chương yêu thích cô. Nếu không thể làm cháu gái, ông liền nghĩ mọi cách biến cô thành cháu dâu. Vào lúc Hồ Lương Tùng cảm xúc dâng trào ông đã tranh thủ kết làm thông gia từ bé.

Quan hệ ông cháu với Diệp Mạnh Trầm cũng xuất hiện tan vỡ vào lúc đó. mấy năm gần đây không có chuyển biến xấu đi nhưng cũng không có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Dựa vào điều này Hồ Lai Lai sợ hai người bọn họ lại cãi nhau. Nghĩ lên đi tìm hiểu tình hình trước. Kết quả anh không hề có kị, trực tiếp đẩy cửa mà vào. Đoạ cô đang đứng ở cửa sợ tới mức ngây người. Vội vàng chạy nhanh theo, kêu một tiếng "Diệp gia gia".

Thấy hai người đồng thời xuất hiện, Diệp Định Chương tâm bát quái nổi lên. Nhưng ngại làm hồng bầu không khí ông khổ tâm xây dựng. Chỉ có thể cố gắng quản lý biểu tình, từ trong ngăn kéo lấy ra thứ gì đó đưa cho Hồ Lai Lai, hỏi: "Lai Lai, đây là của cháu hả?"

Cái gì đây?

Hồ Lai Lai không rõ nguyên do, nhận lấy đồ vật trong tay ông. Phát hiện ra là một phong thư. Mặt trên viết "Bức thư tình thứ 99". Chữ viết quen thuộc làm cô chợt phản ứng lại. Giống như là nhận được củ khoai lang nóng phồng tay ném thẳng lên bàn.

Cái tên vương bát đần Tiền Tài này, tự nhiên lại đem cái thứ đồ chơi này trộm kẹp ở trong sách cô!

"Diệp gia gia, ông nghe cháu giải thích....."

Cô thiếu chút nữa mắng ra tiếng, không rảnh đi truy cứu cái thứ này thế nào lại ở đây. Chỉ muốn nhanh chóng giải thích. Lại bị Diệp Định Chương ngắt lời: "Đừng khản trương, Diệp gia gia gọi cháu tới không phải vì dạy dỗ cháu. Rốt cuộc cô bé tốt như vậy, được nhiều nam sinh theo đuổi cũng thật bình thường a."

Ông uống một ngụm trà. Giống như lúc đầu cũng không có nghiêm túc như vậy. Lại nhìn thoáng qua người đang thoải mái ngồi trên ghế kia, lời nói xoay chuyển. Tựa hồ câu nói kể tiếp chủ yếu nhằm vào anh.

"Muốn trách a, chỉ có thể trách bọn họ không biết cháu là cháu dâu của Diệp gia ta. Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy nên chọn một cái giờ lành. Làm cho hai đứa cái lễ đính hôn chính thức. Xem những người đó sau này còn dám có ý với cháu hay không."

"Đính..... Đính hôn?"

Đây là cái tốc độ thần thánh gì?

Căn bản Hồ Lai Lai đã suýt quên mất cái sự tình hoang đường này. Nghe Diệp Định Chương vừa nói, tối hôm nay đại não cô lần thứ hai trở nên trống rỗng. Vị đương sự còn lại giống như đã sớm dự đoán đến kết quả này, cũng không ngoài ý muốn. Nhếch khoé miệng, trả lời có chút trào phúng.

"Ông nội, triều Thanh cũng đã tàn, cái trò bố mẹ mai mối cho con cái này chơi ít thôi thì tốt hơn."

Anh sao có thể đồng ý.

Hồi nhỏ ngày thơ bị hù một lần là đủ rồi. Nếu hiện tại còn mắc mưu thì mới thật sự là đầu óc anh có hố.

Ai ngờ vừa dứt lời, Diệp Định Chương tay cầm ấm trà Từ Sa liền thẳng tắp mà hướng anh ném tới, tốc độ như đạn bắn.

Diệp Mạnh Trâm cũng không vội vã né tránh, chỉ là hơi hơi nghiêng đầu.

Vì thế loại ấm trà Từ Sa tốt nhất cứ như vậy sượt qua bên tai anh. Đập vào tường vỡ tan tành chia năm xẻ bảy. Nước trà nóng bỏng rơi vãi đầy đất. Khóe mắt đuôi lông mày anh không thể tránh cũng bị bắn lên một chút. Giọt nước nhỏ bé kia phảng phất có thể bị hàn ý trong đáy mắt anh đông lại thành băng.

Tiếng vang thanh thúy làm Hồ Lai Lai lập tức phục hồi tinh thần. Về mặt cô suy sụp, nghĩ thăm quả nhiên đã xảy ra chuyện. Cô không nói hai lời trực tiếp nhảy ra đứng giữa hai người bọn họ. Ý đồ đảm đương vai trò người giải quyết mâu thuẫn. Còn chưa nói gì đã bị lão nhân gia chặn lời.

"Từ hôm nay trở đi, mày đừng có nghĩ cảm một phân tiền nào của Diệp gia!"

Diệp Định Chương không thể hiểu nổi tại sao mình là một người làm công tác văn hoá. Thế nào lại có thể dạy ra một thằng cháu cả lo phát phơ như thế này. Chỉ có thể áp dụng phương pháp vạn năng "không chế kinh tế" để giải quyết vấn đề.

Cho dù thế Diệp Mạnh Trâm vẫn không tính toán sẽ thỏa hiệp. Trong giọng nói không có tia lửa nào. Chỉ là gương mặt trẻ tuổi mang theo nét phản nghịch trời sinh. Lúc trên mặt có biểu tình thì còn tốt. Một khi không cười, tính cách phản nghịch liền lập tức lộ ra.

"Vậy cứ theo ông."

Anh thu hồi ánh mắt đang dừng ở phong thư trên bàn. Không có tâm tình, nói xong liền đi ra ngoài. Cô bị kẹp ở giữa lúng túng khó xử. Trấn an ông nội còn đang nổi nóng một chút, lại nhanh chóng chạy đuổi theo anh.

Tháng ba phía nam trời mưa lất phất. Nhiệt độ thấp đến nỗi như muốn đen thời điểm tuyết rơi mùa đông kéo về một lần nữa. Đặc biệt lúc về đêm, hô hấp đều bị đông thành sương. Tinh thần phần chân bông bột đầu xuân cũng muốn trốn vào trong nụ hoa chưa nở.

Hồ Lai Lai lạnh đến rứt cổ, lúc đi ra ngoài không tìm được anh, còn tưởng rằng anh đã đi rồi. Nhưng lại phát hiện chiếc xe Levante trắng vẫn còn đỗ ở bên ngoài. Vì thế ôm một tia may mắn cuối cùng quay trở lại sân. Quả nhiên thấy anh đang ngồi trên chiếc ghế đá ngay dưới tàng cây hoa ngọc lan trắng.

Trước kia mỗi lần Diệp Mạnh Trâm về nhà đều không tránh được bị các trưởng bối mắng, bị mắng đến phiền. Anh đều ngồi dưới tàng cây này tìm yên tĩnh. Nhưng yên tĩnh cũng không được bao lâu. Bởi vì bé con nhà cách vách rất nhanh sẽ đập đôi chân ngắn nhỏ chạy tới tiếp tục làm phiền anh.

Nhiều năm trôi qua, cảnh tượng đã lâu kia lại lần nữa tái diễn.

Hồ Lai Lai vội vã chạy tới, đứng trước mặt anh. Hơi thở không ổn định, khiến lúc nói chuyện cũng thờ hồn hể, nhận lỗi: "Thật..... Thật xin lỗi, đều tại em. Anh yên tâm, chờ ông Diệp hết giận, em nhất định sẽ cùng ông nói chuyện rõ ràng!"

Thái độ nhận sai lần này của cô so với lần trong hầm thi đấu quyền anh lúc nãy thì đoan chính hơn nhiều. Sau đó cô lấy từ trong ví tiền của mình ra tất cả các loại thẻ mà cô có. Đều đưa hết cho Diệp Mạnh Trâm.

"Anh cứ dùng cái này trước đi, không đủ em sẽ nghĩ cách khác."

Trong thẻ đại đa số là tiền của Hồ Lương Tùng cùng Diệp Định Chương cho cô. Hai người trong tối hay ngoài sáng đều muốn phân cao thấp. Loại chuyện như tiền tiêu vặt của cháu gái tự nhiên cũng muốn tranh xem ai thua ai thắng. Cho nên cứ lâu lâu các ông lại cho cô tiền. Tiền tiết kiệm của cô cũng kéo theo chuyển biến từng ngày.

Để tránh anh hiểu lầm, Hồ Lai Lai còn cố ý bổ sung một câu: "À, tiền này không phải cho anh. Chỉ là tạm thời cho anh mượn thôi."

Đáng tiếc, Diệp Mạnh Trầm cũng không hề đem lời nói của cô nghe vào. Nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, điều thuốc giữa môi bị gió lạnh thổi lúc sáng lúc tối. Không biết đang suy nghĩ gì. Sau một lúc lâu mới mở mắt, nhìn cô, đáy mắt đen thẫm, hỏi: "Còn mấy ngày nữa thì thi đại học?"

Màu khói xanh xám tan vào trong sương mù, trộn vào nhau bao phủ tầm nhìn. Hân hơi ngửa đầu, đường cong của xương hàm trôi chảy kéo dài thẳng xuống. Thẳng đến nơi hầu kết được bao phủ bởi sắc thái tình dục chặn lại. Âm thanh nghe hình như cũng không bình thường.

Hồ Lai Lai lần đầu tiên thấy dáng vẻ này của anh, trái tim bất an nhảy thành thạch kích liệt. Bỗng nhiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, thanh thanh giọng nói, cường bách chính mình dời đi lực chú ý. Không biết vì sao anh lại hỏi như vậy, chỉ có thể thành thật trả lời: "Còn một trăm ngày."

"Ừm, một trăm ngày."

Diệp Mạnh Trầm phui phui khói bụi, ý tứ không rõ lặp lại một lần. Rồi sau đó một lần nữa ngừng đầu, đôi mắt đẹp hơi nheo lại: "Cho nên em là tính toán tranh thủ 100 ngày cuối cùng này, vội vàng yêu sớm?"

Yêu sớm?

Hồ Lai Lai lúc đầu còn nghe không hiểu. Về sau mới hiểu ra anh đang nói về vụ thư tình vừa rồi. Giống như người cảm ăn hoang liên. Cô muốn phản bác lại nhưng không biết nói như thế nào. Chỉ có thể cúi đầu tủi thân lẩm bẩm: "Em sao có thể cùng người khác yêu sớm?"

Đuôi mắt cô hơi cụp xuống. Cái dáng vẻ chuyên sử dụng khi cô không vui. Diệp Mạnh Trầm lại hút điều thuốc, bởi vì câu nói của cô mà trầm mặc một lát, rồi sau đó nói: "Trước khi thi đại học thì đừng đến tìm anh."

"Vì sao!"

Tâm tình Hồ Lai Lai lại lần nữa rơi xuống đáy cốc. Nhịn không được nâng cao giọng kháng nghị. Nghĩ thầm cái loại hiệp ước không bình đẳng này đến cả Lý Hồng Chương cũng không dám ký.

Còn có thể vì cái gì. Đương nhiên là vì không muốn trở thành thứ quá nhiều lớn nhất trên con đường học tập của cô.

Thấy cô phản ứng dữ dội, Diệp Mạnh Trầm cũng không tính toán thay đổi chủ ý. Càng thêm cái cảm giác như đang nuôi dưỡng con gái. Không nghĩ tới mình sẽ có một ngày sẽ quan tâm đến vấn đề học tập của cô.

Trong lời nói không che dấu uy hiếp. Hỏi ngược lại: "Có ý kiến?"

"..... Em không dám."

Hồ Lai Lai sợ nếu trả lời "Có ý kiến" thì kì hạn chỉ sợ cũng không dừng ở 100 ngày. Nhưng lại không cam lòng cứ như vậy nói "Không có ý kiến". đành phải gầy dựa trung biểu cảm giận mà không dám nói.

Nhưng Diệp Mạnh Trầm cũng không quan tâm đến quá trình, chỉ đề ý đến kết quả. Dù sao lần tới mà đề anh phát hiện, kết cục sẽ không ảm áp như hôm nay.

Anh đứng lên, rồi đi trước. Thuận tay nheo nheo mắt cô gái nhỏ. Xem như lần nhắc nhở cuối cùng. Làm cho cô không thể quên đi lời của mình.

"Không dám thì tránh ra."

"..... Nha."

Hồ Lai Lai che lại nơi vừa bị anh chạm qua. Tựa hồ muốn lưu lại độ ấm lòng bàn tay anh. Đứng sang bên cạnh, mắt dõi theo anh rời đi. Cả người tựa như ngâm trong trà khổ định, vừa đắng vừa ngọt. Chỉ cảm thấy tối nay thu hoạch cũng tương đối.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sau khi ký cái hiệp ước thế kỷ không bình đẳng kia. Người từ trước đến nay không có phiền não gì thế mà lại mất ngủ. Ngày hôm sau dứt khoát dậy thật sớm, tự thôi miên mình vào lớp học sẽ ngủ bù. Quả nhiên giấc ngủ đến sớm vào tiết tự học này ngủ thẳng được đến khi có người tìm cô.

Đối phương không sợ làm phiền người khác mà gõ lên bàn mấy cái, cô rớt cuộc ngừng đầu lên, còn buồn ngủ nói:

"Chuyện gì?"

"Bài tập vật lý."

"Hôm nay là thứ mấy?"

"Ba."

"Ồ, không mang."

"....."

Chính là cứ thứ ba năm bảy mỗi tuần là ngày mà Hồ Lai Lai cố định quên mang vở bài tập. Huống chi hôm qua còn xảy ra nhiều chuyện như vậy cô làm sao còn có tâm tình làm bài tập.

Nói xong tiếp tục nằm gục lên bàn ngủ bù.

Tiểu là lần này cô còn chưa kịp quay lại giấc ngủ thì đã bị gọi vào văn phòng, hứng chịu bão táp dạy dỗ của thầy vật lý.

"Em nói thử xem tổng cộng ba năm học em có bao nhiêu lần quên mang vở bài tập. Có phải tính quên thi đại học luôn không? Nha, dựa vào cái trí nhớ này của em. Chỉ sợ còn mấy ngày nữa thi đại học em cũng không biết!"

Cách thi đại học còn mấy ngày?

Mất thấy cuối cùng cũng có một vấn đề mà mình giải đáp được. Hồ Lai Lai nhanh chóng lên tinh thần, nhìn nhìn đồng hồ, nghiêm túc trả lời:

"Dạ còn 99 ngày 15 tiếng 20 phút 30 giây."

"....."

Thầy vật lý mới vừa uống một ngụm trà thiếu chút nữa bị sặc, tức giận đến mức đập mạnh lên bàn một cái, quát: "Cái này mà quan trọng hả!"

Đương nhiên.....đúng vậy.

Còn những 99 ngày 15 tiếng 20 phút 30 giây không thể tìm Diệp Mạnh Trầm. Sao có thể không quan trọng.

Cô muốn nói lại thôi.

Thấy vậy, thầy vật lý cũng lười lãng phí thời gian với cô. Đưa cho cô một xấp bài thi, từ bỏ nói: "Được rồi, về lớp học đi. Thuận tiện đem phát cho tôi đồng bài thi này."

"Nha....."

Ra khỏi văn phòng, mất thấy mặt trời không quan tâm đến bất cứ chuyện gì mà đã leo lên cao, đuổi con buồn ngủ của cô chạy rồi. Vừa đi vừa định thoải mái đuôi eo một cái, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại. Cô sợ tới mức giơ tay lên chắn, thuận tiện lui về phía sau nửa bước.

Chờ thấy rõ mặt đối phương, Hồ Lai Lai tức giận nói: "Báo Gấm, cậu không có việc gì đứng ở cửa dọa người làm gì hả!"

"Dọa cậu à?"

Nghe vậy, nam sinh cao hơn cô một đoạn lớn cúi đầu. Nhướn mày, khuôn mặt thanh niên trẻ trung vẫn còn nhiều phần trong sáng. Dạng hai tay ra tiến lên một bước: "Đến đây đi, Cho cậu ôm một cái đỡ sợ."

"....."

Đờ cái Trình Giảo Kim! Dọa cô lần thứ hai thì có!

Hồ Lai Lai không muốn cùng cậu nói chuyện, chỉ nghĩ muốn tặng một cái bần tay lên mặt cậu.

Cô ném sấp bài thi vào ngực cậu, quay đầu liền đi. Bởi vì cái vị bạn học mỗi câu nói thốt ra không làm người ta kinh ngạc thì cũng dọa chết người này không phải ai khác. Chính là Tiền Tài người đã tặng cô 99 bức thư tình.

Cùng với cái tên gọi nồng nặc mùi nhà giàu mới nổi thì khí chất của cậu ta lại không giống vậy. Thân hình cậu ta cao cao gầy gầy toả ra ánh sáng của một đại nam nhi. Lớn lên lại đẹp trai, thành tích lại càng đẹp mắt, cho nên ở trường học rất được yêu thích.

Đương nhiên, điều này cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cái liên quan đến cô đó là được nhận chiếu - cố - đặc - biệt của vị đại biểu môn vật lý này. Suốt ba năm cấp ba, trong những lần không làm bài tập của cô đã bị hần bán đứng không biết bao nhiêu lần. Cũng không thiếu mắng của thầy vật lý. Nhưng mà chính cái người này tự nhiên không có gì làm lại đi nói thích cô.

Coi cô như đứa ngốc à?

Hồ Lai Lai càng nghĩ càng giận, đang do dự có nên mắng cậu hai câu cho hả giận thì lại bị một cái vé vào bảo tàng chặn đường làm cho sững sờ một chút. Lập tức dừng bước.

"Làm gì?"

Cô xoay người, giống như là đề phòng cướp mà nhìn cậu. Tiền Tài bị phản ứng quá mức của cô làm cho thoáng nhụt chí. Sờ sờ cái mũi, đem vé vào bảo tàng đưa về phía trước một chút: "Cậu không phải vẫn luôn muốn mua vé này sao, không cần?"

Xác thật đây là vé vào bảo tàng mà Hồ Lai Lai vẫn luôn cầu mà không được. Cho dù vậy, cô cũng không tính nhận lấy. Sợ bức thư tình thứ 100 lại được giấu ở đâu đó.

May mắn Tiền Tài nhìn ra nghi ngờ của cô, chỉ dùng một câu liền tiêu trừ sạch sẽ.

"Yên tâm, không phải tặng không cho cậu đâu."

"..... Nói đi, bao nhiêu."

Cô vừa nghe, quả nhiên không còn gánh nặng tâm lý. Chuẩn bị lấy tiền, lại nghe được một câu trả lời kỳ quái.

"Không cần tiền, chỉ cần sinh nhật cậu đừng quên mời mình"

Vậy..... Cứ như vậy? Thế thì cùng tặng không có gì khác nhau?

Bởi vì sinh nhật Hồ Lai Lai diễn ra vào trước ngày báo kết quả thi đại học một ngày. Để càng thêm chuẩn bị tốt tâm lý chống lại cái ngày định mệnh kia. Cô đã quyết định mời cả lớp tham dự sinh nhật. Trong đó đương nhiên bao gồm cả Tiền Tài.

Cho nên, cậu hoàn toàn không cần thiết phải đưa ra yêu cầu này a.

Cô không hiểu ra sao, nhướn lông mày, còn chưa kịp nói gì. Trong văn phòng lại truyền đến một trận rống giận: "Hồ Lai Lai, em còn không trở về phòng học cứ đứng ở cửa làm gì

đó? Làm người giữ cửa hả!"

"....."

Vì để ngừa vạn nhất, Hồ Lai Lai cuối cùng vẫn không nhận cái vé vào cửa kia. Dù vậy sinh nhật vào bốn tháng sau của cô cũng sẽ không quên mất Tiền Tài, thậm chí còn mời cậu ta đầu tiên.

Địa điểm là quán bar Kinh Thành ngay trong nội thành. Chủ quán ra tay rất rộng rãi, vùng tiền như rác. Trực tiếp mua lại dinh thự của một vị thân vương thời xưa rồi tân trang lại thành quán bar như bây giờ.

Nét xa hoa từ kiến trúc cung đình cổ đại vẫn còn được bảo lưu lại nguyên vẹn, thần bí mà tôn quý. Cho dù được tọa lạc giữa những toà nhà hiện đại mọc san sát cũng không kém cỏi hơn chút nào. Tư tưởng lãng mạn Đông Phương đặc biệt tinh thú. Dùng để làm quán bar lại rất có ý tứ ngoài tình trong náo.

Lý Hàn Thu thân là em họ của ông chủ, đối với nơi này đã quá quen thuộc. Lúc đi vào, người trên ghế lô đã uống xong một vòng. Không khí cũng đã đạt tới cao trào, ánh đèn biến hoá nhiều màu sắc trạng thái từ bốn phương tám hướng chiếu tới. Tất cả đều tập trung trên người thọ tinh.

Cô đang đứng ở trên sân khấu hát vang, mặc một chiếc quần đùi yếm rất có không khí mùa hè. Lo lắng theo một chút quyền rũ. Ánh đèn mê ly rơi xuống chân tay tinh tế trắng nõn của cô. Như là không chịu tan đi hơi thở mùa xuân muốn lập tức biến thành tinh linh.

Nếu xem nhẹ chi tiết cô đang chuyển tâm biểu diễn bài "Thủy thủ mặt trăng" thì khả năng sẽ càng thêm cảnh đẹp ý vui.

Thấy cô bạn đang hào hứng, Lý Hàn Thu cũng không đi quấy rầy nữa. Chuẩn bị tùy tiện tìm một chỗ mà ngồi xuống. Không nghĩ tới giây tiếp theo đã bị quấy rầy. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái mic, tựa như muốn cho cô hát tiếp.

Một khi đã như vậy, cô cũng không khách khí, liền cầm mic trực tiếp hỏi: "Anh chị không phải đã nói "Hồ Lai Lai và những người liên quan không được vào" sao. Em trà trộn vào bằng cách nào thế?"

"....."

Vừa đến đã cầm một dao!

Câu nói mang tính phá hủy nhảy mất truyền khắp toàn bộ ghế lô. Hồ Lai Lai lập tức che cái mic lại, từ trên sân khấu nhảy xuống, đem cô kéo qua một bên.

Tuy rằng hơi bị đá kích một chút, nhưng cô cũng hồi máu sống lại rất nhanh. Khẽ hừ một tiếng, đắc ý dào dạt nói: "Xem ra chị hoàn toàn không biết gì về năng lực của em. Còn không biết trên đời này chỉ có việc em không muốn làm chứ không thể có việc gì em không làm được."

Trong từ điển của cô tựa hồ không có hai từ "kiêm tốn". Đây là hiện thực dạy cô làm người.

"Ồh. Bao gồm cả chuyện theo dõi anh chị?"

"....."

Đúng vậy, ở khái quát về nhân sinh của Hồ Lai Lai hẳn nên thêm một dòng: Hạng nhất "Theo dõi Diệp Mạnh Trầm nhiều lần vấp phải trắc trở".

Bị chọc đến chỗ đau, vẻ mặt tươi cười của cô biến mất. Đồng thời phía sau bỗng nhiên truyền đến loại nhạc đệm không muốn sống: "Hắn nói nỗi đau vĩnh viễn đứng dưới mưa này đã là gì".

Không khác lửa đỏ thêm dầu. Vì thế cô xụ mặt, leng keng nói:

"Nói nhảm nhiều như vậy, sao không trực tiếp tặng em 365 cái chúc phúc đi!"

"Chúc em sớm ngày phiền chết anh chị."

"....."

Ta nói trên đời này có người giống như tên. Cũng có người không bằng cái tên. Ví dụ như Hồ Lai Lai, lại ví dụ như Lý Hàn Thu.

Đáng người cao gầy, tóc ngắn năng động, trang điểm trung tính. Toàn thân trên dưới thể hiện ra là một cô gái cứng nhắc, chưa bao giờ nói những lời tốt đẹp. Dích xác không liên quan xú nào đến tên đầy văn nghệ của cô.

May mắn Hồ Lai Lai đã cùng cô mặc chung cái quần thùng dít mà lớn lên. Biết rõ đức hạnh của cô, không thèm cùng cô so đo. Nâng gương mặt có phần u buồn lại có phần thiếu nữ hoài xuân, bắt đầu nghiêm túc tìm hiểu tình báo.

"Lại nói tiếp, em đã hơn bốn tháng chưa thấy anh họ chị. Nhóm tình báo của chị có báo cho chị biết gần đây anh ấy đang bận cái gì hay không?"

"Đang bận tự hỏi làm cách nào treo em lên đánh"

"....."

Đùa thì đùa vậy, dù sao Lý Hàn Thu cũng thật sự cảm thấy là gan cô đúng là rất lớn. Rõ ràng ông anh nhà mình đã sớm ra lệnh cấm cửa. Không cho cô xuất hiện ở những nơi ăn chơi như thế này. Kết quả cô cứ đi làm ngược lại. Chỗ nào nguy hiểm cô càng hướng chỗ đó mà chạy tới.

Đáng tiếc Hồ Lai Lai không nghe ra lời nhắc nhở có ý tốt của cô. Ngược lại tưởng tượng hình ảnh mình bị treo lên đánh một chút. Mặt biến thành màu đỏ, tư tưởng biến thành màu vàng, thẹn thùng nói: "Thế giới của người trưởng thành mấy người như thế nào mà khẩu vị lại nặng vậy a. Không có gì lại liên tưởng đến S.M, em thật là khó thích ứng."

"....." Rốt cuộc ai mới khẩu vị nặng?

Dựa vào Lý Hàn Thu cô đẩy lớn hơn Diệp Lai Lai một tuổi. Muốn buông chén rượu nói cô hai câu. Ở cửa lại vang lên tiếng người gọi: "Lai Lai, bên ngoài có người tìm!"

"Đến đây!"

Hồ Lai Lai lên tiếng, vội vàng buông mic chạy ra. Kết quả ngó trái ngó phải, đều chỉ nhìn thấy một mình Tiền Tài. Lúc này mới phản ứng lại hoá ra là cậu vừa tìm mình. Kỳ quái nói: "Cậu còn không vào, đứng ở cửa làm gì?"

"Chờ cậu a."

"....."

Hồ Lai Lai đột nhiên có loại dự cảm không lành, không cần nghĩ ngợi quay đầu trở về. Lại nghe cậu ta nói một cách bình thường: "Sinh nhật vui về."

Hử? Nếu là chúc phúc thì hẳn là có thể phản ứng đi?

Cô chần chờ một chút, rốt cuộc cũng không thể quá lạnh lùng. Quay người lần nữa đối diện với cậu. Thập phần chân thành trả lời: "Cảm ơn".

Đáng tiếc niềm vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì câu nói tiếp theo của đối phương lại làm cô bắt đầu hối hận phản ứng hần như mọi ngày.

"Cơ mà tớ không mang quà cho cậu. Thôi thì tớ đem mồi tỉnh đầu quý giá của tớ tặng cho cậu vậy"

"..... Ai muốn mồi tỉnh đầu của cậu a cái đồ thần kinh!"

"Vậy cậu muốn đem đầu của tớ sao?"

"....."

Nghe thử xem, cái loại lời nói không có đầu óc này có giống từ miệng của một học sinh xếp hạng nhất nói ra hay không?

Hồ Lai Lai cảm thấy mình trên con đường không biết xấu hổ đã gặp phải một đối thủ cường đại. Không thể nhịn được nữa, rốt cuộc chửi ầm lên: "Vô sỉ biến thái lưu manh cút!"

Lần này cô thật sự sẽ không thêm phản ứng cái tên Tiền Tài này nữa. Hạ quyết tâm quay trở lại ghế ló. Vừa xoay người nháy mắt một lần nữa khựng lại, đôi mắt hơi mờ to. Trong mắt ngoài ý muốn cùng với vui sướng lẫn lộn, không thể tin tưởng mà nghiêng người nhìn phía trước.

Trong cô tràn ngập cảm giác hạ chỉ vừa đi qua, chủ ve đang lười biếng bỗng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Tối nay trời quang đoãng đến mức không có một ngọn gió. Sáu ngọn đèn cung đình treo trên mái nhà bằng gỗ đỏ cũng như bất động. Ánh đèn xuyên thấu qua lớp hoa văn bằng pha lê sáng lấp lánh.

Có chút ố vàng, giống như sắc điệu của ngày xưa. Đêm đêm đen biêng nhác hơi hơi thấp sáng lên. Làm người ta hoảng hốt như trở về trăm ngàn năm trước.

Mà cách đó không xa có một người đàn ông đang đứng làm tất cả lại kéo về thế kỷ 21.

Anh ăn mặc rất đơn giản. Một cái áo thun chữ T trắng cùng quần thể thao đen. Khuôn mặt ẩn nấp trong đêm tối, miệng ngậm điếu thuốc, lười biếng tựa bên tường. Lại có một loại khí phách thông dong vô lại, cũng không thể phân biệt vui hay buồn.

Nhưng mà Hồ Lai Lai đã tự động xem nhẹ điểm này. Trái tim nhảy lên như một phản xạ có điều kiện dành riêng cho anh.

Bang bang. Phanh phanh phanh!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thật ra Hồ Lai Lai cũng không phải từ nhỏ đã thành cái đuôi của Diệp Mạnh Trầm. Cái này phải quay về bảy năm trước.

Tan học, cổng trường cấp hai chen chúc toàn là người. Hồ Lai Lai mười một tuổi cũng ở trong đó. Cô đầu tóc lộn xộn nhìn các bạn học được bố mẹ đón về nhà. Lại nghĩ tới bố mẹ mình vẫn còn đang một lòng say mê hưởng tuần trăng mật, nhìn không được lác lác đâu.

Không phải hâm mộ, chỉ là có chút mệt mỏi.

Từ nhỏ cô đã sống cùng với ông nội. Thiếu chút tình thương của cha mẹ nên so với bạn cùng lứa tuổi thì trưởng thành sớm hơn một chút. Còn những mặt khác đều rất tốt, thậm chí còn quá tốt. Ví dụ như cô giờ đã lớn như vậy, ông nội vẫn khẳng khẳng muốn đích thân đưa đón cô đi học.

Nhưng gần đây ông sinh bệnh, cần phải vào viện. Vì thế nhiệm vụ này tạm thời giao cho đối thủ một mắt một còng của mình đó là ông Diệp Định Chương ở cách vách.

Bây giờ đã quá 5 giờ được 15 phút rồi, mà đến trễ cũng không phải tác phong của ông. Hồ Lai Lai liền suy đoán có phải do kẹt xe giờ cao điểm hay không. Tầm nhìn bỗng nhiên xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Ánh chiều tà chạng vạng, anh xuất hiện giữa đám đông nhón nhào. Giống như cây bạch dương đầu xuân, cành lá giãn ra, tư thái thẳng tắp.

Không phải ai khác, đúng là cháu đích tôn của Diệp Định Chương, Diệp Mạnh Trầm.

Thấy thế, phản ứng đầu tiên của cô không phải vui vẻ chào đón. Mà là khẩn trương bảo vệ mặt, rào rác nhìn quanh.

Theo như mô tả của Diệp Định Chương thì từ thời kỳ bị bỏ tập nói đến giai đoạn trẻ con. Chỉ cần cô nhìn thấy Diệp Mạnh Trầm đều sẽ nháo nhào đòi anh bế. Nhưng những cái này cô đều không nhớ rõ.

Bây giờ đối với Hồ Lai Lai mà nói, Diệp Mạnh Trầm chỉ là một ông anh với tính tình rất không tốt. Mỗi lần không phải bắt nạt cô thì chính là nhéo cô. Làm cô ngay giờ phút này chỉ nghĩ mồn trồn đi.

Kết quả chân vừa mới bước thì đã bị một cỗ lực lượng kéo trở về. Cúi xuống thì thấy quai cặp đang bị người ta túm. Cô có chút bất đắc dĩ, như chị đại vỗ vỗ bả vai đối phương, an ủi nói: "Tiền Tài, những người xấu đó đã bị mình đánh chạy rồi. Cậu có thể về nhà."

"Nhưng mà chân cậu....."

"Không có việc gì cả."

Hồ Lai Lai thường xuyên quang vinh bị thương. Chút vết thương nhỏ này còn chưa tính là gì. Huống hồ cô hiện tại đang rất gấp. Vì thế đánh gãy lời nói của cậu, lại thúc giục: "Cậu mau trở về đi thôi."

Vẫn không phản ứng.

Cô đành phải dơ nắm đấm dọa hấn, uy hiếp nói: "Còn không buông tay tôi liền đánh cậu a!"

"....."

Thành công hù dọa nam sinh, cậu ta liền nhanh chân chạy mất. Cô cũng nắm chặt thời gian đi tìm chỗ trốn. Ai ngờ trước mắt chợt tối sầm, sau đó tay chợt lạnh, như đang bị người nắm lấy. Cô sợ tới mức tay múa may lung tung cả lên.

"Ai ai ai?... Lừa bán thiếu nữ??"

"Còn nháo liền đem em đi bán."

Thiếu niên mười bảy tuổi đã rút bớt đi những nét ngây thơ. Vẻ lãnh đạm dần hình thành trong xương cốt.

Anh giúp cô kéo cái áo đồng phục đang chùng trên đầu xuống. Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thịt thịt như quả đào trắng, nhéo nhéo cảnh cáo.

Xem đi xem đi, quả nhiên lại động thủ.

Hồ Lai Lai bị lộ ra ngoài ánh sáng, thấy là anh, lập tức biến thành cá nóc tức giận. Nghĩ thầm người này đúng là cái bánh quy nhỏ. Kỳ quái nói: "Sao hôm nay anh lại tới đón em, ông Diệp đâu?"

"Bệnh viện, chăm sóc cho ông em."

"....."

Lúc quan hệ còn tốt thì cùng nhau uống rượu chơi cò, lúc quan hệ xấu thì chỉ vào mũi nhau mà mắng. Cô thường xuyên vì hai người họ mà hao tổn tâm trí.

Không khỏi có chút phiền muộn rũ đầu thờ dài. Bỗng nhiên phát hiện tay mình còn đang bị người bên cạnh nắm. Mặt thoáng chốc đã đỏ lên, vội vàng lấy tay còn lại túm túm.

"Vậy anh buông em ra, em tự đi."

Lúc tiểu cô nương này lên con thì không khác gì chó hoang phát điên. Diệp Mạnh Trầm sợ cô đụng vào người đi đường, một tay vòng lên che chắn cho cô. Lại nhìn thấy chân phải của cô đã sưng thành cái móng heo. Không nói chuyện, ngược lại một tay bế cô lên. Đặt cô ngồi lên bức tường thấp vây quanh khóm hoa hồ điệp gần đó.

Cái..... Có ý gì?

Hồ Lai Lai lần đầu tiên được hô hấp thứ không khí mới mẻ này. Vẻ mặt ngốc, không biết đã xảy ra cái gì. Phản xạ có điều kiện túm chặt lấy bờ tường để bảo trì cân bằng, khóc không ra nước mắt: "Anh làm gì vậy?"

"Không phải em muốn tự mình đi sao."

Cũng không phải như vậy a!

Cô đây không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi độ cao.

Trái tim cô đập loạn bùm bùm, chủ động vươn hai tay, đáng thương hề hề nói: "Không đi nữa không đi nữa, anh mau bế em xuống đi....."

Ánh nắng mùa xuân bị tầng tầng lớp lớp lá cây phân tán thành vô số tia sáng, rơi vào trong đáy mắt Diệp Mạnh Trầm. Vài giây trôi qua, anh vẫn như cũ không xuống tay đón Hồ Lai Lai mà cứ nhìn cô. Không nhanh không chậm nói: "Về sau còn đánh nhau không?"

Hiện tại cô làm gì còn tâm tình quan chuyện đánh nhau!

Hồ Lai Lai lắc đầu liên tục. Sau khi được bế xuống lập tức gắt gao ôm chặt lấy cánh tay anh. Sợ lại bị ném lên kia ngồi.

Cô hận đến mức cắn ống tay áo. Nghĩ thầm về đến nhà nhất định phải mách ông Diệp. Cô thà đi bộ về chứ không cần Diệp Mạnh Trầm tới đón!

May mắn thay, cái thảm kịch nhân gian này cũng không xảy ra.

Đến tối, hai vị phụ huynh suốt ngày đi du lịch khắp nơi kia của cô rốt cuộc cũng về nước. Đón cô về nhà, cuối tuần mang cô đi bệnh viện thăm ông. Đến xế chiều lại đem cô "gửi lại" nhà Diệp Định Chương.

Thường xuyên đến chơi nên cô cũng không xa lạ gì đối với nơi này. Chào hỏi ông cụ xong liền đến thẳng thư phòng nơi cất giữ rất nhiều đồ cổ chơi.

Từ năm cô năm tuổi được vào thư phòng, tiếp xúc nhiều với đồ cổ. Cô liền yêu thích môn nghệ thuật này. Thường thường bắt Hồ Lương Tùng mang cô đi dạo thị trường đồ cổ. Còn mua rất nhiều mô hình khảo cổ. Mà loại trời đây mây giống như hôm nay cực kì thích hợp để chơi mô hình.

Vào phòng, Hồ Lai Lai lập tức ngồi xếp bằng trên thảm. Bắt đầu nghịch các bảo bối.

Đáng tiếc không thể chuyên chú được bao lâu. Cô liền bị tiếng cãi nhau cách vách đánh gãy mạch suy nghĩ. Bên đó thỉnh thoảng còn vang lên tiếng ném đồ vật. Cuối cùng lấy một tiếng sập cửa làm kết thúc. Hại cô giật mình tới mức run tay, không cẩn thận đụng đổ cái nóc nhà vừa mới mới ghép xong.

"....."

Hồ Lai Lai tức giận trừng mắt với hành lang, định mượn cách này để hả giận. Bỗng nhiên đối diện với một đôi mắt đen nhánh. Bây giờ rồi mắt cũng không được, tiếp tục trừng người ta cũng không được. đành phải làm một cái mặt quỷ.

"Không nghe lời bị mắng chứ gì."

Không biết cọng dây thần kinh nào bị chập rồi. Cô còn dám chủ động hướng người không thể trêu chọc kia mà tấn công. Thấy anh bắt đầu đi tới, cô nhanh chóng dùng thân mình bảo vệ mô hình. Cảnh giác nhìn anh, sợ anh giận chó đánh mèo.

Anh còn chưa nói gì mà đã ra tay tạo nghiệp trước.

Diệp Mạnh Trầm ngồi xổm xuống trước mặt cô. Đưa tay捏 một bên má cô, trong giọng nói có tia uy hiếp quen thuộc, thấp giọng: "Ngứa da?"

"....."

Tuy rằng Hồ Lai Lai rất khinh thường hành vi ý lớn hiệp nhỏ của anh. Nhưng vẫn quyết định không thêm chấp nhặt. Xoay người, đưa lưng về phía anh. Sau một lúc lâu lại quay đầu hỏi: "Sao anh còn chưa đi?"

"Xem em còn có thể gầy vò bao lâu". Diệp Mạnh Trầm chỉ chỉ đồng lí kiện rải rác trên mặt đất, có ý tứ nói.

"....."

Hồ Lai Lai cảm thấy mình đang bị xem thường.

Cái mô hình này cô xác thật đã liều mạng làm một thời gian, hơn nữa còn chưa có dấu hiệu làm xong. Nhưng không có nghĩa là anh có thể cười nhạo cô.

Cô không phục mà phản kích nói: "Chưa chắc anh đã làm nhanh hơn em đâu"

Đối với sự khiêu khích của cô, Diệp Mạnh Trầm chỉ khẽ nâng đuôi lông mày, không nói gì. Ngược lại ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu, biểu tình chuyên chú bắt đầu nghiên cứu các mảnh ghép mô hình trên tay. Ánh đèn sáng ngời tất cả đều chiếu lên người anh, còn có cả ánh mắt cô.

Hồ Lai Lai sững sốt, sau đó mới nhận ra ý đồ của anh.

Kỳ thật cô không quá tin tưởng Diệp Mạnh Trầm có thể hoàn thành, nhưng lại có điểm chờ mong. Không tự giác khẩn trương lên, hoàn toàn tập trung sự chú ý vào mô hình trên tay anh. Cuối cùng tận mắt nhìn thấy anh nhanh chóng mà chuẩn xác hoàn thành bộ phận khó nhất như thế nào.

Lợi hại đến mức không hề giống anh chút nào.

Trong lúc nhất thời Hồ Lai Lai không biết phải hình dung cảm giác lúc này của mình ra sao. Thậm chí bởi vì quá mức khiếp sợ mà nói không ra lời. Ngo ngác nhìn anh, trên mặt không tự chủ lộ ra sự sùng bái. Căn bản cô không thể nào giấu được tâm tư của mình.

Đáng vẻ này làm Diệp Mạnh Trầm cảm thấy buồn cười, trước khi rời đi còn rút cho cô tờ khăn giấy. Lừa gạt nói: "Bao lớn rồi còn chảy nước miếng, mặt mặt không."

Chảy..... Chảy nước miếng?

Xảy ra chuyện lớn!

Cô còn đang đắm chìm trong sự đã kích nháy mắt phục hồi tinh thần. Nhanh chóng dùng khăn giấy che khuất mặt, vênh tai lên nghe ngóng động tĩnh của anh. Xác định anh đã đi rồi mới lập tức gọi điện cho chị em tốt.

"Thu Thu, em em em vừa rồi mới ở cùng với anh họ chị!"

"Lại bị đánh?"

"..... Không phải!"

"Thế làm sao?"

Thế làm sao?

Ánh mắt Hồ Lai Lai vô ý thức bay qua cửa sổ ra ngoài sân. Cuối cùng dừng ở chỗ chiếc ghế đá dưới tàng cây ngọc lan trắng. Cũng không biết mình muốn nói gì. Dàn dần bình tĩnh lại, thờ dãi: "Ài-, không có gì, chính là vừa rồi xem anh ấy ghép mô hình giúp em. Xem đến có chút khẩn trương."

"Bình thường a, em còn không phải là sợ anh ấy ghép không được sau đó đánh em sao."

"....."

Cô tự nhận mình không phải kiểu người dễ bị mua chuộc.

Anh lần đầu thành công có khả năng lớn là do đánh bại đánh bại mà trúng.

Vì vậy, từ bây giờ cô đã có thêm một sở thích mới. Nhìn thấy Diệp Mạnh Trầm không hề trốn đông trốn tây nữa mà là ôm các loại mô hình mới đi tìm anh. Lại không ngờ không lần nào bắt được anh nữa.

Cái này làm cho Hồ Lai Lai có điểm buồn rầu. Không biết có nên hạ mình dứt khoát thừa nhận năng lực của anh. Sau đó cho anh gia nhập hàng ngũ đối tượng được sùng bái hay không.

Mấy tháng sau cô lại nhận được điện thoại của chị em tốt.

"Lai Lai, nói cho em một tin tốt!"

"Tin gì?"

"Hôm nay chị nghe bác gái nói năm sau anh họ chị sẽ đi Mỹ. Có khả năng năm nữa cũng chưa về. Em không cần phải suốt ngày lo lắng bị đánh nữa rồi! Vui về không?"

Sau khi nói xong, Lý Hàn Thu lập tức đem điện thoại ra xa, sợ bị tiếng hoan hô của cô làm tổn thương đến màng nhĩ. Không ngờ nửa ngày không thấy có phản ứng. Làm cô còn tưởng mình kéo điện thoại ra xa quá. Lần nữa để lại bên tai, hỏi: "Alo, Lai Lai, em có đang nghe không?"

"Đang nghe....."

Hồ Lai Lai bỗng nhiên trở nên buồn bã ỉu xiu, chọc chọc mai con rùa nhỏ. Rầu rĩ không vui nói: "Chị nói anh ấy đi nước Mỹ, có thể quên luôn em hay không?"

"Quên thì quên đi, như vậy em liền không cần phải lo lắng bị anh ấy bắt nạt nữa a."

"Chính là..... em cảm thấy anh ấy cũng đâu có xấu như vậy. Chị xem những đứa trẻ khác đều không chơi cùng chúng ta. Chị có anh ấy là không chê. Tuy rằng...um...luôn thích trêu chọc chúng ta... Hơn nữa....hơn nữa về sau em còn muốn nhờ anh ấy mua mô hình cho em. Vạ nhất anh ấy không nhớ ra em thì em nhờ anh ấy thế nào?"

Sặc, đồng lời nói này cũng thật đủ lung tung rối loạn.

Lý Hàn Thu không rõ cô đang muốn nói cái gì. Chỉ biết hình như thái độ của cô với ông anh nhà mình đã có thay đổi. Cũng không hỏi nguyên nhân, ngược lại bắt đầu giúp cô bày mưu tính kế. Nghĩ là nói.

"Vậy em cứ làm phiền anh ấy đi, đặc biệt là lúc anh ấy đi Mỹ về. Cứ như vậy, anh ấy khẳng định sẽ không quên được em. Nói không chừng còn sẽ rất muốn về nước tìm em."

"Tim...tìm em làm gì?"

"Tính số đó, anh họ chị ghét nhất là quý phiền phức"

"..... Thu Thu, chúng ta không còn cách nào bình thường hơn một chút sao?"

Hồ Lai Lai có chút lo lắng, rồi lại nghe Lý Hàn Thu đầy trân thành và nghiêm túc nói:

"Lai Lai, em phải biết rằng, 'tầm thường' thì sẽ không thể nào chạm được tới anh chị."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

(xe Levante)

Hồ Lai Lai mười một tuổi còn không biết vì sao mình muốn làm như vậy. Cứ nghe lời Lý Hàn Thu đi.

Cô tính từ giờ trở đi sẽ lợi dụng ưu thế của bản thân, áp dụng triệt để hình thức lì lợm la liếm. Lấy phiền chết Diệp Mạnh Trầm làm nhiệm vụ.

Đến giờ, cái kế hoạch phiền người đến chết này cũng đã giăng co được bảy năm. Hơn nữa còn đang tiếp diễn.

Khác với lần ở hầm đấu quyền anh. Lần chạm mặt hôm nay thuộc về tình huống bình thường. Hơn nữa còn là cách tận bốn tháng. Cho nên Hồ Lai Lai không cần phải e dè, không nói hai lời, trực tiếp dang hai tay ra. Hướng anh chạy như bay.

Dù sao mỗi lần cô gặp Diệp Mạnh Trầm, đều chạy không thoát ma chú "một gọi hai nhảy ba cường ôm".

Đương nhiên cũng không tránh được vận mệnh bi thảm "Cường ôm không được".

Thời điểm Hồ Lai Lai chỉ còn cách mục tiêu có một bước. Một đạo ánh mắt hững hờ bỗng nhiên ném về phía cô. Ánh mắt không hề có cảm xúc ấy đã ngăn lại động tác của cô. Làm cô vội vàng thành thật đem đôi tay giấu sau người, đồng thời phàn gập.

Sau khi lưng lay đứng vững lại, khoé miệng cô vẫn còn treo một đôi dấu ngoặc nhỏ ngọt ngào. Niềm vui tựa như sóc con tích cốp từng quả thông cho mùa đông. Hưng phấn nói: "Sao anh lại ở chỗ này!"

"Đi ngang qua."

So với sự cao hứng phấn chấn của cô, Diệp Mạnh Trầm có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Trên mặt không có biểu tình gì. Xác thật chỉ là đi ngang qua. Về phần một màn kia, gặp được cũng chỉ là thuận lý thành chương.

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh một lần nữa dừng ở cửa phòng bao. Trong ánh mắt có tia nguy hiểm lưu động. Nhanh chóng phun ra một làn khói thuốc mờ mờ. Có ý ám chỉ hỏi: "Bức thư tình thứ 99?"

"....."

Trong nháy mắt sự việc vào buổi tối bốn tháng trước với cái biệt danh kỳ quái này cùng nhau tràn vào đại não cô. Hồ Lai Lai thu hồi nụ cười, nghĩ thầm lần này không thể lại trầm mặc,

nếu không sẽ lại là một cái lệnh cấm túc không thể đi tìm anh, thế chẳng phải là cô lỗ vốn sao.

Vì thế cô một bên vừa lắc đầu vừa xua tay phủ nhận, một bên dùng ánh mắt ý bảo Tiền Tài đi vào trước. Lại thấy cậu ta vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng dứt khoát lôi kéo anh như muốn lôi kéo người dỗi xa chốn thị phi. Lại lần nữa trịnh trọng làm sáng tỏ: "Em thề, bọn em thật sự chỉ là bạn học!"

Đây là lời nói siêu thật.

Cho tới bây giờ Hồ Lai Lai chỉ cảm thấy Tiền Tài chính là muốn mang cô ra đùa giỡn mà thôi. Cô không hề đem chuyện thư tình kia coi là thật. Sau đó cô tranh thủ đổi sang một đề tài vui vẻ khác, dỗi đi sự chú ý của anh.

"Anh xem, hôm nay chúng ta thật khó có duyên mới được gặp nhau. Có thể tặng cho em cái gậy (giảm giá, chiết khấu) được không a? Rốt cuộc có tiền cũng không thể tùy tiện tiêu xài đúng không."

Lời nói đến thật là êm tai, nhưng ý đồ trốn tránh quá mức rõ ràng.

Cũng may Diệp Mạnh Trầm không vạch trần. Liếc mắt nhìn cánh tay bị cô kéo, đồng ý yêu cầu của cô. Hồ Lai Lai vừa nghe, nháy mắt lại phục hồi tinh thần. Không nghĩ tới thuận miệng nói bậy chuyện ma quỷ vậy mà cũng có thể trở thành sự thật.

"Thật sự sao! Máy gậy?"

"Gậy xương."

"....." Quả nhiên sự việc khác thường tất có vấn đề.

Hồ Lai Lai giật giật khoe miệng. Biết anh âm tình bất định là bởi vì bất mãn với sự xuất hiện của cô. Vì thế nhắc nhở nói: "Em đã mười tám tuổi, có thể tùy ý ra vào nơi này."

Nghiêm túc mà nói, nếu nhìn ngày sinh trên chứng minh thư thì cô vẫn còn hơn một tháng nữa mới được mười tám tuổi. Bởi vì năm đó lúc làm giấy khai sinh đã khai sai ngày. Cho nên Diệp Mạnh Trầm chỉ coi cô như đang khoe khoang. Một tiếng cười nhạo từ khóe môi tràn ra, vì cô không biết trời cao đất dày, nói: "Thế nào? Chim lớn, rừng nào cũng dám bay?"

Giọng anh mang ý tứ trào phúng, nhưng Hồ Lai Lai chỉ chọn những câu chữ mà mình muốn nghe để cho vào tai. Lập tức che miệng lại, chỉ lộ ra một đôi mắt trong veo như nước. Hai mắt cong cong thành hai đường cong nhu hòa. Nhìn qua tựa như viên hạnh nhân no đủ, giờ phút này tràn ngập không thể tin.

"Ai cha cha, chim -- lớn? Anh không phải là muốn cho em khai hoàng khang* đấy chứ?"

(*Chỉ những chuyện cười không được trong sáng)

Đoạn cảm xúc lên án dư thừa này có thể nói là thập phần chân thật. Tuy nhiên Diệp Mạnh Trầm cũng không thêm phản ứng. Chờ cô tiếp tục diễn trò. Quả nhiên rất nhanh sau đó lại nghe cô đắc ý nói: "Có điều khai hoàng khang cũng không sao, dù sao em cũng đã mười tám tuổi."

Đây là lần thứ hai trong buổi tối ngày hôm nay cô cường điệu tuổi tác của mình.

Người đàn ông vẫn luôn thờ ơ kia rốt cuộc đã bị thu hút sự chú ý. Tay đang nâng điều thuốc lên lại hạ xuống. Chân đã định bước đi lại dừng lại, quay đầu nhìn cô. Tựa hồ lúc này mới phát hiện cô sớm đã không còn là cô bé con miệng còn hơi sữa quần tã giấy, mỗi lần đều hôn loạn khiến mặt anh toàn là nước miếng nữa rồi.

Nét quyến rũ đặc trưng thu hút người khác phái của thiếu nữ đã xuất hiện nơi xương quai xanh của cô gái nhỏ. Đáng tiếc trong mắt anh chỉ có hình ảnh một thân quần đùi của cô. Máy nhân lại, giống như không hề vui vẻ. Đề tài trở lại lúc ban đầu, anh không tự giác làm ra tư thái ông bố quản lý đứa con gái phản nghịch. Xem kỹ rồi nói: "Mười tám tuổi là có thể ăn mặc không ra thể thống gì?"

Không ra thể thống gì?

Hồ Lai Lai tự mình đánh giá một phen, không cảm thấy nơi nào quá đáng cả. Thật ra cô cũng không nghĩ tới có thể từ trong miệng anh nghe được câu nói như của người cao tuổi thế này. Bỗng cảm thấy chơi rất vui. Nhịn không được nói đùa.

"Đúng vậy, ngoài có thể mặc đến không ra thể thống gì, còn có thể sống không ra thể thống gì. Cho nên về sau anh nhất định không được tùy tiện quyến rũ em. Em đây không chịu được cấm đồ đâu. Đến lúc đó em mà không cảm lòng được, làm ra sự tình táng tận lương tâm với anh thì sao bây giờ?"

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm hơi ríu ríu mắt. Ánh mắt không mang theo chút độ ẩm nào rơi trên chiếc đuôi mảnh khánh tinh tế của cô. Trần trụi đánh giá mỗi tác da tác thịt lộ ra trong không khí. Rồi sau đó ánh mắt cùng tiếng nói anh chậm rãi trở lên lạnh lẽo, không lưu tình chút nào nói: "Đánh gãy chân."

"..... Dừng a."

Hồ Lai Lai không hề phát hiện ra sự khác thường của anh. Cũng không coi cảnh cáo của anh ra gì. Trả lời thật sự thuận miệng.

"Đều nói họa không tới vợ con. Cho dù anh có tức giận mấy cũng không thể đánh gãy cái chân thứ ba của mình đi. Nó cũng đâu có làm gì sai."

Chân thứ ba? A.

Ngã rẽ hành lang hiện tại không có người qua lại. Chỉ nghe thấy tiếng ve kêu, an tĩnh mà ồn ào. Diệp Mạnh Trầm hút xong hơi thuốc cuối cùng. Dì tàn thuốc lên nắp thùng rác. Híp mắt, thấp giọng nói:

"Em là đang muốn cùng anh khai hoàng khang?"

Trong không khí mờ mờ có một loại hơi thở nguy hiểm.

Tuy rằng Hồ Lai Lai đã lâu rồi chưa gặp anh. Nhưng đối với anh vẫn có những thói quen cô luôn nhớ kỹ. Cô biết lúc anh phiền lòng sẽ hút thuốc. Bây giờ cô thấy anh đã có chút biểu hiện khó chịu. Nếu giải quyết không tốt thì giây tiếp theo anh thật sự sẽ treo cổ lên đánh mất.

Nhưng cô vẫn không chịu nghiêm chỉnh mà rút lui. Còn lấy bà vai nhẹ nhàng đụng anh một chút. Dùng giọng điệu ngả ngớn không biết đã học được từ đâu, muốn hòa hoãn không khí khẩn trương một chút. Cười tùm tùm nói: "Có qua có lại sao, hần là vậy rồi."

Lời nói trong ngoài đều lộ ra khí chất lưu manh.

Diệp Mạnh Trầm liếc mắt nhìn nơi vừa bị cô đụng. Tất cả những cảm xúc không rõ ý tứ đều tích góp trong đôi mắt đẹp của anh. Lười phản ứng cô, nếu không cô sẽ còn tiếp tục bò lên theo gậy tre. Anh lại muốn quay người bước đi.

Người nọ thấy vấp phải trắc trở rồi cuộc đứng đắn lên, đuổi theo. Ai ngờ lúc này một người đàn ông béo béo lùn lùn đột nhiên từ phía bên kia hành lang chạy tới. Giọng nói vừa cung kính vừa hỗn loạn thấp thòm, thờ dốt nói: "Diệp..... Diệp tiên sinh, ngài tìm tôi?"

Anh bước chân không dừng, đi qua một chiếc lại một chiếc đèn cung đình. Vài lọn tóc ngắn dài không đồng nhất lên lên xuống xuống giữa hai lông mày của anh. Giống như những ngọn núi chập chùng. Cũng không liếc mắt nhìn người quản lý béo một cái. Trực tiếp bàn giao: "Nhớ kỹ gương mặt này."

Quản lý béo không rõ nguyên do, còn tưởng rằng cô là khách quý phải đặc biệt chiêu đãi. Lập tức dùng ánh mắt rà quét toàn thân cô. Nhưng Hồ Lai Lai nghe hiểu được. Cô nhảy ra chặn đường anh, cả giận nói: "Sao anh có thể đuổi tận giết tuyệt với em như vậy!"

Để anh không thể phát hiện, cô vội vàng che khuất mặt, chỉ hở ra đôi mắt đen loé loé ánh nước. Đáng tiếc kháng nghị bị làm lơ, Diệp Mạnh Trầm vẫn tiếp tục đối thoại với quản lý béo: "Nếu còn có lần sau, ông tự biết hậu quả."

"..... Ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chặn vị tiểu thư này mọi mặt!"

Quản lý béo lau giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán. Lập tức hiểu ra vấn đề, cam đoan xong lại bổ sung nói: "Xe của ngài đã sắp xếp ổn thoà."

Vừa nghe thế, Hồ Lai Lai đột nhiên ý thức được đằng sau vẫn còn âm mưu lớn hơn. Vội vàng nhìn nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ bất tri bất giác đã sắp ra đến cửa chính, vì thế cô lập tức đứng lại.

Cô không nói một lời nhìn người trước mặt, như đang không tiếng động lên án.

Thấy hai viên hạnh nhân khảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bây giờ tựa như đang được bao phủ một tầng sương sớm, một bộ dáng sẽ khóc bất cứ lúc nào. Huyết thái dương Diệp Mạnh Trầm nhảy dựng, tay ngo ngoe rục rịch vuốt hộp thuốc lá trong túi, cảnh cáo nói: "Không cho phép giả vờ khóc."

"....."

Hồ Lai Lai càng tủi khuất, nghĩ thầm cô giả vờ khóc gì chứ. Rõ ràng là cô đang thật sự muốn khóc a. Rốt cuộc sau khi xa cách bốn tháng, vận mệnh đã cho cô và anh gặp nhau. Thế rồi cứ như vậy mà âm thầm kết thúc, có thể không khóc sao?

Ai biết giọt nước đầu tiên vừa mới ra lò, cô lại nghe Diệp Mạnh Trầm nói: "Quà sinh nhật của em ở trên xe."

Trong mắt tựa như có ngọn lửa bốc lên đem cháy mất uớt sưng lập tức hong khô. Hồ Lai Lai không chút suy nghĩ, hướng bậc thang chạy như bay. Như là sợ quả của cô chạy đi mất. Chui vào trong xe, lại phát hiện làm gì có quà sinh nhật nào.

Đáng tiếc đã quá muộn.

Tiếng cửa bị khoá vang lên tạch một cái. Tài xế lập tức khởi động xe lái ra ngoài làm cô mất cơ hội xuống xe. Cho nên điều duy nhất cô có thể làm đó là dính sát lên cửa sổ xe, để mặt mình đến đẹp lếp. Trơ mắt nhìn người đứng trên bậc thang biến mất trong bóng đêm.

Vị đồng lõa quản lý béo đứng bên cạnh nhìn theo có chút không đành lòng. Đột nhiên nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên lừa con gái vào nhà trẻ.

Để giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng. Hắn nghĩ nghĩ, nhắc nhở nói: "Đúng rồi, Diệp tiên sinh, ngài hẹn Hạ tiên sinh nhưng ngài lại không đến. Cậu ta lười chờ, đi trước rồi."

".....Fuck!"

Kỳ thật Diệp Đình Chương chặt đứt kinh tế của anh cũng không hẳn là một chuyện xấu. Ít nhất Diệp Mạnh Trầm đã ra quyết định chính thức mở công ty. Hôm nay anh tới đây là do có hẹn với Hạ Đình Thuý nói chuyện đầu tư. Nhưng mà hiện tại người cũng đi mất rồi, còn nói cái rắm.

Về nhà ngủ bù.

Thế nhưng cái phương án lấy lui làm tiền này cũng rất nhanh phải kết thúc vào sáng sớm ngày hôm sau.

Thời điểm anh nghe thấy tiếng của bà Mạnh ngoài cửa, đồng hồ vừa lúc nhảy đến 9 giờ đúng. Diệp Mạnh Trầm không phản ứng, tiếp tục ngủ. Tiếng nói của bà Mạnh không hề dừng lại. Cũng không biết đang nói cái gì. Thẳng đến khi bà mở cửa đi vào phòng anh mới nghe rõ, hoá ra lại là mấy cái đề tài nhảm chán này.

"Con nói xem ông nội con vì có bố Hồ gia kia, cư nhiên đem con bức thành cái dạng này. Kể cả ta và bố con cũng không thể cho con tiền, thật là quá nhẫn tâm. Nhưng mà con đừng lo lắng, mẹ vĩnh viễn đứng về phía con. Đúng rồi, lần trước mẹ cho con xem mấy tấm ảnh chụp các cô gái đó, con có thích cô nào không?"

Một đồng lời nói vô nghĩa chỉ để trải chân cho một câu nói trọng điểm cuối cùng. Diệp Mạnh Trầm đã quen với cái kịch bản dương đông kích tây này. Căn bản không nhớ rõ cái gì mà ảnh chụp. Đáp cho có: "Không có."

May mắn Mạnh Tổ cũng không nghe ra. Lại tiếp tục lải nhải Hồ Lai Lai có bao nhiêu không tốt.

"Con xem con đi, một chút cũng không gấp gáp. Dù sao con cũng nên tranh thủ thời gian giải trừ cái gì mà thông gia từ bé kia đi. Nếu không ông nội con về sau sẽ ép con kết hôn cùng con bé kia đấy. Thật không biết ông cụ thích con bé đó ở điểm nào. Ta cảm thấy nó cũng chẳng ra gì...."

Ngoài cửa sổ đang yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên một cơn gió. Diệp Mạnh Trầm rút cuộc mở to mắt. Rèm cửa trong phòng ngủ tung bay, ánh nắng mặt trời ở bên ngoài nhìn trộm đã lâu. Nhân cơ hội mà lên vào, sôi nổi ẩn nấp trong đáy mắt anh. Như là kích thích cái chốt nào đó, trước mắt anh không hiểu sao bắt đầu thoáng hiện rất nhiều đoạn kí ức vụn vặt. Đầu tiên quan đến Hồ Lai Lai. Giống như tính cách không an phận của cô, không hề trùng lặp.

Sau một lúc lâu, anh lên tiếng đánh gãy lời nói bất mãn đang liên tục không ngừng của Mạnh Tổ.

"Mẹ, em ấy không ra gì."

Câu này nghe qua như là tán đồng với quan điểm của bà. Nhưng sau đó giọng anh đã không còn vẻ lãnh đạm thường thấy. Thậm chí chứa vài phần khoe khoang không dễ phát hiện. Phảng phất ý tứ con gái nhà mình rất có tiền đồ. Bệnh vực người mình đến mức bôi đen cả bản thân.

"Nhưng ít ra vẫn hơn con trai mẹ."

Tác giả có lời muốn nói: Xin hãy dùng một câu thành ngữ để hình dung Diệp Mạnh Trầm.

Lại Lại: Tình... Tình thương của cha như núi $\sum(O_O;)?$

Editor cũng muốn nói. Từ giờ những chú thích ngắn mình sẽ cho vào ngoặc () ngay sau từ cần chú thích để mọi người không phải kéo lên kéo xuống. Còn chú thích dài sẽ ở bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

(hoa cú lẻ)

Phở: Cà chực chương mới phát hiện Lý Hàn Thu là em họ Diệp Mạnh Trầm chứ không phải em ruột sau một lần tự thắc mắc sao anh em mà lại khác họ =))))))

Tiền thể có ai biết càng hoàng với hải hoàng là gì không. Mấy đoạn về chuyên ngành của nữ chính đã ăn mòn hết chút chất xám ít ỏi của mình rồi Ụ.Ụ

Thật ra đối với Hồ Lai Lai mà nói, không có quà sinh nhật cũng không khổ sở bằng lãng phí mất cơ hội được gặp Diệp Mạnh Trầm. Cũng may cảm xúc của cô tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Sau một giấc ngủ, tất cả phiền não đã bị giấc mơ đem qua ăn sạch sẽ.

Sau khi rời giường, cô rảnh rồi không có việc gì làm. Quyết định đi một cửa hàng đồ cổ chuyên về ngọc phi thúy dạo chơi.

Chủ cửa hàng này chính là bạn tốt của cô. Bởi vì bán ngọc phi thúy nên anh ta có cái biệt hiệu là "Già Phi Thúy". Trừ phi thúy ra, anh ta cũng có một ít đồ chơi mới lạ nho nhỏ rất hợp với khẩu vị cô. Cho nên cô đến cửa hàng này khá thường xuyên.

Ai ngờ mới qua một hai tháng, trong tiệm đã xảy ra biến hoá lớn. Sau khi Hồ Lai Lai đến nơi liền đứng ở một bên nhìn người đến người đi hơn nửa tiếng. Thật vất vả mới chờ được đến lúc anh ta rảnh rồi. Nhịn không được cảm thán nói: "Anh Già, vận khí của anh trở nên tốt như vậy từ lúc nào thế?"

"Còn không phải do em tuyên truyền giúp anh ở trên Weibo sao."

Già Phi Thúy rót cho cô một ly trà. Về mặt không che giấu nỗi sự vui vẻ: "Không nghĩ tới sẽ có hiệu quả tốt như vậy, em được đấy."

Hồ Lai Lai về mặt ngoài ý muốn, cô cũng không nghĩ tới.

Weibo của anh ta là cô xin vào năm cô học lớp mười. Lúc đầu xin mục đích là để xoá nạn mù chữ. Dù sao người mới tiến vào lĩnh vực đồ cổ càng lúc càng nhiều. Mà trước mắt, những thứ có liên quan tới phương diện này ở trên mạng còn rất thiếu sót. Để tránh mọi người bị lừa cô đã nghĩ ra một cách.

Vốn dĩ ngay từ đầu cô cũng không có nhiều fan. Bước ngoặt xảy ra vào một lần cô bất chợt cao hứng phát một cái Weibo. Đó là video về một đồ vật hình dạng tựa như một cái bóng đèn nhỏ. Còn theo sát lồng tiếng vài câu làm giám định: "Vô tình phát hiện ra bảo vật gia truyền. Vào năm Đinh Dậu tương đối thường thấy, là đồ dùng để đun nước. Thuộc hệ Quan Thế Âm Bồ Tát, người có được đều sẽ gặp vận may". Kết quả được các tài khoản lớn có hứng thú chia sẻ.

Từ đó fan của cô cứ thế tăng đều đều. Đồng thời càng ngày càng nhiều bạn trên mạng @ cô giám định mấy cái đồ gia truyền hoa hoè loè loẹt này nọ. Làm cô thuận lý thành chương trở thành một đại V "Người giám định đồ gia truyền khôi hài" như bây giờ.

Dài dòng danh hiệu trọng điểm hiển nhiên ở hai chữ "khôi hài". Cứ việc như thế, Hồ Lai Lai đã có 1 số lượng fan nhất định, nhưng sẽ không làm quảng cáo. Chỉ hỗ trợ tuyên truyền thuần túy vì cảm tạ anh ta lần trước đã cung cấp phương pháp phân biệt đá thạch lựu cho cô. Cho nên lúc đó cô đã thuận miệng đề ra tên cửa hàng của anh ta.

Lúc này cô bị khen đến đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Em nào có năng lực lớn như vậy, còn không phải bởi vì đồ của anh tốt sao."

"Dù sao hôm nay em muốn gì cứ tùy tiện chọn, điều không lấy tiền."

Già Phi Thúy khăng khăng muốn trả ơn cô. Chỉ chỉ quầy trưng bày, hào phóng nói.

Vừa nghe lời này, người ngày thường đã hưởng thụ rất nhiều ưu đãi nọ thập phần cảm động. Sau đó dứt khoát cự tuyệt. Còn chưa nói một chữ liền bị âm thanh chào hàng bên ngoài đánh gãy, thu hút sự chú ý của hai người.

"Này đây đều là hàng mới hôm nay vừa đến tay đấy nhé. Mọi người xem, tất cả đều là hàng thượng phẩm. Tính chất tốt, chi tiết sắc sảo. Mầu chốt là giá cũng cực kỳ tốt, so với trong tiệm kia tốt hơn nhiều. Nếu bỏ lỡ lần này thì sẽ không còn nữa đâu a"

Những lời này nghe ra thật sự đúng là ba hoa chích chòe. Chỉ cần là người có kinh nghiệm một chút liếc mắt cái là có thể nhìn ra. Những thứ đó đều là gỗ hoạ tiết hoa cúc Việt Nam giả mạo thành gỗ hoa cúc Hải Nam. Đáng tiếc có một cái quy tắc gọi là nhìn thấu nhưng không được nói toạc ra, rốt cuộc cũng không nên đi phá kế sinh nhai của người khác.

"Aiz, lại bỏ tiền mua bài học."

Già phi thúy uống ngụm trà, tiếc hận thở dài. Hồ Lai Lai cũng cảm thấy lòng có dư mà lực không đủ.

Đây không phải lần đầu cô đụng phải chuyện này. Cũng đã từng gặp mặt vạch trần kẻ lừa đảo nhưng cũng vô dụng. Ai nên bị lừa thì vẫn bị lừa, bởi vì đại đa số mọi người đều không thể vượt qua lòng ham muốn lợi nhỏ.

Muốn giảm bớt tình trạng này thì chỉ có thể đi tìm người có kinh nghiệm hơn để bàn. Vì thế Hồ Lai Lai một bên phát Weibo cách phân biệt càn hoàng và hải hoàng, một bên hỏi: "Già ca, dạo này anh có gặp sự phụ em không?"

"Không có, tám phần là lại đi luyện hoá nhân kim tinh rồi."

Hồ Lai Lai mắt mát mắt kêu một tiếng. Mắt thấy trong tiệm lại bắt đầu có khách, cô cũng không tính ở lại quấy rầy. Sau đó cô đi dạo chơi nơi khác đến bữa tối mới trở về. Bây giờ đúng bắt đầu ngồi trước máy tính.

Đừng thấy cô bình thường thể hiện một bộ dạng trầm mê Diệp Mạnh Trầm không lo học tập. Kỳ thật thời điểm nên tập trung thì cô cũng không hề trộm lười biếng. Thành tích của cô cũng không kém. Tra được điểm thi lần lượt đều là tin tức tốt.

Diệp Định Chương cách vách lập tức tới gọi cửa. Kết quả vừa lúc bị Hồ Lương Tùng đang chuẩn bị lên lầu đưa đưa hấu gặp được, sẵn tay áo bắt đầu mắng: "Lão già chết tiết này lại tới nhà ta làm cái gì hả!"

"....."

Tuy rằng hai người bọn họ đều là bạn học, sau khi tốt nghiệp lại thành hàng xóm. Nhưng quan hệ vẫn luôn rất ác liệt. Một người ngại đối phương không có văn hóa, một người ngại đối phương khoe khoang văn hóa. Vừa thấy mặt liền cãi nhau. Những lúc như thế này, Hồ Lai Lai đều là người đứng ra chủ trì đại cục.

Đương nhiên hôm nay cũng vậy.

Cô thờ dài một cái, xoay người, vừa định xuống khuyên bảo hai ông nhà mình một chút. Bỗng nhiên thoáng nhìn ở cửa phòng ngủ xuất hiện một hình ảnh ko có khả năng. Người đó đứng ở nơi giao nhau giữa sáng và tối. Đường cong ở lưng không phải thẳng tắp, mà là mang theo một độ cong rất nhỏ.

Diệp Mạnh Trầm đang cúi đầu tìm kiếm thủ phạm bị tình nghi đang cắn ống quần anh. Vừa thấy, quả nhiên chính là con rùa nhỏ mà Hồ Lai Lai đang nuôi, dính người y như chù.

Mọi tính toán khuyên can người của cô vừa nhìn thấy anh liền bị vứt ra sau đầu. Trong mắt cô lóe lên tia kinh hi. Chẳng qua còn chưa kịp đứng dậy, bên ngoài lại đột nhiên vang lên một trận âm thanh rân dấy.

"Tiểu tử cháu còn trở về làm gì!"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí nháy mắt đã thay đổi.

Từ sau lần tan rã trong sự không vui kia, Diệp Mạnh Trầm đã bốn tháng không về nhà. Hôm nay chỉ là tiện đường muốn nhìn xem cái người cả ngày làm bậy kia có thể thi được mấy điểm. Cho nên thái độ vẫn còn tính là tốt đẹp, trả lời: "Yên tâm, dù sao cũng không phải là tới xem ông."

"Ai cần cháu tới xem ta!"

Diệp Định Chương vừa nghe, lại bị chọc cho tức giận. Đột nhiên đập bàn một cái. Làm chủ rùa đen đang cắn ống quần anh lập tức rút cổ trốn vào trong mai của nó.

Hồ Lương Tùng không chịu cô đơn, cũng đập bàn theo một chút. Hòn đồi nói: "Ai cho ngươi đập bàn của nhà ta!"

"....."

Mắt thấy một vòng cãi nhau mới lại sắp bắt đầu. Hồ Lai Lai cũng không tính toán đi chủ trì đại cục nữa. Nhân cơ hội dẫn anh thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Đi ra sân rồi cô mới nhớ ra sự việc tối hôm qua. Mới nhớ tới hình như mình không nên có biểu hiện vui vẻ như vậy.

Vì thế cô lập tức thu hồi biểu cảm. Không rành hỏi anh có chuyện gì mà lập tức lên án: "Vì sao anh lại gạt em nói có quà sinh nhật?!"

Vấn đề chính là, ở trước mặt anh Hồ Lai Lai vĩnh viễn không thể hung dữ quá ba giây. Sau khi nói xong lại dang hai tay ra, chủ động cho anh cái bậc thang đi xuống: "Có điều chỉ cần anh ôm em một chút. Em liền không so đo với anh nữa."

Diệp Mạnh Trầm làm lơ động tác nhỏ của cô. Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ngược mắt nhìn cô, mặt mày tàn mạn không giảm. Cùng với tây trang trắng thớm hình thành một bầu không khí mâu thuẫn, vừa dung hợp lại vừa tương phản. Thành thạo điều luyện hỏi lại:

"Anh lừa em cái gì?"

"Anh không đưa quà cho em a!"

"Sao lại không."

"Anh đưa em cái gì?!"

"Về nhà."

"....."

Hồ Lai Lai muốn phản bác, lại không thể nào phản bác được. Dứt khoát tự tìm đường ra, treo lên một khuôn mặt đáng thương, đánh ra chiêu tranh thủ sự đồng tình: "Vậy anh không thể xem em thật vất vả thi được cao hơn điểm chuẩn 80 điểm mà khen thưởng em bằng một cái ôm sao?"

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm khẽ nhượng mày. Đấy mắt bình tĩnh xuất hiện một tia dao động. Rõ ràng không dự đoán được cô có thể thi tốt như vậy. Hơi mỉm cười: "Xem ra hiện tại thi đại học đều không cần dựa vào đầu óc."

"Cho nên anh hẳn là càng phải quan tâm thương yêu quần thể ngốc nghếch bọn em hơn a."

Gió đêm nhẹ nhàng nổi lên, đem tất cả những gì tươi đẹp của mùa hè đều thổi vào trong mắt Hồ Lai Lai. Cổ bướng bình quen thuộc kia lại xồng ra, cho dù bị giọt nước lạnh cũng không thêm độ ý. Cô quơ quơ tay, trong giọng nói không tự giác toát ra vài phần làm nũng.

"Nha nha nha?"

Diệp Mạnh Trầm nhìn cô, chợt thấy bức bối, gờ tay kéo kéo cà vạt. Suy nghĩ một lát. Rốt cuộc bắt lấy cổ tay đang dần tụt xuống của cô. Kéo cô đi lên phía trước, ấn đầu vai cô, lạnh lạnh nhưng nhẹ nhàng nói: "Ba giây."

Vất và mười hai năm, khen thưởng như vậy chắc cũng không quá. Dù sao cũng chỉ ba giây, không thể nhiều hơn.

Còn tốt, Hồ Lai Lai cũng chẳng tham lam. Thời gian vừa đến liền thu tay lại, cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống bên cạnh anh. Bắt đầu đùa nghịch áo khoác tây trang anh vắt trên lưng ghế. Hiếu kỳ nói: "Đứng rồi, gần đây anh đang bận cái gì vậy ạ?"

Nhiệt độ cơ thể thuộc về cô vẫn còn lưu lại bên gáy. Trời có chút lạnh nhưng cũng không an ủi được dòng máu đang sôi trào trong huyết mạch. Diệp Mạnh Trầm bắt đầu sờ bao thuốc, bật lửa, hít một hơi. Áp xuống cảm xúc không rõ trong lồng ngực rồi mới trả lời: "Mở công ty game."

"Thật..... Thật sự?"

Hồ Lai Lai đột nhiên ngừng đầu, về mặt kinh ngạc nhìn anh. Ánh mắt sáng lên, ngay sau đó lại trở nên âm trầm: "Là bởi vì những lời nói của ông Diệp ngày đó đúng không ạ?"

"Không phải."

Ngữ khí thật cẩn thận tiết lộ cô đang lo lắng. Diệp Mạnh Trầm biết cô sẽ tự trách. Không cần suy nghĩ trực tiếp phủ nhận phỏng đoán của cô.

Đương nhiên đây cũng chỉ là lời nói dối, bởi vì câu nói của Diệp Định Chương xác thật chiếm một phần nguyên nhân. Nhưng cũng không phải là chuyện xấu. Dù sao mở một công ty cho mình cũng không có gì là không tốt.

May mắn Hồ Lai Lai không nghe ra phần an ủi trong đó. Lốp sưng mủ âm trầm trên mặt dần dần tan đi. Thời thời khắc khắc không quên khoe ra thân phận tiểu phú bà của mình. Thương lượng nói: "Em đây có thể đầu tư không?"

"Em cảm thấy sao."

Được rồi, là cô mơ mộng hão huyền.

Gương mặt tươi cười của Hồ Lai Lai cũng không biến mất. Vẫn là thật vui vẻ cho anh. Hai chân không an phận đứng đưa lên xuống. Nghĩ nghĩ, nhịn không được chia sẻ với anh một bí mật khác. Nhỏ giọng nói: "Trộm nói cho anh, em tính báo danh vào đại học C khoa khảo cổ chuyên nghiệp."

Diệp Mạnh Trầm tựa lưng vào ghế ngồi, nghe vậy, treo lên chút ý cười. Không hề ngoài ý muốn với quyết định của cô. Không có ý kiến gì. Lại nói: "Được rồi, hai ông già lại muốn tranh cãi ngất trời."

"..... Haiz."

Điểm này Hồ Lai Lai không phải chưa từng suy xét qua. Hồ Lương Tùng vẫn luôn hy vọng cô theo ngành ngoại thương. Đến lúc đó khẳng định lại muốn trách tất cả là do Diệp Định Chương xúi giục cô.

Vì thế tâm hồn cô lại bị tổn thương, đầu một lần nữa rũ xuống, buồn rầu nói: "Nhưng em cũng không thể một mực sống theo ý của ông nội mãi. Phải sống vì chính mình mới đúng, giống như anh vậy."

Thanh âm cô nhỏ đến mức nghe giống như đang lẩm bầm lẩm bầm. Nhưng vẫn không ảnh hưởng đến độ rõ ràng của lời nói.

Thời điểm nghe thấy câu "giống như anh" Diệp Mạnh Trầm hơi có chút thất thần. Thật hiếm khi được nghe cô nói chuyện nghiêm túc như thế này. Anh cũng không tính có ý kiến gì cả. Biết cô so với tưởng tượng của mình còn rất có chủ kiến. Cần bản không cần người khác khoa tay múa chân về nhân sinh với cô.

Mà Hồ Lai Lai uể oải cũng chỉ là tạm thời, thực mau đã khôi phục về trạng thái ban đầu. Giả vờ bất mãn nói: "Anh nói xem lên đại học có ai là không yêu đương đâu. Vừa yêu đương vừa tập trung học hành sự nghiệp cũng tốt mà. Em nghĩ bố chúng ta khẳng định cũng nghĩ vậy, sẽ không có nhiều phiền toái phát sinh đâu."

Thật đúng là mỗi lần gặp là một lần tư xuân.

Diệp Mạnh Trầm khẽ nhếch khoé miệng. Lấy điều thuốc giữa môi xuống, đáy mắt có ý cười lạnh lẽo tựa như tuyết tháng ba. Không lưu tình chút nào nói: "Nếu thật sự có, đời này em cũng đừng nghĩ tới chuyện tốt nghiệp."

"..... Hừ!"

Hồ Lai Lai liền biết sẽ bị anh gọi nước lạnh. Nhấn cái mũi, không nói chuyện nữa. Cô ngửa đầu, nhìn lên bầu trời. Thấy gió đêm như là đang khuyến khích đám mây một ngum lại một ngum ăn luôn mặt trăng. Tâm tình cô cũng không hề bị ảnh hưởng, vẫn tốt tựa như ánh nắng sớm mai.

Dù sao thích anh là chuyện cả đời. Tốt nghiệp làm gì, cứ học mãi đến già cũng được chứ sao.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

(máy đánh bạc)

Tuy rằng người cũng như tên nhưng Hồ Lai Lai cũng có lúc rất hiểu chuyện.

Từ khi biết Diệp Mạnh Trầm đang bận rộn xử lý chuyện công ty. Cô cũng không còn cứ lâu lâu lại chạy đến trước mặt anh lắ lư nữa. Quả thật ngang với hoà thượng thanh tâm quá đạc. Lý Hàn Thu lo lắng cô cứ như vậy sẽ nghen chết. Mạnh mẽ lôi kéo cô một hồi, nói là muốn đi học lái xe.

Sự thật chứng minh, chiều này cực kì có tác dụng. Bởi vì nhờ mỗi ngày lăn lộn trong tiếng mắng chửi không trùng lặp của huấn luyện viên, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đương nhiên trừ bị mắng mỏ, thỉnh thoảng cô còn có một ít tin tức tốt xen kẽ.

Tỷ như, hôm nay nhận được thông báo trúng tuyển. Hồ Lai Lai rốt cuộc cướp được vé vào bảo tàng. Lại tỷ như, ngày tham quan bảo tàng hôm đó cô đã nhận được tin tức của vị sư phụ mất tích đã lâu. Vì thế cô không nói hai lời, đi một chuyến tới tiệm tạp hoá đồ cổ gần đó.

Ngoài cửa tiệm được dựng một cái ô che nắng lớn. Ở bên cửa có một chiếc Slot Machine (lão hồ cơ/máy đánh bạc tự động), có một ông chủ mập mạp tầm 40 tuổi đang ngồi trên máy. Từ khi cô sáu tuổi lần đầu tiên tới nơi này, chiếc máy này đã bị hắn độc chiếm. Đến nay đã mười mấy năm hắn vẫn còn độc chiếm.

Những người xung quanh không biết tên của hắn, trực tiếp gọi hắn là Lão Hồ. Hồ Lai Lai cũng không biết, dù sao cô cũng chỉ cần gọi "sư phụ".

Cũng may đối với chuyện sư phụ nhà mình lâu lâu liên mất tích cô đã quen. Cho nên chưa từng hỏi gì, thậm chí lược đi đoạn hỏi thăm cơ bản. Trực tiếp cầm tờ thông báo trúng tuyển, vọt tới trước mặt hắn, không kịp chờ đợi khoe khoang: "Sư phụ, người xem, về sau con chính là người có thân phận rồi!"

Lão Hồ được xem như là người thứ hai biết chuyện ghi danh của cô. Cho nên vui mừng thì vui mừng nhưng cũng không thấy bất ngờ. Nhìn tượng trưng một cái rồi lên giọng dạy bảo: "Bây giờ con đang làm nghiên cứu cũng tính là có thân phận rồi. Có cần phải cao hứng thế không? Đã quên ta từng nói tâm phải bình tĩnh rồi sao?"

Làm nghiên cứu như cô bây giờ cũng tính là có thân phận?

Ừ, lời nói cũng thật sự là quá qua loa.

Hồ Lai Lai bị dạy bảo, gật gật đầu, vội vàng thu hồi tờ giấy thông báo trúng tuyển. Vô tình nhìn thấy trước mặt hắn bày một chồng tiền xu, tâm tư vừa động, không đầu không đuôi nói: "Sư phụ, người có thấy làm việc tốt có thể trợ giúp tăng vận may khi đánh cược hay không?"

"Không có."

"Nha, vậy khẳng định là do người làm chưa đủ nhiều."

Cô nói chém đinh chặt sắt, phảng phất như chính mình là một vị thần quản lý vận may khi đánh cược. Lão Hồ lại không phối hợp diễn xuất với cô, vạch trần nói: "Được rồi, còn dám quanh co lòng vòng với sư phụ người. Muốn gì cứ việc nói thẳng đi."

Cô chờ chính là những lời này!

Người đạt được mục đích nọ ngại ngừng cười ngây ngô hai tiếng. Không nói bóng nói gió nữa, đi thẳng vào vấn đề: "Là thế này, sư phụ, gần đây con phát hiện người tiêu thụ bị lừa quá dễ dàng. Người có thể nói một chút cách cải thiện cho con không?"

"Con thấy sao?"

Lão hồ cũng không khách khí với cô chút nào, không lưu tình chọc thủng hy vọng của cô:

"Một thợ thủ công nhỏ bé không quản được chuyện thế giới. Giang hồ tự nhiên nhiều hiểm ác. Chỉ cần trong lòng còn tồn tại suy nghĩ có thể làm giàu bằng chút tiền chênh lệch đó. Thì căn bản không cần phải lừa. Kiểu gì họ cũng mắc mưu mà thôi, không bằng cách này thì cách khác. Người như vậy sẽ nghe lời con nói sao?"

Nghe vậy, Hồ Lai Lai thật sâu thở dài một hơi, nghĩ thâm thật đúng là nói một phát trúng tim đen. Đầu óc đang nóng lên của cô cũng dần dần nguội lạnh.

Kỳ thật cô cũng không tự cho là mình có bao nhiêu ghê gớm mà tính toán đi cứu vớt chúng sinh. Như vậy thì quá là không biết tự lượng sức mình, không thực tế. Cô chỉ hy vọng có thể có càng ngày càng nhiều người tiếp xúc với thông tin chính xác mà hữu dụng. Như vậy ít nhất có thể giảm bớt phần nào đó hiện tượng này tiếp tục xảy ra.

Nhưng rốt cuộc vẫn phải đơn giản hoá vấn đề lại.

Hồ Lai Lai có điểm nhụt chí, đồng thời lại nghĩ thông suốt một số việc. Tựa như có những thứ không thể nóng vội. Dù sao thời gian còn dài, nhân tài còn nhiều, kiểu gì chẳng có cách đúng không?

Vì thế cô một lần nữa tỉnh lại nói: "Được rồi, sư phụ, người không cần phải nói, đạo lý con đều hiểu....."

"Chỉ là không làm được?"

"....."

Lão Hồ không lạ gì suy nghĩ của cô. Kiên nhẫn khuyên bảo: "Con không phải đã ở trên Weibo tận dụng hết khả năng mà mình có để phổ cập về những điều thường gặp, làm thành một bộ phương pháp nhận biết rồi hay sao? Thế là đủ rồi, đừng có mù quáng quan tâm chuyện khác nữa. Mau đi tham quan bảo tàng của con đi."

Nhà bảo tàng?

Nhà bảo tàng!

Hồ Lai Lai như vừa chợt tỉnh mộng. Từ trên ghế nhựa nhảy dựng lên, sốt ruột nói: "Vậy con đi trước nha sư phụ....."

Âm cuối vội vàng phiêu tán trong không khí.

Vị trí của bảo tàng ở giữa một vùng ngoại thành hẻo lánh. Hơn nữa hôm nay lại là ngày làm việc nên thời gian mở cửa đã rút ngắn chỉ còn bốn giờ.

Cần phải nắm chặt mỗi giây mỗi phút.

May mắn chính là, cô đã đến kịp. Bất hạnh chính là, cô vừa mới bước xuống xe, xung quanh lúc đầu rõ ràng không có một bóng người. Lại đột nhiên nổi lên một ngọn gió quỷ quái. Đẩy cô ngã trên mặt đất, đồng thời gạt mất túi xách của cô.

Chứa vé vào cửa quý giá.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Hồ Lai Lai hoàn toàn không có thời gian phản ứng. Về mặt tri giác nhìn tên cướp đang chạy càng ngày càng xa. Giây tiếp theo một âm thanh quen thuộc bỗng truyền xuống từ trên đỉnh đầu: "Lên xe."

Cô theo tiếng nhìn lại, không nghĩ tới hoá ra lại là Tiền Tài. Thấy cậu ta đang ngồi trên một chiếc Honda CB400. Còn tưởng rằng cậu muốn mang mình đuổi theo kẻ cướp, lập tức nhảy lên ghế sau. Tiếng động cơ ầm ầm nổ vang mở màn một cuộc chiến truy đuổi. Giống như cảnh tượng đuổi bắt cướp trong phim hành động.

Mắt thấy thẳng lợi đang ở ngay phía trước. Ai ngờ đúng lúc này hướng xe đột nhiên thay đổi, cuối cùng dừng ở cửa đồn cảnh sát.

"....."

Hồ Lai Lai một bầu nhiệt huyết nháy mắt bị dập tắt triệt để. Biết chính mình sẽ không vui vẻ mất một lúc. Biểu tình phức tạp nói: "Sao lại tới chỗ này?"

"Bảo án a, cậu không phải bị cướp sao?"

Nghe vậy, cô hít sâu một hơi, xoa xoa khuôn mặt thiếu chút nữa bị gió thổi lệch. Không nhịn nổi, hướng Tiền Tài mà rống: "Đi bảo án mà phóng nhanh như vậy làm cái gì hả?! Có phải muốn bị bắt lại hay không!"

Tục ngữ nói thật chính xác. Bận sợ cái gì thì cái đó sẽ tới. Vừa dứt lời, người bắt bọn cô thật sự đã xuất hiện, trêu ghẹo nói: "Này, cô bé cũng rất tự giác đấy. Đưa bằng lái ra xem một chút đi."

Không khí đột nhiên an tĩnh.

Thấy thế, đồng chí cảnh sát kinh nghiệm phong phú hiểu rõ nói: "Không mang? Vừa lúc, vào đi thôi."

"....."

Xem, ông trời quả nhiên công bằng. Qua một cánh cửa sổ cũng không quên hắt một chậu nước lạnh.

Hai người đành phải nhận xui xẻo ngoan ngoãn đi vào.

Việc báo án thì đơn giản, khó giải quyết chính là sự kiện vi phạm luật giao thông kia. Bởi vì Hồ Lai Lai còn vài ngày nữa mới tròn mười tám tuổi cho nên cần gọi người giám hộ. Vấn đề là, cô không có khả năng gọi Hồ Lương Tùng. Nếu không ông cùng Diệp Định Chương nhất định sẽ gấp đến độ vào thẳng bệnh viện. Nhưng những số điện thoại khác cô lại không nhớ được.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn một người có thể giúp cô. Nhưng mà anh ấy gần đây bận như vậy, vẫn là không nên quấy rầy anh thì hơn.

Cô bị rơi vào tình thế khó xử không khỏi lâm vào trầm tư. Mây nhân thành hình gọn sóng. Tiền Tài ở một bên không biết cô đang rối rắm cái gì. Tính toán lại lần nữa ra tay cứu giúp.

Chú cảnh sát cảm thấy mình bị làm lơ cũng muốn tăng cảm giác tồn tại: "Cô bé, chú cũng không phải muốn bắt phạt gì cháu. Chỉ là gọi người lớn của cháu đến đây ký tên. Cho nên cháu không phải sợ bị mắng, cũng đừng sử dụng quyền im lặng. Mau gọi điện thoại đi, cứ thế này mặt trời cũng sắp xuống núi rồi. Chỗ này không bao com chiều đâu."

Cô nhìn mặt trời đang treo trên cao không hề có chút ý định đi xuống:

"....."

Có điều cứ như vậy xác thật cũng không giải quyết được vấn đề gì. Hồ Lai Lai chỉ có thể xuống tay ấn số điện thoại.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, cô tuyệt đối sẽ không gọi cú điện thoại này. Sợ bị hiểu lầm là cố ý làm phiền anh. Vừa thông máy liền nhịn không được bùm bùm giải thích một đồng lớn. Lại bị đối phương ngắt lời: "Nói trọng điểm."

"Nha....."

Cô thấp thấp lên tiếng. Ngữ khí ủy ủy khuất khuất nhỏ nhỏ luôn là không chế vừa đủ như gãi đúng chỗ ngứa. Nghe như là không ôm bất cứ hy vọng gì: "Nếu anh có thời gian. Có thể đến đồn công an đón em một chút không?"

"Địa chỉ?"

Anh nguyên nhân cũng không hỏi, vô cùng đơn giản trả lời hai chữ một cách dứt khoát lại êm tai. Hồ Lai Lai sững sốt, giống như người mắc bệnh ung thư phát hiện mình bị chuẩn đoán sai kết quả. Nhanh chóng báo địa chỉ càng kỹ càng tỉ mỉ.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi không một tiếng động. Nghiêm túc mà nói, từ lần cuối hai người gặp nhau cũng đã qua hơn nửa tháng.

Sau khi cúp điện thoại, cô vừa mong vừa thấp thỏm chờ đợi. Đáng tiếc trạng thái như vậy rất mau đã kết thúc nhờ cái người không thể làm cho người ta bỏ qua kia. Cô còn tưởng rằng đối phương muốn giao lưu ánh mắt với mình. Vì thế chia ra một chút tình lực:

"Muốn nói cái gì thì nói đi."

"Không có gì."

"....."

Đúng là Tiền Tài không định nói gì. Chỉ là suy nghĩ không biết người cô vừa gọi điện thoại là ai. Lần đầu tiên thấy có người có thể làm cho cô nằng không sợ trời không sợ đất kia e dè sợ hãi.

Hồ Lai Lai nghĩ chắc cậu ta lại muốn thừa nước đục thả câu. Lười cùng cậu ta so đo, chỉ muốn cậu ta mau về đi miễn cho mình lại bị hiểu lầm.

Chính vào lúc này, xuyên qua căn phòng sương khói lượn lờ người đến người đi. Cô thấy được người mà mình tâm tâm niệm niệm.

Ngoài cửa không có vật gì che dấy, mà ánh mặt trời tháng bảy thì mãnh liệt. Chúng không gặp chút trở ngại nào nhào vào trên người anh. Làm cả người anh như mang theo một loại lực hấp dẫn không thể diễn tả. Bao quanh anh bằng một tầng ánh sáng.

Quan trọng hơn là nét mặt anh hiện tại không được tốt lắm. Như là điềm báo của sự tức giận.

Hồ Lai Lai nháy mắt tinh táo lại, biết lát nữa khẳng định sẽ không tránh khỏi phải nghe một đồng lời mắng. Vội vàng đứng lên tiếp đón. Giải thích bổ sung thêm một chút sự việc từ đầu đến cuối. Đến mãi sau mới phát hiện tóc của anh tựa hồ đã ngắn đi một chút. Đôi mắt trước sau như một sâu thẳm lạnh lẽo, không lẫn tạp niệm.

Quen thuộc lại xa lạ.

Tầm mắt Diệp Mạnh Trầm vẫn luôn dừng ở chân trái của cô. Thấy làn da trắng nõn bị ánh sáng mãnh liệt chiếu đến lóa mắt. Cùng vết máu đã khô lại thành màu đỏ sậm kết hợp thành hình ảnh đối lập rõ ràng. Cho dù miệng vết thương không lớn nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật là nhìn nó cực kỳ chướng mắt. Vì thế đôi mắt sắc của anh càng trở nên lạnh lẽo.

Từ nhỏ đến lớn, anh đã không ít lần giúp Hồ Lai Lai thu thập cục diện rối rắm. Đồn công an cũng đã từng vào vài lần. Cho nên cái gì cũng chưa hỏi, trực tiếp đuổi đến đây. Nhưng không nghĩ tới cô còn bị thương. Sau khi nghe thấy hai chữ "đua xe" anh không còn trầm mặc nữa. Giữa lòng mây choáng mở một vòng lạnh lùng.

Anh nhẹ liếc mắt đánh giá nam sinh đối diện lần thứ hai.

"Là ai làm?"

Nam sinh ngồi yên không nói gì, nhìn thẳng anh.

Kỳ thật vừa rồi lúc đuổi theo tên cướp. Tiền Tài đã muốn mang cô đi xử lý vết thương. Nhưng lúc ấy Hồ Lai Lai còn đang vội vã muốn tìm lại túi xách. Hơn nữa cảm thấy vết thương cũng không nghiêm trọng lắm nên đã nhất quyết từ chối.

Lúc này cô không nghĩ là anh đang lo lắng. Vẫn không thêm đề ý, tùy tiện nói: "Không cần thận bị cuộc đời xô ngã mà thôi, không có gì."

Còn có tâm tình cợt nhả.

Diệp Mạnh Trầm không thể nhìn nổi bộ dạng không tìm không phổi của cô. Nhủi mũi, con tức thật vất vả mới áp xuống được lại một lần nữa chuẩn bị bạo phát, nhãn mày, híp đôi mắt đen nhìn cô.

"Đừng bắt anh phải hỏi lại lần thứ ba, là ai làm?."

"..... là bọn tiểu cầu cướp đồ của em."

Hồ Lai Lai đẹp mấy suy nghĩ sinh động trong đầu sang một bên. Đừng sự thật trả lời.

Tuy rằng không liên quan đến đua xe nhưng cái đáp án này cũng chẳng ra gì. Cho nên sắc mặt của anh vẫn chưa chuyển biến tốt đẹp. Xong nhìn thấy cô gái nhỏ trước mặt vừa cảm giận lại ủy khuất liền dần dần giấu đi lạnh lẽo giữa lòng mây. Thả chậm ngữ điệu, lại hỏi: "Còn bị thương chỗ nào không."

Hồ Lai Lai nghĩ nghĩ, muốn nói nghiêm trọng một chút để tránh khả năng bị "đánh chữ". Vì thế thử nói:

"Tâm hồn bé nhỏ?"

"....."

- - - - -

Tác giả: Hôm nay nhân dịp ngày quốc khánh, chúng ta nên chúc mừng thế nào đây?

Hồ Lai Lai: Đến Quốc gia còn giải phóng thành công, vì sao ta còn không cố gắng ngủ với Diệp Mạnh Trầm (ノ^_^)ノ?

Sau đó, thừa dịp Diệp Mạnh Trầm chưa về vụng trộm bò lên giường anh. Quyết định đêm nay sẽ đem gạo sống nỏ thành bắp rang!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

(Honda CB400 của Tiền Tài)

Trời chang vạng tối.

Ông mặt trời giữa hè tựa hồ luôn không biết mệt mỏi. Bằng chứng là đã sáu bảy giờ tối mà trời vẫn còn sáng, không thấy chút dấu vết hoàng hôn nào.

Bên ngoài tiếng người ồn ào huyền ảo, tiết lộ giờ cao điểm buổi chiều đã đến.

Diệp Mạnh Trầm ký xong liền rời đi, đi từng bước ra khỏi nơi náo nhiệt này. Còn Hồ Lai Lai, đương nhiên là ủ rũ cụp đuôi đi theo phía sau.

Cô biết mình đã làm sai, cho nên không dám đuổi theo, tự giác duy trì một khoảng cách nhất định. Một bên nhìn nhìn bóng dáng lạnh lùng của anh, một bên hồi hận đến muốn cắn lưỡi tự sát. Oán giận nói: "Xem đi, đều tại cậu!"

Người đang đi trên đường, nỏi từ từ trên trời rơi xuống?

Đối mặt với lời chỉ trích này, Tiền Tài cũng không để ý, chỉ là không hiểu sự lo lắng của cô, hỏi: "Sao cậu lại sợ anh ta tức giận như vậy?"

Hiển nhiên, Hồ Lai Lai không quá thích kiểu miêu tả này. Vừa dứt lời liền trừng mắt nhìn cậu ta, chỉ ra sai lầm căn bản: "Cái gì mà sợ anh ấy tức giận, tớ căn bản là không nên làm anh ấy tức giận. Hiểu chưa?"

Càng nói cô càng cảm thấy mình sai vô cùng. Lòng mây buồn rầu nhả lại thành chữ "三". Đang không biết làm sao để ngăn cơn sóng dữ, bỗng vô tình phát hiện cơ hội. Vì thế nhanh chóng chạy vọt qua.

Ở bên này Diệp Mạnh Trầm đang ngâm đầu thuốc, muốn tìm bật lửa, kết quả tìm không thấy. Trước mặt bỗng nhiên nhiều thêm một bàn tay trắng nõn. Trong lòng bàn tay bé nhỏ có mấy viên kẹo bạc hà xanh xanh nằm chính tề. Tàn ra hương vị mát lạnh.

"Không mang bật lửa? Vậy ăn kẹo bạc hà đi ạ. Một viên không đủ thì sáu viên. Ăn vào sẽ không còn tức giận nữa."

Câu nói chậm nửa nhịp vang lên, kết thúc bằng một cái chớp mắt của Hồ Lai Lai. Đồng thời một đôi mắt cười xuất hiện trong tầm mắt anh. Sau khi nói xong, cô lại đem tay hướng phía trước đuối đuối, hơi thờ hơi gấp. Mà một câu cuối cùng kia tính ám chỉ quá rõ ràng, là mánh khoe của Hồ Lai Lai sau những lần phạm sai lầm. Lấy lòng đến không thềm che dấu.

Giống như ánh nắng ngay lúc này, nhiệt tình, ngay thẳng, lại làm con người ta không thể cự tuyệt.

Đáng tiếc Diệp Mạnh Trầm không phải người.

Anh một chút cũng không cảm kích, híp híp mắt, cảm xuống đầu thuốc còn chưa châm lửa. Bóp thành một đoàn, nâng khoe miệng, nhìn như ôn hòa, kỳ thật rất lạnh nhạt. Như cũ lười để ý đến vui cười của cô, nói: "Em vẫn nên để dành cho mình ăn đi, dưỡng thương cho tốt. Tâm hồn bé nhỏ, hửm?"

"....."

Mang thù.

Thấy anh trực tiếp đi thẳng tới chỗ chiếc xe đỗ ven đường. Hồ Lai Lai biết là anh đang thật sự tức giận. Nghĩ thầm đúng thật là cái đồ khó dỗ dành.

Cô đang muốn đuối theo, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ sức lực khác đến từ cổ tay, cản trở cô tiếp tục bước đi.

Quay đầu nhìn, là Tiền Tài.

Lông mây cô lại lần nữa nhả lại, suy xét xem không biết lúc này nên động khẩu trước hay vẫn là động thủ trước. Lại bị cướp mất cơ hội, đối phương nhắc nhở nói: "Không phải vừa rồi cậu nói anh trai cậu rất bận sao, để mình đưa cậu về."

Một câu nói bình thường mà thôi, nhưng rơi vào tai những người nhau lại có những ý nghĩa khác nhau. Ví dụ như hai chữ "anh trai" chỉ riêng đối tượng nào đấy còn bao hàm cả ý tứ khiêu khích.

Điều này làm cho người đàn ông đang đi phía trước ngừng bước.

Đáng tiếc Hồ Lai Lai vẫn chưa phát hiện, ngược lại cảm thấy Tiền Tài nói cũng đúng, lập tức dừng lại, không hề chậm trễ thời gian của anh. Liên tục phụ họa nói: "Đúng đúng đúng, anh mau về bận việc của anh đi, em có thể tự về được."

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm xoay người, trên mặt biểu tình đen tối không rõ, chỉ có thể từ tiếng nói nghe ra vài phần ý cười trào phúng. Cũng không biết là nhắm vào ai, hỏi lại một câu: "Anh nói anh rất bận khi nào?"

Loại sự tình quá rõ ràng này còn cần phải nói sao. Chẳng lẽ không phải có mắt là có thể nhìn ra ngay sao?

Hồ Lai Lai nói không lên lời, chỉ cảm thấy bây giờ mình đi cũng không được, không đi cũng không được. Thế là đứng dậm chân tại chỗ. Thấy thế, người vốn không có nhiều kiên nhẫn lắm là Diệp Mạnh Trầm cảm thấy kiên nhẫn của mình đã sắp khô kiệt. Mở cửa xe, thúc giục nói: "Lại đây."

"..... A?"

Cái này cô càng không biết nói tiếp như thế nào. Còn tưởng rằng vì ý niệm của mình quá mức mãnh liệt nên xuất hiện ảo giác. Nhưng lại thấy anh đang đứng ở bên cửa ghế phụ mở rộng chờ cô. Liền biết đều là thật.

Thế mà không những không đuối cô đi lại còn đưa cô về nhà, cái kịch bản gì đây?

Hồ Lai Lai một bên tự hỏi nguyên nhân, một bên dùng hành động chứng minh nguyên nhân cũng không quan trọng. Không chút nào lưu luyến hướng Tiền Tài phát tay tạm biệt, ngồi lên xe. Đến nỗi mấy cái ý nghĩ gì mà "sợ chậm trễ công tác của anh", "không muốn làm phiền anh" linh tính đối trả, đều toàn bộ cắt đi.

Đang lúc chiếc xe rớt cuộc giả nhập đoàn ngựa xe như nước trong giờ cao điểm buổi chiều. Lòng cô cũng mang thêm niềm hy vọng mới. Quyết định sẽ hỏi cái quay đầu là bờ, lấy mười ba phần thành ý để xin lỗi một lần nữa: "Thực xin lỗi, em biết hôm nay đều là em sai. Nhưng mà em thật sự không phải cố ý muốn cho anh thêm phiền toái. Anh đừng nóng giận được không. Em bảo đảm, tuyệt đối sẽ không có lần sau!"

Lời nói này coi như cũng ra dáng.

Diệp Mạnh Trầm một tay chống đầu, đang đợi đèn chuyển xanh. Nghiêng đầu nhìn cô, sắc mặt cũng khá hơn nhưng vẫn không dao động, nói thẳng: "Em cảm thấy tôi sẽ còn tin chuyện quái quỷ gì của em nữa?"

Lại là một vấn đề đánh thẳng vào tâm hồn.

Hồ Lai Lai không thể nào trả lời, nghĩ thầm xong rồi, thật sự đỡ không nổi. Thức thời ngâm miệng lại. Tính toán dùng phương pháp "thời gian sẽ làm lành mọi vết thương" vạn năng.

Tiếc là, ý tưởng ngây thơ rất nhanh đã hoá thành cho bụi.

Bởi vì cô phát hiện đích đến không phải nhà cô, mà là công ty anh.

Hồ Lai Lai đã sớm vui vẻ đến hoa tay múa chân. Nhưng sau vài lần ăn một cô đã quyết định sẽ không bao giờ tùy tiện ăn bậy bánh bao nhân thịt từ trên trời rơi xuống nữa. Còn cực kỳ hoài nghi liệu có phải anh đang muốn để nhân viên trong công ty nhớ kỹ mặt cô. Để đề phòng cô sau này thập thò theo dõi?

Vì thế trong quá trình thang máy không ngừng đi lên. Cô chung quy vẫn không nhin nổi. Tìm một cái có sứt sẹo uyển chuyển cực tuyệt: "Anh bỏ quên cái gì sao? Vậy em ở bên ngoài chờ nha, em không vào nữa."

Vừa nghe lời này, Diệp Mạnh Trầm biết cô lại đang suy nghĩ linh tinh gì rồi. Đầu cũng không động, dứt khoát ngắn gọn nói: "Lý do."

Lý do? Quá đơn giản.

"Bởi vì người vô sự mà ân cần, phi....."

Trong những câu chữ trộm ăn dấm chút bất mãn, hy vọng đối phương có thể nghe hiểu hiểu rồi thay đổi ý định một chút. Không ngờ còn chưa nói xong, cửa thang máy liền "Đình" một tiếng mở ra, làm hại cô phân tâm ngẩng đầu nhìn theo quên cả nói tiếp.

Nhưng Diệp Mạnh Trầm cũng không vội đi ra. Kiên nhẫn chờ cô nói xong, biết rõ còn hỏi: "Phi cái gì?"

Giống như anh cảm thấy rất hứng thú với câu trả lời này. Nhưng giọng nói bình tĩnh mà lạnh nhạt khó nên tia uy hiếp trong đó. Người chưa từng ăn thiệt thòi trước mắt vừa nghe, lập tức quay ngoắt phương hướng. Dựng thẳng ngón cái, kiên định nói: "Phi thường tốt!"

Vì sợ bị nhìn ra sơ hở, nói xong cô liền thẳng sống lưng dẫn đầu đi ra khỏi thang máy.

Việc đã đến nước này, nói cái gì cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ bằng cứ nhin đau mà đi tham quan. Dù sao rất có thể cơ hội này sẽ chỉ có thể xảy ra trong hôm nay ngay lúc này mà thôi.

Công ty mới thành lập luôn có các loại chuyện vặt vãnh chưa xử lý kịp. Cũng may gần đây đã kết thúc giai đoạn chuẩn bị dài dòng. Công ty đã dần đi vào quỹ đạo. Hiện tại đang bắt đầu triển khai hạng mục đầu tiên nên mặc dù đã đến giờ tan tầm nhưng đèn đuốc vẫn còn sáng trưng.

Tất cả mọi người đều nghiêm túc tăng ca, trừ Trần Khoa.

Cũng chính là người đang ngồi xổm canh giữ cửa công ty kia.

Thật vất vả mới nghe thấy tiếng bước chân mình đang mong chờ, liền chạy nhanh đến tranh công: "Cuối cùng đã tìm được túi của bé con nhà mày rồi đó. Tao còn thuận tiện giúp mày thu thập một chút hai tiểu tử....."

Ai ngờ nói một nửa, hần đột nhiên phát hiện mình đã nhận sai tiếng bước chân. Thấy người tới cư nhiên lại là cô bé con kia. Lập tức thanh thanh giọng nói, một lần nữa ồ trọng nói: "Cuối cùng cũng tìm được túi của em rồi. Để trong văn phòng của Diệp Mạnh Trầm. Phía trước quẹo trái phòng thứ hai, không cần cảm ơn."

"Túi của em?"

Hồ Lai Lai nghi ngờ dừng bước chân, nhìn trái nhìn phải. Sau khi xác định là anh ta đang nói chuyện với mình, lại hỏi: "Anh là nói cái túi vừa bị cướp kia?"

"Chẳng lẽ em còn cái túi khác?"

"..... Không có."

Hồ Lai Lai vẫn không thể tin được. Sau khi đẩy cửa văn phòng ra, quả nhiên thấy đúng là túi của mình rồi. Nhất thời cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Xoay người chạy ngược ra ngoài muốn hỏi cho rõ ràng. Đúng lúc này người bên ngoài đã đi đến, trong tay còn cầm một hộp sơ cứu.

Thấy cô vội vội vàng vàng muốn chạy đi đâu, Diệp Mạnh Trầm cũng không động. Anh đá đá chân ghế sô pha.

"Lại đây, ngồi xuống"

Bây giờ cũng không cần hỏi nữa, đáp án vừa nhìn là hiểu ngay.

Sau khi biết được đáp án cô như bưng bình đại ngộ, những ngờ vực kia biến mất không thấy tăm hơi. Thay thế bằng cảm giác không chân thật cùng áy náy. Sau khi ngồi xuống, Hồ Lai Lai ngượng ngừng xoắn xít nói: "Anh dẫn em tới nơi này là vì đem túi trả lại cho em. Sau đó thuận tiện xử lý vết thương một chút sao?"

"Không thì sao, phi gian tức đạo?" (không phải lừa đảo cũng là đạo chính)

"....."

Hồ Lai Lai thiếu chút nữa không cách nào phản bác. May mắn sở trường của cô là phản ứng rất nhanh, biết sai liền sửa. Ra đáng tự phê bình vì chính bản thân mình, nói: "Anh xem tư tưởng em thật là quá hẹp hòi rồi. Sao lại có thể nói ra lời nói ác độc như vậy. Là em lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử....."

Sau khi lại đem bản lĩnh nói lý luận thuyên của mình online, cô giống như rót cuộc đã vui vẻ lên. Vì thế Diệp Mạnh Trầm không bắt cô "tĩnh lại", tùy ý cô nói tiếp. Chăm chỉ đàm đương phần hậu kỳ. Thẳng đến khi mùi cồn tràn ngập trong không khí, anh mới lên tiếng.

"Đầu thì nói, đừng chịu đựng."

Sau khi nói xong, anh tùy ý ngồi trên mặt đất. Bắt đầu giúp cô rửa sạch miệng vết thương. Biểu tình chuyên chú, ánh sáng bị động tác cúi đầu của anh chắn đi một nửa. Phần còn lại phủ trên lông mày, còn có thể mơ hồ tìm được một chút bóng dáng của thiếu niên.

Vĩnh viễn sạch sẽ bằng phẳng, vĩnh viễn sẽ không bị thế tục thay đổi.

Hồ Lai Lai nhìn đến xuất thần, chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt cùng hình ảnh của quá khứ dần nhập làm một. Bỗng nhớ tới trước kia khi anh giúp mình lắp ráp mô hình cũng giống y như bây giờ. Thậm chí ngay cả tần suất chớp mắt cũng không thay đổi.

Đương nhiên, cô cũng không thay đổi. Vẫn bất chấp mọi thủ đoạn như cũ.

Tiểu tâm tư bị đè nén đang chậm rãi lung lay. Sốc lên tinh thần, nhắm chuẩn thời cơ, hít hà một hơi, khoa trương nói: "Đau a....."

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm nhấc mí mắt nhìn cô. Còn chưa kịp nói gì đã thấy cô mờ ra hai tay, chủ động cung cấp phương pháp giải quyết: "Xem ra anh chỉ có thể ôm em một chút mới đỡ được."

Lại là chiều này.

Diệp Mạnh Trầm biết cô lại bắt đầu muốn chơi xấu, thu hồi tầm mắt. Đáy mắt cất giấu ánh trắng, lóe tia sáng thanh lãnh, chiếu sáng lên sự vui vẻ bên trong, như là cười nhạo lời nói của cô không có tiền đồ, hừ nhẹ nói: "Hồ Lai Lai, mỗi ngày trong đầu em đều chứa những thứ gì vậy?"

"Anh à."

Âm cuối nhẹ nhàng như là dính mật. Cách nhà chữ có nét ngây thơ đáng yêu riêng biệt của cô bé, nghe không hề ồn ền ra vẻ. Lại không sai lệch mà chui vào lòng người. Diệp Mạnh Trầm nghe đã mười mấy năm, thẳng đến hôm nay mới phát hiện, hoá ra anh vẫn còn nghe đến chết lặng.

Nhận ra điều này khiến anh cảm thấy hơi khó chịu, hoặc là nói cảm thấy xa lạ. Anh ném tấm bông, đứng lên.

Thấy thế, Hồ Lai Lai biết mình lại nói sai nữa rồi. Lại lần nữa này sinh ý định muốn cắn lưỡi tự sát. Đánh đánh cái miệng luôn không biết tự khống chế. Vẻ mặt ảo não, muốn đền bù.

Chẳng qua trong thời gian ngắn cô không thể nghĩ ra được phương án nào tạm ổn. Chỉ có thể cười ha ha vài tiếng sau đó nhanh chóng xây dựng một bầu không khí đùa giỡn. Bỏ sung ba từ --

"Mới là lạ."

"....."

- -----

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Mạnh Trầm: Mấy đứa nói xem anh có nên đánh người hay không?)

Nếu thay đổi câu cuối cùng của đoạn đối thoại. Hẳn là.....

Diệp Mạnh Trầm: Hồ Lai Lai, mỗi ngày trong đầu em đều chứa những thứ gì vậy?

Lai Lai: Anh đó cái đồ cầu vật!

Diệp Mạnh Trầm:.....

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

(Xe Santana)

Hiển nhiên, buổi tối tạm thời được coi là tốt đẹp này xem như đã bị hủy hoại bởi miệng của Hồ Lai Lai.

Ngày hôm sau, cô hóa đầu thương thành sức mạnh, tính toán tìm sách manga bản chuyện nhân sinh. Lúc cửa phòng có động tĩnh cô còn đang ghé vào đuôi giường xem truyện ngon lành. Ngang đầu thấy Lý Hàn Thu mới kinh ngạc thốt lên: “Con lốc nào đã thổi chị tới đây.”

Tuy rằng hai người đã quen biết mười lăm năm, nhưng vị bằng hữu này của cô lại không quá thích dính người. Ngày thường toàn liên lạc với cô bằng điện thoại. Dùng câu nói “Đường Internet quanh co, xin hãy quý trọng đoạn duyên này” để hình dung mối quan hệ hữu nghị này cũng không quá.

Lý Hàn Thu không thêm đề ý đến lời trêu ghẹo của cô. Ngồi lên ghế trước bàn học, vừa chọc con rùa nhỏ vừa trả lời: “Tối xem ông ngoại.”

Quả nhiên không phải đặc biệt tới tìm cô.

Tự tìm mất mặt, Hồ Lai Lai khẽ hừ một tiếng, tiếp tục xem truyện tranh. Lại nghe Lý Hàn Thu hỏi: "Hôm qua bảo tàng thế nào?"

“Đừng nói nữa, không đi được.”

“Làm sao vậy?”

Vừa nhắc tới chuyện thương tâm này, Hồ Lai Lai liền tức giận. Cô ngồi xếp bằng lên, dùng cảm xúc và âm thanh phong phú trần thuật lại một lần nữa sự việc ngày hôm qua. Đường nhiên, trọng điểm là dùng cảm xúc và âm thanh phong phú khoe mình được đến công ty của Diệp Mạnh Trầm.

Sau đó đổi lấy một câu ghét bỏ của Lý Hàn Thu: “Không có tiền đồ”. Rồi lại thuận miệng hỏi: “Anh họ của chị quan trọng vậy à?”

“Vô nghĩa.”

“Vậy nếu em được đi tham quan bảo tàng vào ngày mở cửa cuối cùng. Đồng thời hôm đó em lại nhận được điện thoại của anh ấy hẹn em ra ngoài. Em sẽ chọn cái nào?”

“....Ngốc à? Trực tiếp đổi địa điểm gặp mặt thành nhà bảo tàng không phải được rồi sao.”

“Không có lựa chọn này.”

“.....à.”

Ngoài ý muốn bị hạn chế dữ liệu làm người cần bản không hề chuẩn bị plan B nọ gặp khó khăn. Cô cau mày, bắt đầu nghiêm túc buồn rầu.

Cái này làm cho Lý Hàn Thu có chút bất ngờ. Cô tự nhận vấn đề vừa rồi đầu có tính là làm khó người. Cho nên muốn khai thông rồi rắm của Hồ Lai Lai, chủ động hỗ trợ phân tích: “Nhà bảo tàng đời này chỉ có thể xem một lần, nhưng cơ hội gặp anh chị thì rất là nhiều. Nên chọn cái gì không phải vừa nhìn là biết ngay sao?”

“Nhưng em không muốn bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào được ở cùng một chỗ với anh ấy.”

Hồ Lai Lai không ngăn đầu nhưng lại nói không chút do dự. Phăng phất như ý tưởng này đã ăn sâu bén rễ ở trong lòng cô.

Vì thế Lý Hàn Thu rốt cuộc đã lý giải được rồi rắm của cô. Đồng thời ý thức được vì sao kế hoạch phiền người đến chết bắt đầu có dấu hiệu lệch lạc. Cô lại hỏi: “Vậy em có nghĩ tới khi em bắt đầu quá quý trọng thứ nào đó. Rất có khả năng sẽ bỏ qua thứ khác càng quý giá càng quan trọng hơn không.”

“Có ý gì?”

“Em không phát hiện mình đang lẫn lộn đầu đuôi sao?”

“Chị có thể nói thẳng chút không?”

“Về sau lúc em nhìn thấy anh họ chị thì đừng có cứ như con cún thấy cục xương nữa. Cứ rồi rít phe phẩy đuôi rồi nhào đến ấy.”

Lần này đúng là đủ thẳng thắn. Cô cũng đã nghe hiểu, bắt mồm gất lên: “Chị mới là cún!”

“.....”

Lý Hàn Thu vỗ đầu cô một cái. Nghĩ thầm mình phải chú ý đến vấn đề này. Không thể cứ mặc kệ Hồ Lai Lai. Vì thế đổi sang một phương thức càng hấp dẫn hơn.

“Như vậy đi, chúng ta đánh cược. Chỉ cần trong ba tháng tiếp theo em làm được hai điều này thì em thắng. Nếu em thắng, chị liền nói cho em một bí mật của anh chị mà em chắc chắn rất muốn biết. Thế nào?”

Không thể không nói, lời này đúng là đánh trúng vào điểm yếu. Hồ Lai Lai quả nhiên lập tức lên tinh thần. Đập quyền truyện tranh lên giường cái bộp. Không nghĩ tới tên kia thế mà lại dám trộm tàng trữ bí mật. Mà vì cái này gọi là bí mật cho nên dù có tức mấy cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp.

“Hai điều gì?”

“Thứ nhất, cứ mỗi lần ai đó xảy ra xung đột với anh ấy. Em nhất định phải đánh giá khách quan xem ai đúng để làm ra quyết định. Mà không phải cứ vô điều kiện chọn anh họ chị. Thứ hai, nếu đã đánh giá khách quan mà vẫn cảm thấy anh chị đúng. Vậy phải ép buộc chính mình lựa chọn người kia.”

“Chờ..... Chờ đã!” Hồ Lai Lai nghe đến hồ đồ. “Ý chị là có đánh chết cũng không được chọn anh ấy?”

“Đúng vậy.”

Lại còn “đúng vậy”?

Cô vừa nghe, thiếu chút nữa dùng toàn bộ quyền lực của xã hội chủ nghĩa để chết Lý Hàn Thu. Trục giác cho thấy sự việc không hề đơn giản như vậy. Cô lập tức dùng ánh mắt đánh giá Lý Hàn Thu từ trên xuống dưới, cuối cùng kết luận: “Chị có việc gạt em.”

Cô nói đến thập phần khẳng định, sau đó đặt hai tay lên vai Lý Hàn Thu, chất vấn nói: “Nói đi, vì cái gì muốn chơi cái trò đánh cược kì quái này với em?”

Nghe vậy, Lý Hàn Thu khẽ cười nói: “Bởi vì chị thật sự rất muốn nói cho em bí mật này, nhưng lại không muốn cho em tiện nghi.”

“.....”

Kỳ thật trục giác Hồ Lai Lai không sai, Lý Hàn Thu xác thật không phải vì nói cái gì bí mật mới cùng cô đánh cược. Chẳng qua là nguy trang cho ý muốn làm cô học được cách từ từ yếu hoá nguyên tắc "ưu tiên Diệp Mạnh Trầm".

Đáng tiếc tầng thâm ý này Hồ Lai Lai tạm thời chưa lĩnh hội được. Sau khi nghe xong cô đã bị kích thích phát ra ý chí chiến đấu. Không nhận được muốn xem một chút rốt cuộc là cái bí mật kinh thiên động địa gì. Thế mà còn phải trả giá lớn như vậy mới được nghe.

“Được, đánh cược thì đánh cược! Chuẩn bị bí mật của chị cho tốt đi, ba tháng sau chúng ta gặp nhau trên sân thượng. Không gặp không về!”

Hồ Lai Lai không hề muốn đi truy cứu ý đồ của Lý Hàn thu. Một ngum đáp ứng luôn.

Tiết là ý chí to lớn thì có, nhưng cơ hội gặp Diệp Mạnh Trầm lại không phải cứ tùy lúc là có.

Thắng đến hôm nay sẵn có nhiệt độ cao của không khí làm nóng cả cảm xúc. Cô thế mà đến trước năm phút đồng hồ. Hiện tại cô đang đứng dưới chân cầu, trên một chiếc Santana 995. Tiếp nhận buổi huấn luyện nghiêm khắc dành cho sát thủ đường phố chuyên nghiệp.

Hay còn gọi là tập lái xe.

Phải chịu hậu quả của việc sai ngày sinh. Trước đó coi như cô đã ghi danh nhưng cũng không thể thi. Tuy nhiên cô vẫn tự nguyện gia nhập vào lực lượng những người chăm chỉ luyện tập, làm tốt công tác chuẩn bị.

Bởi vậy vào ngày cô đúng tuổi được quy chế cho phép, cô liền đi thi vòng 1. Sau khi thông qua lại lập tức báo danh thi vòng 2.

Cũng chính là ngày mai.

Tuy rằng gấp gáp nhưng cũng may cô đã nắm chắc tới chín phần. Còn dư một phần chính là ở cây cầu cứ “leo lên lại rớt xuống, leo lên lại rớt xuống” này.

Không được, lại rớt.

Không khí trong xe nháy mắt ngưng tụ thành một đoàn. Hồ Lai Lai đang bị kẹt cùng chiếc xe Santana đều cảm thấy xấu hổ. Yên lặng chờ đợi một trận rống giận bùng nổ.

“Nói bao nhiêu lần, nhìn chuẩn mục tiêu, nhìn chuẩn mục tiêu! Cô là không có mắt hay là không có đầu óc vậy hả?!”

Ừ, sợ là vì cô không có lỗ tai đủ dài đi.

Cô nhỏ giọng lầm bầm một câu, che lại đôi tai đang bị tra tấn. Tâm bình khí hòa thương lượng nói: “Thầy, ta có thể nói chuyện nhỏ một chút hay không?”

“Vậy cô có thể dừng tiếp tục bị rớt xuống hay không!”

“.....”

Thôi, vẫn là vùi đầu khổ luyện đi.

Hồ Lai Lai không còn ý đồ muốn làm chó từ bỏ thói quen ăn phân nữa. Chuẩn bị lại khiêu chiến một lần. Ai ngờ vừa định buông chân phanh, cửa bên ghế phụ đột nhiên bị mở ra, hai người trong xe không kịp phòng bị. Đặc biệt là thầy giáo huấn luyện.

Vốn dĩ hán đang thoải mái dễ chịu dựa vào cửa xe. Giờ thì tốt rồi, cả người hán thẳng tắp đổ về phía sau. Nếu không phải có đai an toàn giữ lại. Chỉ sợ lúc này cái ót đã hôn mặt đất.

Lúc này hán không thể ngồi lên cũng không thể ngồi về vị trí cũ. Chỉ có thể bảo trì tư thế nửa người trên treo lơ lửng kỳ quái. Một giây sau, xác nhận gương mặt xa lạ đang xuất hiện trong tầm nhìn lúc này chính là hung thủ, không thể hiểu được thốt lên: “Người là ai?”

Tay người đàn ông còn đang đặt trên cửa xe, hơi cúi người, từ trên cao nhìn xuống người huấn luyện viên đang chật vật. Nhưng trên mặt anh không có biểu tình gì, phảng phất ý khinh miệt lười muốn lãng phí thời gian, bình tĩnh nói: “Ông nội người.”

“.....”

“Xuống xe.”

Âm thanh lãnh đạm liên tục xen kẽ giữa những hàng chữ không hề khách khí. Mỗi một câu đều cực kì cuồng vọng. Nhưng một chút cũng không làm cho người ta thấy phản cảm. Hoặc là nói anh ấy vốn nên phách lối như vậy. Cuối cùng, những tính chất đặc biệt độc đáo này tập hợp thành một cái tên.

Diệp Mạnh Trầm

Sau khi những ý tưởng này thành hình trong đầu cô. Không biết bộ vị nam châm bị giấu chỗ nào trong cơ thể Hồ Lai Lai bị đánh thức, đem cô hấp dẫn đi.

Cô lập tức quay đầu, tay chống lên viền ghế phụ, duỗi dài cổ ra bên ngoài hóng. Đáng tiếc chỉ thấy được cái cằm của anh. Tựa như một góc sông băng, lộ ra hàn khí lạnh thấu xương.

Cô còn đang bận nỗ lực xác nhận người kia, không chú ý tới người phụ trách của trường thi lúc này đã chạy tới. Thầy huấn luyện đang giãy giữa nhìn thấy còn cho rằng người trợ giúp của mình đã tới. Không nghĩ tới đối phương chẳng những không dịu hán lên, ngược lại chỉ tháo đai an toàn rồi nhanh chóng kéo hán rời khỏi hiện trường.

Hán bị làm cho đầu óc mê man, đã chạy thật xa mới không phục mà ồm ồm: “Anh Vương, thằng nhóc kia mới là người quái rồi, không phải em! Sao anh phải sợ hán, trường thi này lại không phải do hán mở!”

“Nhưng mảnh đất dưới chân mày là của hán!”

“.....”

Thế giới an tĩnh.

Nhưng mà đầu óc Hồ Lai Lai thì không hề an tĩnh. Trên mặt vẫn như cũ là biểu cảm gấp quýt, còn thân thể thì lại phản ứng rất mau. Thiếu chút nữa đã tháo đai an toàn mà chạy về phía anh. May mắn vào một giây cuối cùng cô đã nhớ ra vụ đánh cược cùng Lý Hàn Thu.

Vì thế cô nhanh chóng tỉnh táo lại, cái đầu nhỏ bắt đầu suy nghĩ một phen xem ai mới là người quan trọng.

Mặc dù ngày mai sẽ phải thi vòng hai. Nhưng thi trượt vẫn có thể thi lại. Còn nếu bỏ lỡ ngày hôm nay Diệp Mạnh Trầm tới tìm cô thì trời mới biết liệu có còn lần sau hay không. Cho nên, người sau mới quan trọng.

Đánh giá như vậy, hán đã đủ khách quan đi?

Người lần đầu tiên thực hành nhiệm vụ thao tác còn chưa thuần thục lắm. Đang do dự có nên áp dụng nguyên tắc thứ hai đó là cưỡng bách chính mình lựa chọn người trước hay không. Chợt nghe thấy giọng nói vừa rồi lại lên tiếng: “Bỏ tay ra.”

“Nha?..... Nha!”

Cô phục hồi tinh thần lại, thấy tầm nhìn vẫn như cũ chỉ có một bóng dáng mơ hồ. Sợ không nhìn thấy anh, lẩy lui làm tiến. Nắm tay dịch về sau một chút xiu, đặt trên hộp số ở giữa. Kết quả tiểu tâm tư rất nhanh đã bị nhìn thấu.

“Ngồi hán hoi, uồn thẳng lưng, dựa vào ghế.”

“..... Nha.”

Thế này thì Hồ Lai Lai đúng là không còn chỗ trốn. Cô rù đầu xuống, không tình nguyện đem mộng dịch trở lại giữa ghế. Vừa nghe tiếng đóng cửa vang lên cô lập tức ngẩng đầu. Thế mà phát hiện Diệp Mạnh Trầm đang ngồi trên ghế phụ.

Có ý gì?

Cô khó hiểu, mà người đàn ông kia cũng không tính đi giải thích. Thấy cô một đầu mồ hôi, cả cổ và làn da đều bị nóng đến mức chuyển thành màu hồng nhạt. Lạnh mặt hỏi: “Ai bảo em đi học lái?”

“Thu..... Thu Thu ạ.”

Hồ Lai Lai bị hỏi đến ngu ngốc, lúc sau mới kịp phản ứng, đúng sự thật mà trả lời: “Chị ấy nói em là loại cuồng chịu ngược, cực kỳ thích hợp với phong cách dạy học của trường thi này.”

Nghe giọng nói của cô nhẹ nhàng, không có nửa ý tứ cáo trạng. Càng giống như là đang nói về người khác.

Diệp Mạnh Trầm càng không vui, không tiếp lời. Chỉ dùng ánh mắt quan yêu* dò dẫm nhìn cô (*quan tâm thương yêu). Nhìn đến mức cô không hiểu sao lại chột dạ.

Không phải là do trời quá nóng làm cảm xúc của anh bị cảm nắng đấy chứ?

Hồ Lai Lai lung tung suy đoán. Sau đó nhanh chóng lấy trong túi xách ra một cái quạt mini. Bấm tốc độ mạnh nhất, hướng anh thổi hô hô. Trần an nói: “Cái xe này quá kém. Tắt máy liền tắt cả điều hòa, anh tạm chấp nhận dùng cái này nhé.”

Kể cả toàn bộ cửa sổ xe đều mờ hết cỡ nhưng không có gió thì trong xe vẫn oi bức như cũ. Giống như cái lồng hấp, thật sự không hề dễ chịu.

Sau khi nói xong, cô mới nhớ tới chính sự, hỏi: “Nhưng sao anh lại tới đây?”

Gió nhẹ từ chiếc quạt mini không đủ để thổi khí nóng trong không gian. Nhưng lại thổi đi một chút áp suất thấp.

Diệp Mạnh Trầm vẫn không nói gì, rũ mắt nhìn chăm chăm tay cô trong giây lát. Sau đó đem quạt chuyển hướng về phía cô. Ngẩng đầu, trong mắt mờ mờ có tia sáng, trả lời:

“Ăn no rừng mỡ.”

“.....”

- -----

Tác giả có lời muốn nói: Nhanh chóng đăng chương mới dành tặng cho nhóm câu đang hoặc sắp thi lái xe vòng 2:D

Ồ vẫn là nên giải thích chuyện theo đuổi ngược này một chút. Kỳ thật Hồ Lai Lai cũng không phải loại người thiếu ngược. Bởi vì cô biết Diệp Mạnh Trầm đối xử rất tốt với cô cho nên cô mới gắt gao theo đuổi không từ bỏ. Chỉ không phải mặc kệ 37 21 cứ quấn chặt lấy. Loại như tình cảm có thể tự cảm nhận được. Mọi người cũng quá gấp gáp rồi.

Lúc này, Diệp Mạnh Trầm bất lấy tiểu móng vuốt đang sờ loạn trong quần áo mình. Mặt không chút thay đổi nói: "Nghe thấy rồi. Mọi người không cần vội".

Hồ Lai Lai: "Nha....." TAT.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Giữa trưa mùa hè chỉ toàn là tiếng ve ầm ĩ, âm thanh bị tán cây chia ra làm ba, trộn lẫn trong gió, thổi trúng người đang chậm chạp nói không lên lời - Hồ Lai Lai.

Cô cứ nhìn anh chăm chăm không chớp mắt. Không biết là bị câu trả lời hay động tác đẩy quạt về phía cô của anh đã kích.

Thấy thế, Diệp Mạnh Trầm khó được tâm tình tốt, duỗi tay giúp cô khép miệng lại, hỏi: “Không muốn tập?”

“Dạ?”

Cuối cùng người đang phát ngốc nọ cũng dần dần tập trung tâm mắt. Giống như nghe thấy mệnh lệnh của huấn luyện viên. Lập tức đánh lên tinh thần, liên tục đáp: “Tập, tập tập tập!”

Luống cuống tay chân đưa quạt mini cho Diệp Mạnh Trầm sau đó nhanh chóng điều chỉnh tốt tư thế. Đang chuẩn bị khởi động xe, lại vồ trán cái bốp, nhớ tới chính sự còn chưa giải quyết, tập cái gì mà tập.

Thiếu chút nữa lại bị anh dắt mũi kéo đi rồi.

Hồ Lai Lai kịp thời phản ứng lại, nỗ lực giữ cho chỉ số thông minh của mình online. Kéo chủ đề đang bị lệch trở về. Nhắc nhở nói: “Không đúng không đúng, anh còn chưa nói anh tìm em có chuyện gì đâu. Nếu rất quan trọng, em.....”

“Không quan trọng.”

“.....”

Không quan trọng? Không quan trọng vậy mà lần đầu tiên phá lệ chủ động tới tìm cô?

Chẳng lẽ thật sự nhàn rỗi không có việc gì làm?

Đáp án hiển nhiên không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Hồ Lai Lai. Sau khi bị ngắt lời, cô một mình nghiêng ngẫm một phen. Lại không nghĩ ra vì lý do gì. Ngược lại thấy người đàn ông bên cạnh cũng không có ý định xuống xe. Vì thế trong đầu lúc này mới hiện lên một khả năng cực kỳ nhỏ bé.

Cô che miệng lại, khiếp sợ nói: “Anh không phải là muốn dạy em tập lái xe đó chứ?”

Âm lượng thăm dò nâng cao vượt tầm kiểm soát. Trừ bỏ kinh ngạc, nghe qua tựa hồ cũng không có quá nhiều cảm xúc đối với chuyện này.

Diệp Mạnh Trầm nghe vậy, nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái, cười đến không có độ ấm: “Sao nào, không vui? Muốn anh gọi tên miệng rộng kia trở về?”

Tên miệng rộng?

Vốn dĩ Hồ Lai Lai đang tự hỏi làm sao để nói cho anh biết làm huấn luyện viên dạy lái xe rất nguy hiểm. Lại nghe thấy cái biệt danh vô cùng chuẩn xác này, trực tiếp bị chọc cho hồi phục tinh thần. Biết anh hiểu lầm, cô vội vàng thề với trời.

“Không có không có! Em tuyệt đối không hề không vui! Chỉ là có một chút xấu hổ khản trương.”

“Khản trương cái gì?”

“Anh đó!” Biểu tình của cô nhìn như thật sự rất lo lắng, “Vạn nhất em không cẩn thận đem xe đâm loạn khiến anh bị thương thì làm sao bây giờ?”

Hình thành đối lập chính là thái độ của Diệp Mạnh Trầm, anh lại không hề để trong lòng. Anh liếc Hồ Lai Lai, cười xùy một tiếng. Không thèm để ý nói một câu không biết có được tính là đang an ủi hay không: “Chỉ bằng cái tốc độ này của em, có thể đụng người bị thương cũng coi như em có bản lĩnh.”

Nha, nói. nói vậy cũng đúng. Chân ga đều đã bị khóa, tốc độ có nhanh cũng không thể đến mức ấy đi.

Trải qua một trận “khai sáng”, áp lực tâm lý của Hồ Lai Lai quả nhiên đã giảm bớt không ít. Nghĩ nghĩ, rốt cuộc không hề sợ đông sợ tây nữa.

Cô xoay chìa khóa xe một cái, khởi động xe. Nhưng tay phải mới vừa đụng tới cần gạt số, lại nghe thấy người bên cạnh lên tiếng: “Cái tên miệng rộng kia dạy em gạt số như thế này à?”

Có vấn đề gì sao?

Cô khó hiểu, cúi đầu nhìn mới phát hiện tay mình thế mà đang gác trên đùi Diệp Mạnh Trầm?!!

Đại não cô nháy mắt trống rỗng, lập tức rút tay về. Nhưng dù vậy cô vẫn cảm nhận được rõ ràng độ ấm thuộc về anh cùng với sức mạnh ẩn chứa trong đó.

Cái này làm tư tưởng chính trực của Hồ Lai Lai chịu dao động nghiêm trọng. Từ chi cứng đờ, cái đầu nhỏ cũng không dám lư chút nào. Chỉ cảm thấy nhiệt độ trong xe đang tăng cao hơn.

Lúc sau đã lấy lại tinh thần mới vùng vọt mở cửa bước lên người mình mấy cái. Phảng phất như vậy là có thể mài sạch sẽ cảm xúc còn dư lại trên mặt.

Sau đó cô lại đổ mồ hôi thò sâu nhiều lần. Tận lực đem sự chú ý một lần nữa tập trung vào việc tập lái. Thật vất vả mới làm xong công tác chuẩn bị. Chậm rãi buông bàn đạp ly hợp ra.... nhưng xe vẫn chậm chạp không di chuyển tí nào!

Cô còn tưởng rằng nó lại bệnh cũ tái phát, kết quả ——

“Chưa buông phanh tay đã muốn đi?”

“..... Khụ.”

Vì tôn nghiêm, Hồ Lai Lai không được tự nhiên lắm bảm “Em biết mà”. Tiếp theo nắm chặt tay lái, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm con đường phía trước. Thầm nghĩ lần này hẳn là tốt rồi. Ai ngờ rất nhanh đã bị đánh vào tay.

“Ăn no không có chỗ dùng sức. Tính đem tay lái nhỏ xuống làm phi tiêu ném?”

“..... Khụ khụ.”

Mất thấy thanh danh oai hùng một đời mình thật sự sắp phải đi quét rác. Cô ngoan ngoãn điều chỉnh tốt sức lực. Cẩn thận lại cẩn thận, rốt cuộc không có tái phạm sai lầm nữa. Thật vất vả mới đủ điểm thông qua đại đa số các hạng mục. Thế nhưng đến chân cầu cô lại trượt chân một cái, làm hại chiếc Santana lập tức không còn động lực tiếp tục đi lên.

Không khí xấu hổ.

Hồ Lai Lai về mặt ảo não, chỉ nghĩ muốn đập đầu vào tay lái.

Tuy nhiên Diệp Mạnh Trầm cũng không bị ảnh hưởng, thu hồi tầm mắt đang nhìn đường. Vẫn không nể tình nói: “Được đấy, đất bằng tắt máy.”

“..... Khụ khụ khụ!”

Lúc này cô đã thật sự bị sặc nước miếng rồi.

Cứ liên tục bị nghi ngờ kỹ thuật điều khiển xe như vậy. Cho dù vừa rồi Hồ Lai Lai rất khản trương thì bây giờ cũng không còn nữa. Mạnh mẽ trốn tránh trách nhiệm, khó được kiên cường một hồi, cảnh cáo: “Trong quá trình lái xe, xin đừng dùng tài xế phàn.”

Đáng tiếc còn chưa nói xong, liền bị tiếng mở cửa cắt đứt. Cô vừa thấy, sợ tới mức nhanh chóng vươn móng heo giữ anh lại: “Ài, anh đừng đi a, em đùa thôi. Tài xế cầu anh bắt chuyện!”

“Không muốn nói chuyện.”

“.....”

Vốn dĩ Hồ Lai Lai còn muốn tiếp tục giữ lại, trong lúc lơ đãng phát hiện ra tay anh đang cầm di động, hơn nữa màn hình dừng ở giao diện quay video. Bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu, đề phòng nói: “Chờ chút, không phải anh đã quay lại toàn bộ những khoảnh khắc mắc sai lầm cực kỳ xuất sắc của em rồi đấy chứ?”

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm nhướng mày, biểu tình mang theo vui mừng rõ ràng. Trước khi xuống xe còn khẽ xoa loạn đầu cô một hồi, cảm thán nói: “Xem ra cái đồ chơi này rốt cuộc không phải chỉ để trang trí.”

“.....”

Nói thật, Hồ Lai Lai cho rằng anh chỉ là đang nói đùa. Không nghĩ tới sau lần cuối cùng thử lên cầu lại tiếp tục thất bại. Đã thật sự được tận mắt xem video.

Cấu hình rất đẹp, sắc nét rõ ràng, tình huống thâm thiết, lặp lại nhiều lần.

Cô nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể thông qua hành vi biểu đạt sự bất mãn. Trùng mắt từ trên màn hình điện thoại liếc dần ra ngoài. Cái đầu uốn éo, từ chối xem tiếp, chuẩn bị tốt tinh thần bị nhục nhã. Bất hạnh là một giây sau đã bị mạnh mẽ cưỡng chế quay đầu.

“Ồ..... Tìm ra vấn đề.”

Gì?

Khác với lúc ở trên xe, giọng nói anh bây giờ trầm ổn không có chút ý tứ cười nhạo hay chọc tức người nghe nào. Cô sùng sốt, sau khi ý thức được anh bị mình trách oan. Cô lập tức vươn đôi tay, lôi kéo phần eo áo anh, cảm động mà ô ô hai tiếng.

Đây là điềm báo chơi xấu - nhõng nhẽo.

Diệp Mạnh Trầm rũ mắt liếc có một cái, không dao động chút nào. Ngược lại càng nâng cao điện thoại ngăn trở tầm mắt cô. Hạ giọng, lặp lại một lần: “Tìm ra vấn đề”.

“Nha.....đâu cho em xem với!”

Người bị một viên đường mua chuộc một lần nữa đánh mất nguyên tắc. Một bên nghiêm túc quan sát, một bên thăm căn nhắc một phen. Sau khi xem xong mới thử nói: “Có phải tay lái đánh chậm quá không anh?”

Cô không quá xác định, Diệp Mạnh Trầm cũng không nói câu trả lời chính xác. Vì thế cô chỉ có thể tạm thời giả thiết cho rằng vấn đề là đây. Đồng thời nghĩ cách điều chỉnh phù hợp. Cuối cùng trải qua trăm ngàn cay đắng, kết quả sau rất nhiều lần luyện tập đã chứng minh suy đoán này là đúng.

Nếu tìm được vấn đề rồi, Hồ Lai Lai cũng không muốn phiền toái anh luyện tập cùng mình. Tự dùng tư thế thật chính xác lên cầu tập mấy vòng, bảo đảm không còn lặp lại sai lầm cũ. Sau đó lái vọt vàng dùng tốc độ nhanh nhất của rùa trở lại bên cạnh anh.

Xe còn chưa dừng hẳn đã không nhận được bắt đầu vui sướng sùng bái: “Oa, có phải trước kia anh vụng trộm làm huấn luyện viên hay không a. Sao lại có thể lợi hại như vậy, so với huấn luyện viên chuyên nghiệp còn giỏi hơn!”

Cô giống như chỉ hận không thể đem tất cả những câu khen ngợi khích lệ trên đời này đều cho anh. Nhưng mà Diệp Mạnh Trầm cũng không cảm kích, nhìn điện thoại không ngẩng đầu. Bình tĩnh trả lời: “Chẳng lẽ không phải vì huấn luyện viên của em quá cùi bắp?”

“..... Nhưng anh ta quá cùi bắp cũng không liên quan đến việc anh quá ưu tú a.” Hồ Lai Lai nhiệt tình không giảm, ghé trên cửa sổ xe, hứng thú bưng bưng: “Nếu không sau này anh mở một cái trò chơi mô phỏng lái xe đi. Tổng hợp những lỗi sai thường gặp. Khẳng định sẽ trở thành tin mừng cho đông đảo cầu thủ lái xe* đó. Thật sự!” (*Tương tự với "cầu độc thân")

“Không có hứng thú”.

Trong nhà có cô một con là quá đủ rồi, những con khác thì liên quan quái gì tới anh.

Diệp Mạnh Trầm không quan tâm tới cái đề án này chút nào. Người nọ vừa thuận miệng nói cũng trầm mặc. Không phải vì bị cự tuyệt mà do tầm mắt bỗng nhiên dừng trên người anh. Lúc này mới chân chính khắc sâu ý nghĩa của câu nói nhiệt độ không khí tăng cao làm nhiệt độ của cảm xúc tăng theo.

Sân huấn luyện không có chỗ nào dễ hóng mát, chỉ có mấy cây cỏ thụ thừa thốt. Bao nhiêu tiền đóng góp dường như chỉ đủ đầu tư một mảnh râm mát nhỏ như vậy. Căn bản không cách nào ngăn cản được mặt trời thể hiện sự chói chang. Mà anh đã ngồi dưới tàng cây đợi không biết đã bao nhiêu lâu, cổ anh cũng đã sớm toát mồ hôi. Hôm nay anh mặc áo ngắn tay bằng vải bông màu xám, bây giờ cổ áo cũng đã bị mồ hôi thấm ra chuyển thành thành màu xám đậm.

Cho dù không hề có cảm giác chật vật mồ hôi đầm đìa. Hồ Lai Lai cũng không tránh được cảm thấy một trận áy náy, nhấp nhấp môi. Không nói linh tinh nữa.

“Vậy anh lại chờ em một lúc. Em đi trả xe, sẽ quay lại nhanh thôi!”

Sau khi nói xong, cô lập tức khởi động Santana rồi đi. Vài phút sau đã biến thành một đạo thân ảnh chạy như bay trên con đường rộng thênh thang không có vật cản. Một tay cô cầm chai nước lạnh, theo thói quen lại dang ra hai tay, dánh về lại muốn anh ôm.

Đương nhiên, vẫn như cũ vấp phải vận mệnh bi thảm “cường ôm không được”. Chẳng qua lần này chặn đường cô là một cái phong thư.

Hai tay giữa không trung chậm rãi rũ xuống. Hồ Lai Lai dừng bước chân, phát hiện trên phong thư có biểu tượng con chim nhỏ nhìn rất quen mắt. Trong người nao nao, sợ mình nghĩ quá nhiều, trước tiên muốn xác nhận lại: "Cho em?"

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định cô mới kín đáo đưa đồ uống cho Diệp Mạnh Trầm. Lau khô lòng bàn tay, nhanh chóng tiếp nhận mở ra xem. Không nghĩ tới thật sự là vé vào bảo tàng quý giá. Hơn nữa thời gian liền "chọn ngày không bằng đừng ngày" ngay ngày mai. Cô kích động đến thất đầu lười:

“Thật sự cho cho cho em?”

Hoá ra, hôm nay anh còn đặc biệt tới tìm cô là vì muốn cho cô vé vào cửa?

Nhận thức được điều này làm Hồ Lai Lai thấy thực thụ sùng nhượng kinh. Đột nhiên nước mắt đảo quanh. Diệp Mạnh Trầm có chút không lý giải được phản ứng của cô, nhéo nhéo mặt cô, ý đồ bức nước mắt chui ngược vào trong.

“Một cái vé vào cửa mà thôi, có cần phải vui đến phát khóc không?”

“Giọt nước mắt tôn trọng nha”

Cô hít hít mũi, cúi đầu, tựa hồ có chút ngượng ngùng, lại có chút đúng lý hợp tình. Ôm phong thư, tựa như ôm chính tâm tư thiếu nữ của mình. Bắt đầu nhiệt tình mời mọc: “Vậy tới mai anh có rảnh không, em.....”

“Không rảnh.”

Động tác lắc lư thân mình của cô đột ngột dừng lại.

Hồ Lai Lai thấp giọng “Ồ” một tiếng ỉu xiu. Giống như thật sự không muốn tranh cãi cùng anh bất anh đi. Mà cô ngửa đầu 45 độ nhìn lên bầu trời, lăm lăm lâu lâu.

“Xem ra đời trước em nhất định đã làm ra tội ác tày trời gì đó. Cho nên đời này mới một người ăn cơm, một người ngủ, một người tham quan bảo tàng.”

Thanh âm cô mềm đến mức tựa như mây trên trời. Đếm kỹ từng cái từng cái cánh ngò bị thấm trong suốt mười tám năm nay. Phảng phất như muốn đem nước đắng của cả một mùa hè đổ hết ra ngoài. Làm cho mấy con ve trên cây kêu càng lợi hại hơn.

Đúng là tự tìm phiền toái.

Diệp Mạnh Trầm nhủ nhủ mảy, đem hình ảnh bóng cây bị tiếng ve làm phiền tới mức lao xao chấn động đón vào đáy mắt, rốt cuộc lên tiếng cắt đứt: “Mấy giờ.”

Vừa dứt lời, Hồ Lai Lai lập tức ngừng đầu. Trên khuôn mặt thanh xuân trắng nõn đều là vui sướng sau khi đạt được âm mưu. Nơi nào còn có nửa dấu vết khổ sở. hưng phấn nói: “Bây giờ!”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tình yêu đại khái chính là như vậy. Người tới tới đến bên em đi ha ha ha ha

Diệp Mạnh Trầm đối tốt với Hồ Lai Lai là kiểu chỉ làm mà không nói sao?

Đương nhiên là không. Bởi vì với anh ấy mà nói đây toàn là những chuyện thường ngày. Tựa như bố (?) đối tốt với con là chuyện thường tình vậy đó. Cho nên những cái này nam chính cũng thấy không được tính là đối xử tốt gì.

(Tóm lại ý bà tác giả là nam chính đối xử tốt với nữ chính theo bản năng được hình thành từ bé, không tự cảm giác, chính mình cũng không biết. Nên không thể tính là "đối tốt theo kiểu làm mà không nói" được)

Mặc dù bây giờ mọi người đều thích đọc thể loại mì ăn liền. Nhưng vẫn hy vọng mọi người có thể kiên nhẫn một chút. Không nên chỉ vì cảm thấy nam chính biểu đạt tình cảm không rõ ràng liền không thích. Cũng không nên cảm thấy chỉ có một mình nữ chính nỗ lực. Đôi khi có thể tìm ra manh mối trong mỗi sự kiện đó, thể thì thú vị hơn mà đúng không?

Cũng hy vọng đây sẽ là lần cuối tui phải giải thích vấn đề này =3=

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

(cây thường xuân leo tường)

Trong người Hồ Lai Lai đại khái có một thứ trang bị gọi là "sự đặc ý vĩnh vào" có thể duy trì tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định. Bởi vì thẳng đến ngày hôm sau, cổ hưng phấn này của cô vẫn chưa biến mất.

Buổi chiều thi xong vòng hai liền bắt đầu oanh tạc tài khoản WeChat đã tạo từ lâu của Diệp Mạnh Trầm.

Đầu tiên, thông báo một cái tin vui:

- - Em thi xong rồi, một trăm cái hôn một trăm cái hôn (╰▽╯)~*

Tiếp theo, công phu sư từ ngoạn:

- - Đúng rồi, có thể lát nữa em sẽ đi ngang qua công ty anh đó. Anh có muốn làm gì không? Trên tinh thần hay trên cơ thể đều được! Ví dụ như..... mời em vào công ty anh ngồi một xíu?

Ba phút sau.

- - Không có? Em đây trực tiếp về nhà?

Năm phút sau.

- - Em thật sự về nhà đó?

Nửa giờ sau.

- - Em về đây!

- - Ta hận.jpg

- - [khổ sở □][tan nát cõi lòng □][héo tàn □][bộ xương khô □ □][dao phay □][bom □][trái tim ♥ □][hoa hồng □]

Cuối cùng là liên tiếp các loại hình tượng biểu cảm sinh động để biểu hiện cảm xúc yêu hận đan xen ngay lúc này của cô. Chờ đến khi Diệp Mạnh Trầm nhìn thấy thì đã qua gần ba tiếng.

Vì thế anh gọi điện lại, rất nhanh "đô" một tiếng được tiếp máy. Âm thanh thể hiện tinh thần phấn chấn vui sướng lập tức lấp đầy lỗ tai.

"Dạ dạ dạ?"

"Ồ đâu?"

"A?"

Hồ Lai Lai không dự đoán được anh sẽ hỏi vấn đề này. Có chút chần chờ, ấp úng nửa ngày, không biết đang do dự cái gì. Nhưng cuối cùng vẫn thành thật trả lời: "Ở dưới lầu công ty anh."

"....."

Dựa theo cái tính cách không đụng phải tường không quay đầu của cô, Diệp Mạnh Trầm đã sớm đoán được kết quả này. Anh cúp điện thoại chuẩn bị đi đón cô.

Nhóm nhân viên với đôi mắt sắc bén vừa thấy liền sôi nổi tiến lên, đem anh bao vây. Nhóm trưởng nhóm bắt quái Tạ Thiên lên tiếng kháng nghị.

"Ông chủ, chúng ta đều là người nhà cả phải không? Mà đã là người nhà thì không nên nói hai lời. Hồi thật nhé, có phải đêm nay cậu có hẹn với người đẹp hay không? Cho nên mới nói một hai câu liền đi đón? Nếu như vậy thì cậu thật sự là quá không coi chúng tôi là người nhà rồi. Cho nên hôm nay chúng tôi đành liệt yêu cầu được đúng giờ tan làm!"

"Đúng giờ tan làm!"

Thế trận phụ họa đồng thanh hô to một cách mạch lạc rõ ràng.

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm dừng bước chân, cau mày nhìn bọn họ. Tựa như không nghĩ tới sao bọn họ có thể có cái nhận thức mơ hồ này.

"Có phải các cậu đang tự coi trọng bản thân hơi quá không?"

"....."

Ăn trộm gà còn bắt nhầm gà trống nhân sâm?

Nhóm bắt quái tự đi nhặt cục đá đập vào chân mình. Cũng may các thành viên mỗi người đều có được dân được. Ngay lập tức coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Sôi nổi tàn đi, đem đường nhường lại.

Cung kính nói: "Ông chủ, mời."

So với hôm qua thì hôm nay mặt trời cũng vẫn không lưu tình chút nào. Khí nóng oi bức bị phong bế trong thang máy. Thời gian thang máy đi xuống trong chưa đầy nửa phút dường như kéo dài gấp mấy lần.

Mất thấy số tầng thật vất vả từ "16" xuống "1". Kết quả cửa thang máy vừa mở ra, đập ngay vào mắt anh là một ngọn núi túi nilon trắng căng đầy của một siêu thị nào đó, đang được người nào đó ôm lên cao cao.

Diệp Mạnh Trầm bước chân khựng lại.

Cùng lúc đó, chủ nhân của núi túi nilon vừa nghe thấy "đỉnh" một cái liền cùng cùng đầu. Lộ ra một đôi mắt hạt đồng đang bị các loại túi đóng gói thực phẩm yếm hộ. Thấy người trong thang máy là anh, đôi mắt liền cong lên, chạy nhanh vào. Có một bên thờ mệnh, một bên đem hai túi toàn là đồ hối lộ đặt trên mặt đất, ấn số tầng. Sau đó giống như được giải thoát lắc lắc cánh tay đau nhức. Lại quay qua phía anh dang rộng hai tay, bộ dáng tựa như một con chó Nhật vừa mới tham gia huấn luyện thể năng.

"Một quá a, mau cho em mượn một cái ôm đi. Em yếu cầu bổ sung năng lượng."

Nếu người lạ nhìn thấy, không chừng sẽ bị chuỗi động tác lưu loát liền mạch cùng với câu nói nhẹ tựa như không kia hù chết.

Tự nhiên đến mức bối không ra một cọng lông nào kỳ quái.

Đáng tiếc đối với Diệp Mạnh Trầm mà nói, sự tồn tại của cô đã chính là một cọng lông kì quái. Cho nên anh lấy một tay chống cái trán của cô, vạch trần nói: "Điện kịch năm giây, chơi xấu hai giờ", trò xấc này còn chưa chơi chán?"

"....."

Được rồi, Hồ Lai Lai thừa nhận, cô xác thật là đã tính tốt thời gian. Cố ý ôm hai túi đồ hối lộ lớn đứng trước mặt anh giả bộ đáng thương.

Chính là....chính là cũng không thể phủ nhận tâm ý của cô đi.

Vì thế cô thay đổi tư thế, ngẩng đầu, dùng cằm làm điểm tựa chống trong lòng bàn tay anh, từ khe hở ngón tay ngược mắt nhìn. Bất mãn mà kháng nghị: "Vậy anh không thể xem như em không có công lao cũng có khổ lao, nhường nhịn em một chút sao!"

Chiếc cằm mang theo độ cong mượt mà đặt trong lòng bàn tay anh. Còn có hô hấp mềm mại nhẹ nhàng lướt qua. Khiến cho người ta không thể bỏ qua.

Diệp Mạnh Trầm mặt mày chợt tắt, thu ngón tay lại, dùng chút lực, đẩy trán cô một cái. Làm cô một lần nữa đứng vững. Trả lời không chút thương lượng: "Không thể."

Lần này cô gái nhỏ đã hoàn toàn từ bỏ, đầu uốn éo, đứng thẳng đối mặt với thang máy. Keo kiệt để lại cho anh một bên sườn mặt buồn bã.

Không còn ai nói chuyện, trong thang máy chỉ còn lại tiếng động cơ ừ ừ.

Đối với loại hành vi chơi xấu này của cô. Diệp Mạnh Trầm từ trước đến nay đều lấy bất biến ứng vạn biến. Cho nên anh không nói gì, tầm mắt ngược lại dừng ở hai chiếc túi chứa vật thể không rõ kia. Thấy bên trong đều là mấy thứ đồ ăn vặt hoa hòe lòe loẹt, lần này anh thật sự buồn cười.

"Em mua nhiều đồ ăn như vậy tính đem cho heo ăn?"

Ngữ khí trên chọc xem như đang muốn dỗ cô vui vẻ. Có điều Hồ Lai Lai còn đang tức giận, không có nghe ra. Không suy nghĩ trực tiếp theo anh nói:

"Đúng vậy, cho đám heo trong công ty anh!"

Diệp Mạnh Trầm nghe vậy hừ cười một tiếng. Không biết đầu óc cô mấy năm nay đã dài ra đến đâu. Vậy mà vẫn dễ bị lừa giống hệt hồi còn nhỏ. Ánh mắt anh chột đảo ra ngoài, ám chỉ nói:

"Nghe thấy chưa? Cho các cậu ăn."

"....."

Người nọ đang đứng giận dữ một mình vừa nghe thấy câu này vội vàng ngắt đầu. Lúc này mới phát hiện cửa thang máy không biết đã mở ra từ bao giờ. Bên ngoài có một nhóm thanh niên đang đứng với khuôn mặt đều mang biểu cảm bị thương.

Lần trước lúc cô tới công ty, các nhân viên cũng chưa có cơ hội nói chuyện với cô. Nhưng họ đều đã tự động coi cô thành người nhà. Không nghĩ rằng hoá ra trong mắt cô bọn họ chỉ là một đám heo.

Xem ra quả nhiên bọn họ đã quá coi trọng bản thân.

Âm thầm bị thương trong chốc lát, các đại gia một lần nữa lên tinh thần, nên làm gì thì làm cái đó. Ví dụ như phát điên vì việc làm ăn, sau đó tạm thời đem Diệp Mạnh Trầm đi mất. Những người còn lại thì khuôn vác "Thức ăn gia súc dành cho heo".

Thấy thế, Hồ Lai Lai ý thức được mình đã lỡ mồm. Nhanh chóng chạy ra khỏi thang máy, sốt ruột giải thích: "Em em em không phải có ý kia!"

"Không có việc gì đâu bà chủ nhỏ. Ở chung cùng ông chủ bọn anh kiểu gì cũng không thể tránh khỏi bị tức giận đến mức nói năng hồ đồ. Chúng ta đều hiểu mà, em không cần tự trách."

Không hổ danh là nhóm trưởng, những người khác còn chưa có phản ứng, tính bát quái của Tạ Thiên đã khôi phục, bắt đầu an ủi cô.

Lời nói khéo léo thấu hiểu lòng người này làm Hồ Lai Lai nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Mà câu nói này nghe qua lại giống như đang mắng Diệp Mạnh Trầm. Vì thế cô tiếp lời cũng không phải mà không tiếp lời cũng không phải. Chỉ có thể lễ phép nói: "Cảm, cảm ơn."

Sau đó cô đột nhiên phản ứng lại với xưng hô vừa rồi của anh ta.

Bà.....Bà chủ nhỏ? Còn có thể trắng trợn hơn nữa không?

Tuy rằng Hồ Lai Lai nghe thấy trong lòng vui rạo rức, hoàn toàn quên mất sự kiện không thoải mái trong thang máy. Nhưng trên mặt vẫn còn bảo trì đoan trang, nếu không Diệp Mạnh Trầm biết lại bị ăn mắng.

Cô vội vàng vẫy tay, phải sạch quan hệ: "Đừng đừng đừng nói như vậy, em tên Hồ Lai Lai. Anh có thể gọi em là Lai Lai, em không phải bà chủ nhỏ gì đó đâu."

Vừa nói xong cô lập tức ghé vào bên tai Tạ Thiên. Dùng tốc độ cực nhanh nhỏ giọng nói: "Nhưng anh có thể ngầm gọi em như thế."

"....."

Đừng nhìn bình thường Tạ Thiên lúc nào cũng há miệng bỏ lả ba la nói không ngừng. Kỳ thật đều bởi vì công việc của anh ta phải giao tiếp với cái máy tính cả ngày, đã sắp muốn nghẹn chết. Chứ thường ngày nếu gặp nữ sinh có khi anh ta còn chẳng dám nói chuyện chứ đừng nói đến kiểu tiếp xúc gần gũi như thế này. Vì vậy lỗ tai anh ta lập tức đỏ lên.

Một màn này bị Diệp Mạnh Trầm vừa lúc đang đi về phía họ nhìn thấy.

Nét mặt anh chột ngưng trọng, lúc này mới ý thức được sự xuất hiện của cô có khả năng sẽ làm đám tiểu tử này phân tâm. Vì thế một tay xách cổ áo cô lên giống như xách một con gà con. Đem cô ném vào văn phòng của mình, cảnh cáo nói: "Chờ ở trong này, không có việc gì đừng ra ngoài."

"..... nha."

Hồ Lai Lai nhìn cánh cửa bị đóng lại, vẻ mặt mờ mịt. Không biết mình lại làm sai điều gì. Sau đó cô ngồi im trên ghế sofa bắt đầu kiểm điểm bản thân, giống như thật sự đang bị phạt.

Sáng nay cô 6 giờ đã rời giường, lại lẫn lộn cả một ngày. Rốt cuộc vẫn đánh không lại con buồn ngủ, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Sau khi Diệp Mạnh Trầm xử lý tốt công việc. Lúc anh trở lại văn phòng cô đã ngủ say trên ghế sofa. Bởi vì điều hòa để nhiệt độ quá thấp, cả người cô đã cuộn tròn thành một con tôm nho nhỏ, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Anh nhướng mày, đóng cửa lại, tiện tay điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên. Sau đó anh ngồi xổm trước sofa, dùng một phương pháp biến thái nhất nhưng cũng hiệu quả nhất đánh thức cô --

Bóp mũi.

Vài giây sau, người nọ không hít thở được buộc phải há miệng ra, sau đó quả nhiên mở mắt. Còn ý thức hình như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Trong cơn mơ màng, cô mơ hồ cảm thấy hơi thở rừng rậm sau cơn mưa. Làm cô có chút không phân biệt được đây rốt cuộc là trong mơ hay là hiện thực. Chỉ biết ngây ngốc nhìn người đang gần trong gang tấc. Gần đến mức gần như chỉ cần nhắc đầu là có thể hôn anh.

May mắn Diệp Mạnh Trầm không biết cái suy nghĩ xấu hổ trong cái đầu dưa của cô. Nếu không anh thật sự sẽ động thủ. Chỉ là trước khi đứng dậy anh bỗng nhiên cảm nhận được một cổ lực cản. Cúi đầu nhìn thì phát hiện có một bàn tay đang lôi kéo ống tay áo anh. Ở đốt ngón tay cái của cô có vết ấn hình trăng non rõ ràng, rất giống với đôi mắt khi vui vẻ của cô.

Nhận thấy được tầm mắt anh, Hồ Lai Lai cũng không buông tay mà ngược lại càng túm chặt hơn. Trong thanh âm mang theo giọng mũi nồng đậm vì chưa tỉnh ngủ. Ngượng ngùng nói: "Em..... em không biết vừa rồi anh muốn hôn em. Anh có thể làm lại lần nữa không?"

Xem ra thật sự vẫn chưa tỉnh ngủ.

Diệp Mạnh Trầm rất muốn biết làm thế nào mà cô có thể liên hệ hai người bọn họ lại với nhau. Đôi mắt vừa nhắm, ánh mắt chuyển qua trên mặt cô. Khuôn mặt anh vô cảm, thậm chí còn có điểm muốn đánh người, bình tĩnh nói: "Hôn cái đầu em. Ngồi dậy."

Đáng tiếc, trên phương diện xuyên tạc lời nói thì Hồ Lai Lai chính là một cao thủ. Cô trực tiếp đem lời anh nói xuyên tạc thành ý khác. Lấy giọng điệu mọi việc đều có thể thương lượng tốt trả lời anh: "Hôn đầu em cũng được nha."

Cô vừa nói vừa ngồi dậy, quỳ gối trên sô pha, dùng hai bàn tay đỡ hai bên trán, giống như đang dâng hiến vật quý, nhắm mắt đưa tới. Một bộ dáng "đến đây đi, em đã chuẩn bị tốt".

Diệp Mạnh Trầm lại nhăn mày, không biết đồng ý xấu này của cô từ đâu ra mà ngày nào cũng nhiều như vậy. Anh đang định đem suy nghĩ muốn đánh người vừa rồi biến thành hành động thì cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra. Sau đó một thanh niên với khuôn mặt trông cực kỳ trẻ con bước vào.

Khoảng thời gian trước cậu ta vẫn luôn tham gia tập huấn ở nước ngoài. Mới trở về vài phút trước, vốn định vào báo cáo công tác. Kết quả chưa kịp nói đã bị sự tồn tại của Hồ Lai Lai thu hút. Bởi vì đây là lần đầu tiên thấy cô cho nên cậu ta còn tưởng rằng mình đã vô tình đánh vỡ một bí mật to lớn nào đó. Cậu ngây ra như phỗng trong nháy mắt.

Sau khi lấy lại tinh thần, cậu ta liền quay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa niệm "phi lễ chó nhìn". Ngay sau đó, một giọng nói với hiệu ứng tự động khuếch đại âm thanh lập tức vang vọng cả hành lang:

"Ta dựa! Ông chủ của ta có mẹ!"

Vài giây sau, lại nghe cậu ta "Phi" một tiếng, một lần nữa rống:

"Ta có vợ ông chủ!"*

"....."

* Nguyên văn hai câu của bạn này là:

"Ta dựa! Ta lão bản có nương"

"Ta có lão bản nương"

Có lẽ bạn ấy muốn nói "Ta lão bản có lão bản nương" tức là "Ông chủ của ta có vợ" chẳng?

Tác giả có lời muốn nói:

Vì sao Hồ Lai Lai lúc nào cũng thích đùa giỡn bằng lời nói với Diệp Mạnh Trầm?

Bởi vì cô ấy biết Diệp Mạnh Trầm sẽ không làm theo $\neg(\sim\nabla\sim)\vdash$.

Nếu đã biết anh ấy sẽ không làm theo sao cô ấy vẫn cứ tiếp tục đùa giỡn?

Bởi vì cô ấy lúc nào cũng chỉ nghĩ muốn ôm ôm hôn hôn Diệp Mạnh Trầm nha @("o"▽"o")@

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cuối cùng, "Kê bịa đặt" đã bị sung quân nơi biên cương, nhà cũng không kịp về. Ngựa không ngừng vó tiếp tục chạy đi tham gia một đợt tập huấn khác ở nước ngoài.

Thời điểm nghe được tin dữ, Hồ Lai Lai còn đang trên đường tới bảo tàng. Đối với việc này, cô chỉ có tâm lòng đồng tình vô hạn, thuận tiện may mắn mình đã kịp thời cùng Tạ Thiên nhất trí vấn đề xung hô. Bằng không có khả năng người tiếp theo gặp tai ương chính là hai người bọn họ đi.

Đang suy nghĩ, điện thoại trong túi trước bụng cô đột nhiên rung lên. Là Lý Hàn Thu trả lời tin nhắn WeChat của cô.

Vài phút trước, Hồ Lai Lai nhằm vào vụ đánh cược trước đó, muốn khoe khoang với cô ấy nơi bảo tàng dùng để làm địa điểm hẹn hò này. Vốn tưởng rằng sẽ được cô ấy chúc mừng. Trăm triệu không nghĩ tới thế mà lại là một câu hỏi.

- - Thế giới lớn như vậy, vì sao em lại cứ muốn hẹn anh họ chị tới một nơi đầy Phật hệ* như thế?

(* Từ nóng, nghĩa là thế nào cũng được, không cầu mong, không tranh cướp, xem nhẹ tất cả)

Vì sao?

Cô sững sốt, tựa hồ bị vấn đề này làm khó. Ngón tay vô thức gõ màn hình điện thoại. Cũng không vội vã trả lời mà quay sang trộm ngấm nhìn người đàn ông đang ngồi vị trí ghế lái bên cạnh.

Ngoài cửa sổ tràn đầy ánh nắng chiều. Ánh mặt trời nhu hòa tràn ngập toàn bộ bên trong xe. Nhìn qua nét mặt anh vẫn lãnh đạm như cũ, phảng phất hết thấy đều bình thường không có gì khác biệt. Nếu bỏ đi chút mỗi một khó phát hiện kia.

Nhưng mà không thể trừ bỏ, đây chính là vấn đề.

Thật ra động cơ gây án của Hồ Lai Lai rất đơn thuần. Cũng không phải thật sự muốn bắt Diệp Mạnh Trầm đi tham quan bảo tàng cùng cô. Chỉ là muốn kéo anh ra ngoài hít thở không khí. Nếu không với cái cường độ làm việc cao như thế này, không biết đến bao giờ anh mới được nghỉ ngơi. Công tác quan trọng, nhưng cuộc sống càng quan trọng hơn đúng không?

Cô tự nhận là quyết định này của mình phi thường thành thực hiểu chuyện. Vì thế một lần nữa mở khóa điện thoại, tính toán cho Lý Hàn Thu biết chính thể toàn bộ suy nghĩ của mình. Để cho chị ấy phải khen mình. Thế mà chưa kịp thu hồi tầm mắt đã vừa vịn bị bắt gặp.

"Nhìn cái gì?"

"..... Nhìn anh lớn lên thật đẹp trai."

Đại khái bởi vì cuộc sống thường ngày xảy ra quá nhiều tính huống bất ngờ cần đối đáp kịp thời. Cho nên năng lực tùy cơ ứng biến của cô gái nhỏ này ngày càng tăng. Kể cả nhìn lên bị phát hiện cũng có thể cực kỳ tự nhiên, thậm chí đối đáp rất trôi chảy. Nghe qua giống như đã có âm mưu lấy lòng từ lâu.

Diệp Mạnh Trầm không nói chuyện, quét mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu. Sau khi Hồ Lai Lai phát hiện, thẹn thùng cười, chuẩn bị ngênh đón khen ngợi, bắt chước ngữ khí của anh: "Nhìn cái gì?"

"Nhìn em lớn lên thật thiếu đánh."

"....."

Có qua có lại? Không tồn tại.

Người một ngày bị đá kích 800 lần lắc đầu nhận mệnh. Ghé ra ngoài cửa sổ để gió nóng mùa hè cho mấy bạt tai. Sau đó chỉ số tâm tình đã khôi phục như bình thường. Vốn định đếm số hàng cây bên đường giết thời gian, kết quả thiếu chút nữa đếm đến ngủ luôn. Vội vàng vỗ vỗ hai má.

Vỗ vỗ, một sự kiện đã ném sau đầu đột nhiên bị lôi trở về. Cô "A" một tiếng, vội vàng xoay người, thương lượng nói: "Đứng rồi, lát nữa anh ở trên xe chờ em đi, vừa lúc có thể ngủ một giấc. Dù sao em xem xong sẽ ra ngay, tuyệt đối không chậm trễ một giây đồng hồ! Thế nào?"

Thế nào? Cái này còn phải hỏi?

Hôm qua thì tìm mọi cách bắt anh tối, hôm nay một câu liền muốn đuổi anh đi. Là do cô quá nhẹ nhàng hay là do anh không động được đao?

Hai loại thái độ toàn tương phản này khiến tâm tình Diệp Mạnh Trầm rất kém. Mây nhú lại, yết hầu bật ra một tiếng hừ nhẹ khó chịu. Lái xe quẹo một cái sang bên đường sau mới hỏi ngược lại: "Như thế nào, anh là tài xế riêng của em?"

"..... Đừng tự coi nhẹ chính mình như vậy."

Hồ Lai Lai giống như không nghe ra cảm xúc biến hóa của anh. Còn chụp đánh tay anh một cái. Vì anh cổ vũ động viên: "Chỉ là em lo anh sẽ cảm thấy nhàm chán, chỉ bằng ở trong xe nghỉ ngơi. Chẳng lẽ anh còn muốn theo em đi dạo?"

Nửa câu cuối cùng không mang theo chút hy vọng nào, mà là tiêu sái thoải mái. Bởi vì cô biết Diệp Mạnh Trầm không có hứng thú đối với bảo tàng. Cho nên khẳng định không có khả năng sẽ có loại suy nghĩ này.

Ai biết gây tiếp theo đã bị và mặt.

"Có ý kiến?"

"..... Không có."

Đối thoại quen thuộc cỡ nào, ngay cả hàm lượng uy hiếp trong lời nói cũng giống y hệt buổi tối ba tháng trước. Khác biệt chính là, lần này Hồ Lai Lai trả lời đến cam tâm tình nguyện. Sau khi nói xong, lại chân thành bổ sung một câu--

"Nhưng mà anh thật sự không cần phải yêu ai yêu cả đường đi như vậy. Ở trong xe nghỉ ngơi cũng rất tốt nha."

Tuy rằng lời này có chút không biết xấu hổ. Nhưng cô thật sự không nói quá, đây đều là lời từ đáy lòng. Không ngờ vừa dứt lời, chiếc xe đang chạy vững vàng lại đột ngột ngừng lại.

Thấy thế, Hồ Lai Lai còn tưởng rằng xe bị trục trặc, đang muốn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên má trái lại đột nhiên truyền đến một cơn đau nhẹ. Cô khó hiểu quay đầu lại nói: "Sao, sao thế ạ?"

"Xem da mặt em rồi cuộc đời bao nhiêu."

"..... Hừ, em đây cũng phải nhìn xem da mặt anh rồi cuộc có bao nhiêu mộng!"

Người tốt bụng luôn có ân tất báo nợ cảm thấy tức giận. Không cam lòng yếu thế nhào tới, tính toán ăn miếng trả miếng. Nhưng đã bị anh nhanh tay chặn mất cơ hội.

Anh buông lỏng tay đỡ lấy trán Hồ Lai Lai. Khóe môi treo nụ cười cực bình tĩnh. Nhân nhả nhìn cô uống phí sức lực. Mà cô tựa như tiểu cương thi bị dán bùa, phí sức nửa ngày kết quả cũng không chạm được vào một góc áo của anh.

Trận chiến không có khối lửa cứ như vậy bắt đầu. Cho đến lúc công chính của bảo tàng dần xuất hiện thì trận đấu phân cao thấp ấu trĩ này mới chịu dừng. Diệp Mạnh Trầm thu hồi tầm mắt, không đùa cô nữa, vỗ vỗ đầu cô nói: "Được rồi, xuống xe."

Xuống xe?

Hồ Lai Lai vượt vượt đầu tóc lộn xộn giống như bờm một con sư tử nhỏ. Trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại. Đến lúc lấy lại ý thức thì bọn họ đã lái xe qua cổng lớn của bảo tàng. Sự nghiệp bảo thủ bị cô nháy mắt ném ra sau đầu, nụ cười vui vẻ lộ lên. Cô tháo đai an toàn nhảy xuống xe.

Buổi tối mùa hè cứ như là một cô gái đồng đánh, luôn không cẩn thận mà khoan thai tới muộn. Chạng vạng 7 giờ mới lộ ra ánh chiều hoàng hôn. Rời xa trung tâm thành phố náo nhiệt đến với vùng ngoại thành trống trải thanh tịnh. Có thể thấy rõ được toà dinh thự lớn với những bức tường bị dây cây thường xuân bao trùm đậm chất phương Tây.

Mất thấy những người tham quan đang chờ đợi bên ngoài bắt đầu lục tục vào trong. Cô cũng gấp không chờ nổi chạy tới gia nhập đoàn người. Nhưng mới vừa chạy hai bước lại nghĩ tới mình đã quên đem theo Diệp Mạnh Trầm. Vì thế quay đầu, một lần nữa trở lại bên cạnh anh, liên tục xác nhận hỏi: "Anh thật sự thật sự thật sự muốn đi vào?"

Hồ Lai Lai giống như vẫn chưa thể tin được chuyện anh muốn đi dạo bảo tàng với cô. Diệp Mạnh Trầm cũng không định cứ một hai thuyết phục cô. Mà giờ tay nhìn đồng hồ, nhắc nhở

nói: "Bây giờ em đã muộn 5 phút lẻ tám giây. Xác định còn muốn cùng anh thảo luận vấn đề này?"

"....."

Một chiều này quả nhiên trị dứt điểm căn bệnh rối rắm của cô.

Thành công tự thuyết phục mình đi dạo bảo tàng cũng coi như một phương pháp thả lỏng thể xác và tinh thần.

Cô không hề do dự nữa, lôi kéo Diệp Mạnh Trầm thẳng vào trong bảo tàng gốm sứ.

Bài trí bên trong vừa ám áp lại tao nhã, tuy rằng so với bảo tàng quốc gia thì không rộng bằng. Nhưng vẫn có thể xem như một chuyện tốt. Ít nhất có thể cho người tham quan cảm thấy yên tâm chậm rãi xem xét từng đồ vật, mà không phải xem một cách qua loa đại khái.

Hơn nữa khác với ban ngày ồn ào náo nhiệt. Vào lúc chạng vạng chim bay về tổ thế này thì sự xưa cũ của thời gian được lắng đọng lại trên những thứ đồ cổ bằng gốm sứ kia mới thực sự phát huy, bao phủ mỗi người, bao gồm cả Hồ Lai Lai vừa mới bước vào.

Mỗi thứ đồ cổ được trưng bày ở nơi đây đối với cô đều là bảo bối. Thế nên cô không thể kim chế được mà kích động, nhưng cũng không thể thét chói tai. Chỉ có thể không ngừng chụp đánh cánh tay người bên cạnh để giải toả.

Diệp Mạnh Trầm cũng không ngại bị trở thành bao cát hình người. Chỉ lo cô còn không chịu thì lại té xỉu ra đây mất.

Anh vỗ vỗ sau lưng cô, thấp giọng nói: "Đừng nín thở."

"..... Nha, nha."

Hồ Lai Lai nhanh chóng đem không khí bị nghẹn thở ra. Cảm xúc ổn định hơn nhiều, dần dần hạ tâm tình xuống. Dùng thái độ thành kính xem xét đồ được trưng bày triển lãm. Chuyển chú đến mức quên cả sự tồn tại của anh. Xem xong hơn phân nửa mới nhận ra.

Đây vẫn là lần đầu tiên xảy ra tình huống này. Cô có điểm ảo não, đề nghị nói: "Có phải hơi nhầm chán hay không? Nếu không em giải thích cho anh một chút?"

Diệp Mạnh Trầm không cự tuyệt.

Vì thế Hồ Lai Lai thanh thanh giọng nói, ra dáng một người người hướng dẫn. Bắt đầu từng cái từng cái giới thiệu cho anh. Mỗi thứ được triển lãm ở đây cô đều đã thuộc như lòng bàn tay. Cuối cùng thành ra hấp dẫn không ít những người tham quan khác đến nghe cùng.

Cái này liền có chút xấu hổ.

Tuy rằng cô thường ở trước mặt Diệp Mạnh Trầm bô lô ba la. Nhưng làm trò trước mặt nhiều người như vậy cô vẫn có chút ngại ngùng. Cũng may cả hai người bọn họ đã xem được kha khá. Vì thế cô lập tức lôi kéo người kia nhà mình ra bằng cửa sau, tính đổi qua một triển lãm cá nhân khác.

Ngoài sân cây xanh um tùm, vừa ra ngoài chính là một trận gió mát đập vào mặt. Hoá giải nóng bức trong không khí. Màu xanh mướt lấp đầy tầm mắt làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Hồ Lai Lai nhin không được nhắm mắt hít sâu một hơi không khí mới mẻ. Kết quả không chú ý tới bậc thang dưới chân, thiếu chút nữa té ngã.

May mà người đàn ông phía sau kịp thời túm chặt cánh tay cô, kéo cô trở về. Nhưng lại không tiết chế tốt sức lực, kéo cô lao thẳng vào trong ngực.

Một ít cảm xúc không tên phảng phất cũng bị đung bay ra ngoài.

Hai người đều không kịp phản ứng lại cứ như vậy ôm nhau mà đứng.

Không biết qua bao lâu, khoảng mũi ngập tràn hơi thở quen thuộc làm Hồ Lai Lai bắt đầu hồi phục tinh thần trước. Theo bản năng vòng lấy eo anh. Rồi sau đó ngẩng đầu, thẹn thùng nói: "Trước mặt nhiều người như vậy ôm ấp, có phải không được tốt lắm hay không nha."

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm mặt mày chột tất, cúi đầu nhìn cô.

Hôm nay cô gái nhỏ khó có dịp mặc một chiếc váy liền. Chân tay lộ ra ngoài mảnh khảnh trắng nõn. Toàn thân đều lộ ra hơi thở thanh xuân tràn đầy sức sống thuộc về thiếu nữ. Kết hợp với không khí mùa hè lại càng tăng thêm sức sát thương, làm người ta khó có thể kháng cự.

Ánh mắt anh hơi lóe, nhin xuống ý niệm muốn hút thuốc. thấp giọng nói: "Một."

"....."

Đếm ngược từ vong quen thuộc.

Hồ Lai Lai bất mãn trống trống gương mặt, từ bỏ ý định chiếm tiện nghi của anh. Tâm không cam tình không nguyện mà buông tay, lại nghe anh hỏi: "Không phải vừa rồi em nói rất tốt sao, chạy cái gì."

Hử? Đây là đang khen cô?

Cô vừa nghe, tâm tình một lần nữa trở lên tốt hơn, bành trướng, một bộ biểu tình cầu được tiếp tục khen thưởng. Bắt đầu thiếp vàng lên mặt mình: "Như thế nào, có phải anh rất cuộc đã phát hiện ra "trong nhà có một bé, như có một bảo" hay không?"

Diệp Mạnh Trầm cười hừ một tiếng, không khách khí hất cô một gáo nước lạnh: "Ngu ngốc bảo đi."

"..... Nói vậy, rõ ràng là một bảo bảo thông minh nhanh nhẹn!"

Vì muốn gia tăng khí thế, Hồ Lai Lai nhón chân lên tranh luận với anh. Tầm mắt cô bỗng nhiên xuyên qua bả vai anh dừng ở trên bức tượng ngọc phía bên trong bảo tàng đằng sau lưng, lực chú ý đã bị cướp đi. Cô không tự giác bắt đầu dịch qua một bên, ở bên ngoài đuôi dài cô quan sát vào trong.

Diệp Mạnh Trầm bị bỏ qua một bên đứng im tại chỗ, chỉ đưa mắt nhìn theo cô.

Rừng trúc trong gió đêm nhẹ nhàng lay động, mây đêm cắt ánh trăng thành nhiều mảnh hình thù bất quy tắc. Tiếng côn trùng kêu vang trong góc, trời đất yên tĩnh làm tiếng côn trùng bay

càng xa.

Cô gái nhỏ đứng trong bụi cỏ, ánh đèn trong cửa sổ chạm rỗng khắc hoa hắt ra, yên tĩnh mà ấm áp. Hắt cả vào đáy mắt đầy ôn nhu của cô, đem cảm xúc trong đó chiếu sáng rõ ràng.

Thứ đó dường như có ma lực làm người ta si mê. Giống như tất cả ánh sáng của các vì tinh tú đều hội tụ trên thân nó. Làm người ta không thể rời mắt.

Trừ lúc tập trung chơi mô hình, phần lớn thời gian cô đều giống như một cô bé tăng động. Không phải sờ đông thì chính là sờ tây. Anh rất ít khi thấy mặt này của Hồ Lai Lai. Chỉ cảm thấy vừa quen thuộc lại mới mẻ.

Mà người đang chuyên chú nghiên cứu kia vẫn không phát hiện. Cô còn đang bận quan sát bức tượng bằng ngọc trắng khắc nổi hình con rùa đầu đề của Tây Hán. Phát hiện nó rất giống con rùa đội mũ hình đầu cừu. Muốn gọi Diệp Mạnh Trầm lại đây nhìn một cái. Ai ngờ vừa xoay người lại thấy cách đó không xa có một cô gái trẻ tuổi đang đi về phía này.

Trên mặt cô ta mang theo cảm xúc kinh ngạc, đi đến trước mặt người đàn ông thì dừng lại. Không quá xác định hỏi: "Diệp Mạnh Trầm?"

Phở: Minh chỉ có thể kiếm được hình của rùa đầu rồng. Mọi người xem đỡ rồi tưởng tượng đi vậy =))))

Tác giả lời muốn nói:

Vì cái lông gì mà văn của tui toàn là nữ sùng nam.

Chẳng nhẽ nhóm nam chính đều lừa tui. Trộm giấu trong lòng một tiểu công chúa sao? (Ý nói trộm mang trong người một tâm hồn thiếu nữ)

Hôm qua có một tiểu thiên sứ hỏi. Nếu ở chương trước Diệp Mạnh Trầm thay vì nói "Hôn cái đầu em" thành cái gì đó thô lỗ hơn ví dụ như "Hôn em cái xxx" (xxx tục xưng còn là cái chân thứ ba) thì sẽ thế nào? Ở bên dưới sẽ có đáp án cho nguyện vọng của mọi người.

Diệp Mạnh Trầm: Hôn cái xxx.

Hồ Lai Lai: Đến a, cởi quần ra! Muốn thoải hơi, muốn xoắn ốc hay vẫn là kiểu Pháp (♡ ♡ ♡)!

:)

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Đó là ngày đã bắt đầu thoang thoang mùi hoa quế, các tân sinh viên đứng hẹn ngày báo danh mà đến.

Hôm nay, Hồ Lai Lai dậy rất sớm. Nhưng không phải vì vội vàng đến trường, mà là vội vàng cho bé rùa ăn một lần cuối cùng.

Từ nhỏ đến lớn cô tổng cộng đã đi tham quan đại học C không biết bao nhiêu lần. Bất kỳ góc nào cô cũng đều quen thuộc.

Thẳng đến lúc ăn cơm trưa xong. Cô mới bắt đầu không nhanh không chậm thu xếp hành lý. Đến lúc sắp xong thì đột nhiên cảm nhận được có tầm mắt quý dị đang chiếu tới. Vì thế cô lập tức dừng động tác, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy hai ông cụ nhà mình.

Bọn họ đứng ở cửa phòng ngủ, ăn mặc chỉnh tề, một bộ chuẩn bị đi ra ngoài. Ánh mắt sáng ngời có thần đến mức có thể hù chết người.

"....."

Liền không cần hỏi Hồ Lai Lai cũng biết mục đích của bọn họ. Cô không lưu tình mà cự tuyệt: "Ông nội, ông Diệp, hai người đừng nhìn cháu như vậy nữa. Cháu sẽ không cho hai người đưa cháu đến trường đâu. Có điều cháu bảo đảm, cháu nhất định sẽ thường xuyên kể về cuộc sống đại học của cháu cho hai người nghe."

Hôm nay là ngày đầu tiên báo danh, sân trường khang định rất đông người. Không may va vào hai người bọn họ thì làm sao bây giờ. Hôn nữa, dựa theo cái tính thích "đua đòi nhau" của họ, không biết sẽ giở trò khua chiêng thành bộ dáng gì nữa đây. Cho nên vẫn là dẹp chuyện đưa cô đi học đi.

Hai ông già nghe xong lý do thoái thác của cô cũng không hề có ý định từ bỏ. Bởi vì câu trả lời của cô đều ở trong phạm vi đoán trước của bọn họ. Thế là ông Diệp Định Chương với tài ăn nói tốt hơn tiếp theo lên tiếng.

"Lại Lại, cháu yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho cháu. Chỉ đi theo sau cháu xem xét mà thôi. Hôn nữa cháu nói xem cháu có nhiều hành lý như vậy. Một người làm sao xách nổi a, đúng không nào?"

"Vậy được." Thấy bọn họ kiên trì như vậy. Hồ Lai Lai không thể không tung ra đòn sát thủ: "Nếu hai người cứ một hai muốn đi như vậy. Cháu đây có khả năng phải quyết định lại số lần về thăm nhà sau này một chút. Hai ông xem xem có muốn thận trọng suy xét lại hay không ạ?"

"....."

Vừa dứt lời, nguyên bản hai người còn muốn cấm rẽ ở cửa đột nhiên đồng loạt xoay người. Tranh nhau chen lấn đi xuống lầu.

Lý Hàn Thu vừa lúc gặp được một màn này, nhanh chóng dán vào vách tường nhường đường. Sau đó quay lại nhìn người trong phòng, kỳ quái nói: "Em lại làm gì vậy?"

Vừa nghe thanh âm này, vốn dĩ đang định ngồi xuống Hồ Lai Lai lại nhanh chóng đứng lên. cô vừa hừ nói: "Không nói cho chị biết đâu, cứ không nói cho chị biết đây". Vừa xách theo túi lớn túi nhỏ, tung tăng nhảy nhót đi đến trước mặt Lý Hàn Thu, kéo tay cô, đôi dề tài: "Đi mau đi mau, bằng không sẽ kẹt xe."

Nói đến cũng khéo, trước đó một ngày, cô được một vị huấn luyện viên khác hướng dẫn lái xe xong đã thành công lấy được bằng lái. Vì thế nhiệt tình mời Lý Hàn Thu học trường lái xe cách vách đi cảm thụ tốc độ cùng tình cảm mãnh liệt.

Đương nhiên, phương tiện giao thông phải do khách mời cung cấp.

Vừa vận Lý Hàn Thu vẫn luôn tùy ý cô làm bậy nên cũng không cự tuyệt.

Giúp Hồ Lai Lai xách hành lý xong, hai người ngồi lên "Đoàn tàu tử vong". Lý Hàn Thu theo thói quen đắm vào lòng Hồ Lai Lai một chút, hỏi: "Sao không báo anh họ chị đưa em đi?"

"Vì sao phải báo anh chị đưa em đi? Em là người không hiểu chuyện như vậy sao?"

"Đúng vậy."

"....."

Nghe Lý Hàn Thu trả lời đến không cần suy nghĩ, cô thừa dịp cô ấy xoay người cài đai an toàn, quơ quơ nắm đầm. Không ngờ đúng lúc đối phương đột nhiên quay đầu. Cô sợ tới mức nhanh chóng đổi sang động tác vận động bả vai.

Cũng may Lý Hàn Thu không phát hiện ra động tác nhỏ của cô. Lại nhắc tới việc mấy ngày hôm trước chưa kịp hỏi: "Đúng rồi, ngày đó không phải em nói ở trong bảo tàng gặp phải đối tượng của anh họ chị sao, sau đó thì sao?"

Sau đó?

Bởi vì sự tình tối hôm đó phát sinh quá mức bình tĩnh. Hồ Lai Lai không có ấn tượng gì. Một hồi lâu sau mới phản ứng lại, trả lời: "Sau đó...sau đó chị ta đứng nói một đồng lớn lời vô nghĩa. Kết quả anh họ của chị chỉ hỏi một câu "Cô là ai?". Sau đó chị ta giống như thực xấu hổ, sau đó liền đi rồi."

"..... Hết rồi?"

"Đúng vậy, hết rồi."

Vốn dĩ cô không để trong lòng tí nào, không nghĩ tới sau nghe xong Lý Hàn Thu lại có vẻ mặt thất vọng. Trong lúc nhất thời không biết nói gì mới tốt.

"Bằng không chị cho rằng lúc ấy vì sao em lại không nói tiếp với chị nữa. Chính là bởi vì thực sự quá nhàm chán a!"

"....."

Được rồi, tuy rằng nghe qua thì hơi quá đáng. Nhưng xác thật là chuyện anh cô có thể làm ra.

Lý Hàn Thu tiếp nhận sự thật này nhưng vẫn không quên nhắc nhở nói: "Nhưng mà em cũng đừng quá mất cảnh giác, người bác gái chị coi trọng khẳng định không đơn giản đâu."

"Yên tâm đi." Hồ Lai Lai giống như một chút cũng không lo lắng. Rung đùi đắc ý, không biết đang đắc ý cái gì: "Không đơn giản thì có thể thế nào? Dù sao anh họ chị tính tình thối như vậy, cũng chỉ có em chịu được."

"Ồ, đó là đương nhiên." Đối với vấn đề này, Lý Hàn Thu có thái độ rất khẳng định: "Rốt cuộc cũng chỉ có em mặt dày nhất."

"....."

Muốn nói về điểm giống nhau nhất của hai anh em họ. Trừ tính tình lãnh đạm, đại khái chính là cái bản lĩnh chỉ dựa vào nói chuyện cũng có thể tức chết người này đi.

Hồ Lai Lai tươi cười chột biến mất, bất mãn trừng mắt lườm Lý Hàn Thu. Nhịn xuống dục vọng muốn đâm thẳng vào cột điện cùng cô ấy đồng quy vu tận. Cô mở radio, nghe nhạc bình phục tâm tình.

Đại học C cách nhà cô không xa lắm, đại khái mất khoảng một giờ lái xe. Sau khi bình an đến nơi, bà cô bánh quẩy năm hai kia cũng không vội quay về trường học. Đầu tiên là giúp cô nhận chìa khóa, tiếp theo giúp cô thu xếp phòng ngủ. Miễn cho cô một người chân tay vụng về mù quáng làm loạn.

Nhưng mà bởi vì năm nay tân sinh viên khoa khảo cổ tổng cộng chỉ có khoảng 30 người. Mà nữ sinh chỉ có một mình Hồ Lai Lai. Cho nên cô được sắp xếp ở cùng với những nữ sinh khoa khác. May mà cô cũng không quá bận tâm đến vấn đề này. Dù sao cô giỏi nhất chính là xã giao, đi đến đâu hỗn loạn đến đó.

Tức là lúc Hồ Lai Lai đến phòng ký túc xá, những bạn cùng phòng khác vẫn chưa đến. Càng tức hơn chính là không bao lâu sau bạn cùng phòng duy nhất của cô có người gọi điện thoại tới, cũng tạm thời rời đi, chỉ còn lại một mình cô.

Không còn cách nào khác cô chỉ có thể tự lực cánh sinh. Cuối cùng trước khi trời tối cũng sửa soạn chỗ ngủ xong, nóng như chó. Cô định đi căn tin mua kem giải nhiệt, thuận tiện hỏi Lý Hàn Thu một chút xem chị ấy đã bận bịu xong chưa. Ai ngờ vừa lấy điện thoại ra, màn hình lập tức loé lên hai chữ "Báo Gầm" đang gọi tới.

Cô có chút ngoài ý muốn tiếp máy, giọng không cảm xúc: "Chủ thuê bao đã chết, có việc xin hoá vàng mã."

"Vậy cậu liền ở trong phòng ký túc xá đừng nhúc nhích, tớ lập tức qua."

Hả?

Hồ Lai Lai mơ hồ cảm thấy không thích hợp, hỏi: "Sao cậu biết tớ ở..... Không đúng, cậu qua đây làm gì?"

"Cùng cậu ăn bữa cơm đại học đầu tiên a."

"....."

Cô giống như đã hoàn toàn quên mất mình cùng Tiền Tài học chung trường đại học.

Nói thật, Hồ Lai Lai nằm mơ cũng không nghĩ tới đoạn nghiệt duyên này cứ nhiên còn có thể kéo dài đến đại học. Vốn định một ngum cự tuyệt cậu ta, nhưng lại nhớ tới sự việc bị cướp lần trước. Câu "Không cần" nhất thời nghẹn ở yết hầu, không thể đi lên cũng không thể nuốt xuống. Thiếu chút nữa làm cô nghẹn chết.

Tuy rằng số lần nói chuyện nghiêm túc giữa hai người bọn họ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng cô cũng không phải sói mất trắng vong ân phụ nghĩa gì đó. Lại nghĩ có thể vừa vận nược cơ hội này đem món nợ ân tình trả lại cho cậu ta. Liền dứt khoát đồng ý, chẳng qua có thêm một yêu cầu:

"Đầu tiên phải nói trước, bữa này tớ mời."

Tiền Tài khó được sáng khoái một lần, không nói gì liền cúp máy chạy ngay tới ký túc xá nữ.

Hồ Lai Lai lại nhàn rồi không có việc gì làm. Tính dựa theo kế hoạch đi mua kem, sau đó ngồi dưới bóng cây ngắm các cô gái xinh đẹp đi qua đi lại giết thời gian. Nhưng rất mau đã bị một âm thanh quen thuộc làm gián đoạn.

"Hi, bà chủ nhỏ, chào buổi tối."

"....."

Cho dù đã mấy ngày không gặp, nhưng khi cô nghe thấy cái xưng hô này vẫn không quên được vụ án đầm máu ngày đó. Sự sợ hãi một lần nữa xông ra, sợ tới mức cô thiếu chút nữa đã đâm cây kem vào lỗ mũi. Lập tức quay đầu lại tìm ngọn nguồn âm thanh.

Ai biết đến lúc tìm được người thì cô lại bắt đầu hoài nghi. Có lẽ cô đã bị nóng tới mức cảm nắng rồi chẳng? Bằng không tại sao trước mắt cô lại có tới hai Tạ Thiên?

Thấy thế, Tạ Thiên chân chính đứng dậy, khoác vai một "Tạ Thiên" khác, giải thích: "Đây, bà chủ nhỏ. Giới thiệu với em một chút, đây là em trai anh, Tạ Địa."

Tạ Địa? Cảm ơn trời đất? Cái tên biết ơn như vậy?

Hồ Lai Lai nghe xong "Ồ" một tiếng. Ánh mắt tò mò quét qua quét lại hai khuôn mặt giống nhau như đúc. Chốc lát lại "Ồ" một tiếng nữa, lúc này mới hoàn toàn phản ứng lại. Hiển nhiên đã bị bảo thai song sinh trước mắt làm cho chấn động.

Sau khi lấy lại tinh thần, cô cũng đứng lên, hiếu kỳ nói: "Sao các anh lại ở đây?"

"Ông chủ mang bọn anh tới đây hóng gió."

Thật ra cũng không phải.

Tất cả phải nói từ chàng trai xấu số bị xung quân nơi biên cương kia.

Tên cậu ta là Vương Kiều, là một sinh viên năm ba đại học C. Hôm nay cậu ta cũng phải đến trường. Mà mấy người còn lại trong công ty, tức là đám người già và người trung niên lười biếng đã tốt nghiệp nhiều năm kia. Cũng sống chết không biết xấu hổ là hét muốn cùng nhau về trường. Nói là muốn một lần nữa cảm thụ chút không khí vườn trường, sẽ có ích cho công việc sau này.

Đương nhiên mấy cái chuyện râu ria ở phía sau này đều không quan trọng. Cho nên bọn họ không nói, Hồ Lai Lai cũng không hỏi nhiều.

Cô nhìn quanh bốn phía, chờ mong hỏi: "Vậy ông chủ các anh đâu?"

"Ồ trên xe." Tạ Thiên chỉ chỉ phía cây hoa quế cổ thụ ven đường. Phi thường hiểu chuyện nói: "Em đi trước tìm cậu ta đi, bọn anh đi mua cà phê."

Theo ngón tay anh ta, Hồ Lai Lai quả nhiên thấy một chiếc xe Levante trắng quen thuộc. Cô nói "Cảm ơn" xong liền chạy đi.

Gần đến nơi cô mau chóng thả chậm tốc độ, cúi người, đi vòng từ sau xe đến ghế điều khiển. Sau đó đột nhiên nhảy lên, hô to một tiếng "Surprise!".

Chiều hè nóng nực đã bước sang thời điểm trạng vạng. Ánh mặt trời bị hoàng hôn thu đi, đèn đường vẫn chưa được bật lên. Màu xanh biển của trời chiều như nước biển từ bốn phía vọt tới. Giống một đám sương mù kiểu diêm, bao vây người đàn ông trong xe vào trung tâm. Làm nhu hòa bớt nét cứng rắn bên sườn mặt anh.

Anh đang chơi game xếp hình Tetris. Nghe thấy trò đùa dai của cô gái nhỏ nhưng đôi mắt anh cũng không chớp một cái. Chỉ ngẩng đầu, quăng cho cô ánh mắt hiếm khi thấy được cảm xúc. Tựa như không hề cảm thấy ngoài ý muốn đối với sự xuất hiện của cô.

Hồ Lai Lai cũng không thất vọng, dù sao cô cũng chưa từng nghĩ có thể dọa sợ anh.

Cô thu hồi biểu cảm khoa trương, ghé trên cửa sổ xe. Sợ anh hiểu lầm, đầu tiên phải nói rõ ràng: "Vì giao tiếp bình thường sau đó, em cần phải nói cái này. Hôm nay chúng ta chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, tuyệt đối không có liên quan đến nhân tố con người."

Cô nhìn qua giống như thực vui vẻ. Rõ ràng chỉ buộc tóc đuôi ngựa đơn giản nhưng phảng phất có thể thấy hai ngọn tóc phía sau như đang khiêu vũ trong không khí. Cùng với chiếc kem vị ngọt trong tay cô, tất cả dường như muốn lấn át cả mùi hương hoa quế trong không khí.

Sau khi nói xong, linh hồn không an phận bên trong cô lại xao động lên, cười tùm tùm bỏ sung: "Nhưng mà anh vẫn nên tùy thời chuẩn bị tâm lý thật tốt a. Vạn nhất ngày nào đó em lại muốn quay lại nghề cũ thì sao. Học đại học có rất nhiều thời gian rảnh mà đứng không."

Nghề cũ đương nhiên chính là theo dõi bám đuôi gi đó.

Nghe vậy, người đàn ông trầm mặc không nói. Anh gầy gầy tàn thuốc đang cầm trên tay, cánh tay anh gác trên cửa sổ xe bị cô bắt ngờ thò vào vẫn chưa kịp thu hồi. Nhìn qua tựa như anh đang vòng tay nửa ôm cô. Chỉ cần anh nhẹ nhàng chuyển động là có thể cùnng cô da thịt thân cận.

Làn da cô gái nhỏ hơi mát, da thịt non mềm bầm sinh. Gió đêm hung hăng cũng sợ làm tổn thương tới cô, dần dần trở nên nhu hoà.

Anh khê di chuyển điều thuốc cách xa cô một chút, híp mắt. Phát hiện cô càng nói càng được một tác tiến thêm một thuốc. Bắt đầu nghĩ lại về mặt mình gần đây có phải quá ôn hoà với cô rồi hay không. Cũng cho cô một liều thuốc dự phòng: "Em cũng nên tùy thời chuẩn bị sinh lý cho tốt."

Vừa nghe câu này, mặt Hồ Lai Lai lập tức đỏ lên, dường như bị dọa cho biến sắc. Ngượng ngùng xoắn xít hỏi: "Cái...Cái gì sinh lý chuẩn bị?"

"Bị đánh."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tuy rằng lại là một đoạn đối thoại ngược tâm ngược thân. Nhưng cô thân là một người thuộc trường phái tranh lợi tránh hại, Hồ Lai Lai đã tự động che chắn lời nói bất lợi. Cho nên cô không hề để trong lòng, cắn một ngum kem, hỏi: "Có phải tâm tình anh không tốt hay không?"

Diệp Mạnh Trầm không nói chuyện, sau khi hút xong một hơi thuốc cuối cùng thì bóp tắt điếu thuốc. Thấy chớp mũi cô dính một chút chocolate, theo thói quen muốn giúp cô lau đi. Trong lúc vô tình cảm nhận được hơi lạnh của cây kem, ký ức nháy mắt bị kích mở. Bỗng nhiên anh nhớ tới vài chuyện.

Thế là anh lại nhúu mày, động tác vuốt mũi biến thành bóp, thanh âm hơi lạnh, không vui: "Không phải nói em ăn ít đồ lạnh thôi sao. Đã quên cảm giác đau bụng đến lăn lộn trên mặt đất rồi?"

Hả?

Người đang thềm ăn đúng lúc vừa cắn một mồm to. Nghe anh thay đổi ngữ khí, sợ anh không vui sẽ một tay ném thẳng cây kem đi. Hai ba miếng gặm hết phần kem còn lại, toàn bộ nhét vào trong miệng, lạnh đến mức cô đứng tại chỗ nháy tới nháy lui.

Thật vất vả mới nuốt xuống được, sau đó cô mới giải thích nói: "Một cây mà thôi, không sao đâu."

Cứ việc như thế, sắc mặt Diệp Mạnh Trầm cũng không hề chuyển biến tốt. Anh thu hồi tay, lại hỏi: "Com thì sao, ăn chưa?"

"..... A!"

Hồ Lai Lai ảo não vỗ trán, phát hiện mình thiếu chút nữa đã quên mất cái hẹn ăn com kia. Cô nhanh chóng kéo tay trái Diệp Mạnh Trầm qua, một bên mượn đồng hồ của anh xem thời gian, một bên trả lời: "Đang định đi ăn, nhưng bạn em còn chưa đến."

Sau đó lại tự nhủ bỏ sung một câu: "Chắc là sắp đến rồi."

Tính từ cuộc điện thoại kia cũng đã được hai mươi phút.

Cô đoán phòng chừng năm phút nữa Tiền Tài sẽ đến. Không ngờ giây tiếp theo thân ảnh đối phương đã xuất hiện trong tầm mắt. Cậu ta đang đứng bên đường đối diện chờ đèn xanh. Sau khi đèn nơi đầu điều duy nhất cậu ta làm là nói chuyện với cô. Tựa như không hề chú ý tới sự tồn tại của Diệp Mạnh Trầm.

"Không phải nói cậu chờ trong phòng sao. Như thế nào lại còn chạy ra tận đây đón mình."

Nghe mà xem, cứ hễ mở miệng là nói lung tung. Cái gì cô cũng chưa có làm đâu.

Hồ Lai Lai cảm thấy lay động trong gió.

Cô tròn trắng mắt, ghét bỏ nói: "Ai mà thềm chạy ra đón cậu, cậu mơ giấc mơ Trung Quốc cũng rất đẹp rồi đó."

"Bởi vì trong mơ có cậu?"

"....."

Mặc dù cô không chút khách khí như vậy, Tiền Tài vẫn có thể đối đáp trôi chảy. Hơn nữa còn nói cho người ta á khẩu không trả lời được. Hồ Lai Lai không thể không bội phục.

Lông tơ trên người cô nháy mắt dựng đứng lên. Không biết thằng nhóc này đã học được cái xấu từ lúc nào. Cô lại nhìn trộm Diệp Mạnh Trầm vài lần, thấy trên mặt anh vẫn như cũ không biểu tình gì mới thờ dài dài nhòm một hơi. Nhưng vì lý do an toàn, cô vẫn phải lên tiếng ngăn Tiền Tài nói năng lung tung.

"Được rồi, cậu đừng nói nữa."

"Đề hôn cậu?"

"..... Báo Gấm!"

Có thôi đi hay không!

Lúc này Hồ Lai Lai đã thật sự nóng nảy, trộm đá vào chân cậu ta một cái. Không ngờ điểm sinh mạng của đối phương ngoan cường quá sức tưởng tượng. Chẳng những không biết dừng lại, còn mở ra hai tay. Cô khó hiểu, sợ cậu ta lại làm ra chuyện kỳ quái gì đó. Theo bản năng lui về phía sau nửa bước: "Làm gì?"

"Không phải cậu muốn tớ ôm sao?"

Má ơi, không cứu nổi nữa rồi thật sự là không cứu nổi nữa.

Thời điểm này còn nói nhiều thì sai càng nhiều. Hồ Lai Lai thấu hiểu sâu sắc đạo lý này, không hề nói tiếp. Bằng không có khả năng lưng cô sẽ lại phải đeo thêm một cái tội danh nào đó.

Vì thế cô lại chuyển hướng qua Diệp Mạnh Trầm. Nắm vuốt que kem trụ lui, nhin xuống tâm tình không thôi, quan tâm nói: "Vậy bọn em đi ăn com trước nhé. Anh lái xe chú ý an toàn. Có bận đến mấy anh cũng phải nhớ nghỉ ngơi cho tốt nha."

Sau khi dạn đi dạn lại, cô định kéo cái tên bệnh tâm thần kia rời đi. Ai ngờ người đàn ông trên xe đột nhiên mở miệng, chặn bước chân cô.

"Anh vẫn chưa ăn cơm."

Lúc này, hai anh em đi mua cà phê đúng lúc trở về. Đi cùng còn có Vương Kiều đã thu dọn xong phòng ký túc xá. Nghe thấy những lời này, bọn họ không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười xấu hổ, nghỉ thăm bọn họ vừa ăn chắc là ăn phẩn đi.

Còn Hồ Lai Lai, tuy rằng cô không biết câu nói đột ngột không có trong dự tính này là có ý tứ gì. Nhưng cô vẫn rất hoan nghênh, tươi cười trở lại trên mặt, nhiệt tình mời nói: "Vậy anh có muốn đi ăn cùng bọn em không?"

Tạ Thiên cùng Vương Kiều một bước đi lên, tích cực nói leo: "Muốn!"

"....."

Cuối cùng, bữa tối hai người thành bữa tối sáu người. Tuy rằng nói là ăn cơm nhưng đến khi thật sự ngồi xuống lại thành một bữa uống bia đêm.

Đương nhiên, Hồ Lai Lai biết công việc vất vả, thỉnh thoảng cũng cần uống vài chén thả lỏng một chút, nên cô không có ý kiến gì. Chỉ là vào lúc ông bạn kia đuổi tay cầm chai bia cô liền hung hăng đánh vào tay cậu ta một phát.

"Từ lượng kém như vậy còn uống cái gì mà uống. Có phải lại muốn bị tở ném trên đường cái hay không!"

"Một ngụm cũng không được?"

"Không được!"

Hồ Lai Lai thái độ kiên quyết, lần đầu tiên biết từ lượng Tiền Tài không tốt là vào một buổi liên hoan chia tay cấp hai.

Lúc ấy cậu ta chưa uống bao nhiêu đã say khướt. Nhưng cậu ta cũng không say rượu phát điên cái gì. Chỉ là cứ thế ôm chặt cô không buông tay. Khi đó cô vẫn còn có chút lòng trắc ẩn, vẫn luôn tận tâm tận lực chiều cổ cậu ta. Kết quả một thời gian sau vào buổi liên hoan tri ân thầy cô năm cấp ba, cạnh tượng trưng tự lại được tái diễn lần nữa.

Hai lần thì thôi đi, nếu hôm nay cậu ta còn dám như vậy, cô khẳng định sẽ không còn hạ thủ lưu tình như vậy nữa. Cho nên cô cứ đem lời lẽ thô tục cảnh cáo cậu ta trước đã.

Tuy nhiên một câu cảnh cáo hết sức bình thường này vào tai người không biết gì lại thành ve vãn đánh yêu. Phăng phất nghe như đó là bí mật riêng của bọn họ.

Diệp Mạnh Trầm thu hồi ánh mắt, khẽ kéo khốe môi. Anh ngồi trong góc khuất khiến người ta không cảm giác được độ ấm.

Người bình thường có lẽ sẽ không thể phát hiện ra loại không khí vi diệu này. Nhưng những người đang ngồi đây đến một nửa đều là thành viên hội bát quái. Nếu chút hương vị không giống bình thường này cũng không ngửi ra. Vậy thật là quá xúc phạm cái tên hội nhà mình rồi. Vì thế Tạ Thiên lấy điện thoại ra, dùng vận tốc ánh sáng nhắn cho Vương Kiều một tin nhắn:

- - Chú nói thử xem ánh mắt ông chủ đây là ánh mắt nhìn tình địch hay là ánh mắt nhìn con rể?

Nhờ có phúc được đại vương Trần Khoa phổ cập khoa học. Nhóm nhân viên trong công ty cơ bản đều đã biết mối quan hệ rắc rối giữa hai người bọn họ. Ngay cả kẻ "thiếu khóa" như Vương Kiều cũng đã được bỏ túi, cảm xúc hồi phục rồi.

- - Con rể cái trứng, rõ ràng chính là cái trứng nhà mình bị heo rừng nhổ đi mất nên khó chịu a, OK?

- - Ồ, hoàn toàn ojbk.

Suy đoán một cách vô nghĩa ánh mắt của ông chủ nhà mình xong. Bọn họ bắt đầu bàn chuyện chính sự.

Còn Hồ Lai Lai sau khi day báo tốt Tiền Tài liền đem lực chú ý một lần nữa thả trên những người đồng nghiệp của Diệp Mạnh Trầm, nói chuyện phiếm cùng bọn họ. Coi như nghe không hiểu bọn họ nói gì cô cũng vẫn nghe say sưa ngon lành. Chợt thấy có người gọi "Lại Lại".

Cô xoay người, thấy người vừa gọi cô chính là Vương Kiều, còn ý báo cô tới gần một chút. Cô cho rằng anh ta muốn nói bí mật gì đó, nhanh chóng thò lại gần hóng hót: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chính là muốn nói trước với em một chút. Mặc kệ lát nữa ông chủ của anh uống nhiều hay ít. Em cũng đừng động vào anh ta, cứ để anh ấy mượn rượu giải sầu đi."

"Giải sầu? Giải cái gì sầu?"

Hồ Lai Lai vừa nghe, càng tò mò, nhưng đối phương chỉ lắc lắc đầu. Tựa hồ không muốn nói thêm điều gì nữa, thờ dãi: "Aiz, quá nhiều, một lời không nói hết. Dù sao gần đây anh ấy rất mệt, nếu em có thời gian thì quan tâm anh tì chút đi."

Cái này thật sự là nói đến phi thường chân thật tình cảm. Ngay cả Tạ Thiên cũng thiếu chút nữa tin là thật. Càng không nói đến người chẳng biết gì như Hồ Lai Lai. Cô nghe xong, cả bữa cơm đều thất thần. Thẳng đến lúc ra khỏi quán cũng không thể đánh lên tinh thần.

Thấy thế, Vương Kiều cùng Tạ Thiên có chút không đành lòng. Nhưng đã là chủ ý của mình thì quỳ cũng muốn diễn cho xong. Thừa dịp Diệp Mạnh Trầm ra chỗ khác nghe điện thoại, kéo cô qua một bên. Tính toán đi một bước cuối cùng.

"Ngày bà chủ nhỏ, có khả năng phải phiền em đưa ông chủ về thôi. Bọn anh bây giờ còn phải về công ty tăng ca."

"Em?" Hồ Lai Lai không nghĩ tới nhiệm vụ này sẽ rơi trên người mình. Liên tục xua tay từ chối: "Vẫn nên tìm người lái hộ thì an toàn hơn."

Tuy rằng cô có gan mang theo Lý Hàn Thu cùng nhau cảm thụ tốc độ cùng tình cảm mãnh liệt. Nhưng một khi đem đối tượng đối thành Diệp Mạnh Trầm, cô liền biết nghiêm khắc tuân thủ câu nói "Quý trọng sinh mạng là trách nhiệm của mỗi con người".

Đáng tiếc câu nói tiếp theo của Vương Kiều lập tức đánh rớt suy nghĩ này của cô:

"Người lái hộ an toàn chỗ nào? Vạn nhất gặp phải cái thằng biến thái. Đối với ông chủ của chúng ta vừa muốn cướp tiền vừa muốn cướp sắc thì làm sao bây giờ?"

".....!!!!"

Cái giải thiết với khả năng xảy ra siêu nhỏ này lại được Hồ Lai Lai cực kỳ coi trọng. Tiền Tài thấy cô nắm chặt nắm tay, biết chín con trâu cũng không thể kéo cô trở lại. Vì thế đề nghị nói: "Tổ dĩ với cậu. Đã trễ thế này, lúc trở về cậu lại đi một mình thì không an toàn."

Nhưng mà người trả lời lại là Tạ Thiên.

"Ừm, vị bạn học này, là thế này. Bà chủ nhà chúng tôi có trở về hay không còn chưa biết đâu. Không nhọc cậu quan tâm, mời đi về đi."

Mắt thấy thẳng lợi đang ở ngay trước mắt. Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Mà sự chú ý của Hồ Lai Lai còn đang tập trung hết bên phía người đàn ông đang gọi điện thoại kia, không hề nghe thấy lời bọn họ nói. Cô bèn hạ quyết tâm hướng anh chạy tới.

Đúng lúc đó Diệp Mạnh Trầm cúp điện thoại. Cô nắm bắt đúng thời cơ, chấp tay sau lưng nhảy đến trước mặt anh. Cười tủm tỉm nói: "Lái xe không uống rượu, uống rượu không lái xe, em đưa anh về nhà."

Ai biết đối phương không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: "Không cần."

Mấy chai bia còn chưa thể làm anh đến nhà còn không tự về được. Nói xong liền cất bước đi, lại thấy người phía sau còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, mày nhẩn lại: "Không đi?"

"Nha....."

Hồ Lai Lai tựa như vô hồn lên tiếng, chạy chậm theo sau anh.

Những năm gần đây, tuy rằng thời gian bọn họ ở chung không tính là nhiều nhưng nhờ vào nhu cầu sinh tồn mãnh liệt của mình, cô đã có thể phân biệt được những tầng ý nghĩa rất nhỏ đằng sau những cảm xúc giống nhau của anh.

Ví dụ như đều là tâm tình không tốt cũng có thể chia ra làm hai trường hợp: không tốt một cách tích cực và không tốt một cách tiêu cực.

Hiện tại hiển nhiên thuộc về trường hợp sau.

Hồ Lai Lai khó hiểu, bắt đầu hồi tưởng lại xem rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề. Đang suy nghĩ, trên cổ tay đột nhiên nhiều thêm một độ ẩm quen thuộc làm cô chợt phục hồi tinh thần. Tầm mắt hướng xuống dưới vừa lúc dừng lại trên một bàn tay lo lổn khớp xương rõ ràng.

Cho dù Hồ Lai Lai đã không còn là một cô bé, Diệp Mạnh Trầm cũng không tính từ bỏ thói quen dắt cô qua đường. Nhưng cô không để ý, đi một đoạn rồi mới phản ứng lại với chuyện đã xảy ra. Cô nhìn nhìn người bên cạnh, lại nhìn nhìn chiếc xe Levante trắng bên đường phía sau, hỏi: "Anh không về sao?"

"Đưa em về ký túc xá trước."

Sân trường lại được rót đầy sức sống, một lần nữa trở nên náo nhiệt vô cùng. Hơi thở mùa hè sôi trào giữa không trung. Phía bên trái đường người qua kẻ lại, phía bên phải đường dòng xe như nước chảy. Ánh đèn nhấp nháy bên đường chợt bật chợt tắt, chiếu trên mặt Diệp Mạnh Trầm. Làm người ta không thể nhìn rõ biểu cảm của anh.

Vừa nghe câu này, Hồ Lai Lai sững sốt. Nhìn chằm chằm anh không chớp mắt. Đáp án thật vất vả cô mới nghĩ ra trong nháy mắt đã bị lật đổ.

Vốn dĩ cô tưởng mình đã làm sai điều gì chọc anh tức giận. Nhưng xem xét tình huống trước mắt thì hình như không phải vậy. Vì thế cô thay đổi suy nghĩ, đem lời nói trên bàn cơm vừa rồi của Vương Cầu liên hệ với nhau.

"Gần đây có phải anh gặp điều gì không vui hay không?"

Không vui? Trong thế giới người lớn làm gì có nhiều "vui" hay "không vui" như vậy.

Câu hỏi ngây thơ của cô làm người đàn ông phục hồi tinh thần. Anh cúi đầu nhìn, đúng lúc bắt gặp đôi mắt cô. Đôi mắt to tròn sáng long lanh như thủy tinh, đen trắng rõ ràng. Phảng phất như có thể đem tất cả những thứ không dễ chịu trên thế giới này sàng lọc sạch sẽ.

Ngoại trừ tất xấu chuyện gì cũng nhúng tay.

Diệp Mạnh Trầm nói không ra lời cảm giác hiện tại của mình. Chỉ biết đời này anh cũng chưa buồn bực như vậy bao giờ. Anh dời mắt, hút một hơi thuốc thật sâu mới gằn giọng trả lời vấn đề của cô gái nhỏ.

"Gặp người không bớt lo."

Hỗn loạn cảm xúc tụ tập dưới đáy mắt anh tựa như những chiếc lông vũ. Che dấu sâu kín một bí mật tình quang.

Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì còn chưa xác định quan hệ cho nên ghen tuông tương đối nhu hoà. Về sau ở cùng một chỗ rồi liền trực tiếp ở trên giường dạy làm người đi)

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Gặp người không bớt lo? Có ý gì?

Diệp Mạnh Trầm đã đi rồi nhưng Hồ Lai Lai vẫn còn tự hỏi vấn đề này. Nghĩ thầm hiện nay các đối tác trò chơi đều khó khăn như vậy sao. Nếu có thể, cô thật muốn dọn dẹp người đó thật tốt giúp anh.

Cô tức giận rồi!

Cô phụng phịu đi lên phòng ký túc xá. Không nghĩ tới sau khi mở cửa, chào đón mình là một căn phòng sáng ngời. Cô còn tưởng trước khi ra khỏi phòng mình đã quên tắt đèn. Đi vào mới phát hiện là bạn cùng phòng đã đến, đang đứng ngoài ban công gọi điện thoại. Từ giọng điệu có thể đoán ra đầu kia có lẽ chính là bạn trai cô ấy. Điều này làm cho người vừa bước ra từ trong nỗi đau của một kiếp độc thân trời lại lo lắng có nên tránh đi một lúc hay không.

Lúc này, người ngoài ban công đột nhiên phát hiện ra cô. Lập tức cúp điện thoại đi vào, nhiệt tình chào hỏi với cô.

"Áy, cậu đến rồi đấy à. Mình thiếu chút nữa đã cho rằng đêm nay phải ngủ một mình."

Nghe vậy, Hồ Lai Lai dừng bước, xoay người. Sau đó trước mắt sáng ngời.

Vừa rồi ở ngoài ban công tối đen nhìn không rõ lắm. Đến khi bạn học này đi vào cô mới thấy rõ dáng dấp đối phương. Gương mặt trũng ngỗn tinh xảo, mắt to, da thật trắng. Cả người toát ra sự duyên dáng yêu kiều.

Ta nói mọi người ai ai cũng đều có lòng yêu cái đẹp. Hồ Lai Lai đương nhiên cũng trốn không thoát. Cô không khỏi toát ra biểu cảm mê muội. Nhưng vì ấn tượng đầu tiên tốt đẹp, cô không thể không che dấu bản chất thật của mình. Vì thế cô rụt rè gật đầu, thuận tiện hỏi: "Những người khác vẫn chưa tới sao?"

"Tối rồi, buổi chiều vẫn còn trong phòng. Bây giờ đã ra ngoài hết rồi, cũng không biết khi nào mới về." Bạn nữ trả lời rất cẩn thận, cuối cùng lại bổ sung: "A, quên tự giới thiệu. Mình tên Lâm Từ Từ, khoa báo chí."

Hồ Lai Lai vừa nghe tên liền nhin không được cảm thán: "Oa, thật khéo."

Khéo? Khéo chỗ nào? Lâm Từ Từ mặt nghi hoặc, đang nghĩ sẽ không khéo đến mức trùng tên đi. Lại nghe cô nói: "Mình là Hồ Lai Lai nha, cậu xem, tên hai ta đều là ABB. Có khéo hay không chứ!"

"Đúng.....đúng là rất khéo."

Đối với loại hành vi mạnh mẽ ăn vạ này, Lâm Từ Từ bắt lực cho ý kiến. Hơn nữa còn nói thêm vào: "Còn có càng khéo hơn."

"Cái gì vậy?"

Cô ấy chỉ chỉ hai cái giường còn lại: "Nguyễn Niệm Niệm, khoa tiếng Anh. Đinh Văn Văn, khoa lịch sử."

"....."

Hồ Lai Lai về mặt bội phục, đột nhiên cảm thấy mình rất muốn biết tiêu chuẩn chia phòng của trường.

Đúng như lời Lâm Từ Từ nói, hai bạn nữ sinh kia cả đêm hôm đó không về phòng. Cũng may sáng hôm sau đã tập trung đầy đủ. Sau đó các cô gái kéo nhau đi ăn cơm trưa. Rồi từng người lại đến buổi họp lớp đại học đầu tiên của riêng mình.

Hay còn gọi là hội chùa.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hồ Lai Lai khi cô nhìn thấy một phòng học toàn là nam sinh.

Tuy cô biết khoa khảo cổ có tỉ lệ mất cân bằng nam nữ rất nghiêm trọng. Nhưng sau khi được chính mắt nhìn thấy cô vẫn muốn cảm thán một câu từ sâu trong đáy lòng. Ban hòa thượng quả nhiên danh bất hư truyền, tổng cộng có 34 người, trong đó có mình cô là một ni cô..... à không, cô gái.

Điều này làm cô đột nhiên sinh ra một loại ảo giác "Có tài nguyên trong tay, ta có cả thiên hạ".

Ừm

Hồ Lai Lai nắm chặt đôi tay, đón lấy 33 ánh mắt đang tập trung nhìn cô như nhìn con gấu trúc. Tùy tiện tìm một góc ngồi xuống. không lâu sau, ngoài cửa liền truyền đến loạt tiếng giày cao gót. Ngay sau đó cửa phòng học mở ra, một người phụ nữ trẻ tuổi bước vào. Cô ấy mặc một chiếc váy liên trang nhã, lại không thấy bị già đi mà ngược lại nhìn rất đoan trang khéo léo.

Phòng học chợt yên tĩnh.

Hồ Lai Lai đang tập trung chơi điện thoại, sau khi cảm thấy không thích hợp mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Kết quả kinh ngạc đến không khép được miệng. Cô lập tức cúi đầu điên cuồng bấm điện thoại.

- - Thu Thu, người phụ nữ lần trước gặp ở bảo tàng thế mà lại là giáo viên phụ đạo của em!

Mỗi khi gặp được sự việc kinh hoàng gì đó. Phản ứng đầu tiên của Hồ Lai Lai chính là phát sóng trực tiếp cho Lý Hàn Thu.

Tuy nhiên Hồ Lai Lai càng kích động bao nhiêu đối phương lại càng bình tĩnh bấy nhiêu.

- - Chị đã nói người bác gái chị coi trọng nhất định không đơn giản. Giờ thì em biết sự lợi hại của cô ta rồi đi. Cơ mà em cũng đừng quá lo lắng. Rốt cuộc ngay cả người anh đại ma vương của chị em cũng không sợ thì cô ta tính là cái quái gì. Tấn công chính diện!

Tấn công chính diện? Tấn công như thế nào? Cô lại không phải là Transformers!

Hồ Lai Lai khóc không ra nước mắt, nắm lấy tóc của mình, nằm sấp trên mặt bàn. Nỗ lực thu nhỏ cảm giác tồn tại. Cô còn cảm thấy trận này có thể được gọi là "Sự sắp xếp của định mệnh". Sau đó nhất định có âm mưu lớn hơn được cất giấu bên trong.

Nhưng ngược lại với sự lo lắng sốt ruột của Hồ Lai Lai. Người trên bục giảng hình như không hề để ý tới cô. Mắt thấy phòng học ồn ào đột nhiên lặng ngắt như tờ, mà các bạn học lại đều mang biểu tình vừa chờ mong vừa tò mò. Người phụ nữ nhin không được cười cười.

"Mấy đứa đừng nghiêm túc như vậy, cứ coi cô như đàn chị khoa trên là được. Cô tên là Tần Thor, trước đây học ngành phân tích văn học Trung Quốc. Đây là lần đầu tiên cô làm giáo viên phụ đạo cho nên bốn năm tới các em đành phải chịu thiệt thòi rồi. Dù sao có chỗ nào cô làm chưa tốt các em cứ việc nói, sửa lại liền tính là cô thua. Thế nhé."

Những lời này vừa nói liền dẫn đến một trận tiếng cười. Các nam sinh lúc đầu vẫn còn ngồi nghiêm chỉnh bấy giờ mới nhớ tới đại học không giống như cấp ba. Vì thế không còn e dè như vậy nữa. Bắt đầu châu đầu ghé tai hoặc khe khẽ thăm thẳm. Không khí lại một lần nữa sinh động lên.

Thấy thế, Tần Thơm cũng không ngăn cản. Chờ cho bọn họ thoải mái bàn luận một chút mới nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bảng. Bắt đầu nói chuyện chính, hầu hết đều về kỳ huấn luyện quân sự sắp tới. Cuối cùng mới đề cập tới chuyện chọn lớp trưởng.

Đối với việc "lâm quan" Hồ Lai Lai luôn không có hứng thú. Làm thường dân càng vui hơn. Cho nên đối với cô mà nói buổi họp lớp tới đây là kết thúc.

Cô nửa đứng lên, làm tốt chuẩn bị lao ra khỏi phòng học. Lại ngay lúc có một nam sinh định đứng lên tự đề cử thì bỗng nhiên tên cô bị điểm danh.

"Như vậy đi, Lai Lai. Nếu không tạm thời em đảm đương chức lớp trưởng đi? Em xem trong lớp chỉ có mình em là con gái. Vừa lúc có thể quản lý đám con trai này."

Ánh mắt Tần Thơm rớt cuộc đã dừng ở trên người cô. Sau khi nói xong, lại nửa đùa nửa thật nói: "Các em sẽ không khi dễ cô gái nhỏ nhà người ta đi?"

Tiếng nói vừa dứt, phòng học nào nhiệt lại lần nữa trở nên an tĩnh. Các nam sinh sôi nổi xoay người, nhìn nhìn cô đang ngồi trong góc. Sau đó thừa thốt trả lời "Sẽ không".

Đáng tiếc Hồ Lai Lai còn đang hoang mang tự hỏi vì sao ông trời lại giao cho cô một cái trọng trách lớn như vậy, không hề nhận ra bầu không khí thay đổi. Chỉ có thể vô lực phản kháng "Nha" một tiếng, xem như đồng ý với đề nghị này. Dù sao lý do Tần Thơm vừa đưa ra nghe cũng không tệ, thậm chí còn có chút đạo lý.

Lúc này cô đã bắt đầu chú ý tới ánh mắt của những người xung quanh. Đặc biệt là ánh mắt của bạn nam vừa chuẩn bị đứng lên tranh cử. Mặc dù là cách một tầng mắt kính thật dày cô vẫn có thể cảm nhận được sự không cam lòng của đối phương. Sau đó cô mới bất giác ý thức được sau cái đề cử này cô khả năng có chút ác ý ẩn giấu.

Đây là muốn làm cho người khác hiểu lầm rằng cô đi cửa sau?

Nhìn bực giảng đã trống rỗng, Hồ Lai Lai không biết mình như vậy có tính là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử hay không. Dù sao thì cái suy đoán này cũng khiến cô rất khó chịu.

Hồ Lai Lai ngồi yên trong phòng học một lúc lâu sau mới rời đi. Người xui xẻo thì uống nước cũng giắt răng, cô nhận thua.

Đang tính đi dạo chợ đồ cổ để thay đổi tâm tình. Kết quả mới vừa đi ra khỏi khu dạy học thì nghe thấy một âm thanh quen thuộc gọi cô: "Lại Lại!"

Hồ Lai Lai theo tiếng nhìn lại, không nghĩ tới lại thấy Diệp Định Chương. Cô chạy nhanh qua, ngoài ý muốn nói: "Ông Diệp, sao ông lại tới đây?"

Sau khi nói xong, cô chú ý thấy còn thiếu một người. Chưa kịp hỏi liền nghe đối phương thần bí nói: "Ông nội cháu không có tới. Hôm nay ông trốn ông ta đi tìm cháu, cháu đừng có nói với ông ấy."

"Đã xảy ra chuyện gì sao ạ?"

"Không có không có." Diệp Định Chương vẫy vẫy tay, giải thích: "Không phải cháu nói dạo này tên tiểu tử Diệp Mạnh Trầm kia làm việc rất vất vả và sao. Ông thấy nó cũng đáng thương, nể cho nó ít canh. Lát nữa cháu rảnh thì mang cho nó đi. Ông đã hỏi thăm rồi, hôm nay nó nghỉ ngơi, không đi làm"

Đối với loại việc chạy chân này Hồ Lai Lai đương nhiên đồng ý một nghìn lần. Thậm chí cô ước gì sáng trưa chiều mỗi buổi một lần, chỉ là --

"Ông Diệp, canh này là ông nấu. Cháu đưa thì không thích hợp cho lắm. Hay là ông tự đưa đi thì hơn. Nói không chừng còn có thể nhân cơ hội này hoà hoãn quan hệ của hai người."

"Không thích hợp? Không thích hợp chỗ nào? Cháu là cháu dâu nhỏ của ông. Làm gì còn ai thích hợp hơn cháu!". Diệp Định Chương vừa nghe lời này liền không vui. "Lại nói, quan hệ giữa ông với tên tiểu tử kia không có gì mà phải hoà hoãn. Ông cũng không quan tâm nó có biết hay không. Dù sao nó cũng là cháu của ông. Hiện tại phát triển cảm tình của hai đứa mới là quan trọng nhất."

Ồ.....

Nghe đến đó, Hồ Lai Lai rốt cuộc đã thông suốt. Nghĩ thầm thảo nào mà ông Diệp lại trốn ông nội cô mà tới đây. Nếu như ông nội biết ông Diệp tới là để tạo cơ hội cho cô ở chung với Diệp Mạnh Trầm thì khẳng định sẽ không tránh được chiến tranh thế giới thứ ba nở rộ ra.

Sau khi biết mục đích chân chính của Diệp Định Chương. Cô bắt đầu nghiêm túc suy xét lại vấn đề này. Chợt nhớ tới tối hôm qua Vương Kiều đã nói muốn cô quan tâm đến ông chú của anh ta nhiều một chút. Cô thấy đây cũng có thể xem như là một cơ hội tốt.

Vì thế Hồ Lai Lai không còn khăng khăng cự tuyệt nữa. Cô quyết định đáp ứng. Sau đó cô lên xe ông Diệp đi tìm Diệp Mạnh Trầm. Lúc đi qua cổng trường, trong lơ đãng cô nhìn thấy bóng dáng bạn nam sinh kia. Cô vô thức ngồi thẳng người, mặt dán lên cửa sổ nhìn theo.

Tuy rằng cô thật sự cây ngay không sợ chết đứng. Nhưng ở đây luôn có người nhìn chăm chăm cô. Cho nên vì mục đích chung sống hoà bình sau này, cô cho rằng mình nên tìm thời gian đi giải thích rõ ràng với cậu ta.

Chỉ là nên giải thích thế nào đây. Nói thật rằng cô không hề muốn làm lớp trưởng? Lời này nghe qua càng giống như cô đang khoe khoang vậy.

Suy nghĩ bế tắc, cô không khỏi lâm vào trầm tư, vô thức thờ dài một cái. Diệp Định Chương nghe được lập tức quan tâm nói: "Làm sao vậy Lại Lại? Có phải nơi nào không thoải mái hay không? Hay là ở trường bị bắt nạt rồi?"

"....."

Để tránh lại sinh ra hiểu lầm, đoạn đường kế tiếp Hồ Lai Lai đều giữ vững nụ cười trên mặt. Lúc xuống xe gương mặt đã sắp muốn rút gân. Vừa đóng cửa lại, lại thấy Diệp Định Chương hạ cửa sổ xe, giờ nắm đầm ra hiệu cô lên với cô.

"Lại Lại, cách mạng đã sắp thành công, ông ở nhà chờ tin mừng của cháu! Fighting!"

"..... Fighting!"

Hồ Lai Lai không biết đi đưa canh thì có thể có cái cách mạng gì thành công. Nhưng vẫn tích cực phối hợp diễn xuất với ông cụ. Cũng bày ra tư thế tự cổ vũ, rồi sau đó hướng tới khu chung cư cao cấp bên kia đường mà đi.

Giữa những nơi Diệp Mạnh Trầm từng ở qua, nếu nhất định phải tìm ra một nơi cô chưa từng đến. Vậy chỉ có thể là nơi này.

Chỗ ở của anh sau khi về nước.

Mất thấy rốt cuộc hôm nay cô cũng có một cái lý do chính đáng. Hồ Lai Lai tự hạ quyết tâm nhất định phải tranh thủ bằng tất cả khả năng của mình.

Sau khi ấn chuông cửa, cô giấu tâm tình kích động trong lòng mà chờ đợi. Trong nháy mắt nghe thấy âm thanh mở cửa, cơ thể cô liền nghiêng tới, thò nửa cái đầu vào, hưng phấn nói "Đình đình đình! Phúc của anh tới rồi!"

Cô gái nhỏ mỗi lần lên sân khấu đều tự đặt biệt danh cho mình. Tựa như trong cơ thể nhỏ nhỏ của cô luôn chứa đựng rất nhiều niềm vui dùng mãi không hết.

Sau khi thấy rõ người đứng sau cánh cửa, tươi cười trên mặt cô bỗng chốc cứng đờ.

Người mở cửa không phải ai khác, chính là người vừa rồi còn ở cùng một phòng học với cô.

Tần Thơ.

Tác giả có lời muốn nói:

Nào chúng ta cùng nói về vấn đề được thảo luận nhiều nhất: Vì sao Diệp Mạnh Trầm còn không cùng Hồ Lai Lai về chung một chỗ?

Hồ Lai Lai: Tất cả mọi người đều nói anh không yêu đương với em vì em quá nhỏ. Là như vậy sao?

Diệp Mạnh Trầm nhìn cô một cái: Ừm. Là rất nhỏ.

Hồ Lai Lai:..... Anh nhìn đi đâu vậy! Em nói là tuổi tác chứ không phải ngực!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Khi gặp phải tình huống này, phản ứng đầu tiên của đại đa số sẽ là quay đầu chạy đi, hoặc xác nhận lại xem mình có gọi nhầm phòng hay không.

Hồ Lai Lai vừa vận kệt giữa hai phương án.

Khí lạnh trong phòng từ từ bay ra, từ lòng bàn chân chui vào trong cơ thể, làm cả người cô cảm thấy lạnh lẽo.

Cô thu hồi tươi cười quá mức nhiệt tình trên mặt, đứng thẳng người, lùi một bước nhỏ. Không ngừng phân vân giữa bỏ đi hay xác nhận lại. Cuối cùng bị người trong phòng nhìn thấu.

Hình như Tần Thơ cũng không quá bất ngờ đối với sự xuất hiện của cô. Cũng không hỏi cô có chuyện gì, trực tiếp đứng sang bên cạnh, chừa ra một khoảng trống cho cô đi vào. Tựa như đây chính là nhà cô ta vậy, sau đó lại lấy tư thái chủ nhà cười nói: "Em không nhầm nhà đâu, mau vào đi."

A..... Cười thật chường mặt.

Hồ Lai Lai vô thức nắm chặt hai tay, khoe miệng không kìm được cong lên. Đôi mắt màu hổ phách tựa như bị không khí ẩm ướt của mùa xuân vây lấy. Đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bị phản bội.

Không liên quan tới tình yêu nam nữ, mà nhiều khả năng là do tính chiếm hữu vô cơ của cô đối với Diệp Mạnh Trầm. Cho nên cô mới không muốn anh ấy có bất kỳ liên quan nào tới người mà cô chán ghét.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, cô cũng nên tin tưởng anh mới đúng.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Hồ Lai Lai mím môi, vẫn không muốn nói gì. Đại não cô hiện tại đang trống rỗng, hoặc là nói đang bị nhồi nhét bởi vô số suy nghĩ hỗn loạn, chúng đang kêu gào. Thế nên lý trí không có cách nào tự hỏi, chỉ biết ôm chặt bình giữ nhiệt trong ngực. Ngay lúc này đây là thứ duy nhất cô có thể dựa vào.

"Không vào sao?"

Tần Thơ thấy cô chậm chạp không phản ứng, lại hỏi một câu. Cùng lúc đó từ trong phòng khách bỗng truyền đến tiếng bước chân. Tuy nhiên đi chưa được mấy bước đã ngừng lại.

Hai người gần như cùng lúc quay đầu nhìn theo tiếng động.

Chủ nhân căn hộ rốt cuộc đã xuất hiện. Anh mặc áo ngắn tay cùng quần thể thao đơn giản. Có lẽ anh vừa mới tắm xong, trên đầu vẫn còn đắp một cái khăn lông. Khuôn mặt vốn lạnh lẽo vì ẩn dưới mái tóc đen ướt đầm nên trông càng lạnh thấu xương. Nét đậm mạc trong xương cốt bị phóng đại.

Anh bỏ qua những đồ vật thừa thãi, trong mắt chỉ có một người. Sau khi thấy rõ tình huống ngoài cửa, anh nhíu mày đi tới.

Nhìn anh ngày càng đến gần, Hồ Lai Lai mím môi càng chặt. Trong ánh mắt cô có muôn vàn cảm xúc, trong lòng có một vạn vấn đề. Nhưng lại không biết nên dùng thân phận gì để hỏi. Thế là bao nhiêu ủy khuất bị dè nén nãy giờ ào ào xông ra, ý đồ phát tiết qua hốc mắt.

Không khí xung quanh vô thức trở nên trầm mặc.

Là một người đứng xem, Tần Thơ không có bất kỳ một cảm xúc cá nhân nào. Tầm mắt cô ta tới lui giữa hai người. Cuối cùng cô ta thanh thanh giọng nói, lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: "Lai Lai hình như là tới đem đồ cho cậu, mình báo con bé vào nhưng con bé cũng không vào, cứ đứng ngốc ngoài cửa."

Gìong điệu cô ta tựa như rất quen thuộc, không có chút cảm giác xa lạ nào. Phảng phất như đã quen biết bọn họ nhiều năm. Thật sự rất khó làm người ta không hiểu lầm.

Nghe đến đó, người đàn ông vẫn luôn lạnh mặt rốt cuộc cũng liếc cô ta một cái. Không rảnh truy cứu xem cô ta vào bằng cách nào, không lưu tình nói: "Cô nói xem nếu con bé thấy có người lạ trong nhà tôi, sẽ còn dám vào sao?"

"....."

Giương mặt tươi cười của Tần Thơ chợt ngưng, nhưng cũng không hề tức giận. Chỉ cảm thấy có chút mất mặt. Nhưng cô ta còn chưa kịp nói gì, người đàn ông trước mặt đã tiến lên lời kéo cô gái nhỏ đi mất.

Hồ Lai Lai không kịp phản ứng, đến khi lấy lại tinh thần mới phát hiện mình đang đứng ở khúc quanh của cầu thang. Vì thế cô lập tức dùng sức giật tay lại. Say khi thoát khỏi trôi buộ

Cô vừa khổ sở vừa tức giận. Đến bây giờ cô mới biết, hoá ra muốn vô điều kiện tín nhiệm một người thật sự không hề đơn giản. Dù sao cô cũng đang bị tức giận choáng hết đầu óc, cái gì cũng không muốn nói với anh.

Tuy nhiên bộ dáng giận dỗi đáng thương này của cô đặt vào mắt Diệp Mạnh Trầm lại ngoài ý muốn làm anh cảm thấy buồn cười.

Từ sau khi anh về nước, cô gái nhỏ đã rất lâu không nháo đến như vậy với anh. Thật là làm người ta hoài niệm. Vì thế anh cũng không nóng nảy giải thích. Mà anh chỉ dựa vào tay vịn cầu thang, lẳng lặng nhìn cô, muốn nhìn xem cô còn có thể kiên trì bao lâu.

Đáng tiếc chưa được vài phút, người đang kiêu ngạo kia đã trở thành người bại trận đầu tiên. Bởi vì anh nghe thấy một tiếng nước nỏ thật thấp khuếch tán ra rất nhanh từ trong góc nơi cô đang đứng. Tựa như từng sợi thép tinh tế quấn vào màng nhĩ khiến người ta phát đau.

Một cỗ bức bối dâng lên trong lòng anh.

Diệp Mạnh Trầm cuối cùng đã ném được cảm giác tự bẽ cực đá đập vào chân mình. Biết lần này là cô thật sự tủi thân, không còn muốn mượn cảm xúc của cô để nhớ lại chuyện xưa nữa. Anh thu hồi ánh mắt không tập trung, lạnh nhạt an ủi: "Được rồi, đừng khóc."

Bả vai nhỏ bé ngừng run rẩy.

Trừ những tình huống đặc biệt, thật ra Hồ Lai Lai không hề thích khóc. Nhưng hôm nay cô ý vào tâm tình không tốt, không muốn nghe lời anh nữa, càng muốn đối nghịch với anh hơn. Nước mắt cô rất nhanh đã phối hợp trào ra ngoài. Tất cả cảm xúc ngay tại thời điểm này đồng loạt bộc phát.

Cô lung tung lau nước mắt, xoay người, bất mãn kháng nghị: "Em, em khóc một chút cũng không được sao!"

"Không được."

"..... Vì sao chứ!"

"Nào có nhiều vì sao như vậy."

"....."

Bây giờ ngay cả lý do anh cũng lười nói?

Bởi vì kinh ngạc, đôi mắt Hồ Lai Lai hơi mở to. Bị ý nghĩ này tức giận đến mức đại não muốn ngừng hoạt động. Nhanh chóng đánh mắt cả chức năng nói chuyện. Lúc lâu sau mới tức giận nói: "Sao anh lại ngang ngược bá đạo hơn cả Tần Thủy Hoàng như vậy chứ!"

Sau khi nói xong, cô lại mất to trừng mắt nhỏ với vách tường. Cuối cùng thật sự là tức không nhịn được. Thà đổ hết cũng không muốn cho anh uống canh dinh dưỡng nữa. Cô quay đầu đi xuống cầu thang.

Dù sao hiện giờ cô có khóc cũng chỉ làm anh thương xót. Chỉ bằng trực tiếp biến mất, đỡ phải chọc anh chán ghét.

Ôm suy nghĩ vô đã mẽ không sợ sứt, Hồ Lai Lai rời đi một cách cực kỳ dứt khoát. Nhưng đi chưa được mấy bước, lại "bang" một tiếng đụng vào thứ gì đó.

Cô che cái trán, ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện Diệp Mạnh Trầm đã chắn trước mặt cô từ bao giờ. Cô bước sang bên phải, anh cũng bước sang bên phải. Giống như không muốn cho cô đi.

Hừ.

Hồ Lai Lai cho rằng anh lại muốn trêu chọc mình. Vì thế cô khó có được kiên cường một hồi. Cái đầu chuyển hướng, tính tiếp tục đi xuống bậc thang.

Giấy tiếp theo cánh tay đã bị bắt lấy.

Khác với lần ngoài ý muốn ở bảo tàng ngày đó. Lần này Diệp Mạnh Trầm là có mục đích đem cô kéo lại, sau đó ấn vào trong lồng ngực mình. Giữa mày bao phủ một tầng bất đắc dĩ, không biết phải đổ dành như thế nào. Anh vỗ nhẹ lưng cô, thở dài một hơi, thỏa hiệp.

"Khóc đi khóc đi, muốn khóc bao lâu thì khóc, khóc chán thì thôi."

Chỉ cần đừng để anh thấy nước mắt là được.

Đối với thái độ chuyển biến bất thành linh của anh, Hồ Lai Lai ngấy ngán cả người. Chỉ biết đứng im cảm nhận chấn động nơi lồng ngực anh khi anh nói chuyện. Và cả mùi sữa tắm dễ ngửi không thể nào xem nhẹ trên người anh. Cô lại tiếp tục không thể suy nghĩ như bình thường được nữa, lần nữa rơi vào bị thương.

Những chuyện xảy ra vào mùa hè tốt đẹp hẳn đều phải tốt đẹp. Nhưng cô lại thất tình. Còn có chuyện gì khiến con người ta thương tâm hơn thất tình sao?

Không có.

Tương tượng đến đây, Hồ Lai Lai mới vừa có chút dao động liền quyết tâm trở nên kiên cường một lần nữa. Cường bách mình không được lại nhào vào ngực anh. Một bên đẩy anh ra, một bên mạnh mẽ nói: "Sao em lại phải khóc? Anh cũng chỉ là giấu một người phụ nữ ở trong nhà thôi mà, liên quan gì tới em chứ."

Lời nói của người đang tức giận quả nhiên không hề có logic.

Diệp Mạnh Trầm bật cười một tiếng, nói: "Con mắt nào của em thấy anh giấu phụ nữ trong nhà?"

Vừa rồi đều..... đều đã như vậy như vậy, còn không chịu thừa nhận?

Hồ Lai Lai thấy bản lĩnh chơi xấu của anh mà than thở. Cô ngửa đầu, tròn mắt trừng trừng, cố gắng dựa vào lý lẽ để biện luận: "Hai con mắt đều thấy a!"

Diệp Mạnh Trầm cũng cúi đầu nhìn cô.

Tuy cô đã tạm thời ngừng nước mắt, nhưng mí mắt hơi mọng vẫn không thể tránh trở nên sưng đỏ. Mà đáy mắt cô vẫn còn phủ một tầng nước mắt, làm đôi mắt đen ướt át đến trong vắt. Vừa đáng thương vừa đáng yêu, tựa như một loại dụ hoặc vô hình.

Anh rũ lông mi, hầu hết khẽ chuyển động, bàn tay to đặt lên gáy Hồ Lai Lai. Một lần nữa ấn cô vào trong ngực, thấp giọng nói: "Chưa từng nghe qua mắt thấy không nhất định là sự thật sao."

"....."

Cô đương nhiên đã nghe qua.

Chỉ là đến khi bạn thật sự phải đối mặt với loại tình huống này. Bạn sẽ cảm thấy lời nói đó chỉ giống như một lời tự an ủi mà thôi.

Hồ Lai Lai cho rằng anh đang giả biện, không hề bị thuyết phục. Cô tiếp tục lên án hành vi của anh: "Cho dù không phải anh giấu thì cũng nhất định là anh đã mở cửa cho cô ấy vào nhà. Anh còn nói cái gì mà không quen biết cô ấy, đồ đại lừa đảo!"

Thấy trình độ nói nhảm của cô đã khôi phục bình thường, cũng không còn khịt khịt nữa. Diệp Mạnh Trầm liền biết cảm xúc của cô đã ổn định. Vì thế buông cô ra, bắt đầu xử lý chuyện chính, nói: "Đưa điện thoại đây."

Điện thoại? Cứng rắn đòi đề tài như vậy?

Hồ Lai Lai không rõ nguyên do, nhưng vẫn lấy điện thoại trong túi ra.

Màn hình vừa sáng, anh đã thấy trên màn hình khoá hiện lên một dòng chữ to đùng "Máy ta có mặt khẩu đó sợ không?". Ngón tay anh hơi tạm dừng, rất mau lại khôi phục bình thường.

Diệp Mạnh Trầm thuận thực viết mật mã sau đó gạt mở điện thoại.

Trên thực tế, liên quan tới việc Tần Thơ xuất hiện trong nhà anh. Anh thậm chí còn biết sau Hồ Lai Lai vài phút. Bởi vì vừa rồi ở cửa mới là lần đầu tiên trong ngày hai người bọn họ chạm mặt.

Đương nhiên, cái loại chủ ý này không cần nghĩ cũng biết do ai làm ra.

Rất nhanh đầu bên kia đã nhắc máy, một giọng nữ truyền tới: "Alo?"

Thanh âm có chút quen thuộc. Hồ Lai Lai còn chưa nhớ lại đã nghe qua ở đâu liền nghe thấy người bên cạnh kêu một tiếng: "Mẹ"

Mẹ? Mẹ!

Anh ấy gọi điện thoại cho mẹ làm gì?

Cô kỳ quái liếc nhìn Diệp Mạnh Trầm, có chút khó hiểu. Lại nhanh chóng nín thở, nghiêm túc lắng nghe. Quả nhiên nghe thấy Mạnh Tổ vui mừng nói: "Áy, con trai. Sao lại là con? Con đôi số khi nào vậy, cũng không nói với mẹ một tiếng?"

"Không đôi số, nhưng muốn đổi mẹ. Mẹ thấy thế nào?"

"..... Con nói cái gì vậy. Gần đây đến mặt con mẹ cũng chưa thấy. Còn có thể làm gì con chứ?"

"Đúng là không làm gì. Dù sao chuyện mẹ tùy tiện đưa chìa khoá nhà của con cho một người phụ nữ nào đó. Đối với mẹ mà nói cũng không tính là làm gì đúng không?"

Nghe vậy, Hồ Lai Lai rớt cuộc thông suốt dụng ý của cuộc điện thoại này. Cô sửa sang lại manh mối hiện có, đáy lòng yên lặng phán đoán một phen. Cô bắt đầu nghi ngờ suy đoán lúc đầu của mình. Nghĩ thầm chẳng lẽ chuyện này thật sự không liên quan đến anh?

Được rồi được rồi, nghĩ cũng nghĩ không thông. Vẫn là tiếp tục nghe lên trước đi.

Đầu bên kia Mạnh Tổ thấy anh đã nói như vậy cũng không tính che giấu làm gì. Bà đem mọi chuyện giải thích rõ ràng, lời nói thắm thía thao thao bất tuyệt.

"Tùy tiện cho? Mẹ tùy tiện cho khi nào. Còn không phải bởi vì con cứ cả ngày không về nhà. Mẹ đành phải làm phiền Thơ Thơ giúp mẹ đến chỗ con lấy đồ mà mẹ để quên. Hơn nữa con cũng nên biết rằng, đứa nhỏ Thơ Thơ này là do chính tay mẹ chọn lựa rất kỹ càng mới ra. Không biết còn so với cái con bé mà ông nội con coi trọng kia....."

Mắt thấy bà lại chuẩn bị khoa tay múa chân với Hồ Lai Lai. Diệp Mạnh Trầm nhũn nhũn, trong giọng nói trộn lẫn tia không vui. Không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với cái đề tài này nữa. Anh ngắt lời: "Mẹ, chắc mẹ cũng biết con trai mẹ tính tình rất không tốt."

Mạnh Tổ cũng biết không thể nói bậy một câu về cô bé Hồ gia trước mặt Diệp Mạnh Trầm. Nhưng bà thường xuyên không nhịn được. Bị anh nói như vậy mới dừng lại. Sau đó lại cảm thấy không đúng, hỏi ngược lại: "Cái mẹ đang nói không hề liên quan gì đến tính tình của con a."

"Không có gì, chính là muốn nhắc nhở mẹ một chút. Miễn cho đến lúc đó cha mẹ người ta đến tìm mẹ. Nói là con gái bảo bối nhà người ta ở chỗ con đã chịu bao nhiêu ủy khuất. Mẹ không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu."

"Chịu..... Chịu ủy khuất? Có ý tứ gì? Mẹ nói cho con biết, Diệp Mạnh Trầm. Con đừng có mà khi dễ Thơ Thơ nha, nếu không....."

Đã làm mẹ của anh 25 năm, Mạnh Tổ đương nhiên biết rõ tính nết con trai mình. Cũng biết anh nói được thì làm được. Cho nên bà muốn trịnh trọng cảnh cáo anh đừng có làm xằng làm

bậy. Chính là còn chưa có nói xong, điện thoại đã bị cắt đứt.

Hành lang náo nhiệt một trận, cuối cùng an tĩnh trở lại.

Tuy rằng kết thúc không quá vui vẻ, nhưng sự việc này hẳn là manh mối cuối cùng. Đáng tiếc Hồ Lai Lai chỉ vui sướng được một chút, không bao lâu liền kết thúc vì một câu nói cuối cùng của Mạnh Tổ về Tần Thor. Đôi mắt không khỏi lại trở nên buồn bã.

Cô biết, bởi vì sự việc thông gia từ bé kia. Cô vẫn luôn không được bà Mạnh chào đón. Nhưng đại khái cảm giác khi nghe người ta nói và chính tai nghe thấy vẫn không giống nhau.

Thấy cô cúi đầu nhìn chằm chằm ngón chân, không biết cô lại đang suy nghĩ cái gì. Diệp Mạnh Trầm như rồng mây, duỗi tay nhéo nhéo đoạn cổ mềm mại lộ ra ngoài của cô. Vì muốn đòi sự chú ý của cô, anh hưng sự vẫn tội nói: "Nói đi, vừa rồi làm sao?"

Hả?

Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần. Sau khi phản ứng lại anh đang hỏi về điều gì thì cô lại lâm vào bi thương. Không hiểu sao và mặt lại tối nhanh như vậy.

Được rồi, cô thừa nhận, xác thật cô không đủ tin tưởng anh. Nhưng mà --

"Việc này cũng không thể trách em a."

Cô cảm thấy mình cũng không hoàn toàn sai. Cô liền lấy cái ví dụ thực tế để đổi vị trí tự hỏi cho Diệp Mạnh Trầm

"Lần trước ông em nhìn thấy Tiền Tài trong phòng em đã lập tức cảm thấy bọn em có cái gì đó. Càng không cần nói đến tình huống ngày hôm nay. Nếu đổi lại là anh, anh sẽ không nghĩ nhiều sao?"

Cuốn cuộn gió nóng giữa hè đã bị cây xanh lọc bớt giảm đi nhiệt độ. Lượn vòng trong khúc quanh của cầu thang. Ngoài cửa sổ bầu trời trong vắt, vạn vật đáng yêu.

Vừa nghe câu này, thần sắc Diệp Mạnh Trầm chợt tắt. Về ôn hoà trên mặt dần dần bị khối mù thay thế. Anh hít mắt, trầm thấp mà nguy hiểm nói: "Vì sao cậu ta lại ở trong phòng em"

"....."

Đây là trọng điểm sao?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Lần sau mà khóc đến trên giường thì làm sao bây giờ a, thật lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

(Sấm ô linh)

Bầu không khí vừa mới có vẻ hòa hoãn lại có khả năng trở nên lạnh lẽo. Đối với người đang muốn làm hòa mà nói, điều này quả thực chính là đòn huy diệt. Cô không nghĩ tới tình hình phát triển thực tế cùng với sự mong muốn của mình sao mà khác nhau đến vậy. Rõ ràng cô là người có lý bằng chứng đã thành vô lý cả một phương.

Cũng may nhờ cái ô rộng lớn là Tần Thor nên cô đã trưởng thành hơn. Đã biết tự hiểu rõ đâu là chủ yếu đâu là thứ yếu, biết kịp thời làm rõ những hiểu lầm quan trọng. Vì thế cô không cùng anh so đo chuyện lệch chủ đề nữa. Mà cô nghiêm túc đi giải thích nguyên do.

"Anh ngàn vạn không cần hiểu lầm, toàn bộ sự việc thật ra rất đơn giản. Lúc ấy là nghỉ hè năm lớp mười một. Em đang bận cùng sư phụ của em nghiên cứu vấn đề chuyên môn cho nên em đã quên mất hạn làm bài tập nghỉ hè. Lúc kỳ nghỉ chỉ còn mấy ngày cuối cùng mới nhớ ra chuyện này. Sau khi Tiền tài biết được liền niệm tình bọn em đã học cùng nhau mười một năm trời muốn đưa than ngày tuyết. Hơn nữa còn tự mình đưa tới cửa. Thấy cậu ta kiên trì như vậy làm sao em còn không biết xấu hổ mà cự tuyệt đây. Vì vậy em đành phải vui vẻ nhận lấy ý tốt của cậu ấy. Thế nên mới phát sinh tình huống trên. Đại khái chính là như vậy, anh xem xem còn muốn bổ sung vấn đề gì nữa không?"

Sau khi nói xong, cô còn tận tình tặng kèm một nụ cười công nghiệp làm hoàn mỹ ending.

Diệp Mạnh Trầm không hề bị thuyết phục. Thấy cô nhắc đến Tiền Tài, tâm tình và vẻ ngoài trở nên trái ngược. Sương mù trong đáy mắt tăng thêm một tầng, mặt không biểu cảm gọi nước lạnh: "Em cho rằng em đang viết luận văn?"

"....."

Cô đều đã giải thích rõ ràng đến như vậy mà vẫn còn phải chịu nhục nhã? Tại sao cô đã nói tốt như vậy rồi mà kết quả vẫn không xong?

Hồ Lai Lai suy sụp tinh thần rồi, hoàn toàn suy sụp rồi. Cô buồn bực gãi đầu, cô đã dùng hết bản lĩnh của mình rồi. Bây giờ cô không biết phải làm thế nào nào mới có thể làm cho anh tin tưởng. Liền dứt khoát nói trắng ra: "Em cùng Tiền Tài thật sự không có gì a. Sao anh chẳng tin tưởng em gì cả."

"A, như nhau thôi"

"....."

Ai, ai như nhau cùng anh chứ?

Thật đúng là sai lầm một giờ mang thù cả đời.

Cô tro mắt nhìn một lá bài tốt bị đánh đến nát bét. Trừ hồi hận thì không còn biết suy nghĩ gì nữa. Cuối cùng cô đã nhận ra một đạo lý. Sau này tuyệt đối sẽ không nhắc đến hai chữ "Tiền Tài" trước mặt anh. Bằng không anh sẽ trở mặt.

Thông suốt rồi, không quá vài phút cô liền nhận ra. Anh lại muốn được dỗ dành có phải không? Sớm biết thế thì vừa rồi cô đã ôm lâu lâu một chút!

Hồ Lai Lai chờ dài, việc đã đến nước này thì cô cũng hết cách. Chỉ có thể tiếp tục hết sức phát huy sự thông minh tài trí của mình, đem đề tài vòng vè. Có thể cứu vãn được được chút nào hay chút ấy.

"Cái gì nhi..... À đúng rồi. Vừa rồi anh hỏi em mọi chuyện là như thế nào phải không? Ừm..... Cá nhân em tương đối đề cử anh lựa chọn phương thức mua bán bình thường. Anh thấy thế nào? Có muốn tìm một chỗ ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện? Chỉ phí thì cứ ba câu đưa một lần, rất có lợi đúng chứ!"

Cô tựa như thật sự coi mình thành một nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ. Thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị câu từ quảng cáo, lúi lo không ngừng. Không ngờ tiếng đóng mở cửa cầu thang vào đúng lúc này đột ngột vang lên. Trong chớp mắt, giữa cầu thang chỉ còn lại có một mình cô. Cô sợ tới mức không dám chân chữ, lập tức quay người chạy theo.

Đèn điện trong hành lang sáng ngời, giống như chuông báo thức lúc sáng sớm. Làm người như đang ở trong mộng trở nên tỉnh táo.

Tất cả giống như trở về điểm xuất phát.

Hay còn nói là về tới điểm bên trái.

Hồ Lai Lai thả chậm bước chân, cùng anh sóng vai mà đi. Gót chân không an phận thỉnh thoảng lại nhón lên nhìn trộm người bên cạnh. Tính toán muốn dùng một chút sức lực của bản thân làm nên sóng to. Cô đưa qua bình giữ nhiệt trong ngực, mượn hoa hiến phật.

"Đây là ông Diệp muốn em mang cho anh. Ông nói anh gần đây vất vả, cho anh bồi bổ cơ thể."

Nghe vậy Diệp Mạnh Trầm vẫn không nói gì, nhận lấy bình giữ nhiệt rồi ấn nút thang máy.

Thấy thế, cô kỳ quái nói: "Anh không về phòng sao?"

"Không cảm chia khóa". Cũng không nghĩ muốn bước vào đó nửa bước.

Bất quá Hồ Lai Lai không nghe ra ý sau. Lúc này mới nhớ tới vừa rồi anh ra ngoài rất vội vàng. Bấy giờ hẳn là không một xu dính túi. Còn Tần Thơ e là đã đã sớm trở về rồi. Vì thế cô tích cực đề nghị nói: "Vậy anh có muốn em gọi thợ phá khóa không?"

"Không cần."

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Diệp Mạnh Trầm đi vào, cô cũng đi theo, tiếp tục hỏi: "Chúng ta đi đây vậy ạ?"

"Trường em"

Gi? Nhanh như vậy đã muốn tống cổ cô đi?

Hồ Lai Lai sững sốt, sau đó "Ồ" một tiếng. Có thể nghe ra cảm xúc cô đã hạ thấp. Trước khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, cô còn kịp nhìn lướt qua nơi vừa rồi đã làm cô đau lòng không thôi. Lại có chút không cam lòng, phiền muộn nhỏ giọng lầm bầm: "Nhưng là, Tần Thơ cũng đã vào nhà anh. Còn em đến cửa cũng chưa được bước qua. Chẳng phải là đã thua ở ngay vạch xuất phát sao."

Nghe cô nhỏ giọng ủy khuất, Diệp Mạnh Trầm rũ mắt liếc cô một chút. Anh không hiểu cái chuyện vô nghĩa này có gì để mà tranh thắng thua. Tùy ý an ủi nói: "Không phải em đã thắng ở điểm cuối cùng rồi sao."

"Aiz, anh chính là điển hình của kiểu người đứng đây nói chuyện không cảm thấy đau trướng. Nói đến thật là nhẹ nhàng, nào có chuyện thắng dễ dàng như vậy a."

Hồ Lai Lai lắc lắc đầu, về mặt đau lòng, cảm thấy anh thật là không hiểu khó khăn của nhân gian. Không chú ý tới không khí bốn phía xung quanh đang hạ xuống liên tục. Chờ đến lúc phát hiện ra, bên tai đã vang lên giọng nói tràn đầy ủy hiếp.

"Ừm, lặp lại lần nữa."

"..... Đứng...đứng đây nói chuyện không đau eo."

Ở lần thứ N cúi đầu trước vận mệnh, cô quyết định ngậm chặt miệng. Miễn là tự đi đào hố chôn mình.

Cũng may cửa thang máy rất nhanh đã mở ra, không khí mới mẻ tràn vào hòa tan áp suất thấp xung quanh. Hồ Lai Lai lập tức nhảy ra ngoài.

Sau khi ra khỏi thang máy họ cũng không đi về phía cổng lớn của chung cư. Mà đi xuyên qua vườn hoa đến phòng số 24 của toà nhà bên cạnh.

Cô trùng mắt trước cánh cửa chống trộm của căn phòng xa lạ. Cô không biết lần này anh lại muốn làm gì. Hồ Lai Lai đang muốn đoán xem người trong phòng sẽ là ai, cửa phòng liền bị mở ra. Một người đàn ông để trần nửa người, mặt mũi lơ mơ chưa tỉnh ngủ xuất hiện. Đồng thời phía sau lưng anh ta còn thấp thoáng thấy vài kiện quần áo rải rác trên mặt đất.

Ý? Đây không phải là....

Thấy là người quen, Hồ Lai Lai liền bình tĩnh lại. Tên đối phương đang ngáp nghe vô cùng sống động bên miệng cô. Kết quả trước mắt bỗng chợt tối sầm.

Tay trái Diệp Mạnh Trầm vòng qua bà vai Hồ Lai Lai, che lại đôi mắt cô. Đồng thời kéo cô ra phía sau, thay cô chắn đi hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn.

Sau khi thấy một màn này, Trần Khoa không những tỉnh ngủ, tâm hồn bất quá cũng thức tỉnh theo. Trêu chọc nói: "Ai cha, không phải vẫn chưa đến tết sao? Sao hôm nay lại mang cả gia đình tới gọi cửa nhà mình thế?"

Nói là đối với Diệp Mạnh Trầm nhưng trả lời hẳn lại là một giọng nữ sung sướng:

"Vị tiên sinh này, có khả năng ngài phải thay đổi quan niệm một chút. Thời buổi này làm việc thiện đâu có phân biệt thời gian địa điểm. Hơn nữa với tấm lòng yêu quý người già neo đơn không nơi nương tựa, chúng em thân là sinh viên thế hệ mới thật sự là đạo nghĩa không thể chối từ. Cho nên ngài không cần quá cảm động nha."

"....."

Cô gái nhỏ trời sinh tính tình nghịch ngợm kìm không được tâm tư quấy rối. Từ phía sau người đàn ông thò ra nửa khuôn mặt nhỏ nhỏ, thấp thoáng sau chiếc áo thun ngắn tay màu trắng của anh. Đôi mắt đen tròn như sẫm ô linh đảo qua đảo lại. Cười đến rất là đáng yêu, đáng tiếc lời nói thì không được đáng yêu như vậy.

Trần Khoa vừa nghe, tươi cười liền biến mất. Nghĩ thầm cô bé con này chắc đang sợ người khác không biết mình là do Diệp Mạnh Trầm nuôi lớn. Đến phương thức làm người khác tức giận cũng không khác gì Diệp Mạnh Trầm.

Chẳng qua hẳn còn chưa kịp tới thu thập con nhóc kia, Diệp Mạnh Trầm đã ấn đầu Hồ Lai Lai trở về. Đồng thời nhét bình giữ nhiệt vào ngực Trần Khoa. Lời ít ý nhiều nói: "Chia khóa xe."

"....." Moẹ! Đây đây đúng là một đôi cậu nam nữ ban ngày ban mặt tới ăn cướp nói móc hẳn!

Nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt, Trần Khoa có một loại cảm giác bị vợ chồng nhà người ta liên kết lừa gạt đùa bỡn trong lòng bàn tay. Quyết định lần trở về phòng ngủ tìm an ủi.

Bên kia, trong chiếc xe quay về trường học là một mảnh gió êm sóng lặng. Toàn bộ quá trình cũng không tiếp tục xảy ra vở kịch bi thảm gì. Sau khi thuận lợi đến đích, Hồ Lai Lai vừa cúi đầu tháo đai an toàn, vừa không biết xấu hổ như mọi ngày:

"Đúng rồi, bắt đầu từ cuối tuần bọn em phải tập quân sự, không được mang điện thoại. Cho nên hai tuần tiếp theo có khả năng anh phải chịu đựng nỗi khổ tương tự một chút. Nếu như quá nhớ em thì anh hãy ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời chung của chúng ta ở trên kia. Ngàn vạn không cần khổ sở, bằng không em sẽ đau lòng, nha?"

Âm cuối mang theo chút giọng mũi nhẹ nhàng nâng cao. Mỗi lần đều có thể đem những chuyện quái quỷ nói thành sự thật.

Điều duy nhất tương đối tốt đó là Hồ Lai Lai trước nay chưa từng trông cậy vào câu trả lời của anh. Vì thế "cạch" một tiếng, cô tháo đai an toàn xuống xe. Ai ngờ dây đai an toàn vừa mới được rút ra khỏi chốt đã bị người nắm lấy kéo lại. Cô theo đó cũng bị kéo về ghế ngồi.

"Làm sao vậy?" Cô khó hiểu quay đầu, sau đó lại hiểu ra, cười nói: "Ồ, có phải trước khi đi muốn ôm em một chút?"

Hồ Lai Lai buông bàn tay đang nắm đai an toàn. Chống tay trên lưng ghế lái, ghé sát vào anh một chút. Phần cổ áo cổ tròn cô đang mặc theo động tác bị kéo trễ xuống hơi nhiều. Xương quai xanh lộ ra càng rõ ràng. Chỉ số dự hoặc giấu trong mỗi tác da tác thịt bắt đầu phát huy tác dụng.

Bộ dáng rõ ràng muốn làm việc xấu so với những lần trước không có gì khác biệt. Diệp Mạnh Trầm cũng không phải lần đầu tiên chân chính ý thức được cô thật sự đã trưởng thành. Thế nhưng yết hầu vẫn tựa như có lửa, ý đồ muốn thiêu hủy lý trí.

Vài giây sau anh mới nâng tầm mắt, nhìn vào đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô để bình tĩnh tâm tình. Sau đó anh thần sắc bình thường nói: "Nhớ nói rõ ràng với ông cụ. Cháu trai đã bán nhiều năm như vậy, một chén canh đã muốn thu mua lòng người. Nghĩ quá đơn giản."

"....." Chuyện này à?

Về mặt Hồ Lai Lai suy sụp, làm cô cao hứng hụt một trận. Nghĩ thầm có lẽ mình cần phải thể hiện ra chút khí phách của một người phụ nữ hiện đại. Quả quyết đẩy tay anh đang nắm đai an toàn của cô ra, không vui nói: "Muốn nói thì tự anh nói đi, em mới không phải cái ống truyền thanh của anh!"

Sau khi nói xong cô liền bước ra khỏi xe không quay đầu lại. Kiêu kiêu ngạo ngạo đi thẳng về ký túc xá.

Người ngồi trong xe cũng không vội vã rời đi. Cho đến tận khi cô hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mới lái xe ra khỏi trường học. Khi trở về chỗ bạn tốt thì phòng hẳn đã được thu dọn sạch sẽ, người không nên ở lại cũng đi rồi.

Trần Khoa nhìn thấy anh cũng không hề ngoài ý muốn. Vừa đi vào phòng bếp vừa nói: "Tao nói hôm nay sao lại thế này? Nhà mình có không chịu về, đã thế còn chạy đến chỗ tao làm gì chứ? Làm ơn đi, tao cũng là người có sinh hoạt cá nhân. Phiên mày sau này chú ý tới công việc của tao một chút, cách xa cuộc sống của tao ra có được không."

Diệp Mạnh Trầm không để ý đến hần lái nhai vô nghĩa. Lấy hộp thuốc lá trên mặt bàn, rút một điếu, châm lửa, dựa vào ghế sofa hút một hơi. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân từ phòng bếp đi ra mới nói: "Giúp tao tìm phòng lần nữa đi."

"Tìm phòng?" Trần Khoa đưa cho anh một chai bia, ngồi xuống bên cạnh anh. "Không phải đang ở rất tốt sao. Vì sao phải đổi?"

"Ồ ồ."

"....."

Trần Khoa mới vừa uống một ngụm bia thiếu chút nữa phun hết ra ngoài. Cực kỳ không quen nhìn hành vi phô trương lãng phí của Diệp Mạnh Trầm. Cảm thấy mình vô cùng cần thiết phải nghiêm túc phê bình giáo dục cậu ta một phen.

"Mày nghiêm túc nghe lại xem mày vừa nói cái gì, vẫn là tiếng người sao? Nhà ở ô ồ thì mày không biết tìm người mà quét dọn? Ông đây sống lâu như vậy nhưng chưa từng thấy ai lười đến cái trình độ này! Mày.....nói đi, lần này muốn phòng như thế nào?"

Đang phê bình đến một nửa thì bị Diệp Mạnh Trầm liếc mắt. Người vốn dĩ còn một bụng tức giận lập tức sửa miệng, dứt khoát đổi hướng.

Nói thật, hẳn cảm thấy cái vai trò làm mẹ già của mình cùng con mẹ nó quá không có tôn nghiêm. Đã không được nghe chút lời nói dễ nghe nào thì thôi, lại còn phải nhìn sắc mặt của người ta. Thật không biết hẳn đã đắc tội với mẹ nhà ai nữa.

Lời này sau khi nói xong lại chậm chạp không có câu trả lời.

Diệp Mạnh Trầm ngậm điếu thuốc, ngồi ở ngay chỗ ánh nắng hè rực rỡ chiếu tới. Tựa như không nghe thấy lời hẳn nói, chỉ nhìn chăm chăm bóng đèn của phòng khách. Bộ dáng thanh cao nhạt nhẽo. Không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc lâu sau anh mới trả lời.

"Gần đại học C."

Tác giả có lời muốn nói: Lần sau khóc đến trên giường thì làm sao bây giờ a, thật lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Đại khái bởi vì vừa mới khai giảng nên có quá nhiều việc vất vả phải xử lý, Lý Hàn Thu lại biến mất vài ngày. Thẳng đến khi chỉ còn một đêm là bắt đầu tuần tập quân sự, Hồ Lai Lai mới có cơ hội nói chuyện điện thoại với Lý Hàn Thu.

Đối phương vừa tiếp máy, tâm sự thiếu nữ của Hồ Lai Lai liền lao xao tuôn trào.

"Thu Thu, ngày mai em bắt đầu tập quân sự rồi, làm sao bây giờ. Em cảm thấy em sẽ trở thành người đầu tiên của thế kỷ 21 tương tự thành bệnh ung thư mất."

Người rảnh rỗi thì đã nằm ở trên giường, còn người bận rộn thì hiện tại mới ăn cơm. Tiếng hút mì gói sột soạt từ bên Lý Hàn Thu truyền tới.

Thấy tất nói ngoa của cô lại tái phát, Lý Hàn Thu không hề khách khí: "Em nói chuyện thực tế một chút sẽ chết phải không. Hồi trước ba tháng còn chịu đựng được, bây giờ có hai tuần thì đã là gì."

Hồ Lai Lai trở mình, hẳn là Lý Hàn Thu lại không đem lời cô nói cho vào tai.

Cô cách lớp màn cào vách tường, khiêm tốn hơn một chút: "Vậy trở thành người thứ hai của thế kỷ 21 bị ung thư tương tự đi."

"....."

Đề tài nhảm chán như vậy vẫn nên sớm kết thúc thì tốt hơn.

Lý Hàn Thu không muốn nghe cô nói nhảm, liền chuyển qua hỏi một vấn đề có ý nghĩa khác: "Em đã nói với anh họ chị việc bà chị kia là giáo viên phụ đạo của em chưa?"

Sau khi nhận được câu trả lời "Đã quên", Lý Hàn Thu bắt đầu nói: "Vậy hôm em giúp ông ngoại chị đưa đồ có xảy ra chuyện gì không?"

"Nói ra hù chết chị."

Thấy Lý Hàn Thu lại bắt đầu nói cô bằng giọng điệu bần nhão không trét được tường, ý chí chiến đấu của Hồ Lai Lai nháy mắt bị kích phát. Cô áp dụng phương pháp kể chuyện xưa, lại thêm mắm dặm muối điểm tã lại một phen.

Cuối cùng tung chiêu tri hoãn: "Chị đoán xem kết quả là chuyện gì đã xảy ra!"

Đáng tiếc chiều này không dùng được với Lý Hàn Thu. Cô ấy không hề nghĩ ngợi, nói một cách khẳng định: "Có gì phải đoán, vừa nghe liền biết là ý của bác gái chị."

"....."

Hồ Lai Lai trầm mặc, quay sang tay đấm chân đá với con thú bông vô tội bên cạnh một trận.

Người bên kia điện thoại không hề phát hiện, lại ăn một ngụm mì gói, thuận miệng hỏi: "Không phải em lại hiểu lầm là anh họ chị cùng bà chị kia có một chân đấy chứ?"

"....."

Vẫn là trầm mặc.

Thời gian trống rỗng Lý Hàn Thu rốt cuộc đã hiểu đoạn trầm mặc kia có ý gì. Sau khi biết hình như mình lại không cẩn thận chọc vào chỗ đau của Hồ Lai Lai. Cô quyết định làm người tốt, không tiếp tục sát muối vào vết thương của cô ấy nữa. An ủi tượng trưng hai câu.

"Lại nói, cái này cũng không thể trách em. Rốt cuộc những năm gần đây em cũng chưa từng thấy bên cạnh anh họ chị có giống cái nào lộn lờ. Hiểu lầm cũng là chuyện bình thường."

"Đúng không đúng không!"

Thấy Lý Hàn Thu có thể lý giải cho mình, Hồ Lai Lai liền đánh lên tinh thần nhanh chóng hòa theo, càng muốn được tán thành hơn. Nhưng tươi cười còn chưa hoàn toàn nở rộ trên mặt đã bị đông cứng.

"Nhưng mà Lại Lại này. Gần đây chị cuối cùng cũng nghĩ thông một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Em có biết vì sao anh họ chị vẫn luôn không đáp lại tình cảm của em không?"

Tư duy có cần thiết phải nhảy vọt như vậy không.

Hồ Lai Lai cảm thấy mình sắp không đuổi kịp tiết tấu của Lý Hàn Thu. Không hiểu sao cô ấy lại đột nhiên nhắc tới vấn đề nghiêm túc này. Hơn nữa còn dùng cái giọng điệu tự nhiên như vậy.

Cô sợ sẽ nghe được tin xấu gì đó, rầu rĩ nói: "Không muốn biết."

"Chị đây cứ nói, em cứ nghe một chút đi."

"....."

Nào có ép mua ép bán như vậy chứ!

Hồ Lai Lai nhanh chóng đưa điện thoại ra xa, không ngờ Lý Hàn Thu còn nhanh hơn. Trước khi cô kịp bịt tai trộm chuông đã nói xong rồi.

"Bởi vì anh ấy chưa từng cảm thấy em thật sự thích anh ấy. Cho nên anh ấy cảm thấy không cần thiết phải đáp lại. Sặc, nói vậy chị lại thấy anh họ chị cái người này cũng thật là thiếu cảm giác an toàn."

Ừa? Tại sao lại không giống với kịch bản trong tưởng tượng?

Hồ Lai Lai lập tức bùng lên hứng thú, quên mất một giấy trước mình còn chối đây đây.

Cô nghe không hiểu ý của lời nói này, hoặc là nói cô không tán đồng với cách nói này. Hỏi ngược lại: "Vì sao lại cho rằng em không thật sự thích anh ấy? Chẳng lẽ em thể hiện chưa đủ rõ ràng?"

"Ai nói cứ biểu hiện rõ ràng thì nhất định là thật lòng. Nếu như vậy thì vì sao em cứ cảm thấy trước nay Tiền Tài chỉ muốn lấy em ra làm trò cười?"

"Tiền Tài?" Cô không nghĩ tới đoạn hội thoại này còn có thể xuất hiện thêm cái nhân vật lông lá. Trả lời một cách vô cùng có lý: "Tiền Tài là thật sự muốn lấy em ra làm trò cười à. Nào có ai xúc nổi như cậu ta vậy, cả ngày đem chữ thích dán bên miệng"

"Em đó."

"Em....."

Xuất phát từ thói quen, Hồ Lai Lai theo bản năng muốn cãi lại. Một chữ "em" buột miệng thốt ra, lại không có tiếp theo. Bởi vì sau đó cô mới phát hiện mình không thể nào phân bác.

Thật là như vậy sao?

Cô hoài nghi lại hoang mang, trầm mặc thật lâu. Cuối cùng đưa ra nghi vấn trong lòng: "Nhưng là không phải trước kia chúng ta đã nói rằng sẽ lấy lì lợm la liếm làm phương châm hành động sao?"

"Lì lợm la liếm là để làm anh họ chị không quên mất em. Chữ còn với yêu thích không có nửa xu liên quan."

"Không...không liên quan? Sao chị không nói sớm!" Hồ Lai Lai cảm thấy mình đã bị lừa, buồn rầu nói tiếp: "Vậy phải làm sao bây giờ? Em cũng không thể nào móc tìm ra cho anh ấy xem."

"Còn có thể làm sao? Thành thực hơn đi, nghiêm túc theo đuổi như người lớn xem nào."

"Cô giáo, thứ cho sự ngu dốt của em. Em nghe không hiểu miêu tả triu tượng như vậy. Người có thể kỹ càng tí mĩ chỉ cho em cách thức thao tác được không?"

Hồ Lai Lai không có cách nào lĩnh hội điểm trọng yếu. Cầu Lý Hàn Thu tiếp tục chỉ điểm, kết quả chịu khổ bị cự tuyệt.

"Nếu cô biết cụ thể cách thức thì cô đã không phải độc thân đến tận bây giờ. Có thể giúp gì chị cũng giúp rồi, còn lại tự em cân nhắc đi. Chị còn có việc, thôi nhé."

"..... Lý Hàn Thu!"

Thật sự là tình chị em plastic!

Tự nhiên nhắm ngay trước đợt huấn luyện quân sự một ngày làm tâm tình của người ta nặng nề như vậy!

Giờ phút này Hồ Lai Lai chỉ nghĩ bò theo sóng điện thoại sang bên đó bóp chết Lý Hàn Thu. Vậy là đêm đó cô mang theo tầng tầng lớp lớp tâm sự, mất ngủ.

Ngày hôm sau cô gấp liên tục đi đến nơi tập trung. Tâm tình càng nặng nề, bởi vì người thân phận đặc thù giống như cô đây (bạn nữ duy nhất của khoa khảo cổ). Mặc kệ đi đến chỗ nào cũng sẽ bị lạc lõng.

May mắn sau khi ổn định đội ngũ, cô đã phát hiện ra một người bạn có thân phận đặc thù giống như cô. Đó là cô bạn cùng phòng Đinh Văn Văn. Hai người đều được tập trung ở sảnh phụ khu huấn luyện của học viện quân đội. Hoàn cảnh này thật sự không phù hợp để sinh tồn đối với nữ sinh duy nhất của khoa hoà thượng cho lắm. Sau đó hai người giúp đỡ lẫn nhau nhanh chóng thành lập một cuộc cách mạng hữu nghị. Một tuần sau, phân đội hữu nghị nho nhỏ bắt đầu dần dần lớn mạnh, từ hai người mở rộng thành bốn người.

Trong đó, thay đổi lớn nhất chính là ngày càng nhiều thành phần bất quải hơn. Ví dụ như, vào buổi chiều ngày thứ hai của tuần thứ hai sau khi chính thức bắt đầu kì quân sự. Các cô như thường lệ chiếm gốc cây nhãn làm cứ điểm, sau đó bắt đầu từ thành viên mới Tiểu Khả tiến hành bất quải.

"Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa! Bạn nữ da trắng nhất ấy, hoa khôi của khoa máy tính. Nghe nói mấy ngày nay đã bị vài bạn nam xin số điện thoại. Ngay cả huấn luyện viên cũng lấy việc công làm việc tư, tặng bạn ấy rất nhiều đồ ăn."

Hoa khôi của khoa máy tính? Hoa tháng năm?

Vừa nghe có thể ngắm bạn gái xinh đẹp, Hồ Lai Lai vội vàng nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Khả. Lại phát hiện nhân vật được nhắc tới có chút quen mắt.

Chỉ là còn chưa kịp xác nhận thì lại nghe thấy một thành viên mới khác - Thái Thái nói: "Đúng rồi, Lại Lại, Văn Văn, hai người học khoa gì vậy?"

"Tớ học lịch sử, Lại Lại học khảo cổ."

"Khảo cổ?"

Hoa khôi gì đó ném ra sau đầu, hai người không hẹn mà cùng lộ ra biểu cảm hứng thú: "Vậy chắc cậu biết rất nhiều chuyện trộm mộ nhỉ?"

Hồ Lai Lai bị hai chữ "trộm mộ" kích thích, thu hồi tầm mắt, buông tay nói: "Gà mờ thôi."

Phản ứng của cô đối với chuyện này tựa như một phản xạ có điều kiện. Cô đã sớm tập mãi thành thói quen. Nhưng có một điều chưa bao giờ thay đổi. Đó là mỗi lần cô đều sẽ không

sợ phiền hà giải thích điểm khác nhau giữa hai vấn đề. Chỉ vì cô muốn góp chút sức lực nhỏ bé của mình làm thay đổi quan niệm sai lầm phổ biến này trong lòng mọi người mà thôi.

Hôm nay cũng như thế.

Vì muốn làm cho các cô gái cảm nhận được mị lực của ngành này một cách chân thật, Hồ Lai Lai móc điện thoại từ trong túi ra muốn cho các cô xem ảnh chụp. Ai ngờ vừa mới lộ ra một góc các cô gái liền sợ tới mức đứng phắt dậy đem cô vây quanh.

"Làm thế nào mà cậu có thứ này?"

Thái Thái vừa hỏi, vừa đem điện thoại một lần nữa nhét trở lại túi cô, sợ bị phát hiện.

Kỳ thật đại đa số người ở đây đều đã từng trộm giấu điện thoại. Thế nhưng cuối cùng toàn quân cũng bị diệt sạch. Bởi vì mức độ nghiêm khắc của nơi này có thể so với mức độ nghiêm khắc khi thi đại học. Không những lục soát lần lượt từng người một, mà vali, túi xách, hành lý cũng không buông tha. Tổng số điện thoại bị tịch thu cũng đủ để mở một cửa hàng điện thoại rồi.

Chỉ là thế nào mà lúc này các cô lại nhìn thấy một con cá lọt lưới?

Chuyện này đối với thành viên mới mà nói thì coi như một chuyện lớn. Nhưng với những thành viên già còn lại thì đã không còn gì đáng kinh ngạc, thông dong giải thích: "Đợt kiểm tra trước Lại Lại đem điện thoại ném vào bụi cỏ. Kiểm tra xong lại nhặt về."

Còn có thể làm như vậy?

Thấy vẻ mặt sùng bái của các cô, Hồ Lai Lai bành trướng. Hai tay cô ôm vai, háng giọng một cái, bắt đầu dạy hư học sinh. Ra về lão làng nói: "Aiz, các cậu nhìn lại mình xem. Điều đã học đại học à rồi mà còn thật thà như vậy. Cứ thế thì sau này ra xã hội nhất định sẽ bị ăn thiệt thòi đó."

"Không thật thà giống như em vậy, còn chưa ra xã hội đã bị ăn thiệt thòi."

"....."

Hồ Lai Lai biểu cảm đông cứng, giải vờ ngắm phong cảnh xung quanh coi như không nghe thấy. Người vừa đến hẳn không có chuyện gì tốt. Nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng, cứng cổ, quay đầu qua.

Sau đó, bóng xoàng, hy vọng tan tành.

Cũng may cô luôn gặp nguy không loạn, trịnh trọng gật gật đầu, tán thành nói: "Đúng, đội trưởng Trình nói đúng. Chúng ta nhất định phải nhìn lên trời cao, làm đến nơi đến chốn, tuyệt đối không thể làm loại chuyện đầu cơ trục lợi!"

"Được rồi, nộp đồ ra đây đi."

"Đồ gì ạ?"

Trình Ái không trả lời, chuyển tầm mắt xuống dưới, nhìn nhìn túi quần cô. Thứ gì vừa xem là hiểu ngay.

"....."

Chiều già ngây già dại vạn năng không dùng được, Hồ Lai Lai lập tức điều chỉnh chiến lược. Trong ánh mắt cô lập lòe tia sáng biết sai liền sửa. Cô chấp tay trước ngực, đau khổ cầu xin: "Đội trưởng Trình, không không không, thần tiên tỷ tỷ. Em sai rồi, cho em một cơ hội nữa đi. Xin chị đó."

"Gọi mẹ cũng vô dụng." Trình Ái xoè tay, giọng điệu kiên quyết không cho thương lượng đường sống: "Nhanh chóng giao ra đây."

Có một câu danh ngôn như thế nào nhỉ? Trang bức* sẽ bị sét đánh? Chỉ sợ hiện tại so với bị sét đánh còn khó chịu hơn. Tựa như có người muốn cướp con cô vậy. Hồ Lai Lai liên tục lùi về phía sau, lại bị kéo lại.

"Muốn bị phạt nhảy cóc hả?"

"Nhảy thì cô sẽ không tịch thu nữa ạ?" Hồ Lai Lai mơ hồ nhìn thấy hy vọng đang vẫy tay với mình. Kết quả giây tiếp theo đã bị chém đứt.

"Tĩnh tĩnh đi, xé chiều rồi còn nằm mơ."

"....."

Vốn dĩ cô còn tưởng sẽ được cứu vớt nhưng Trình Ái không cho cô cơ hội. Lúc này còn trực tiếp chặt đứt đường lui của cô. Giành nói: "Hay là em muốn cô gọi giáo viên phụ đạo của các em đến xử lý chuyện này?"

".....!!!"

Hồ lai Lai mặt mặt trước ai cũng được trừ Tần Thơ! Đây là điểm mấu chốt cuối cùng của cô. Vì thế cô không còn hấp hối giây giũa nữa. Quyết đoán giao điện thoại ra, vẻ mặt bi thống trở lại đội ngũ.

Thấy thế, Trình Ái lắc đầu cười. Lấy điện thoại của mình chụp lại bộ dáng như mất đi cả thế giới của Hồ Lai Lai. Gửi lên tin nhắn WeChat:

- - Bé con nhà cậu sao vẫn lóc chóc như vậy?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không đủ, góp thêm một ít kịch trường.

Ngày hôm nay là lần thứ 102 Hồ Lai Lai êm đẹp tuồn vào nhà Diệp Mạnh Trầm. Canh lúc anh vừa tắm xong, chặn cửa phòng tắm. Đùa nghịch lưu manh nói: "Người ngay thẳng không nói lời mờ ám. Vị tiền sinh này, em muốn phát sinh chút quan hệ lâu dài với anh. Có thể cho em một cơ hội hay không?"

Diệp Mạnh Trầm cười gằn một tiếng, lẩn người nói: "Một là đủ?"

".....!!!"

* Trang bức(装逼)/Trang B(装B):

1(thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương)

2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hồ Lai Lai thiếu điện thoại như cá thiếu nước. Cả buổi trưa đều thất thần, thậm chí lúc tập bước đều cũng bị cùng tay cùng chân loạn cả lên.

Lúc ăn tối, các bạn nhỏ thấy cô không đánh nổi tinh thần bèn gấp cho cô miếng thịt tích cực an ủi.

“Lại Lại, sẽ không có việc gì đâu. Đội trưởng Trình tốt như vậy, chắc chắn sẽ không đi nói với giáo viên của cậu.”

“Đúng vậy, cậu yên tâm đi. Đến lúc kì quân sự kết thúc, đội trưởng Trình sẽ trả điện thoại cho cậu mà. Đừng quá lo lắng.”

Vừa nghe câu này Hồ Lai Lai càng buồn hơn, ịu xiu nói: “Chính là chờ đến lúc cô Trình trả điện thoại cho tớ thì rừng rậm đã sớm bị con kiến tha sạch.”

Cái gì? Kiến, tha, rừng, rậm?

“Tiểu Khả, lúc chiều cậu nói cái bạn hoa khôi khoa máy tính làm sao? Lúc đó tớ chưa nghe rõ, cậu nói lại chút được không?”

Thái Thái cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã bị vũ nhục nghiêm trọng. Đem miếng thịt vừa rồi gấp trở về. Sau đó xoay người, không thèm nói chuyện với cô nữa. Chỉ có Đinh Văn Văn vẫn còn giữ vững sự an ủi của mình online.

“Lại Lại, cậu lo lắng không thể liên lạc với bạn trai đúng không?”

Hồi còn ở trường học, cô đã từng không cẩn thận nghe Hồ Lai Lai gọi điện thoại vài lần. Câu hỏi này thật ra là lời đoán mò, nếu không phải cũng không có gì lạ.

Hồ Lai Lai tâm hồn còn đang treo ngược cành cây, vẻ mặt mờ mờ: “Bạn trai tớ? À?”

“.....”

Sợ là bị ngốc thật rồi.

Đinh Văn Văn cho rằng Hồ Lai Lai đang thương tâm đến mức quên cả bạn trai mình là ai. Đây thật không biết nên nói gì mới tốt, cô đành lặng lẽ tập trung ăn nốt phần cơm của mình.

Đột nhiên xung quanh bỗng vang lên một trận tiếng hoan hô. Trong đó giọng nam chiếm đến chín phần. Tựa như muốn đem nóc nhà hát tung. Các bạn nữ bên này đại bộ phận còn đang trong trạng thái ngơ ngác. Vừa nghe thấy có người nói “Mưa rồi” mới phản ứng lại.

Không biết đây có phải cái may mắn mà các đàn anh đàn chị hằng mong ước hay không. Từ khi họ bắt đầu học quân sự cho đến nay, đừng nói là mưa to, ngay cả mưa bụi cũng chưa từng gặp dù chỉ một lần. Thật là đúng với câu nguyên rủa trong truyền thuyết: “Nếu bạn học quân sự, đó chính là trời nắng”.

Thật vất vả và bây giờ mới có một trận mưa to, mọi người vui mừng cũng không gì đáng trách. Có điều vui mừng quá sớm, không biết rằng trời mưa chỉ mang đến một thay đổi duy nhất. Đó là địa điểm từ ngoài sân đổ thành trong nhà.

Cuối cùng, buổi luyện tập vẫn cứng rắn diễn ra đến tận 9 giờ tối. Kéo theo đó là một trận chiến không có khói thuốc khác —— cuộc chiến tranh đoạt nhà tắm.

Thật may mắn đó là phân đội nhỏ của Hồ Lai Lai đã trở thành nhóm đầu tiên được đi vào. Khi đi ra, Hồ Lai Lai thoả mãn vuốt lưng, cảm xúc hưng phấn trong cơ thể cô đã bị hơi nước dọa chạy.

Không thể không nói, tắm nước nóng đúng là phương pháp tiêu trừ phiền não tốt nhất. Cô rút cuộc đã khôi phục như bình thường. Dọc theo đường đi đều cùng Đinh Văn Văn thảo luận về vấn đề lịch sử. Đang nói chuyện say sưa, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hô kinh ngạc của Tiểu Khả.

“Mau nhìn mau nhìn, hoa khôi khoa máy tính kia. Lại có người thổ lộ với cô ấy..... Ô, có cảm giác bạn nam này lớn lên rất đẹp trai nha.”

Sau cơn mưa, những vũng nước đọng xuất hiện lác đác trên sân thể dục. Cột đèn chiếu sáng chói lọi, hơi xua tan đi sương mù tràn ngập. Chỉ là vẫn không thể nào chiếu rõ gương mặt của cô gái hoa khôi khoa máy tính, nhưng lại chiếu đến rất rõ ràng nam sinh đối diện.

Thế mà lại là Tiền Tài!

Hồ Lai Lai giật nảy mình, không rành quan tâm cậu ta đang làm gì. Cô chỉ biết gặp được cậu ta chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt. Nhanh chóng bao che cái đầu, kéo người bên cạnh nhanh chóng rời đi.

Không ngờ hành tung của mình đã sớm bị bại lộ.

Nhân vật nam trong chủ đề bàn tán hướng cô đi tới, chặn đường cô.

Hà?

Bốn mắt nhìn nhau một lát, Tiền Tài đột nhiên duỗi tay xoa đầu cô. Lược bỏ chào hỏi không cần thiết, trực tiếp nói: “Sao chưa sấy khô tóc đã ra ngoài?”

“..... Về phòng lại sấy.”

Hồ Lai Lai ngửa đầu về phía sau, ý đồ muốn né tránh bàn tay tác quái của cậu ta. Trên người bỗng cảm thấy ấm áp. Không ngờ cậu ta lại đem áo khoác của mình khoác lên vai cô.

Trường quân sự được đặt ở ngay sườn núi, bốn phía có các dãy núi vờn quanh. Vào buổi tối nhiệt độ thường hạ thấp. Hơn nữa vừa rồi còn có một trận mưa to. Ngon gió nhẹ thổi qua người đã từ thoải mái biến thành có chút lạnh lẽo.

Cái tên Báo Gấm này đã học được chiêu này từ khi nào?

Hồ Lai Lai nhỏ giọng nói thầm một câu. Lòng cô thì nhận phần ý tốt này, nhưng vẫn đem trả lại áo cho cậu ta. Không ngờ cô vừa hành động thì một âm thanh vừa quen thuộc lại xa lạ khác rơi vào lỗ tai: “Lại Lại”

Cô còn chưa kịp xem là ai, cánh tay đã bị hai người bên cạnh kéo. Trong đó Thái Thái lực mạnh nhất, oán hận nói: “Lại Lại, thế mà cậu lại quen hoa khôi khoa máy tính. Tại sao không nói cho bọn tớ biết!”

Cô quen bông hoa tháng năm? Làm sao cô có thể không quen?

Hồ Lai Lai thấy rất tò mò không biết từ đâu ra mà các cô ấy có được kết luận này. Thẳng đến khi cô rút cuộc có may mắn nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhân vật chính. Lúc này cô mới suy nghĩ cẩn thận lại vì sao lúc chiều nhìn thấy cô ấy mình lại cảm thấy quen mắt.

Hoá ra là cô thật sự quen biết đối phương.

Cô gái bông hoa tháng năm này không phải ai khác, chính là bạn học hồi cấp hai của cô, Tần Diệu.

Lúc này đối phương cũng đã đi tới. Cô ấy đội mũ quân đội, bên dưới là môi cười cong cong. Cho dù mặc quân phục cũng không thể che lấp đi vẻ ngoài xinh đẹp.

“Đã lâu không gặp, Lại Lại. Không nghĩ tới còn có thể học cùng đại học với cậu.”

Cô ấy vui vẻ chào hỏi, trong thanh âm có sự vui sướng khi gặp lại người quen sau nhiều năm. Nhưng không hề có tia ngoài ý muốn, tựa đã sớm biết chuyện này.

Hồ Lai Lai không muốn phản ứng lại, cô chỉ cười cho có lệ rồi quay sang nói với Tiền Tài: “Tớ về phòng sấy tóc.”

“Tớ đưa cậu về.”

“..... Đưa cái đầu cậu!”

Lắc người một cái đã về đến phòng, còn cần cậu đưa về sao?

Hồ Lai Lai không thèm phản ứng với cậu ta, quay đầu liền đi. Những thành viên còn lại trong phân đội nhỏ cảm thấy không khí không đúng lắm, không dám nói gì nữa. Đầu tiên cứ đuổi kịp Hồ Lai Lai đã.

Vừa về đến cửa phòng đã nháo nhào lên, mồm năm miệng mười đặt câu hỏi:

“Lại Lại, cậu thật sự quen biết hoa khôi khoa máy tính?”

“Bạn nam kia có quan hệ gì với cậu?”

“Ba người các cậu có quan hệ gì với nhau?”

“Cậu.....”

“Thôi!”

Không chịu nổi con oanh tạc tới dồn dập. Hồ Lai Lai bước chân dừng lại, làm động tác “Thu”, ngắt lời nói: “Thu hồi cái tư tưởng xấu xa của các người đi. Mối quan hệ giữa ba người bọn tớ là mối quan hệ bạn học cực kỳ bình thường trong sáng. Hoàn toàn không tồn tại loại cốt truyện tình tay ba câu huyết kia.”

“Ồ.....”

Thái Thái cùng Tiểu Khả ngoan ngoãn trở lại, ngậm miệng, kéo cô vào phòng. Kết quả vừa vào cửa, một tin dữ khác lại từ trên trời giáng xuống.

“Lại Lại, cuối cùng cậu cũng về rồi. Lúc này đội trưởng Trình tìm cậu, gọi cậu đến văn phòng một chuyến.”

“Tớ?” Cô kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa gào lên, chỉ vào cái mũi của mình, cùng người bên cạnh hai mắt nhìn nhau.

“Đề làm gì chứ? Tớ lại làm sai gì sao?”

“Lúc cậu tắm rửa có phải đã nhét xà phòng rồi hay không?”

“.....”

Có lẽ do bị tố chất thần kinh của Thái Thái ảnh hưởng, trên đường Hồ Lai Lai đến văn phòng cô đã thật sự bắt đầu tưởng tượng lại xem vừa rồi mình có nhét xà phòng hay không. Thẳng đến khi bước lên cầu thang của toàn nhà bên cạnh mới tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, ném rớt ý tưởng đáng sợ này đi.

Quân địch đã ở phía trước, cô cần phải đánh lên mười hai phần tinh thần!

Xây dựng tốt tâm lý, Hồ Lai Lai nặng nề nện bước đi đến cửa văn phòng gõ gõ. Tiếng nói chuyện bên trong bị gián đoạn. Sau khi nghe thấy người bên trong nói “Vào đi” cô mới đẩy

cửa ra, tay chân nhẹ nhàng đi vào. Lại nhẹ nhàng đóng kỹ cửa, xoay người. Sau đó ngơ ngác tại chỗ.

Hình như Trình Ái không chú ý tới sự khác thường của cô, tùy ý nói: “Đến rồi à. Mau qua đây đi.”

So sánh với sự bình tĩnh của cô ấy, Hồ Lai Lai có thể gọi là mắt hồn mắt vía. Đôi mắt cô mở to không chớp, nhìn thẳng phía trước. Vừa bước vào văn phòng là cô thể thấy ngay quang cảnh phía ngoài ô cửa sổ đối diện. Ở đằng xa xa là những dãy núi xanh thăm thẳp trùng, trên đỉnh núi tầng tầng lớp lớp mây trắng vờn quanh. Mà ở bên cửa sổ nơi ánh sáng hắt vào có một người đàn ông đang đứng. Nhìn qua tựa như có một chùm ánh sáng duy nhất đang chiếu rọi cho riêng anh.

Người đó đang cúi đầu đứng dựa vào cửa sổ, nhằm chần khảy chiếc lá trong chậu hoa bên cạnh. Sau khi cảm thấy ở cửa có động tĩnh mới ngẩng đầu lên.

Chưa nhìn còn tốt, vừa nhìn một cái, hô hấp của Hồ Lai Lai nháy mắt đã bị cướp đi. Cô chỉ còn có thể bước từng bước đi vào như một phản xạ có điều kiện.

Phản xạ có điều kiện dành riêng cho Diệp Mạnh Trầm.

Có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ mình có thể gặp anh ở đây. Muốn nhanh chóng đi qua nhưng lại không dám đi quá nhanh, cuối cùng biến thành lê mà lê mê.

Diệp Mạnh Trầm cũng không nóng nảy, ánh mắt di chuyển lên người chuẩn bị đi ra ngoài. Không thèm che dấu trào phúng, nói: “Chỗ các cậu chuyên huấn luyện khả năng chịu đói à?”

Có ý gì?

Hồ Lai Lai không rõ nguyên nhân, sợ hãi dừng bước chân. Mái tóc cô thỉnh linh bị gió thổi bay rồi lại mềm mại rơi trên đầu vai. Dưới ánh đèn lạnh lẽo trông cô càng có vẻ gầy yếu, gầy đến mức tựa như có thể nhét vào trong túi mang đi.

Trình Ái liếc mắt nhìn cô gái nhỏ, nghe hiểu ý của anh. Cô không chút khách khí đối lại: “Đại ca, cậu cho rằng khu huấn luyện quân sự chúng tớ là trại nuôi heo sao? Tiến vào một cái liền được nuôi đến trắng trời mập mạp?”

Heo? Bọn cô vào đây cũng không muốn bị biến thành heo đâu!

Hồ Lai Lai cảm thấy mình cần phải bước lên giải thích mới rút cuộc từ khiếp sợ trở về, lên tiếng tiếng quấy rầy: “Thật xin lỗi nhưng mà…….”

“Đừng hiểu lầm, cô là bạn cấp ba của cậu ta.”

Hiểu lầm?

Mấy từ này đã đánh thức đoạn ký ức thê thảm trong trong trí nhớ Hồ Lai Lai. Cô vội vàng “A” hai tiếng, bản năng sinh tồn trời dấy mạnh mẽ phủ nhận: “Không hiểu lầm không hiểu lầm. Nhìn đội trưởng Trình chính trực như vậy, em sao có thể hiểu lầm đây.”

Nhưng nếu hai người bọn họ là bạn cấp ba, sau đó bốn bề lên năm một chút vậy thì chẳng phải Trình Ái chính là người bên nhà chồng sao?

Nhận thấy quan hệ thay đổi làm cô thật là vui vẻ, cho rằng có thể đi cửa sau. Vội vàng thương lượng nói: “Đội trưởng Trình, vậy bây giờ cô xem xem có thể cho em đoàn tụ với điện thoại của em được không?”

“Ngoan, chờ trở về phòng rồi lại mơ.”

“…….”

Ngày nay trong quân đội dạy bảo người cũng cần rào trước đón sau như vậy sao?

Tính toán thất bại, Hồ Lai Lai lại lần nữa ừ ừ cụp đuôi. Trình Ái làm như không thấy, mười phần đã đoán trước mà cảnh cáo nói: “Diệp Mạnh Trầm, nếu cậu mà đem điện thoại của cậu cho con bé thì đừng trách tớ không khách khí.”

Trước khi đi Trình Ái vẫn vòng lại nhắc nhở lần nữa: “Còn nữa, đừng có mà ở trong văn phòng của tớ làm ra ít chuyện táng tận lương tâm đấy.”

Chuyện táng tận lương tâm? Nghe không hiểu nghe không hiểu.

Hồ Lai Lai dùng ngón tay gãi cằm, đầu lắc lư xem xét khắp nơi. Hồng che dấu chút suy nghĩ không sạch sẽ đang không ngừng sinh sôi trong lòng.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, trong văn phòng chỉ còn lại hai người. Bất kỳ động tĩnh nào cũng sẽ bị phóng đại lên vài lần.

Bóng đèn sợi đốt trên đỉnh đầu rất nhỏ chớp động vì điện áp không ổn định. Đám thiếu thân bay tới bay lui giống như một con lốc xoáy nhỏ giữa không trung. Chúng thường đụng phải bóng đèn phát ra tiếng vang thanh thúy, bán đứng sự yên tĩnh trong không khí.

Vùng núi vào ban đêm không có một chút xiu ồn ào náo động của mùa hè nào.

Không hiểu sao chân tay cô bắt đầu cứng đờ, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Khó được một lần không ngay lập tức bỏ nhào tới, mà quy quy củ củ đứng tại chỗ.

A…… Sao lại cảm giác có chút lúng túng đây.

Trừ mười một tuổi năm ấy bị sự việc ghép mô hình của anh làm chấn động. Đã nhiều năm như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên Hồ Lai Lai cảm thấy cả người không được tự nhiên khi đối mặt với anh. Nghiễm nhiên đều là do cái đồ hồ to Lý Hàn Thu mà ra!

Từ sau đêm bị “dạy dỗ” trở đi cả người cô đều như tiến vào trạng thái hỗn loạn. Gặp lại nhau rồi lại không biết phải làm gì, phương pháp cũ thì không dám lấy ra dùng. Thế là cô vậy vầy ồng tay áo bị thừa ra một đoạn lớn để che đậy bớt cảm giác mất tự nhiên.

Sau đó sự chú ý của Diệp Mạnh Trầm bị kéo đến chiếc áo khoác rõ ràng không phải kích cỡ của cô, nhủ mảy: “Nhặt áo khoác ở đâu?”

Áo khoác?

Nghe vậy, Hồ Lai Lai dừng động tác vung vẩy ống tay áo. Cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra lúc này đi quá vội vã nên đã quên trả áo khoác cho Tiền Tài.

Cô thuận miệng trả lời: “Không phải nhặt đâu, là Tiền…….”

Mắt thấy mình sắp phọt ra từ cầm cô mới kịp thời phản ứng lại. Hồ Lai Lai nhìn xuống cảm xúc muốn tự và miệng mình, nhanh chóng tìm biện pháp nói dối: “Chuyện là chiều tối hôm nay có một trận mưa rất lớn. Đội trưởng đội cách vách sợ bọn em cảm lạnh nên mới cho bọn em mượn vài món quần áo để mặc ấy mà.”

Sương mù từ nơi xa xô nào đó bị gió thổi vào đẩy mắt Diệp Mạnh Trầm, quán quanh cảm xúc bên trong.

Nghe vậy anh không nói nữa, thu hồi ánh mắt đang dừng ở cổ áo, di chuyển lên trên mặt cô.

Đại khái cô gái nhỏ vẫn chưa biết rằng ở phía sau cổ áo mọi mà cô không nhìn tới có một cái thẻ tên nhỏ, bên trên viết rõ ràng hai chữ “Tiền Tà”.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đáng tiếc Hồ Lai Lai còn đang một lòng nghĩ cách tự cứu nguy cho bản thân, không phát hiện ra cái gì không thích hợp. Cũng không còn cảm thấy lúng túng nữa, lập tức làm theo cách cũ.

Hồ Lai Lai tìm cách rời xa cái đề tài tùy thời sẽ lỡ miệng này, nửa đùa nửa thật hỏi: "Nhưng mà sao anh lại đến đây thế? Sẽ không phải là lại ăn no rừng mờ chứ?"

Ừ, khả năng là anh thật sự ăn no rừng mờ mới có thể sau khi nhận được tin nhắn WeChat của Trình Ái liền lập tức vứt bỏ cuộc họp còn đang dang dở. Từ trung tâm thành phố chạy tới cái nơi hoang sơn cùng cốc này, nghe cô vì thẳng khác nói ra một lời nói dối sứt sọ.

Diệp Mạnh Trầm không trả lời, mặt mày chợt tắt, đè cảm xúc không rõ trong lòng xuống. Anh đi tới, cầm cánh tay cô kéo ống tay áo lên, quả nhiên rất giống với ảnh chụp.

Trên cánh tay Hồ Lai Lai rải rác đầy những vết thương lớn bé khác nhau. Cùng với làn da trắng trẻo non mịn tạo thành hình ảnh đối lập rõ ràng, nhìn qua có chút đáng sợ.

Anh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương đã kết vảy, nhìn qua giống như đã được bôi thuốc. Vì thế đáy mắt anh cũng rút đi chút ý lạnh. Anh thấp giọng: "Sao lại thế này."

Cái gì?

Cảm giác tê dại từ cánh tay lan xuống toàn thân, có chút ngứa. Hồ Lai Lai theo bản năng co rúm lại một chút, kéo linh hồn nhỏ bé từ bàn tay ấm áp của anh trở về. Lúc này cô mới rõ ràng.

"Cái này ấy ạ. Là lúc tập mai phục trên mặt đất em không cẩn thận bị cọ vào đá. Không có việc gì đâu."

Cô trước nay vẫn không để mấy vết thương nhỏ này vào mắt. Nhưng vừa nói xong, trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh bị anh mang tới công ty lần trước. Một suy đoán lớn mật lạng lẽ nảy mầm.

Chẳng lẽ lần này anh cũng vì lo lắng cô bị thương nên mới chạy đến tận đây?

Sau khi ý nghĩ này bén rễ nảy mầm dưới đáy lòng, Hồ Lai Lai bắt đầu không khống chế được suy nghĩ miên man. Lại không nghĩ ra lý do nào khác, dứt khoát trực tiếp hỏi anh.

"Chẳng lẽ hôm nay anh tới chính là để xem vết thương của em?"

"Bằng không thì sao, lên núi ngắm sao?"

Thật ra tin nhắn WeChat của Trình Ái không hề đề cập tới chuyện này, ảnh chụp cũng chỉ có một bóng lưng mà thôi. Thế nhưng có tình lúc anh xem ảnh, liếc mắt một cái đã thấy cánh tay bị thương của cô.

Tuy rằng Hồ Lai Lai không biết điều này, nhưng cảm xúc trong lòng cô cũng đã đủ phức tạp. Trong đó cảm giác "cảm động" là rõ ràng nhất. Hồ Lai Lai chậm rãi cúi đầu, đôi mắt bỗng nhiên ầng ậc nước, một bộ dáng sẽ khóc bất kỳ lúc nào.

Thấy thế, Diệp Mạnh Trầm híp đôi mắt đen. Cảm xúc bức bối thật vất vả mới đè xuống lại có xu thế muốn bùng lên.

Tuy anh trị được những lúc Hồ Lai Lai muốn chơi xấu, nhưng cô cứ như thế này thì anh lại hoàn toàn không có biện pháp nào. Chỉ có thể lục điều thuốc cần trong miệng, thuận tay nhéo nhéo mặt cô: "Nhìn bộ dáng em bây giờ xem có giống không có việc gì không?"

Hồ Lai Lai hít hít mũi, đầu ngón chân lung tung điểm trên nền đất xi-măng. Vốn dĩ cảm xúc của cô cũng không quá rõ ràng, lại bị anh nhéo như vậy, nháy mắt toàn bộ xông ra.

Chó không bỏ được thói quen ăn phân, cô sợ là cô cũng không bỏ được thói quen cứ vui vì kích động hay khổ sở cũng đều muốn ôm Diệp Mạnh Trầm.

Cô đem đôi tay sắp mất khống chế của mình giấu sau lưng, thiếu chút nữa đã tự kim nén đến nghẹn. Cô muốn đòi đi lực chú ý của bản thân vì thế bắt đầu lộn xộn kể khổ với anh.

"Ừm..... Thật ra cũng không phải hoàn toàn không có việc gì, anh không biết mỗi ngày ở đây có bao nhiêu là khó khăn đâu. Tập luyện từ sáng sớm đến tối muộn, thức ăn giống như đồ cứu té còn mỗi lần tắm rửa giống như đi đánh giặt vậy."

Trong đó khó khăn nhất đương nhiên vẫn là chuyện nhớ anh.

Những lời này Hồ Lai Lai giấu ở trong lòng không có nói ra. Rốt cuộc cô vẫn phải làm một người thành thực, không thể cứ động tí liền đem tình cảm của mình treo bên miệng.

Ái biết nói xong cô chẳng những không được an ủi mà còn kéo thẳng ra ngoài.

Không biết có phải do mấy ngày qua ăn xui xẻo nhiều đã thành quen hay không, mà phản ứng đầu tiên của cô lại là cho rằng Diệp Mạnh Trầm muốn đi cáo trạng với Trình Ái. Nỗi niềm bi xuân thương thu chỉ một thoáng liền chạy trốn không dấu vết. Cô vội vàng bắm chặt góc bàn liêu chết không buông tay, một giây liền sửa miệng.

"Em...em chỉ cầu nhàu với anh một chút thôi. Cũng không phải thật sự thấy chỗ này không tốt, anh đừng đi cáo trạng em mà!"

"Ai muốn cáo trạng em."

"Không cáo trạng? Vậy anh mang em đi đâu?"

"Về nhà."

"..... A?"

Hồ Lai Lai càng không hiểu gì, thẳng đến khi lại nghe thấy anh nói: "Em còn muốn tiếp tục ở đây chịu ngược đãi?"

"Ngược đãi?"

Cô vừa nghe từ này liền cảm thấy hình như sự việc phát triển không được bình thường cho lắm. Cô nhanh chóng lắc đầu xua tay, làm sáng tỏ: "Không nghiêm trọng đến vậy đâu anh. Dù sao cũng chỉ còn có mấy ngày nữa thôi mà. Hơn nữa, hơn nữa hôm nay em đã được gặp anh rồi nha, phiền não toàn bộ bị quét hết đi rồi."

Thấy anh biểu tình nghiêm túc, tựa như thật sự để oán giận của cô ở trong lòng. Làm Hồ Lai Lai cũng không biết là do mình làm ít nói nhiều hay là do anh chuyện bé xé ra to. Cô có chút hối hận vì đã kể lể với anh. Khuyên can mãi cuối cùng anh mới từ bỏ ý định mang cô về nhà.

Lúc này, Trình Ái mới dò xét tiến vào, thúc giục nói: "Lại Lại, phải về phòng rồi, sắp tắt đèn."

"Vâng!"

Cô quay đầu phản ứng lại Trình Ái, sau đó lại xoay người nhanh chóng ôm trộm Diệp Mạnh Trầm một cái. Vỗ vỗ lưng anh, không biết vì sao mình lại biến thành người đi an ủi, ôn nhu nói: "Anh thật sự không cần lo lắng cho em đâu. Chờ một tuần nữa thôi Hồ Lai Lai tung tăng nhảy nhót sẽ trở về bên cạnh anh!"

Sau khi nói xong, cô gái nhỏ tựa như có chút ngượng ngừng vung ống tay áo chạy đi mất. Gió thổi phồng áo khoác của cô, nhìn từ đằng sau trông cứ như một cánh diều sắp bay vút lên.

Đêm đó Hồ Lai Lai ngủ rất ngon. Ngày hôm sau dậy thật sớm, lúc cô đang đi giày thì nghe thấy tiếng Thái Thái từ giường trên truyền xuống. Bởi vì tối hôm qua lúc Hồ Lai Lai trở về thì đã tắt đèn rồi. Vì không muốn quấy rầy người khác nghỉ ngơi Thái Thái đã ghen cả đêm. Cho nên mở mắt ra chuyện thứ nhất chính là hỏi Hồ Lai Lai.

"Lại Lại, tối qua cậu có bị ăn mắng không?"

"Không nha."

Vui vẻ như vậy?

So với ngày hôm qua thì lúc này quả thật tâm tình của Hồ Lai Lai tốt hơn nhiều. Thái Thái cũng cảm thấy trông cô không giống như đã bị mắng. Càng thêm hiếu kỳ:

"Thế đội trưởng Trình tìm cậu làm gì?"

"Mời tớ ăn đường."

"Ăn đường? Đường gì?"

"À....." Hồ Lai Lai vừa cột dây giày vừa sắp xếp lại từ ngữ. Sau đó cô đứng lên, cười tùm tùm nói, "Bí mật."

"..... Thiếu đòn!"

Thái Thái vươn tay tới chính là một cái tát, cũng may Hồ Lai Lai đã sớm có sự chuẩn bị. Trước tiên cô chạy ra cửa rồi lại gào lên với người vẫn đang gấp chăn: "Văn Văn, nhớ cầm cái áo khoác trên giường giúp tớ, tớ đi nhà ăn chiếm chỗ trước!"

Chờ đến khi những thành viên còn lại của phân đội nhỏ vào nhà ăn, Hồ Lai Lai đã giúp các cô lấy com xong.

Định vẫn vẫn ngồi xuống, đem áo khoác cô muốn đưa qua, thuận tiện nhắc nhở nói: "Đừng rồi, Lại Lại. Tớ thấy trên cổ áo có một cái thê tên, sợ sẽ cọ vào người cho nên đã gỡ xuống rồi. Để ở trong túi áo bên trái đây."

Thê tên?

Hồ Lai Lai cả kinh, nhanh chóng sờ sờ túi áo lấy thê tên ra nhìn. Liền thấy bên trên viết hai chữ "Tiền Tài" thật to. Trên mặt cô nháy mắt cũng hiện lên hai chữ "Xong đời" thật to, nghĩ thầm có thể mình đã được ăn viên đạn bạc đường rồi.

Cô nhanh chóng hồi tưởng lại xem tối hôm qua có xuất hiện tình huống dị thường nào không. Đồng thời lại cảm thấy Diệp Mạnh Trầm nhất định chưa phát hiện ra. Nếu không anh hẳn đã sớm nổi giận chứ sao có thể gió êm biển lặng như tối qua.

Ừm, chắc chắn là như vậy!

Hồ Lai Lai nắm chặt nắm tay, tựa như chỉ cần làm vậy thì suy đoán "Diệp Mạnh Trầm không thấy thê tên" có thể càng thuyết phục hơn một chút.

Cuối cùng cô gắng co trợn tự an ủi không hề tự tin này cả một buổi sáng. Thẳng đến khi gặp Trình Ái mới đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng khác. Hồ Lai Lai liền lặng lẽ đi qua: "Đội trưởng Trình, em có thể hỏi cô một chuyện rất nhỏ không?"

"Muốn hỏi tôi sao lại biết em?"

"..... Sao cô biết?" Hồ Lai Lai cảm thấy người bên cạnh Diệp Mạnh Trầm hình như đều có thuật đọc tâm. Cô bị nhìn thấu nên có chút ngượng ngùng.

"Em chỉ hơi tò mò. Vì sao cô biết em mà em lại không biết cô? Theo lý thuyết, nếu như chúng ta đã gặp nhau thì em phải có ấn tượng với cô chứ."

"Thế nếu không phải do gặp nhau mà là do Diệp Mạnh Trầm cho tôi xem ảnh của em, cố ý muốn tôi chiếu cố em thì sao?."

Diệp Mạnh Trầm sao có thể làm ra loại việc này.

Hồ Lai Lai sợ Trình Ái là đang như cô, thái độ cô trở nên thận phần chú ý cẩn thận. Thậm chí không trả lời trực tiếp mà lựa chọn phương pháp an toàn nhất: vuốt mõng ngựa.

"Em cảm thấy đội trưởng Trình không giống kiểu người sẽ mở cửa sau."

Vừa nghe câu này, Trình Ái bỗng nhớ lại một chút chuyện cũ. Cô cười thờ dãi, không vòng vèo cùng Hồ Lai Lai nữa, trả lời: "Đương nhiên em không biết tôi, ai bảo trong mắt em chỉ có mỗi nhìn Diệp Mạnh Trầm."

Lần đầu tiên Trình Ái thấy Hồ Lai Lai là bảy năm trước, trong một buổi party chia tay Diệp Mạnh Trầm do đám hồ bằng cầu hữu của anh tổ chức.

Lúc đó quán bar Kinh Thành còn chưa đổi chủ, cũng chưa nổi tiếng như bây giờ. Nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến độ hot lúc bấy giờ của nó. Khi có gì đáng chúc mừng hoặc gặp chuyện gì đó vui vẻ thì những loại người tài đại khí thô* sẽ tới bao trọn "Bồn mùa tốt đẹp", trăng đêm thác loạn.

"Bồn mùa tốt đẹp" là ghé lô lớn nhất nơi này.

Mười giờ tối, trong quán bar ánh đèn lờ mờ, sương khói lượn lờ, nơi nơi đều tràn ngập vị cồn nồng đậm. Các thiếu nam thiếu nữ vừa thành niên hoặc là sắp thành niên trong tiếng nhạc mờ tối đa tùy ý vận vẹo cơ thể trẻ trung.

Chính là ở giữa nơi tạp nham thối nát như vậy lại đột nhiên xuất hiện một cô gái nhỏ với khuôn mặt vô cùng non nớt. Nhìn còn tưởng là bé gái nhà ai đi lạc vào đây.

Nhưng cô chỉ đứng ở cửa nhìn đông nhìn tây một hồi rồi lập tức xông thẳng tới chỗ ghé lô bên kia. Cuối cùng dừng lại bên cạnh nhân vật chính của đêm nay. Cô giật phắt điều thuốc giữa ngón tay anh, ném xuống đất, "bịch bịch bịch" dùng sức dẫm nát. Sau đó cô nghiêm túc giáo huấn: "Hút thuốc sẽ khiến anh trở nên đàn độn."

"Vậy sao không thấy em thông minh ở chỗ nào nhỉ?"

Nói chuyện chính là Trần Khoa.

Bởi vì trước đó hần đã gặp qua Hồ Lai Lai vài lần cho nên trêu chọc cô vô cùng thuận miệng.

Trái lại từ lúc Diệp Mạnh Trầm nhìn thấy cô lòng mảy anh cứ luôn nhủ chặt lại. Anh giờ tay kéo cô gái nhỏ đến trước mặt.

"Ai bảo em đến?"

"Ông Diệp ạ"

Đối với màn chất vấn này, Hồ Lai Lai một chút cũng không luống cuống. Cô đã sớm chuẩn bị tốt để nói chuyện ma quỷ.

"Ông nói ngày mai anh đi rồi. Muốn để em đến cùng anh nói tạm biệt. Nếu anh không tin có thể gọi điện cho ông." Bởi vì cô đoán chắc chắn anh sẽ không gọi cuộc điện thoại này cho nên cô nói dối không hề chớp mắt.

Còn đại công thần chân chính đương nhiên chính là chị em tốt kiêm tình báo hậu thuẫn vững chắc của cô - Lý Hàn Thu.

Tuy nhiên đối với Diệp Mạnh Trầm mà nói thì lý do có là gì đi nữa cũng không quan trọng. Dù sao cô cũng sẽ không có khả năng tiếp tục ở lại nơi này. Anh gặp chiều nào phá chiều đó:

"Nói rất hay, đi thôi."

"....."

Hồ Lai Lai lập tức tránh thoát tay anh. Bất chấp tất cả tùy tiện túm đại một thứ gì đó rồi gắt gao ôm lấy. Nói gì cũng không chịu buông tay.

Cuối cùng đồ vật bị cô ôm lấy cũng lên tiếng phát biểu: "Con bé đã cực cực khổ khổ bao nhiêu để chạy tới đây gặp mày. Mày có thể lễ phép một chút hay không. Làm tròn trọng trách của chủ nhà đi a. Lại nói, đây cũng không phải cái nơi chường khí mù mịt gì. Con bé muốn ở lại chơi thì cho nó ở lại đi. Tện thể sớm bổ sung chút kiến thức về các loại dáng vẻ quái quỷ của đàn ông trên đời này cho con bé. Đối với việc yêu đương của con bé sau này chỉ có trăm lợi mà không có hại."

Trần Khoa phân tích một cách nói có sách mách có chứng. Cuối cùng còn quay sang trưng cầu ý kiến đương sự một chút: "Đúng không, cô bạn nhỏ."

"Vâng vâng vâng!"

Hồ Lai Lai không hề hiểu anh ta vừa nói gì, chỉ biết là anh ra đang cầu tình giúp mình. Vì thế cô cứ liên tục gật đầu thật mạnh, cho thấy cô cực kì cùng quan điểm với anh ta.

Nghe vậy Diệp Mạnh Trầm hừ lạnh một tiếng. Không nghĩ tới nhanh như vậy cô gái nhỏ đã chia khuỷu tay ra ngoài. Thấy cái cổ tinh tế của cô đã sắp gât đến muốn gãy, anh đỡ lấy cảm cô lắc trái lắc phải.

"Vâng cái đầu em, có phải lại ngứa da hay không?"

"....."

Hồ Lai Lai bị lắc lư đến choáng váng, đôi tay vùng vẫy giữa không trung. Trần Khoa nhìn không nổi nữa bắt đầu tìm viện binh: "Mây cũng quá không biết xấu hổ đi. Còn đe dọa cả trẻ con. Trình Ái, mau tới đây!"

Rất nhanh cứu binh đã chạy tới. Trần Khoa đánh mất ý bảo Trình Ái nhanh chóng mang cô gái nhỏ đi. Còn mình vừa lúi kéo Diệp Mạnh Trầm đi ra quầy bar vừa tiếp tục khuyến bảo.

"Được rồi, mày cứ để con bé chơi một lát đi. Có Trình Ái rồi còn sợ cái gì. Ấy, còn nữa, hôm nay mày đừng có hy vọng Hạ Đình Thuần sẽ đến. Mày cũng không phải không biết là nó không thích những nơi như thế này. Dù sao nó đã nói đêm nay nó mời, thôi thì cũng coi như là trọn tình trọn nghĩa....."

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, bả vai Hồ Lai Lai suy sụp rũ xuống.

Sau khi bị đưa tới khu vực khác yên tĩnh hơn thì cô bắt đầu ngồi hết sức nghiêm chỉnh. Rõ ràng cô không hề thích ứng với hoàn cảnh như vậy nhưng cứ cố tình làm bộ như đã nhìn quen sống to gió lớn. Cô làm ra vẻ như vậy chỉ làm cho người ta cảm thấy càng đáng yêu.

Trình Ái buồn cười, muốn thử nói chuyện với cô: "Bọn họ uống rượu ở ngay đó, em muốn tìm Diệp Mạnh Trầm lúc nào cũng được."

"Em mới không cần tìm anh ấy."

Cô giống như còn đang mang thù. Nhưng Trình Ái cũng không đi vạch trần tiểu tâm tư của cô, chỉ hỏi: "Ừ. Vậy em có muốn hát không?"

Hát?

Tuy rằng Hồ Lai Lai không thích thể hiện trước mặt mọi người nhưng cô vẫn muốn suy xét đề nghị này một chút. Bởi vì cô nhớ trước kia khi ông cô đưa cô đi chơi công viên cũng thường xuyên bảo cô ca hát nhảy múa. Sau đó các cô đi chú bác ông bà đi ngang qua ai cũng khen cô hát hay nhảy đẹp.

Cho nên đây hẳn là chuyện sẽ khiến cho người ta cảm thấy ấn tượng sâu sắc đi? Sau đó sẽ có thêm trợ giúp đối với nhiệm vụ làm Diệp Mạnh Trầm không thể quên cô nhỉ?

Cân nhắc như vậy một lát, cô gật gật đầu.

Vì thế Trình Ái đem microphone đưa cho cô, hỏi: "Hát bài gì?《 Người đường tình yêu 》 hay là 《 Gặp hay không gặp 》?"

"Có thể hát bài khác không ạ?"

"Có thể nha, em muốn hát bài gì?"

Lúc ấy bộ phim 《 Cung Khỏa Tâm Ngọc 》 đang rất hot, ca khúc chủ đề được phổ biến khắp phố lớn ngõ nhỏ. Trong nhà Trình Ái có một đứa em gái tầm tuổi Hồ Lai Lai. Con bé chính là fan trung thành của bộ phim này, đến nỗi cả ngày chỉ ngồi ôm điện thoại ca hát. Cho nên cô đã tưởng rằng Hồ Lai Lai cũng sẽ thích.

Trên thực tế, Hồ Lai Lai ngày thường không hề xem TV, cũng không theo kịp trào lưu. Tất cả những con vi khuẩn nghệ thuật trên người Hồ Lai Lai đều là do hai ông cụ gieo trồng. Sau khi nhận microphone cô mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Cuối cùng từ trong tuyển tập bài hát đơn ca của mình chọn ra một bài có độ khen ngợi cao nhất.

"《 Mặt trời đỏ nhất, Mao chủ tịch duy nhất 》."

"....."

Hiện trường yên tĩnh.

Chờ cô hát xong, toàn bộ người trên ghế lô đều cảm thấy như đang đắm chìm trong ánh sáng của đảng. Chi hận ngay bây giờ không thể lập tức chạy về nhà khêu đèn học thâu đêm.

Đối với việc này, Trần Khoa chỉ có thể cảm thấy may mắn vì vừa rồi đã giữ cô lại. Bằng không hẳn có thể thấy được hình ảnh thú vị như vậy ở đâu được nữa chứ.

Vì thế hẳn cầm chai rượu ngồi bên cạnh Diệp Mạnh Trầm tán thưởng nói: "Cô bé này chính là một viên ngọc đỏ. Đáng tiếc lại thành một cái đuôi nhỏ cả ngày chỉ biết chạy sau mông này. Không biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu tốt đẹp."

Vừa dứt lời, đôi chân đang gác trên mặt bàn liền bị ăn một cước. Sau đó một giọng nói lạnh như băng cất lên:

"Phiền đến mày?"

"..... Tao nói mày cái con người này sao lại không có tí tế bào hài hước nào vậy. Ông đây đùa một chút cũng không được?"

"Không được."

"....."

Con bà cái chân nhà ngươi!

- - - - -

*Tài đại khí thô: có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Khi kỳ quân sự kết thúc thì tháng chín tràn ngập hương hoa quế cũng chỉ còn lại nửa ngày. Ngày lễ quốc khánh diễn ra trước khi chính thức bắt đầu cuộc sống đại học để cho các sinh viên một kỳ giám xác cuối cùng.

Sau khi trở lại trường bằng xe buýt, phân đội nhỏ bắt đầu giải tán quốc hội ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy.

Ái không thể tìm mẹ thì chỉ có thể tự ôm chính mình mà khóc, kéo vali hành lý, một mình ra khỏi trường.

Mỗi khi đến kỳ nghỉ lễ công trường luôn chen chúc, nếu bên tai không phải tiếng người nói chuyện thì là tiếng rờn rọc của bánh xe vali ma sát trên mặt đất. Điều này làm Hồ Lai Lai không khỏi nhớ tới vài chuyện hồi nhỏ khi tan học.

Chi là bây giờ xã hội đã phát triển, cô không cần phải chờ Hồ Lương Tùng tới đón nữa. Sau khi ra khỏi công trường cô liền lấy điện thoại ra bấm tích tích, chuẩn bị kêu xe. Bỗng nhiên bà vai cô bị vỗ một cái từ phía sau.

Quay đầu nhìn, lại là hai gương mặt quen thuộc. Về mặt cô bất ngờ lại vui vẻ, cười chào hỏi: “Đã lâu không gặp, lại đến hóng gió ả?”

“Aiz, gió gì mà gió, gần đây công ty đang bắt đầu bước vào thời điểm mầu chột. Bọn anh còn đang bận đến sắp phát điên đây. Làm gì có thời gian hóng gió.” Tạ Thiên thờ dài, lại tát vào gáy Vương Kiều một cái: “Hôm nay bọn anh đặc biệt tới để đón thẳng nhóc này.”

Bọn anh?

Hồ Lai Lai vừa nghe đến cái chủ ngữ này liền muốn nhanh chóng xác nhận: “Ông chủ các anh cũng tới?”

“Đương nhiên tới.”

Ý tưởng đến đón Vương Kiều chỉ là cái cớ mà thôi, làm sao có thể không tới.

Kẻ "bị lợi dụng" Vương Kiều trả lời kèm chút nhân tình, cho nên vừa nói xong liền bị vả đầu. Tạ Thiên xuống tay ác độc, không nhiều lời nữa: "Em cũng chuẩn bị về nhà phải không. Đúng lúc, đi nhờ xe ông chủ anh này.”

“Không cần đâu, một phút của các anh đáng giá trên dưới mấy ngàn vạn đó. Tốt nhất đừng lãng phí thời gian vào mấy chuyện không có ý nghĩa như đưa em về nhà nọ. Tự em về được mà, không làm phiền các anh đâu.”

Sau khi nói xong, cô lập tức kéo vali chuẩn bị đào tẩu. Không ngờ cô không chỉ bị Vương Kiều ngăn cản mà còn bị Tạ Thiên cướp mất vali. Hai người họ kẻ xướng người hoạ nói: “Em khách khí với bọn anh làm gì. Đã nói là đi nhờ xe, thế nào lại thành lãng phí thời gian. Nhanh đi đi.”

“.....”

Hồ Lai Lai chợt cứng đờ người quay đầu qua hướng khác. Không phải vì bị thuyết phục mà là vì cô đã nhìn thấy chiếc Levante trắng quen thuộc đang hướng thẳng về phía này. Cuối cùng cô không còn giãy giụa nữa, ngoan ngoãn lên xe. Dù sao cô cũng không phải ở một mình cùng Diệp Mạnh Trầm, còn có Tạ Thiên và Vương Kiều. Hẳn là không cần sợ bị tề ngạt nữa.

Đang nghĩ ngợi, người ngồi ghế sau quả nhiên có hành động. Tạ Thiên duỗi tay lấy chiếc bật lửa hình con heo từ hộp chứa đồ, tạch tạch tạch chơi đùa.

“Áy, ông chủ. Bật lửa của anh tạo hình còn rất độc đáo nha.”

Người ngồi ghế phụ bên trên vừa nghe, cảm thấy hẳn là anh khen mình có thẩm mỹ, khiêm tốn nói: “Cũng bình thường thôi, không độc đáo gì mấy đâu mà.”

“..... Của em?”

Động tác chơi bật lửa của Tạ Thiên khựng lại. Không nghĩ tới ánh mắt mình lại tốt như vậy, vợ bừa lại vợ phải thứ không nên vợ.

Nhưng Hồ Lai Lai không phát hiện có gì lạ, cô còn xoay người, vui vẻ nói: “Đúng vậy, nếu anh cũng thích thì anh cứ lấy cái này đi. Dù sao nhà em vẫn còn rất nhiều, hôm nào em lại bù cái khác vào đây.”

Diệp Mạnh Trầm nghiêng đầu liếc nhìn cô: “Em còn rất hào phóng.”

“.....”

Từ kính chiếu hậu cũng có thể thấy anh đang nhíu mày. Tựa như anh rất không vừa lòng với việc cô tùy ý đưa quà của anh cho người khác.

Nhưng Hồ Lai Lai không nói gì nữa, đưa lưng về phía anh. Cô dựa đầu trên cửa kính nỗ lực tự làm giảm cảm giác tồn tại của mình.

Chiếc bật lửa heo nháy mắt trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay. Tạ Thiên nhanh chóng ném về chỗ cũ, cười gượng hai tiếng, uyển chuyển từ chối ý tốt của cô: “Ày không cần không cần. Anh lại không hút thuốc lá, lấy cũng vô dụng. Chỉ xem một chút thôi, xem một chút.”

Sau khi nói xong, anh ta lại nói sang chuyện khác: “Đúng rồi Lai Lai, đợt huấn luyện quân sự này chơi vui không?”

“Chơi vui lắm, chơi vui đến mức suýt nữa thì nửa cái mạng cũng không còn.”

Khi nói chuyện với người khác Hồ Lai Lai lại khôi phục sức sống.

Câu này nghe qua như đang nói đùa nhưng thật ra có một nửa là nghiêm túc. Thú thật đợt quân sự này vất vả thì vất vả nhưng cũng không phải không có thu hoạch gì. Ví dụ như nhờ có nó mà cô quen được Trình Ái.

Ừ, tuy rằng lúc đó Trình Ái trả lời cực kỳ qua loa cho có lệ. Chỉ nói cho Hồ Lai Lai biết thời gian và địa điểm, còn lại một mực không nói gì thêm. Trình Ái cho rằng dù sao những chuyện thóc gạo vùng thời đó có nói cũng không giúp được gì nên cũng không muốn lãng phí nước miếng nữa.

Có điều Hồ Lai Lai không phải kiểu người sẽ tiếc nước miếng.

Cô cảm thấy nếu Tạ Thiên nhắc đến đề tài này thì hẳn là anh ấy cảm thấy có hứng thú. Liền đơn giản đem những chuyện thú vị mà cô gặp được trong những ngày qua đều kể lại một lần. Toàn bộ quá trình dường như cô không hề nghĩ lấy hơi. Hai thanh niên còn lại một câu cũng không chen vào được.

Cứ như vậy cho đến khi đến nơi.

Không biết có phải ảo giác hay không. Lúc xe dừng lại bọn họ tựa hồ thấy Hồ Lai Lai như trút được gánh nặng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Rất nhanh lại nghe cô nói: “Cảm ơn các anh đã đưa em về. Trên đường chú ý an toàn nha.”

Sau khi nói xong, cô kéo theo hành lý dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào nhà.

Không khí một giây trước còn ồn ào náo nhiệt nháy mắt trở nên an tĩnh, lại khiến cho người ta cảm thấy hơi trống rỗng. Kẻ không có mặt Vương Kiều có vẻ vết sẹo cũ đã quên đau, “Ngây thơ hồn nhiên” hỏi: “Ông chủ, có phải anh đã làm gì có lỗi với người ta hay không vậy? Không thì sao hôm nay lại không thềm nói câu nào với anh.”

Tuy rằng trước kia bà chủ nhỏ luôn không ngừng nói cười ríu rít. Nhưng hôm nay nói nhiều một cách không bình thường. Càng không bình thường chính là nói nhiều như vậy nhưng không một câu nào là nói với ông chủ nhà mình. Rất khó làm cho người ta không nghĩ nhiều.

Đương nhiên vấn đề này của Vương Kiều cũng rất khó làm cho người ta không đánh hẳn. Cho nên Tạ Thiên không chút khách khí tặng cho cậu ta một chiêu sét đánh vô địch chương.

Đau đến mức cậu ta thiếu chút nữa đã chửi mả nó.

Còn Diệp Mạnh Trầm trừ cậu nói lúc trên đường kia thì từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng thêm lần nào nữa. Tầm mắt lạnh lẽo vẫn còn hướng theo bóng dáng vừa chạy trốn chết. Khuôn mặt anh như có sương mù lượn quanh, vui buồn không rõ.

Trên thực tế không phải Diệp Mạnh Trầm đã làm gì có lỗi với Hồ Lai Lai. Mà ngược lại là Hồ Lai Lai có lỗi với anh. Giờ phút này cô chính là đang đắm chìm trong sự tự trách của lương tâm.

Sau khi Hồ Lai Lai lên phòng cô liền nhanh chóng gọi điện cho quân sư đầu chó. Nhu cầu cấp bách muốn đối phương bày mưu tính kế cho mình. Không ngờ chờ nửa ngày không ai nhắc máy.

Xem ra cái tên này lại không rên một tiếng trốn cô chạy đi làm ba lô lữ hành rồi.

Hồ Lai Lai ném phăng điện thoại đi. Không tìm được người có thể nói chuyện cùng, chỉ có thể quay ra bắt nạt con rùa nhỏ nhà mình. Cô chọc chọc mai rùa, nhục mạ nói: “Người đứng là cái đồ rùa đen rút đầu!”

Kết quả mới vừa nói xong, cái đầu hình tam giác nho nhỏ liền chậm rì rì từ mai rùa thò ra, đôi mắt hạt đậu xanh nhìn cô tựa như đang khinh thường, như đang nói "người mới là cái đồ rùa đen rút đầu".

“.....”

Được rồi.

Hồ Lai Lai thừa nhận, cô xác thật là đồ rùa đen rút đầu.

Chỉ những không tung tăng nhảy nhót chạy đến bên Diệp Mạnh Trầm mà còn không biết xấu hổ trốn mất.

Nhưng là cô cũng không muốn như vậy a.

Vốn dĩ sau đêm đó cô đã sửa sang lại tâm tình thật tốt. Liền nghĩ cho dù ở riêng với nhau cô cũng có thể nói chuyện với anh tự nhiên như không có việc gì. Nếu không lúc đó sẽ không nói để anh chờ một tuần.

Để biến thành cái bộ dạng quái quỷ này tất cả là do sự kiện thê tên kia. Làm hại cô không biết đường mà thẳng thắn sớm một chút. Cũng làm hại cô vừa rồi ở trên xe chột dạ không dám nói chuyện cùng Diệp Mạnh Trầm. Thậm chí nhìn cũng không dám nhìn.

Hồ Lai Lai rất không thích mình cứ kiêu bó tay bó chân như vậy. Đặc biệt là sau khi nhận được tin nhắn WeChat mới nhất của Tạ Thiên.

Tương tượng đến đây cô lại lấy điện thoại ra nhìn nhìn.

—— Bà chủ nhỏ, tuy rằng không biết em với ông chủ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bây giờ nhìn qua anh thấy tâm tình của ông chủ rất không tốt. Em xem xem có muốn nhường nhịn một chút trước hay không, đồ dành anh ta?

A..... Càng đọc càng tuyệt vọng.

Hồ Lai Lai một lần nữa vô lực ngã nhào lên giường. Cô biết phương pháp duy nhất để tự cứu mình đó là đối diện với vấn đề. Vì thế sau một lúc lâu cô vỗ vỗ gương mặt để tỉnh táo lại. Muốn dựa vào chính sức của mình để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lúc này điện thoại trên sàn nhà đột nhiên vang lên. Cô còn tưởng là Lý Hàn Thu, vội vàng cầm lên. Thấy cái tên trên màn hình không phải thì hơi có chút ngoài ý muốn.

“Chị Tuệ Tuệ ạ?”

Người ở đầu bên kia giống như đang bận việc khác, điện thoại đã kết nối vài giây mới lên tiếng: “Lại Lai à. Hôm nay là sinh nhật của Cầu Tuyết Nhỏ cho nên lát nữa em có muốn tới nhà chị ăn cơm không? Diệp Mạnh Trầm cũng đang ở đây.”

“..... Đến ạ! Em đến ngay đây!”

Nếu nói trên đời này có duy nhất một "tình địch" mà Hồ Lai Lai phải thừa nhận thì đó chính là người bạn lớn lên cùng Diệp Mạnh Trầm -- Hạ Đình Thuyền. Còn Cầu Tuyết Nhỏ chính là con gái của anh ta.

Vì thế sau khi ngắt điện thoại Hồ Lai Lai lập tức chạy tới theo địa chỉ trên tin nhắn của Bùi Tuệ. Sau đó ấn chuông cửa khẩn trương chờ đợi.

Đôi khi Hồ Lai Lai cảm thấy ông trời đối với cô vẫn khá tốt. Ví dụ như cô đang lo lắng không có cơ hội tốt để nhận sai thì ông trời liền cho cô cơ hội.

Cửa vừa mở, cô liền vạn năm không thay đổi hô lên: “Surprise!” cùng với một khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

Đáng tiếc người mở cửa không hề có hứng thú đối với trò đùa dai nhảm chán của cô. Chỉ nhìn cô không nói gì. Nhìn lâu đến mức đèn ngoài hành lang cũng tự động tắt đi. Khuôn mặt anh dần biến mất giữa nơi nửa sáng nửa tối. Càng khiến cho người ta nhìn không rõ biểu tình.

Cũng may Hồ Lai Lai đã lường trước được mình sẽ vấp phải trắc trở giống như những lần trước. Cô nhanh chóng xoè hai tay ra lấy đó để chứng minh mình trong sạch. Rõ ràng nói: “Em không có theo dõi anh đâu. Là chị Tuệ Tuệ cho em tới.”

“Anh nói gì chưa?”

“.....”

Nghe giọng điệu lạnh lùng của anh xem ra là đã thật sự tức giận.

Kỳ thật trước khi gõ cửa Hồ Lai Lai đã rất cố gắng xây dựng tâm lý thật tốt. Thật vất vả cô mới điều chỉnh được trạng thái trở về không sai biệt lắm so với trước kia. Chính là vì không muốn cho anh cảm nhận được điều gì khác thường.

Nhưng xem xét tình hình trước mắt thì hình như cũng không có tác dụng gì.

Thật là vừa ra cửa đã gặp bất trắc.

Thấy Diệp Mạnh Trầm cứ thế xoay người đi vào, trực tiếp coi cô như không khí. Hồ Lai Lai vừa tự cổ vũ, vừa đi theo vào. Cô đi đến trước cửa phòng bếp chào hỏi với chủ nhà.

“Chị Tuệ Tuệ.”

“Áy, tôi rồi đây à.”

Bùi Tuệ nhanh chóng buông nôi trong tay xuống, kéo cô ra ngoài ban công. Xác nhận chung quanh không còn người không liên quan nào xong mới hỏi: “Có phải em với Diệp Mạnh Trầm lại giận đối nhau rồi không? Sao hôm nay chị cứ có cảm giác tâm trạng của cậu ta đặc biệt kém, giống như lúc nào cũng có thể phát nổ ấy.”

Nghe vậy, bao nhiêu can đảm mà Hồ Lai Lai tích lũy trước khi đến đây nháy mắt cạn sạch.

Cảm xúc cô cũng tụt xuống “Vâng” một tiếng, tự trách nói: “Là em không tốt.”

Thấy cô như vậy, Bùi Tuệ cũng không hề không vui, xoa xoa mặt cô, khai sáng: “Ủy uy uy, ai bảo em nói mình như vậy. Xảy ra vấn đề thì nghĩ cách giải quyết là được rồi. Đứng đây tự trách thì có ích lợi gì.”

“Nhưng mà nếu vẫn không giải quyết được thì phải làm sao bây giờ ạ?”

“Ngay cả thử em cũng chưa thử thì sao em biết kết quả. Lại nói nếu thật sự không giải quyết được thì trực tiếp giải quyết cậu ta đi!”

“.....”

Rất sexy rất bạo lực.

Cuối cùng, Hồ Lai Lai quyết định nghe theo Bùi Tuệ, cứ đi bước đầu đã rồi lại nói.

Sau khi phát hiện Diệp Mạnh Trầm đang ở trong phòng đồ chơi cô liền rón rén đi vào. Sau khi thấy anh không có phản ứng gì mới ngồi xuống cạnh anh. Về mặt hâm mộ nhìn Cầu Tuyết Nhỏ thô bạo xé mở quà tặng.

Thật tốt a, có nhiều quà như vậy. Đầu giống như cô, bao nhiêu năm nay chưa từng được nhận quà của Diệp Mạnh Trầm. Sinh nhật năm nay khó khăn lắm anh mới có chút ý tứ muốn đưa quà cho cô. Cuối cùng lại thành đưa cô về nhà?

Nhắc tới chuyện này, Hồ Lai Lai không khỏi lại lâm vào bi thương. Đến lúc lấy lại tinh thần thì thấy tiểu bảo bảo đang mở quà đã được anh ôm lên đùi.

Điều này làm hâm mộ trên mặt cô có chiều hướng phát triển thành ghen ghét.

Aiz. Cô nghĩ muốn xuyên hồn vào Cầu Tuyết Nhỏ.

Cô vừa than thở dưới đáy lòng vừa trộm ngắm Diệp Mạnh Trầm. Một bên lại tìm cơ hội để bắt chuyện với anh nhưng không được. Chỉ có thể nắm lấy cái chân ngắn nhỏ của Cầu Tuyết Nhỏ lắc a lắc. Ai ngờ trong lúc không chú ý bị ăn ngay một cước Phật Sơn vỗ ánh jio.

“.....”

Người cả thể xác và tinh thần đều bị tổn thương che lại cái mũi, đau đến nước mắt lưng tròng. Còn chưa hết, bên tai bỗng vang lên một giọng nói không được ảm áp cho lắm.

“Bỏ tay ra.”

Cô lập tức sững sốt, tưởng rằng mình lại chọc anh chán ghét nữa rồi. Cô mở to hai mắt đắm lệ mộng lung ra nhìn, lại phát hiện tay mình từ lúc nào đã đặt lên cái vị trí không thể miêu tả nào đó.

Cách một tầng vài hơi mỏng có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể của anh cùng với..... kích cỡ.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay chủ yếu suy nghĩ muốn cùng mọi người nghiên cứu thảo luận về chủ đề cách con trai ôm em bé. Mọi người có phát hiện mỗi khi con trai ôm em bé thì chân em bé đều sẽ được đặt trên vị trí không thể miêu tả hay không....

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau khi ý thức được mình có bao nhiêu không biết xấu hổ, Hồ Lai Lai chỉ nghĩ muốn cắn lưỡi tự sát. Cô nhanh chóng thu hồi cái bàn tay càng không biết xấu hổ hơn kia, giấu ở sau người.

Cô sống mười tám năm, chưa từng nghĩ tới mình sẽ cùng Diệp Mạnh Trầm..... thân mật tiếp xúc như vậy. Nếu lại bốn bề năm lên một chút thì chẳng phải cô liền có thể tuyên bố rằng cô đã mang thai con của anh rồi sao?

Nghĩ nghĩ, Hồ Lai Lai lại nghĩ tới cảm xúc vừa rồi, ngay sau đó cả người tựa như con tôm bị ném vào nồi nước sôi. Mắt thường có thể thấy tốc độ hồng lên của cô, từ gương mặt đến cổ, hơn nữa còn có xu thế tiếp tục lan xuống dưới.

Trong không khí hai màu hồng nhạt và vàng xen kẽ, thật đáng thương cho Cầu Tuyết Nhỏ cái gì cũng không biết. Con bé cũng không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Vừa quơ chân múa tay phá hủy bao lì xì vừa rung đùi đắc ý ê ê a a ca hát. Nhưng tiếng hát rất nhanh đột nhiên im bật, bé ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đang ôm mình.

Nhìn nhau không nói gì một giây, rồi sau đó bật ra tiếng hoan hô: “Bố đã về!”

Cầu Tuyết Nhỏ lập tức nhảy xuống từ trên đùi Diệp Mạnh Trầm. Quơ đôi chân ngắn nhỏ, vẫy vẫy đôi tay thịt, gấp không chờ nổi mà chạy ra ngoài.

Đương nhiên, trong quá trình đó cô bé vẫn không quên tặng mũi Hồ Lai Lai thêm một chiều Sao Băng quyền.

Người phải chịu thương tổn lần thứ hai cảm thấy cực kỳ bị thương, che lại cái mũi bị thương cố gắng không cho mình khóc thành tiếng. Nghĩ chắc hiện tại mình rất giống đang chơi Beatbox.

Khoé mắt cô lại thấy người bên cạnh động đậy, giống như cũng muốn đi ra ngoài. Hồ Lai Lai không chút suy nghĩ nhanh chóng tóm chặt anh.

“Úm. Cái kia, anh có thể cho em vài phút không? Em muốn nói với anh vài chuyện.”

Cô lấy hết can đảm nói với anh hai câu, đáng tiếc vừa nói xong trầm mặc lại một lần nữa chiếm cứ không khí. May mắn thỉnh thoảng còn có âm thanh vui cười từ phòng khách truyền đến làm cả không gian cũng không đến mức quá áp lực.

Diệp Mạnh Trầm rũ mắt nhìn cô. Một lúc lâu sau anh mới nhếch khoé miệng, mặt đầy trào phúng, cười khẩy nói: “Vừa rồi ở trên xe không phải em còn xem anh như không khí sao? Như thế nào, hiện tại muốn nói chuyện?”

Nghe giọng nói lạnh đến tận xương của anh Hồ Lai Lai không khỏi rung mình một chút. Chỉ cảm thấy anh bây giờ tựa như đã biến thành người khác.

Thật ra đây vẫn là lần đầu tiên Hồ Lai Lai nghe thấy Diệp Mạnh Trầm nói chuyện như vậy. Nhưng mà ai bảo cô mới là người sai đây. Cho nên cô không hề tính rút lui mà thành thật trả lời: “Vừa rồi ở trên xe là em chột dạ.”

Đã từng gặp qua đủ các kiểu chột dạ nhưng anh chưa từng thấy qua kiểu chột dạ nào đúng lý hợp tình như vậy. Diệp Mạnh Trầm cười lạnh một tiếng.

Người đuối lý lại càng chột dạ, thừa dịp dừng khí tồn kho còn sung túc. Hồ Lai Lai nhắm mắt nhắm mũi nhanh chóng tuôn hết lời trong lòng ra.

“Điều em muốn nói chính là, thật ra, thật ra cái áo khoác kia là của Tiền Tài. Lúc ấy em tắm rửa xong gặp cậu ta ở sân thể dục. Cậu ta sợ em lạnh liền nhường áo cho em mặc. Em vốn định trả lại cho cậu ta nhưng bị người khác ngăn đường. Sau đó xoay người em liền quên mất. Em không dám nói thật với anh vì em sợ anh nghe thấy tên Tiền Tài sẽ tức giận. Tuy rằng, ừm, bây giờ anh cũng vẫn tức giận.”

Diệp Mạnh Trầm xác thật có tức giận. Nhưng không phải do cái áo khoác, vì những chuyện này đối với anh đã sớm quen thuộc.

Diệp Mạnh Trầm càng để ý chính là vừa rồi Hồ Lai Lai còn cố tình tránh né anh. Anh còn tưởng rằng trong đợt tập quân sự vừa rồi cô đã gặp phải chuyện không vui. Kết quả anh đã lo lắng dư thừa. Cô không trả lời anh thì thôi, chớp mắt đã quay ra vừa nói vừa cười với Tạ Thiên.

Đây không phải rõ ràng là không muốn phản ứng anh hay sao.

Nhờ phúc của Hồ Lai Lai, Diệp Mạnh Trầm đã được ném thứ tư vị chột dạ đầu tiên trong đời. Lại còn đem lời nói của cô để trong lòng giống như thẳng góc. Cho nên giờ phút này anh vẫn thờ ơ, lạnh nhạt nói: “Nói xong?”

“.....”

Thấy lần này anh thật sự sẽ đi mất, Hồ Lai Lai nhất thời rơi vào tình thế cấp bách. Cô chỉ có thể giữ anh lại bằng cách ôm chặt từ đằng sau: “Em biết, lần này đều là em sai. Là em vô tình, là em lạnh lùng, là em gây rối vô cớ, anh đại nhân đại lượng không cần chấp nhặt với em được không?”

“Buông tay.”

“..... Không buông, anh không hết giận thì em không buông đâu. Đánh chết em cũng không buông.”

Hồ Lai Lai da mặt dày đến chính cô cũng thấy sợ. Dù sao cô đã quyết định dùng phương pháp tối cao: lì lợm la liếm để nghiền đòn trận này, sẽ tiếp tục không dừng lại.

“Em thật sự biết sai rồi, anh có thể xem xét em là lần đầu phạm vi rồi tha thứ cho em được không? Hơn nữa, hơn nữa không thể nói chuyện với anh em sẽ rất khó chịu a, sẽ ghen thành bệnh mất.”

“Anh không cần tức giận có được không.”

“Em bảo đảm, về sau em sẽ không bao giờ làm loại chuyện không có tình người này nữa.”

“Nha nha nha?”

Vỡ kịch một vai này Hồ Lai Lai diễn đến vạn phần vất vả, cô đã cố gắng nói hết những lời hay nhất có thể nghĩ ra. Nhưng anh vẫn không nói lời nào. Tuy nhiên cũng không bắt cô buông tay nữa.

Tiến triển rất nhỏ này làm cô thấy hy vọng thắng lợi. Cô trộm thò đầu ra từ phía sau, ghé vào cánh tay anh, thật cẩn thận thăm dò: “Anh còn tức giận không?”

Diệp Mạnh Trầm cúi đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt cô. Vẫn rất sáng ngời sạch sẽ. Điểm khác biệt duy nhất chính là ánh mắt vẫn luôn ngập tràn vui vẻ hạnh phúc nay đã bị lo lắng và tự trách thay thế.

Anh có thể bỏ đi viên đạn bọc đường của cô gái nhỏ nhưng lại luyến tiếc cô khổ sở. Lốp băng cứng rắn bao kín trái tim cứ như vậy có một cái khe.

Anh mềm lòng.

Hồ Lai Lai có vẻ đã nhận ra điều này, thừa thắng xông lên. Trước mang anh lên đỉnh đầu tăng tốc bốc đã, cô nhắm mắt thổi gió: “Oa em liền biết anh sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu mà. Em thật là quá may mắn, cư nhiên có thể gặp được người khí phách nhất trên thế giới!”

Cô vừa gió bão vuốt mông ngựa vừa vui vẻ cọt cọt lui trên lưng anh. Cọt đến khi đôi mắt sắc của Diệp Mạnh Trầm dần trở nên sâu thẳm. Anh đang chuẩn bị xách cổ áo cô đem cô

ném xa một chút thì đột nhiên từ ngoài cửa vang lên tiếng của Trần Khoa.

Hắn trêu chọc nói: “Ê, tôi nói hai người ở trong phòng đồ chơi của Cầu Tuyết Nhỏ ôm ôm ấp ấp như vậy có phải có chút quá đòi phong bại tục hay không a.”

“.....”

Mặc kệ như thế nào Hồ Lai Lai cuối cùng cũng đã đỡ bỏ được gánh nặng, đã chữa trị được quan hệ với anh rồi.

Hai người cứ thế đi ra ngoài dưới ánh mắt chăm chú của Trần Khoa.

Màn đêm buông xuống, bên ngoài cửa sổ nhà nhà lần lượt sáng đèn. Phòng khách cũng dần trở nên náo nhiệt.

Sinh nhật hôm nay sẽ không tổ chức quá phô trương, chỉ đơn giản là mời vài người bạn tốt.

Giờ phút này đại đa số mọi người đều đang vây quanh tiểu thụ tinh trắng trẻo mập mạp. Mỗi khuôn mặt dán một tờ nhân dân tệ với mệnh giá khác nhau bay lên bay xuống tựa như những phiến quạt phát ra âm thanh thanh thúy.

Bởi vì Cầu Tuyết Nhỏ rất yêu thích cái vật ngoài thân này, cứ gặp người liền kêu “tiền tiền”. Thế là bọn họ liền đưa ra đôi sách này chỉ để hấp dẫn sự chú ý của con bé. Sau đó cảnh tượng độc đáo này cứ thế được hình thành.

Sau khi ra khỏi phòng đồ chơi, khoe miệng Diệp Mạnh Trầm vẫn luôn nhếch lên. Anh không gia nhập với đám người kia mà đi đến bên cạnh người đàn ông đang ngồi trên sofa.

Sao với bộ dạng chạm phát là nở lúc vừa tới, bây giờ tâm trạng anh thì khôi phục lại như thường. Vừa ngồi xuống liền liên tiếp thờ dài.

“Lúc mày kết hôn tao đã nói gì? Suy nghĩ kĩ đi rồi hãy làm. Mày không nghe, giờ thì tốt rồi, trong nhà lại có thêm một cái tiểu tham tiền. Di truyền cái gì không di truyền, lại cố tình di truyền cái tính vì năm đầu gạo bẻ gãy eo của Bùi Tuệ.”

Sự chú ý của Hạ Đình Thuyền đang tập trung trên người con gái, không thấy anh, bình đạm nói: “Xem ra mày đã tìm được người đầu tư khác rồi.”

“.....”

Fuck.

Tục ngữ có câu cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn. Diệp Mạnh Trầm hôm nay vừa bị cắn vừa bị bắt, tự nhiên không còn đường chạy. Anh đang muốn rít điều thuốc cho hả giận. Lại nghĩ tới trong phòng còn có hai đứa nhỏ, cuối cùng đành nuốt cục tức vào trong.

Người đi ra sau Diệp Mạnh Trầm thấy được tình hình này thì cực kì sùng bái nhìn Hạ Đình Thuyền. Một lần nữa này ra ý tưởng đi xin kinh nghiệm của anh ta. Bởi vì cô thật sự đặc biệt muốn biết cách đem Diệp Mạnh Trầm ăn đến gãy gao.

Thần kỳ là không biết có phải Cầu Tuyết Nhỏ nghe hiểu anh đang nói xấu mình hay không. Bé còn đang chạy vòng vòng đột nhiên ngừng lại. Giơ lên cánh tay ngắn nhỏ, thân hình nhỏ nhỏ hơi nghiêng về phía trước làm thành tư thế xung phong, cứ thế hướng anh chạy tới.

“Người cái đồ trứng thối, đánh chết người!”

“..... Ô, còn cái tính xấu này ngược lại không phải di truyền từ mẹ, mà là từ mày.”

Diệp Mạnh Trầm lại cảm thán một câu sau đó vững vàng tiếp được nhóc con chuẩn bị đánh chết anh. Cuối cùng dùng một tờ tiền đó nhẹ nhàng giải quyết vấn đề. Cầu Tuyết Nhỏ lập tức quên chuyện vừa rồi, vung tờ tiền mới tinh tiếp tục chạy tới chạy lui trong phòng khách.

Thật đúng là mối thù một trăm đồng.

Hồ Lai Lai cảm thấy chơi rất vui, nhìn không được cười trộm một tiếng. Ai ngờ giấy tiếp theo đã bị xách cổ, lực đạo quen thuộc, giọng điệu quen thuộc.

“Cười cái gì?”

“..... Không có gì.”

Thật vất vả mới đỡ được anh, Hồ Lai Lai không dám lại chọc anh không vui. Cô lập tức xụ mặt xuống, dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt ý cười trong đáy mắt.

Lúc này, nữ chủ nhà đang ở trong phòng bếp đột nhiên lao ra. Sốt ruột kêu lên: “Chồng ơi!”. Ai không biết còn tưởng cháy nhà, kết quả chỉ là hết nước tương. Người nhàn rồi không có việc gì làm vừa nghe liền xung phong nhận việc. Đang định xuống lầu đi mua thì lại bị ấn trở về trên sofa.

“Không có gì đâu, em cứ chơi đi.”

Sau khi nói xong Bùi tuệ liền cong eo, hôn lên má Hạ Đình Thuyền cái bẹp, dỗ dành: “Mau đi đi.”

Cầu Tuyết Nhỏ đi ngang qua nhìn thấy liền bắt chước dáng vẻ của mẹ. Bé nhón chân, ôm lấy cổ của bố, ấn xuống một cái hôn âm thanh còn to hơn. Sau đó ngây ngô non nớt nói: “Mau đi đi!”

Quần chúng ngồi xem không khỏi lộ ra nụ cười mẹ già hiền từ. Bỗng nhiên đôi mắt Diệp Mạnh Trầm bị một bàn tay che lại. Lòng bàn tay non mềm, da thịt kẻ sít mí mắt mang theo nhiệt độ ấm áp. Giống y như xúc cảm lúc ở trong phòng đồ chơi.

Chậm rãi, một cổ khô nóng bắt đầu khuếch trương từ vị trí bị cô chạm vào đến các nơi trên cơ thể Diệp Mạnh Trầm. Anh đang muốn kéo cái tay kia xuống thì lại nghe thấy cô gái nhỏ nghiêm túc nói: “Những hình ảnh này có giá trị bằng một vạn điểm thương tổn đối với tâm hồn. Anh vẫn là không nên nhìn thì tốt hơn.”

“.....”

Chốc lát sau nước tương đã được mua về, cuối cùng một bàn đồ ăn cũng đã đại công cáo thành.

Bùi Tuệ ra ngoài gọi mọi người vào ăn cơm. Sau đó cô đi đến bên đứa trẻ bé thứ hai trong nhà hỏi thêm một câu: “Lại Lại, em uống nước gì?”

“Em trưởng thành rồi, em có thể uống rượu.”

Mặc dù đã lâu không nhắc tới đề tài tuổi tác thế nhưng sự đặc ý nhỏ nhỏ của cô chỉ có tăng chứ không giảm. Đáng tiếc câu nói tiếp theo của người đàn ông bên cạnh liền đánh cô trở về nguyên hình.

“Lại ngứa da rồi phải không?”

“.....”

Kế hoạch đêm nay không say không về của người nọ thất bại. Chỉ có thể bung cốc nước ép dưa hấu, ánh mắt trông mong mà nhìn bọn họ chè chén. Bùi Tuệ thấy cô thêm đến đáng thương nên muốn dỗi đi sự chú ý của cô, trêu ghẹo nói: “Hòa rồi?”

Vừa nhắc tới chuyện này Hồ Lai Lai liền vui vẻ, quả nhiên không quan tâm đến chuyện uống rượu nữa. Cô gật đầu thật mạnh, cơ thể không tự chủ được mà đóng đưa. Lại nghe Bùi Tuệ hỏi: “Vậy em đã biết chuyện cậu ta sắp chuyển nhà chưa?”

Chuyển nhà?

Hồ Lai Lai vui vẻ tạm thời động lại, về mặt mờ mịt nhìn Bùi Tuệ rồi lắc đầu.

Thấy thế Bùi Tuệ liền hiểu rõ, cô đưa tay che một bên miệng thì thầm: “Mấy ngày nay vừa mới dọn tới đây, ở ngay dưới lầu thôi. Chờ lát nữa có thời gian em có thể đi nhìn xem, nếu không có thời gian thì sau này xem cũng chưa muộn. Dù sao cách trường học của em cũng rất gần.”

Tuy rằng ngày thường khi Hồ Lai Lai ở cùng người khác phải sẽ đặc biệt chú ý giữ khoảng cách. Nhưng trên thực tế cô chính là một con cún đình người. Cho nên cô cực kì vui vẻ khi nghe thấy người khác đem mình cùng Diệp Mạnh Trâm buộc chặt ở bên nhau.

Nếu là ngày thường cô chỉ sợ đã sớm vung lên xấu hổ thiết quyền. Sau đó vừa nhắc Bùi Tuệ không nên nói bậy, vừa ở trong lòng cảm ơn đối phương đã nói bậy.

Chính là bây giờ cô một chút cũng cười không nổi. Khóe miệng cô tựa như đang treo một quả tạ ngàn cân, không cách nào có thể giơ lên được.

Diệp Mạnh Trâm chuyển nhà là bởi vì lần trước cô đã đến tìm anh sao?

Sau khi suy đoán này thành hình, Hồ Lai Lai nhắc không nổi tinh thần lên nữa. Thời gian còn lại luôn trong trạng thái ngơ ngẩn.

Cơm nước xong cô mơ màng hồ đồ cùng mọi người thối nền ăn bánh kem. Sau đó lại mơ màng hồ đồ ngồi ở phòng khách nghe mọi người nói chuyện phiếm. Cuối cùng đến lúc tan tiệc lại mơ màng hồ đồ đi theo Diệp Mạnh Trâm vào thang máy.

Vốn dĩ Hồ Lai Lai cho rằng anh muốn đưa mình về nhà. Nhưng lúc cửa thang máy mở ra, số tầng vẫn còn dừng lại ở con số “10”. Lại đợi vài giây cũng không thấy có người vào, ngược lại là người đàn ông bên cạnh cô đi ra ngoài.

Đây là đưa cô xuống mấy tầng thang máy liền xong việc?

Thôi được rồi, dù sao anh đã uống rượu cũng không thể lái xe. Có thể đưa cô đến đây cũng nên thấy đủ.

Dựa vào năng lực đệ nhất tự khuyên bảo của mình, Hồ Lai Lai rất mau đã điều chỉnh tốt tâm tình. Cô cố gắng nặn ra một gương mặt tươi cười khó coi, định cùng anh nói “Tạm biệt”. Bỗng nhiên bị anh lời xềnh xệch ra khỏi thang máy. Sau đó cô nghe thấy anh hừ nhẹ nói: “Có phải bị Cầu Tuyết Nhỏ đánh cho choáng váng rồi hay không?”

“.....”

Vô duyên vô cớ mắng cô làm gì?

Hồ Lai Lai cảm thấy tui thân thay cho chính cái đầu của mình. Là cô thật sự không biết vì sao bỗng dưng lại ra khỏi thang máy mà.

Khi đứng trước cửa căn hộ duy nhất của tầng lầu rồi. Dựa theo kinh nghiệm lần trước, cô liền hỏi luôn: “Chúng ta đến nhà ai vậy ạ?”

“Nhà anh.”

Cô vừa mới bắt đầu lục lọi tìm tòi người có khả năng thì đã bị chặn ngang, ngẩng đầu lên.

“Tích” một tiếng cửa mở. Thế giới mà cô vẫn luôn hy vọng được bước vào cứ như vậy không hề báo trước hiện lên trước mắt cô.

Diệp Mạnh Trâm đi vào bật đèn lên, sau đó dựa vào cánh cửa nhìn cô. Những gì tích góp trong đáy mắt anh không biết là men say hay là những cảm xúc lộn xộn nào khác. Nó phảng phất như được ánh đèn của cả thành phố này hắt lên, làm cho người ta không thể nào dời mắt.

Sau đó anh trầm thấp lên tiếng, dụ dỗ lòng người tựa như đoạn đuôi cuối cùng của mùa hè phất qua.

“Vào đi, lần này cho em thắng từ điểm xuất phát.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

(cây bạch quả)

Trong nháy mắt ký ức ùn ùn kéo về, Hồ Lai Lai không ngờ anh nhớ rõ những lời này như vậy. Mắt cô loé loé, đứng tại chỗ nhảy lên nhảy xuống sau đó không khống chế nổi mà lao về phía anh như một quả bom thịt người.

Lại bị né tránh.

Chờ cô đứng vững rồi Diệp Mạnh Trầm mới buông tay, vẫn coi như ôn hoà cảnh cáo: “Không được chạy không được nhảy không được kêu không được ôm.”

“.....Nha.”

Thế nào mà chỉ một cái chớp mắt đã từ thiên đường rớt xuống địa ngục. Diệp Mạnh Trầm vừa mời cô vào nhà đi đâu mất rồi?

Hồ Lai Lai úy khuất cất kỹ hai tay, quy quy củ củ đi vào trong.

Đã sang tháng mười, đêm tối không còn nóng bức đến mức không chịu được như trước nữa. Không bật điều hoà cũng không cảm thấy nóng. Gió đêm mát mẻ từ ngoài cửa sổ ủa vào quanh quần bốn phía. Mang theo thoang thoang mùi hoa không biết tên, trấn an thần kinh con người.

Ánh đèn trong phòng toả ra ấm áp, tâm tình nóng nảy cũng trở nên an tĩnh. Tuy nhiên sự hưng phấn trong cơ thể nhỏ nhoi kia thì rất khó khống chế. Sau khi vào nhà, Hồ Lai Lai tựa như đi bái phật mang theo lòng thành kính đánh giá khắp nơi. Thiếu chút nữa là đi một bước quỵ lạy một cái.

Diệp Mạnh Trầm để mặc cô hưng phấn một mình, chuẩn bị đi tắm rửa. Lại nghe cô hỏi: “Nhưng vì sao anh lại đột nhiên chuyển nhà?”

Nếu đã chủ động mang cô đến đây vậy thì nguyên nhân chuyển nhà hẳn sẽ không như cô đã suy đoán đi.

Hồ Lai Lai rất tò mò, lại được nghe một câu trả lời đương nhiên ——

“Chỗ trước ở chán rồi.”

Còn có thể ở đến chán?

Còn không phải là vì muốn đến gần Hạ Đình Thuần một chút hay sao, làm như không ai biết vậy.

Hồ Lai Lai “Hừ” một tiếng, rõ ràng không tin cái lý do thoái thác này. Sau đó đột nhiên thấy anh đi vào phòng tắm. Cô không khỏi khẩn trương nói: “Anh muốn tắm rửa sao, nhanh như vậy? Em, em còn chưa chuẩn bị tốt.”

“Em chuẩn bị cái gì?”

“Ngủ cùng anh a.”

Thấy cô thẹn thùng cúi đầu, tóc dài nhẹ nhàng rũ xuống vành tai. Diệp Mạnh Trầm nhân từ nói: “Mai nhớ đi tìm Hạ Đình Thuần đòi tiền thuốc men. Nói rằng đầu óc em bị con gái cậu ta đánh hỏng rồi.”

“.....”

Được rồi, cô biết anh chỉ muốn đi rửa sạch một thân toàn mùi rượu mà thôi. Cô chính là cứ không nhịn được muốn chạm vào anh. Sau khi bị lật tẩy Hồ Lai Lai vẫn không biết xấu hổ, trốn tránh trách nhiệm nói: “Em còn chưa về anh đã tắm rửa, cũng quá xem em thành người nhà đi. Không sợ em phá cửa phòng tắm mà vào sao.”

“Sợ cái gì.” Diệp Mạnh Trầm kéo khóa miệng, ý tứ không rõ xùy cười một tiếng. “Đến lúc đó xem xem cửa bị phá trước hay đầu của em bị phá trước.”

“.....”

Cô nhanh chóng thu hồi ý định lớn mật. Chuyển sang tư thế đại gia đi dạo công viên, vừa hừ hừ ngâm nga hát vừa vung vẩy đôi tay. Bắt đầu lác lác đi ngắm nghía khắp nơi, nhưng thật ra vẫn luôn chú ý tới động tĩnh phía sau. Vừa nghe thấy tiếng đóng cửa Hồ Lai Lai liền lấy điện thoại ra, bùm bùm gửi tin nhắn WeChat cho Lý Hân Thu.

—— Thu Thu, sao em cảm thấy cách của chị lần này không được phù hợp với em lắm.

—— Căn bản là chỉ cần nhìn thấy anh của chị là em không giấu được cảm giác thích anh ấy a. Em chính là một mực một mực muốn nói với anh ấy những lời dễ nghe. Lúc nào cũng muốn ôm anh ấy. Càng lúc nào cũng muốn cùng anh ấy làm chuyện thiếu nhi không nên làm.

—— Chị nói xem có phải cả đời này em cũng sẽ không thể trở nên thành thực hay không?

Đương nhiên Hồ Lai Lai biết sẽ không có khả năng nhận được câu trả lời. Cô chỉ muốn đem tâm trạng ngay lúc này của mình chia sẻ cho cô ấy. Sau khi nói ra hết, cô thờ phào nhẹ nhõm nằm liệt trên sofa. Để tâm mắt không có mục tiêu lang thang trong không khí.

Tuy rằng trong phòng không có gì để tham quan nhưng riêng chuyện Diệp Mạnh Trầm cho cô vào đã mang rất nhiều ý nghĩa. Dù sao vào cũng đã vào rồi, huống chi bây giờ cô lại không có việc gì làm, không bằng lại đi ngồi nghiêng một chút.

Sau đó Hồ Lai Lai lại vồ vồ đứng dậy. Tiếp tục vung vẩy đôi tay mang tâm trạng sung sướng đi “tuần tra”.

Phòng ngủ cùng phòng sách gọn gàng đơn giản không có gì đặc biệt. Nhưng một căn phòng khác đã hấp dẫn sự chú ý của cô. Hồ Lai Lai vừa bật đèn, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là các loại mô hình phiên bản giới hạn gần như giống y hệt với những mô hình trong nhà cô.

Điều này làm Hồ Lai Lai rất bất ngờ. Ngay lúc này phía sau cô bỗng vang lên tiếng bước chân, người nọ đã tắm rửa xong. Vì thế cô nhanh chóng xoay người, vui vẻ hỏi: “Anh bắt đầu sưu tầm những thứ này từ lúc nào thế?”

Cô còn tưởng rằng do mình ảnh hưởng nên Diệp Mạnh Trầm cũng dần dần yêu thích môn nghệ thuật này. Cảm giác tự hào đột nhiên trào dâng, ai ngờ lại nhận được đáp án hoàn toàn khác so với tưởng tượng.

“Không sưu tầm.”

“..... Thế kia là cái gì?” Cô chỉ chỉ đồng mô hình.

“Quà sinh nhật của em.”

Quà sinh nhật? Quà sinh nhật của mình?

Hồ Lai Lai cảm thấy lời mình vừa nghe chính là ảo giác. Lông mày cô nhú thành một đoàn, trong ánh mắt tràn ngập hoang mang, miệng khẽ nhếch. Ba loại biểu cảm có cùng một tư tưởng—— “Chắc anh đang đùa em”.

Qua một hồi lâu cô mới sửa sang lại đồng suy nghĩ hỗn loạn. Hồ Lai Lai cảm thấy có chút không thể hiểu được, kỳ quái nói: “Quà sinh nhật của em lại không đưa cho em, để trong nhà anh làm gì?”

“Nhà em không phải có một đồng giống hệt sao.”

“.....”

Hồ Lai Lai giống như đã hiểu ra logic của anh.

Cho nên là nói, mỗi năm anh ấy đều mua quà sinh nhật cho mình. Nhưng cứ mỗi lần mua về lại phát hiện mình cũng mua bộ giống y hệt rồi. Vì thế liền đơn giản không tặng nữa?

Cảm giác không cam lòng mấy năm qua được vượt phẳng một chút. Đồng thời cô cũng bị cách tư duy không hề lãng mạng này khiếp sợ. Vừa tức vừa buồn cười, quát: “Em mua sao có thể so với anh tặng chứ! Mặc kệ mặc kệ, tất cả đều là của em! Em hôm nay liền phải đem tất cả chúng nó dọn về nhà!”

Hồ Lai Lai vừa lải nhải vừa đi vào một phòng khác để tìm cái gì đó đựng. Không ngờ sau khi vào lại thấy một thế giới khác. Cô vừa kéo một ngăn tủ ra thì phát hiện bên trong còn chứa càng nhiều những thứ mới tinh như chưa từng được sử dụng.

Mỗi một thứ cô đều rất quen thuộc, tất cả đều là quà tặng anh trong suốt bảy năm qua.

Động tác cô khựng lại, về bất ngờ trên mặt không hề kém so với vừa rồi.

Tuy rằng Diệp Mạnh Trầm luôn không nóng không lạnh với cô. Nhưng anh chưa bao giờ dẫm đạp lên tâm ý của cô, điều này cô vẫn luôn biết. Sở dĩ cô cảm thấy kinh ngạc là bởi vì cô đã từng nghĩ anh chưa ném mấy thứ đó đi là tốt rồi. Cô chưa từng hy vọng xa vời rằng anh sẽ giữ gìn chúng như vậy.

Sau khi lấy lại tinh thần, Hồ Lai Lai cảm thấy cả người mình tựa như đang được ngâm trong nước chanh mật ong. Tất cả vị chua trong cơ thể đều bị đồng hoá, ngọt đến mức không nói ra lời. Chỉ có thể dùng hành động chứng minh rằng mình đang rất vui vẻ. Cô liền xoay người bỏ nhào lên người đàn ông đang đứng ở cửa, đã quên lời cảnh cáo lúc trước.

Cô hiện tại rất muốn nói với Lý Hàn Thu một câu. Nói rằng cô thật sự rất thích Diệp Mạnh Trầm. Thích đến nỗi bây giờ cô chỉ hận không thể đi chọn ngay một hộp quà đẹp nhất trên đời. Cho chính mình vào đó, đặt một cái nơ xinh đẹp lên trên. Sau đó tặng cho anh.

Nếu như vậy có lẽ cô cũng sẽ được anh sắp xếp thoải đáng, sau đó sẽ có một vị trí nào đó trong nhà của anh.

Đáng tiếc Diệp Mạnh Trầm không biết suy nghĩ trong lòng cô. Chỉ cảm thấy thói chơi xấu của cô càng ngày càng tùy tiện. Trước kia ít nhất cô sẽ ý tứ nói trước một hai câu. Bây giờ đến một chữ cũng không nói liền trực tiếp nhào lên?

Thật sự cho rằng anh không nỡ đánh người?

Diệp Mạnh Trầm buông mi mắt nhìn đầu cô gái nhỏ sắp lao vào ngực mình. Lần này thì anh không kịp né tránh, vì thế anh lập tức túm chặt lấy cánh tay tinh tế của cô. Tựa như đang đo đạc gì đó, sau đó nhắc nhở nói: “Ngày mai lúc đi bệnh viện kiểm tra đầu óc thì nhớ tiện thể hỏi giá tay chân già một chút.”

“.....”

Hồ Lai Lai bỗng nhiên cảm thấy cánh tay mình tê rần. Theo bản năng thu tay lại giấu sau người, về mặt hoảng sợ nhìn anh.

Chỉ ít nhờ có câu “nhắc nhở ảm áp” này, đêm nay chuyện lớn gì cô cũng không làm được. Nói thắng ở vạch xuất phát thì thật sự là chỉ thắng ở vạch xuất phát mà thôi. May là cũng chưa đến mức hai tay trống trơn đi về, mà còn mang theo đồng quà sinh nhật thuộc về cô.

Sau khi trở về thì thời gian trôi qua rất nhanh, bảy ngày nghỉ tốt đẹp rất nhanh đã sắp kết thúc.

Vào buổi sáng đầu tiên của mùa thu, Hồ Lai Lai vẫn còn đang nằm trên giường ngủ ngon lành. Đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Thor. Cô cố nén buồn ngủ rời khỏi giường, mơ mơ màng màng chạy tới thư viện.

Chín giờ sáng đúng là thời gian lên lớp. Sân trường vắng lặng không có mấy người đi lại. Bốn phía một mảnh yên tĩnh. Tia nắng mùa thu dịu dịu bị tán lá vàng của cây bạch quả làm chấn động rì rào rơi xuống, phơi chạy gần hết cơn mơ màng sau khi rời giường của Hồ Lai Lai.

Đi được một đoạn, Hồ Lai Lai rốt cuộc có tâm tình ngắm cảnh. Thật khéo chính là lúc cô vừa mới nghiêm túc mở mắt ra thì thứ đầu tiên cô nhìn thấy lại là bạn nam muốn làm lớp trưởng Đường Thanh Hoa.

Đây là trời cao cho cô một cơ hội?

Suy xét bốn năm tới ngành đầu không gặp nhưng cúi đầu sẽ gặp. Cô cho rằng vẫn nên giải quyết khúc mắc sớm một chút thì tốt hơn. Vì thế cô nên bước nhanh hơn, chủ động thăm hỏi: “Hi, chào buổi sáng nha.”

Đường Thanh Hoa liếc nhìn cô, không nói chuyện, lại yên lặng cách xa cô hơn một chút.

Đối với chiều không thêm phản ứng này Hồ Lai Lai đã được lĩnh giáo nhiều lần từ Diệp Mạnh Trầm. Cho nên cô không hề để trong lòng, tiếp tục đuổi theo, bám riết không tha: “Cậu cũng được gọi tới thư viện nhận sách sao?”

Nghe vậy cậu ta đẩy đẩy kính mắt, nhìn qua rất giống kiểu trầm mặc ít nói. Nói tới nói lui cũng không cho người ta chút mặt mũi nào.

“Đó là việc của lớp trưởng, tôi chỉ đi ngang qua.”

“.....”

Nhận sách đúng thật là việc của lớp trưởng. Bởi vì trước khi giao đến tay các bạn học cô phải kiểm kê thật tốt số lượng sách giáo khoa của mỗi môn. Hơn nữa còn phải phân loại rõ ràng để thuận tiện cho việc phân phát sau đó.

Hồ Lai Lai phải đi thư viện chính là vì việc này.

Nhưng quả thật lúc hỏi câu kia cô không hề nghĩ nhiều. Cô còn tưởng rằng Tần Thor gọi cậu ta tới hỗ trợ. Không ngờ đối phương còn nhạy cảm hơn so với tưởng tượng của cô. Bây giờ thì chỉ có thể phát huy bản lĩnh nói hươu nói vượn.

“Đúng vậy, là việc của lớp trưởng. Nhưng cậu cũng biết đấy, Tần Thor..... cô giáo lựa chọn mình đơn giản chỉ vì giới tính của mình. Hơn là cậu vừa nhìn cũng biết mình căn bản không có gan gánh cái chức lớp trưởng này. Đầu như cậu, cậu là thật sự có một trái tim chân thành muốn giúp đỡ các bạn trong lớp.”

Chỉ cần không khen ngợi thái quá thì không ai là không thích nghe lời hay cả. Hồ Lai Lai rất có tin tưởng đối với khả năng nắm chắc giới hạn của mình.

Thấy đối phương vẫn chưa nói gì, Hồ Lai Lai tiếp tục thử: “Cho nên lát nữa cậu có thể giúp giúp mình một chút hay không? Năng lực của mình kém như vậy, đến lúc đó khẳng định không lo liệu được chu toàn hết mọi việc. Vụn vặt làm chậm trễ thời gian của các bạn học thì thật là không tốt.”

Đồng lời này cô về cuối cùng cũng chạm được đến dây thần kinh xúc động của Đường Thanh Hoa. Cậu ta khó có được đồng tình: “Thời gian của mọi người đều rất quý giá.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Tôi cũng vậy.”

“.....”

Tuy rằng chất lượng của đoạn đối thoại này không được lý tưởng cho lắm. Nhưng ít nhất trình độ mặt dày của Hồ Lai Lai đã làm Đường Thanh Hoa giảm bớt một tí xui địch ý đối với cô. Hơn nữa còn nguyện ý đưa tay giúp đỡ, cùng cô đi tới thư viện.

Ai biết vừa mới đi vào đã gặp phải Tiền Tài.

Theo quy tắc cũ, cô tùy tiện giơ tay vẫy vẫy xem như chào hỏi. Kết quả lúc đi ngang qua cậu ta lại thấy cậu ta bắt chuyện với Đường Thanh Hoa. Thấy thế cô chỉ có thể dùng giọng điệu ghét bỏ cảm thán nói: “Sao mà chỗ nào cũng có người quen của cậu vậy.”

Tuy cô nói rất nhỏ nhưng Tiền Tài vẫn nghe thấy. Cậu ta vỗ vỗ đầu cô, trấn an nói: “Yên tâm, địa vị của cậu không ai có thể lay động.”

“..... Vậy cậu vẫn nên nhanh chóng tìm người tới lay động một chút đi.”

Hồ Lai Lai gạt tay cậu ta, nhìn dòng người đang xếp hàng thật dài phía trước mà thờ dài. Không biết còn phải chờ bao lâu đây.

Mà Đường Thanh Hoa lại không hề cảm thấy hứng thú với mối quan hệ mập mờ của bọn cô. Chỉ hiếu kỳ hỏi: “Cậu cũng là lớp trưởng?”

“Không phải.” Tiền tài lắc lắc đầu, “Làm lớp trưởng rất không thú vị.”

Vừa dứt lời, cẳng chân cậu ta đã bị đá một phát.

Hồ Lai Lai nhìn thoáng qua chàng trai nhạy cảm, rồi quay qua Tiền Tài: “Muốn làm lớp trưởng phải là một người có trách nhiệm, cậu thì biết gì chứ!”

“Cậu thì sao?”

“Cái gì?”

“Cậu có trách nhiệm sao?”

“Không có.”

“Ồ, khó trách lần nào cậu cũng không muốn chịu trách nhiệm với mình.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

(tạp chí khảo cổ học)

Lại nói mấy lời làm người ta miên man bất định, sợ người khác không biết cậu có bệnh đúng không.

Hồ Lai Lai hít sâu mấy hơi, nhịn xuống dục vọng muốn đánh người. Cô quay qua Đường Thanh Hoa, chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ Tiền Tài, mỉm cười thân thiện nói: “Bọn mình chỉ là bạn cấp ba.”

Đạo này không biết cô đã nói câu này bao nhiêu lần. Kết quả Tiền Tài không những không nghe hiểu, ngược lại còn bổ sung thêm: “Ừm, là cái loại quan hệ bạn cấp ba khiến cho người ta hiểu lầm đó.”

“..... Cậu có biết xấu hổ hay không hả!”

Người bị không ngừng khiêu chiến sự nhẫn nại rốt cuộc nhịn không nổi nữa. Cô giơ tay lên tặng cho lưng cậu ta một cái tát thật mạnh. “Bang” một tiếng kêu vang đến mức người bên cạnh nghe thôi cũng thấy đau.

Thấy thế, Đường Thanh Hoa lại yên lặng rời xa cô thêm chút nữa.

Đúng lúc đó một cô gái không hề xa lạ đi về phía bọn họ.

Thời gian xa cách ba năm đối với cô ta gần như không hề tồn tại. Vì khi đối mặt với bọn họ cô ta giống như không có chút cảm giác xa lạ nào, thân cận nói: “Lại Lại, Tiền Tài. Mình đang định đi tìm các cậu. Không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây.”

“.....”

Danh sách những âm hồn bất tán của Hồ Lai Lai chỉ sợ là lại dài thêm một chút.

Hồ Lai Lai vừa nghe thấy âm thanh này đáy lòng liền kêu rên một trận. Không biết cái loại ngẫu nhiên gặp nhau này nên tính là thật khéo hay là thật xui xẻo. Vì tránh phiền toái không cần thiết, cô không nói hai lời cho Đường Thanh Hoa một ánh mắt, ý bảo chúng ta hãy nhanh chóng rời đi.

Không ngờ cơ thể vừa động một cái đã bị cản lại. Đồng thời tiếng của Tần Diệu lại lần nữa vang lên.

Cô ta nhìn xuống tay Hồ Lai Lai đang bị Tiền Tài giữ chặt, tươi cười trên mặt không thay đổi. Cô ta nói: “Tối nay mọi người có rảnh không? Cùng nhau ăn bữa com đi, đã lâu không gặp nhau rồi.”

“Không rảnh.”

Lần này mở miệng nói chuyện là Tiền Tài.

Vì thế tươi cười trên mặt Tần Diệu bắt đầu xuất hiện tia rạn nứt. Nhưng cô ta vẫn cố gắng duy trì được, sau đó lại chuyển hướng qua người này giờ vẫn chưa nói chuyện: “Lại Lại, còn cậu thì sao?”

Rõ ràng chỉ muốn ăn com cùng Tiền Tài nhưng vẫn cố tình kéo cô vào. Loại kỹ xảo này Hồ Lai Lai đã thấy quá quá nhiều lần.

Cô lạnh nhạt nhìn Tần Diệu, sau gáy viết ba chữ to “Cậu thấy sao?” thay câu trả lời.

Hồ Lai Lai biết tâm tư của cô ta.

Cô ta thích Tiền Tài, từ những năm cấp hai đã bắt đầu thích.

Khi đó cậu bé Tiền Tài vẫn luôn đi theo sau bóng Hồ Lai Lai đã không còn cần cô bảo vệ nữa. Đã dần trở thành bí mật thầm kín trong lòng các nữ sinh. Trong đó có hoa hậu giảng đường được nhiều người theo đuổi Tần Diệu.

Còn có lúc đó cũng như bây giờ, hằng ngày chỉ có một con đường hai chiều chính là học tập và phiên chết Diệp Mạnh Trầm.

Thời điểm sinh hoạt đơn điệu của cô bắt đầu bị xáo trộn là sau khi kết thúc kì thi giữa kỳ.

Trong thời gian nghỉ trưa các nam sinh đều ra sân thể dục chơi bóng rổ. Còn lại trong phòng học chỉ có vài người. Hồ Lai Lai như thường lệ đang nằm sấp trên bàn xem “Tập chí khảo cổ học” trên đầu bỗng truyền đến một giọng nói còn tính là quen thuộc: “Lại Lại, bạn có biết Tiền Tài thích ăn gì không?”

“Ấn. Phân.”

Phạm là vấn đề liên quan đến Tiền Tài cô đều không quá quan tâm. Thành ra cô cứ vừa lật tạp chí vừa buột miệng nói theo quán tính. Không khí đột nhiên an tĩnh. Lúc này cô ngược mắt mới thấy trước mặt mình chính là hoa hậu giảng đường mà ngày thường không có tiếp xúc gì.

Thấy bộ dáng bị dọa của đối phương, Hồ Lai Lai mới ý thức được sự “thô lỗ” của mình có khả năng đã dọa tới cô ấy rồi.

“À ý mình là cậu ta không kén chọn đâu, cái gì cũng thích.”

Sau khi nghe câu này Tần Diệu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, biểu tình cũng trở nên tốt hơn. Cô ta lấy ra một cái túi tinh xảo, trong giọng điệu có sự rụt rè đặc trưng của nữ sinh: “VẬY cậu có thể đưa cái này cho cậu ấy giúp mình không?”

Đối với việc này Hồ Lai Lai cũng không hề bất ngờ. Bởi vì những việc như vậy không phải lần đầu tiên xảy ra. Chỉ là cô vẫn luôn không hiểu vì sao những người này luôn thích nhờ cô truyền lời hoặc đưa quà họ.

Chẳng lẽ cô nhìn qua rất giống loại người thích lấy việc giúp người làm niềm vui? Hay là do trên người cô có ánh sáng lấp lánh của huy hiệu “Người thích truyền lại”?

Cô không biết đáp án, dù sao cứ cho là đang tích đức đi.

Lần này cũng như vậy, Hồ Lai Lai đáp ứng lời thỉnh cầu của Tần Diệu. Nhưng vì muốn bớt việc cho sau này, cô nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định cho Tần Diệu một kiến nghị.

“Kỳ thật tính tình Tiền Tài rất tốt. Nếu cậu thật sự muốn hiểu cậu ta thì cậu nên trực tiếp đi tìm cậu ấy. Không cần phải hỏi thăm từ tớ đâu.”

Cũng không biết cô đã nói sai chỗ nào, vừa dứt lời sắc mặt Tần Diệu bỗng trở nên có chút khó xử. Cô ta thu cánh tay đang định đưa đồ cho Hồ Lai Lai. Chân tay luống cuống liên tục xin lỗi.

“Thật..... thật xin lỗi. Chi là tớ cảm thấy quan hệ giữa cậu và Tiền Tài rất tốt cho nên... Tớ không cố ý muốn làm phiền cậu đâu, thật sự xin lỗi nhé.”

Nói xong cô ta liền rời khỏi phòng học.

Không bao lâu sau chuyện Tần Diệu thích Tiền Tài bỗng được đồn thổi khắp nơi, đưa tới chấn động không nhỏ. May là rất nhanh đã lắng xuống. Dù sao loại chuyện này cứ cách mấy tuần sẽ đối nam nữ chính một lần, cho nên ai cũng nghe một chút liền quên ngay.

Hồ Lai Lai lại càng không để trong lòng. Thẳng đến một ngày nọ cô trốn tiết thể dục rồi chui vào phòng học ngủ bù. Không bao lâu sau đã bị tiếng nói chuyện đánh thức. Đang định lấy tai nghe ra bịt tai lại thì bỗng nhiên nghe thấy tên mình.

“Thực xin lỗi, tớ không biết chuyện này sẽ khiến cho cậu gặp phiền toái lớn như vậy. Tớ chỉ nghĩ rằng sinh nhật cậu sắp tới rồi, muốn nhờ Lai Lai đưa quà sinh nhật cho cậu. Không ngờ cô ấy lại đi nói với mọi người.”

Động tác lấy tai nghe của Hồ Lai Lai chợt khựng lại. Trong đầu nhảy ra hai chữ.

Ghê tởm.

Sau đó cô lại đeo tai nghe lên nhắm mắt ngủ tiếp. Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ coi như không biết Tần Diệu.

Việc này trong mắt người khác là Hồ Lai Lai cố tình nhắm vào Tần Diệu. Duy chỉ có Tiền Tài đối với cô vẫn không rời không bỏ, hơn nữa cái gì cũng không nói. Có hôm Hồ Lai Lai rất cuộc không nhịn được hỏi: “Sao cậu không hỏi tớ lý do?”

Tiền Tài cảm ổng hút vào hộp sữa bò vị dâu, đưa cho cô. Sau đó lại sờ sờ đầu cô, bày ra bộ dáng rất thấu hiểu: “Không ai sẽ dành bộ mặt tươi cười cho tình địch của mình. Tớ hiểu tâm trạng của cậu mà.”

“..... Cút!”

Hồ Lai Lai đá cậu ta một cái. Giờ phút này cô thật tình nguyện cậu ta rời bỏ cô luôn đi.

Vốn tưởng rằng sự việc ghê tởm như vậy xảy ra một lần là đủ rồi. Không ngờ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Chưa được mấy ngày Hồ Lai Lai lại tiếp tục gặp phải tai bay vạ gió.

Lúc ấy đám bạn xung quanh cô đang kích động bát quái về những tin đồn mới nhất.

“Ngày mọi người biết tin gì chưa. Mấy hôm trước Tôn Mạn xin nghỉ học là để đi phá thai đấy!”

“Phá thai? Thật hay giả vậy?”

“Thật đó, cậu không tin thì hỏi Lai Lai đi!”

Người nọ đang đuổi eo được một nửa đột ngột dừng động tác. Về mặt mờ mịt nhìn người vừa tung bát quái: “Hỏi tớ cái gì?”

“Tôn Mạn xin nghỉ đi phá thai đó. Tin tức này không phải từ cậu mà ra sao?”

“..... Cái tin ‘tin tức này từ cậu mà ra’ này lại từ chỗ nào truyền ra thế?”

Hồ Lai Lai cùng cô gái Tôn Mạn trong miệng bọn họ cũng không tính là quen biết. Cô chỉ biết đó là một trong những người theo đuổi Tiền Tài và tính tình cô ấy cũng khá nóng nảy. Tôn Mạn đã từng tìm cô vài lần hỏi bóng hỏi gió về hình mẫu bạn gái mà Tiền Tài thích.

Thế thôi.

Hồ Lai Lai không hiểu sao cái nôi này lại rớt xuống lưng cô. Ai ngờ cô vừa dứt lời, từ ngoài cửa lớp bỗng nhiên truyền đến một trận gào thét tràn ngập lửa giận: “Hồ Lai Lai! Mấy lần ra đây cho bà!”

Sau khi phát hiện ra vị trí của cô, đối phương liền hùng hổ lao tới. Cô ta một câu cũng không nói, vừa đến nơi liền túm lấy tóc Hồ Lai Lai. Nếu không nhờ có mấy bạn học ở gần đó can ngăn thì chỉ sợ đầu cô đã sớm bị đập vào tường.

Mặc dù Hồ Lai Lai không hiểu gì cả nhưng cô cũng không rảnh đi hỏi nguyên nhân. Trước cứ đem thiệt thòi cô vừa ăn trả lại đã rồi nói sau. Hồ Lai Lai lập tức cầm hộp bút nện lên đầu đối phương.

Riêng đánh nhau bà đây từ nhỏ đến lớn chưa ngăn ai bao giờ. Tấn công chính diện!

Cuối cùng cả hai người đều được mời vào văn phòng.

Trong không gian lặng ngắt như tờ chỉ nghe thấy tiếng hít thở phì phò của thầy chủ nhiệm. Phảng phất như giây tiếp theo sẽ được xem thầy biểu diễn tiết mục chiếc mũi phun lửa.

Nhiều năm nay ông đã mang theo không biết bao nhiêu thế hệ học sinh. Thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ông gặp phải loại tình huống này. Ông tức giận đến chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trước mặt hai cô gái.

“Các em nhìn các em xem, bộ dạng gì đây hả? Hai nữ sinh đánh nhau trong lớp học? Nói ra có thấy mất mặt hay không!”

—— “Mất mặt cũng không bằng không hiểu sao lại bị đánh đi!”

—— “Mất mặt cũng không bằng không hiểu sao lại bị truyền phá thai đi!”

Hai người trong lòng cùng có lửa đồng thanh trả lời. Dứt lời hai cô gái liền đồng thời quay qua trừng mắt nhìn đối phương rồi lại đồng thời quay phắt đầu sang hướng khác. Dùng hành động sinh động để chứng minh như thế nào gọi là “người không muốn nhìn ta ta càng không muốn nhìn người”.

Thấy thế thầy chủ nhiệm càng bốc hỏa lớn hơn, ông đập bàn nói: “Tôi thấy các em chính là không hề biết chuyện này sẽ có ảnh hưởng lớn đến nhà trường như thế nào! Được rồi, cái gì cũng đừng nói nữa, nhanh đi gọi điện thoại cho phụ huynh các em sau khi tan học đến trường một chuyến đi”

"Thưa thầy em không có phụ huynh."

“.....”

Hồ Lai Lai cũng không sợ bị gọi phụ huynh. Cô chỉ lo về phản ứng của hai ông cụ sau khi biết cô bị đánh mà thôi. Nếu tốt thì có khả năng sẽ cãi nhau với cha mẹ Tôn Mạn một chút. Còn không tốt thì chính là dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Căn cứ vào điểm này mà cân nhắc, cô quyết định trợn mắt nói dối một lần. Như vậy mọi thứ sẽ tốt hơn.

Thầy chủ nhiệm thiếu chút nữa đã tin chuyện ma quỷ của cô. Bởi vì suốt hai năm cấp hai vừa qua ông xác thật chưa từng gặp cha mẹ Hồ Lai Lai. Tuy nhiên cô ngần tính vụn vặt nhưng đã quên mất một chi tiết.

“Không có phụ huynh? Vậy hai ông cụ đến họp phụ huynh cho em mỗi học kỳ là ai? Chẳng lẽ tôi thấy quý?”

“.....”

Vụ này có vẻ khó nuốt, Hồ Lai Lai thờ dài than thở. Không có cách nào khác cuối cùng chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ từ người chị em vạn năng.

Buổi chiều sau khi tan học hai cô gái lại lần nữa đi vào văn phòng. Phía sau là vị giáo viên chủ nhiệm vừa dạy xong một tiết ở lớp khác.

Khi đi ngang qua trên hành lang có thể thấy hai bên phụ huynh đã tới ngồi chờ bên trong.

Thầy chủ nhiệm đã từng gặp qua phụ huynh của Tôn Mạn nên ông liếc mắt một cái liền nhận ra. Còn phía bên kia lại là một người thanh niên trẻ tuổi. Tuy rằng là lần đầu gặp nhưng vừa nhìn liền biết không thể là bố của Hồ Lai Lai.

“Không phải tôi nói mời phụ huynh của em tới sao, cậu ta là gì của em?”

Thầy chủ nhiệm nghi ngờ cô lại giờ trò khôn vặt, trước khi vào tóm cô lại hỏi.

Đáng tiếc hồn Hồ Lai Lai đã sớm bị câu đi rồi, cô căn bản không hề cho câu nói vừa rồi của thầy vào tai. Bỗng có cảm giác hơi quen thuộc, vì thế cô liền dựa vào đoạn quảng cáo trong trí nhớ trả lời theo bản năng ——

“Ưu nhạc mỹ.”*

“.....”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Thưa thầy, khi ở trên giường, anh ấy đúng là baba của bạn ý đó:)

- - - - -

* Ưu nhạc mỹ là tên một loại trà sữa. Trong quảng cáo trà sữa này có một đoạn:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Ưu nhạc mỹ của anh.

Nữ: Hoá ra em là trà sữa à?

Nam: Như vậy thì anh mới có thể nâng niu em trong lòng bàn tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Thầy chủ nhiệm nghe xong liền câm nín, biết cô tám phần là lại nói hươu nói vượn. Theo thói quen muốn đập vào gáy cô một phát cho cô tỉnh lại. Kết quả hành động giờ quyền sách trong tay lên của ông vừa bắt đầu đã kết thúc dưới ánh mắt của cậu thanh niên trẻ tuổi kia.

Mặc dù ánh mắt cậu ta vẫn chỉ mang cảm xúc nhạt nhẽo giống hệt như màu bầu trời ngay lúc này, không có cảm giác áp bách gì. Nhưng cánh tay đang giơ lên của thầy chủ nhiệm vẫn chuyển thành tự gãi đầu.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì thì đánh học sinh vẫn là không đúng.

Sau khi tự khuyên nhủ chính mình xong ông xấu hổ háng giọng mấy cái, đẩy người còn đang thất thần cùng đi vào. Nghĩ thầm nếu con bé Hồ Lai Lai kia đã không dùng được vậy ông đành phải hỏi chính người trong cuộc.

“Xin hỏi cậu là gì của Hồ Lai Lai?”

“Người giám hộ.”

“.....”

Qua loa như vậy?

Thầy chủ nhiệm tức tặc câm nín.

Tuy rằng câu trả lời này còn không bằng không trả lời nhưng ông cũng không tính dò hỏi tới cùng. Đoán chắc là anh trai gì đó thôi. Nếu như không có quan hệ gì với Hồ Lai Lai thì con bé không thể nào có phản ứng như vừa rồi.

Cho nên thầy chủ nhiệm cũng không làm mất thời gian của mọi người nữa, trực tiếp vào vấn đề chính.

“Là thế này, hôm nay tôi mời mọi người đến chủ yếu là để nói về chuyện đã xảy ra trong trường học ngày hôm nay.....”

Buổi nói chuyện chính thức bắt đầu.

Hồ Lai Lai cũng chính thức bắt đầu quang minh chính đại nhìn trộm. Đôi mắt cô không hề chớp nhìn chăm chăm chàng trai tựa như ảo giác trước mặt.

Tháng tư cảnh xuân sáng lạn, còn anh thì ngồi giữa hai người đàn ông trung niên bụng phệ. Nét anh tuấn giữa lông mày đã chiếm bót về lười nhác không thay đổi. Nhìn qua ô cửa sổ phía sau là những tán lá xanh lay động theo gió, là trời xanh mây trắng của buổi chiều hôm, là tất cả những gì có thể chứng minh anh thật sự tồn tại.

Nhìn một lát, tâm tình không yên ổn của cô chậm rãi bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên sau hai năm Hồ Lai Lai được nhìn thấy còn hồ hấp Diệp Mạnh Trầm. Không tự chủ tập trung quan sát nhất cử nhất động của anh.

Không ngờ anh ở nước Mỹ sống tốt như vậy. Bằng không sao cô lại có cảm giác anh còn đẹp mắt hơn mấy lần so với trước khi xuất ngoại. Hôn nữa cũng cao lên không ít. Bởi vì gió bão trưởng thành cô vẫn cứ chỉ cao đến ngực anh.

Đương nhiên trừ thay đổi bên ngoài liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Thì quan trọng nhất chính là hình như anh đã chính thức trở thành một người đàn ông.

Cùng với đám nhóc còn đang ở giai đoạn phát dục lần thứ hai bọn cô, chính là người của hai thế giới.

Hồ Lai Lai không biết cái kết luận này là do sự tác dụng của tâm lý hay thật sự là như thế. Bỗng nhiên cô khổ sở gục đầu xuống. Không biết xui xẻo thế nào mà đúng lúc này cô lại nhìn thấy hai đồng thịt tám lạng nửa cân trước ngực mình. Rồi cô lại tưởng tượng đến những cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh eo nhỏ ngực lớn nũng nịu, sau đó càng khổ sở hơn.

Cứ thế bằng cách nào đó cô đã nhanh chóng lâm vào nỗi buồn size ngực. Chưa được một lát cẳng chân bỗng nhiên bị đá nhẹ một cái. Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần, trợn mắt nhìn người bên cạnh, dùng khẩu hình hỏi: “Làm gì?”

Tôn Mạn không nói gì, chỉ chỉ cho cô nhìn sang bên cạnh. Lúc đó cô ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết từ khi nào mình đã trở thành tiêu điểm của toàn xã hội. Tất cả mọi người đều đang nhìn Hồ Lai Lai như đang chờ đợi đáp án của cô. Làm cô chỉ có thể không đầu không đuôi diên cuồng gật đầu.

Một mảnh yên tĩnh.

Bấy giờ Hồ Lai Lai mới ý thức được có khả năng mình đã bốc thuốc không đúng bệnh. đành phải quay sang người duy nhất có khả năng để tìm kiếm trợ giúp. Rất nhanh đã được nhắc nhở.

“Tin tức là do em truyền đi sao?”

“Đương nhiên là không phải!” Âm lượng cô đề cao hơn một chút. “Em và Tôn Mạn không thù không oán, vì sao em phải hãm hại bạn ấy chứ!”

Sau khi nhận được câu trả lời, Diệp Mạnh Trầm quay đầu nhìn thấy chủ nhiệm một lần nữa. Trên mặt treo lên nụ cười. Tuy rằng không mở miệng nhưng ánh mắt anh rõ ràng đang nói: Nghe thấy chưa, bé con nhà tôi nói không phải do con bé làm.

“Cái này..... sao có thể để con bé nói cái gì thì là cái ấy được chứ”. Chủ nhiệm lớp khó khăn, cảm thấy biện hộ như vậy không khác gì đang chơi trò lưu manh.

Vì thế Diệp Mạnh Trầm lại “Ủm” một tiếng, không nhanh không chậm hỏi ngược lại: “Cho nên, thầy có chứng cứ?”

“..... Chứng cứ thì không có, nhưng tạm thời không nói đến chuyện này nữa. Tóm lại đánh nhau là không đúng!”

Đối với việc này Diệp Mạnh Trầm không có dị nghị gì, cũng không bao che khuyết điểm. Anh trực tiếp giáo dục: “Biết sai chưa?”

“Biết sai rồi.” Hồ Lai Lai đã đổi sang biểu tình nhận sai, nhỏ giọng nói: “Em không nên làm ra chuyện gây ảnh hưởng lớn đến trường học như vậy. Em thực xin lỗi những bạn đang nỗ lực học tập, thực xin lỗi người thầy dốc lòng vì giáo dục của em. Em bảo đảm tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu ạ”

“.....”

Hai người kẻ xướng người hoạ đem lời cần nói đều nói hết rồi, ông còn cái gì mà nói!

Thầy chủ nhiệm nhất thời nghẹn lời. May mà phụ huynh Tôn Mạn không phải người không nói lý. Họ cũng hiểu rõ tính tình con gái mình nên ngược lại đứng ra giảng hoà. Luôn nói xin lỗi với bọn cô.

May nhờ có anh nên phần nói chuyện sau đó tiến hành khá thuận lợi. Cũng không phát sinh thêm tranh chấp gì không thoả đáng. Kịp thời kết thúc trước khi tiết tự học buổi tối bắt đầu.

Nhưng Hồ Lai Lai đã sớm không còn tâm tư đi học. Cho nên trước khi được thả về lớp học, cô bắt đầu cùng thầy chủ nhiệm nói những câu có ý nghĩa đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Thưa thầy, sau tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm nay em nghiêm trọng hoài nghi cả thể xác và tinh thần em đã phải chịu những thương tổn không hề nhỏ. Cho nên em mong thầy có thể suy xét cho em xin nghỉ tiết tự học tối nay được không ạ. Em muốn về nhà điều chỉnh tâm trạng một chút.”

“..... Chỉ cần không thương tổn đến đầu óc là được! Mau trở về đi học!”

“Vâng...”

Cô lẻ mặc cả thất bại đã đá kích tinh thần cô. Sau khi uể oải đi ra khỏi văn phòng cô mới phát hiện Diệp Mạnh Trầm vẫn còn đang đứng đợi ngoài hành lang. Cô lập tức chạy như bay đến. Ai ngờ chạy gần đến nơi thì chút cảm giác hồi hộp lo lắng vì đã lâu không gặp bắt đầu xuất hiện.

Vì thế cô thả chậm bước chân lại, không còn khí thế như vừa rồi nữa. Thậm chí còn ngượng ngừng xoắn xít không dám nhìn anh. Sau đó cô mới hỏi vấn đề vẫn luôn nghẹn dưới đáy lòng.

"Sao lại là anh đến vậy?"

Kỳ thật Hồ Lai Lai đã sớm biết chuyện anh sắp về nước. Bởi vì mấy ngày nữa là đến ngày mừng thọ 70 tuổi của ông Diệp Định Chương. Chỉ là cô không nghĩ tới sẽ gặp anh vào thời gian địa điểm như thế này.

“Chẳng lẽ em còn luyến tiếc tên diễn viên kia?”

Diệp Mạnh Trầm giúp cô sửa sang lại đầu tóc lộn xộn.

“..... Cũng không phải. Chỉ là trước mặt anh như vậy khiến em thật mất mặt.”

Thật sự hôm nay Hồ Lai Lai muốn nhờ Lý Hàn Thu tìm một người đến diễn cho qua chuyện. Không ngờ lúc nói chuyện bị anh vừa vặn ở ngay bên cạnh nghe được.

Đến giờ phút này cô vẫn còn canh cánh trong lòng cái phurong thức gấp lại này. Hồ Lai Lai đá vách tường vô tội. Có đánh chết cô cũng không nghĩ lần đầu tiên gấp lại sau khi anh về nước lại là tình huống như vậy. Vạch trần cô trong hai năm vừa qua như một đứa không học vấn không nghề nghiệp.

Nhưng Diệp Mạnh Trầm không biết tâm sự của cô. Anh hạ tay xuống, nhìn thoáng qua băng cá nhân họa tiết hoạt hình trên trán cô. Lại phát hiện bên trên còn viết “Đánh nhau bà đây là nhất”. Anh hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói:

“Đánh nhau mà còn muốn sĩ diện.”

“.....”

Tuy rằng không phải lời dễ nghe gì nhưng lại làm người ta cảm thấy quen thuộc. Phảng phất như lập tức quay trở về mùa xuân hai năm trước, tựa như khoảng thời gian trống sau đó không hề tồn tại.

Nhìn xem, anh vẫn là anh đó thôi. Nói chuyện vừa hung dữ lại còn không biết cách an ủi người khác. Quả thực một chút cũng không hề thay đổi.

Phát hiện này rốt cuộc đã làm tâm tình Hồ Lai Lai tốt hơn một chút, cô thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Hồ Lai Lai nhún nhảy hai cái tại chỗ, ngẩng đầu nhìn anh. Một đôi mắt ngọc nhỏ lại lần nữa trở về bên khoe miệng, cười tủm tỉm nói: “Anh về khi nào vậy? Buổi tối anh lại phải đi ăn mừng với bạn bè nữa phải không? Ngày mai em được nghỉ rồi, em có thể tới tìm anh không?”

Giọng của cô gái nhỏ mềm mại tựa như cành liễu vừa mới đâm chồi. Nhưng cũng không thể nói một đồng vấn đề liên tiếp không nghỉ lấy hơi như vậy. Diệp Mạnh Trầm che đầu cô đề phòng cô va vào vách tường, kiên nhẫn nói: “Hỏi từng câu một.”

Hỏi từng câu một?

Hồ Lai Lai nghĩ nghĩ rồi chọn lấy một vấn đề quan trọng ngay trước mắt: “Vậy bây giờ anh định đi đâu? Về nhà sao?”

“Nhà ông nội.”

Mất thấy các bạn học vừa rồi còn ở bên ngoài lắc lư đầu đã dần chạy về lớp. Diệp Mạnh Trầm nuốt lời, trước phải gián đoạn chuỗi câu hỏi vĩnh viễn không hết này đã.

“Được rồi về lớp học đi. Có gì tới về lại nói.”

“.....”

Thời gian vui vẻ luôn trôi nhanh như vậy.

Hồ Lai Lai rầu rĩ “Vâng” một tiếng, đứng ở cửa phòng học nhìn theo anh rồi đi. Hồn cô cũng chạy theo anh mất rồi. Cả tiết tự học buổi tối cô đều thất thần, cũng không nghe thấy điện thoại trong ngăn bàn vẫn luôn chấn động. Thẳng đến khi tiếng chuông tan học vang lên cô mới như được uống Hoàn Hồn Đan, đánh lên tinh thần nhanh chóng thu dọn sách vở.

Lúc này Tiền Tài ngồi ở một góc khác của lớp học bỗng đi xuyên qua đám người đang đùa giỡn tới trước mặt cô.

“Lại Lại, sao cậu không trả lời tin nhắn của mình?”

“Tin nhắn? Tin nhắn gì cơ?”

“Lúc nãy gửi cho cậu đó.”

Đáng tiếc Hồ Lai Lai cũng không quan tâm đến nội dung tin nhắn của cậu ta. Cho nên cô vừa cúi đầu bận rộn thu dọn đồ đạc, vừa chó chề mềo lẩm lờn nói: “Sao cậu không lo học tập cho tốt đi. Thời gian lên lớp mà còn chơi điện thoại cái gì chứ.”

“Này, tớ có chuyện muốn nói với cậu mà.”

“Đừng nói đừng nói trước đừng nói. Hôm nay tớ có việc rồi, không có thời gian nghe đâu. Hôm nào có duyên lại bàn tiếp. Cáo từ!”

Dứt lời Hồ Lai Lai liền khoác cặp lên vai, tựa như con cá nhỏ linh hoạt luồn lách qua đám đông chui ra ngoài. Vô cùng lo lắng chạy về nhà, nhưng lại không về nhà mình mà ngựa quen đường cũ đi thẳng vào sân nhà cách vách.

Cô sợ bên trong không có người mà mình muốn gặp. May mà vừa đi vào đã nghe được một cỗ mùi thơm, theo đó lo lắng của cô cũng an ổn bớt xuống. Cô gấp không chờ nới đi theo mùi thơm thò lại gần, buông cặp sách, tự giác kéo ghế dựa ngồi xuống. Không ngờ anh lại ăn cơm muộn như vậy.

Đúng lúc đó Diệp Mạnh Trầm đi từ phòng bếp ra. Đột nhiên thấy trên bàn ăn nhiều thêm một cô bé anh cũng không hề cảm thấy bất ngờ. Sau khi đến gần mới hỏi: “Tìm được người hâm mộ em chưa?”

“A?”

Lúc đầu Hồ Lai Lai còn chưa kịp phản ứng. Đến lúc nghe hiểu ý anh thì cô nhú mày lại, vẻ mặt ghét bỏ.

Thật ra cô cũng không phải là người lương thiện gì, chẳng qua cô rất sợ phiền toái. Nhiều thêm một chuyện chi bằng ít đi một chuyện. Nhưng quá tam ba bận, nếu còn dám có lần sau cô nghĩ hẳn là cô sẽ cho Tần Diệu khắc sâu linh hội một chút hậu quả của việc đi quá giới hạn.

Nhưng bây giờ không phải lúc nhắc đến chuyện này.

“Được rồi, trên bàn cơm đừng nhắc đến cô ta, hết muốn ăn.” Cô quyết định chỉ nói về những chuyện vui vẻ, chỉ chỉ một bàn đồ ăn: “Anh không ăn à?”

“Chờ ông nội về.”

Vừa nghe lời này, Hồ Lai Lai đột nhiên nảy ra một ý. Cô thờ dãi: “Aiz, anh xem ông Diệp đối với anh tốt biết bao. Biết anh trở về liền đặc biệt nấu canh dinh dưỡng cho anh bồi bổ cơ thể. Thật là hâm mộ anh có một người ông tốt như vậy.”

Ngay thời điểm này cô cũng đã biết phải chữa trị quan hệ ông cháu của hai người họ. Đáng tiếc đối phương không thêm nể mặt mũi, hắt cho cô một chậu nước lạnh.

“Canh của mẹ anh.”

“.....”

A da, muốn vỗ mông ngựa lại vỗ phải đùi ngựa.

Tươi cười trên mặt Hồ Lai Lai tạm dừng hai giây, sau đó lại khôi phục như thường, không thêm đề ý đến sự dả kích của anh. Cô nâng mặt, ánh mắt trông mong nhìn các nguyên liệu phong phú trong bát canh. Lại sờ sờ bụng, thật là thèm a.

“Em cũng rất muốn ăn đấy, nhưng mà trong bát canh này có thể sẽ có rất nhiều đồ trắng dương. Nếu em ăn vào liệu có thể biến thành con trai không nhỉ.”

Cô còn đang rối rắm giữa “lấp đầy bụng” và “biến thành con trai”. Giây tiếp theo mới đột nhiên phản ứng lại từ máu chốt trong câu nói vừa rồi của mình.

Trắng dương???

Cơ thể Hồ Lai Lai chợt cứng đờ, nhất thời biểu tình trở nên vô cùng bí trắng. Cô vừa sửa sang lại tâm tình phức tạp, vừa lặng lẽ nhìn từ trên xuống dưới người giống như không có việc gì kia. Tận lực khiến cho mình không được toát ra ánh mắt gì khác thường.

Trách không được anh đối bất cứ việc gì cũng đều tùy tâm sở dục*. Duy chỉ có tin đồn về đời sống tình dục của anh là cô chưa từng thấy qua. Như vậy là bởi vì.....?

Đối với nguyên nhân “giữ mình trong sạch” này của anh cô tạm thời chưa nghĩ ra nên phản ứng như thế nào. Thận trọng tự hỏi một phen, cuối cùng vẫn ném câu mình định hỏi đi, đổi thành lạc quan an ủi.

“Không có việc gì đâu. Vốn dĩ con người trên đời này không ai là hoàn hảo cả. Lại nói, hiện tại y học đã phát triển như vậy, tất cả đều không có gì to tát hết.”

Bao gồm cả ngực cô.

Nỗi lo lắng trước đó của cô vào lúc này đã được an ủi rất nhiều, Hồ Lai Lai đã nhặt lại lòng tin. Cô còn đang muốn tiếp tục nói thêm hai câu thì ghé dựa dưới mông đột nhiên kịch liệt rung chuyển. Còn tưởng là có động đất. Nhìn xuống mới biết là do Diệp Mạnh Trầm kéo ghé cô đến gần bên cạnh anh.

Giờ thì trong tầm mắt của cô chỉ còn anh đang gằn trong gang tấc. Gần đến mức cô có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, rất nhạt. Tựa như đã bị hơi thở tươi mát để ngửi kia che lấp. Tuy nhiên vẫn không thể cản trở nó phát huy năng lực mê hoặc lòng người.

Sau khi xa cách hai năm, trái tim của cô lại một lần nữa không chịu nổi chế mà “bang bang bang” nhảy lên.

Còn Diệp Mạnh Trầm thì đang cúi đầu chơi game trên điện thoại, không chú ý tới sự khác thường của cô. Anh thấp giọng thông thả nói: “Xem ra mấy năm nay em đã nghiên cứu không ít đồ vật của các lão tổ tông để lại. Đến cái gì dùng để trắng dương cũng biết, hửm?”

Tuy anh nói rất hững hờ nhưng Hồ Lai Lai lại nghe ra vài phần nguy hiểm trong đó. Đại não nhanh chóng chuyển động, rất nhanh đã nghĩ ra một lý do cực kỳ có sức thuyết phục. Sau đó cô thông dong nói: “Lo trước tránh hoạ về sau thôi anh. Rốt cuộc cả đời này dài như vậy, ai dám chắc sau này sẽ không gặp phải ngắn**.”

“.....”

*Tùy tâm sở dục: Tùy theo tâm nguyện, ý muốn của bản thân mà làm ra một hành động nào đó chứ không nghe theo ai hết.

** Minh đoán Lai Lai đang chơi chữ với từ trái nghĩa "dài" và "ngắn". "Dài" chỉ cuộc đời và cái "ngắn" có lẽ chỉ cái thứ mà ai cũng biết, cái thứ mà liên quan đến trắng dương ý.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Các toà nhà cao tầng mọc san sát trong thành phố tựa như luôn không có khái niệm về thời gian. Chạng vạng tối, các tầng lầu vẫn còn đèn đuốc sáng trưng.

Bầu không khí tăng ca không phải lúc nào cũng giống nhau.

Có không đau cũng không vui vẻ, có vừa đau lại không vui vẻ.

Công ty game ở tầng mười sáu hiển nhiên thuộc về về sau.

Dự án trò chơi chuẩn bị đã lâu đột nhiên xảy ra vấn đề, kết quả không được khả quan. Vài phút trước vừa tan họp, sau khi đi ra ai cũng buồn bã ỉu xiu, nghĩ muốn đi tìm chỗ nào vui chơi kích thích tư duy.

Diệp Mạnh Trầm không tham gia trong số đó mà trở về văn phòng. Chẳng qua điều thuốc còn chưa kịp đốt, cửa đã bị đẩy ra. Anh nhìn thoáng qua thấy là Mạnh Tổ thì lại rũ rảnh

xuống.

Người vừa vào còn tưởng rằng anh không vui khi thấy mình đến đây. Bà đóng cửa lại, lên tiếng trước chiếm thế thượng phong.

“Có người đã đủ lông đủ cánh rồi, không rên một tiếng liền chuyển nhà. Còn gấu địa chỉ không nói cho ai biết. Mẹ có thể làm sao đây chứ, muốn nhìn con trai mình một chút cũng không thấy mặt, chỉ có thể tìm đến tận công ty.”

Thật ra Diệp Mạnh Trầm cũng phải là không vui. Anh không vội hỏi mục đích bà đến đây, đứng dậy lấy cho bà cốc nước, ôn hòa vạch trần: “Mẹ tra địa chỉ của con cũng chỉ là chuyện trong vài phút, có cần phải vội vã như vậy không?”

Điều này thật ra cũng không sai.

Hôm nay Mạnh Tổ tự mình tìm tới cửa đích xác không chỉ vì muốn tranh luận chuyện chuyển nhà với anh. Mà chủ yếu là vì một vấn đề khác đã tồn tại nhiều năm. Ngôi nỗ chính là cuộc điện thoại của ông Diệp vào nửa giờ trước.

Lúc ấy bà nghe xong điện thoại còn mang theo buồn bực vội vàng chạy về nhà chính. Không nghĩ mới vừa bước chân vào thư phòng đã bị nhệ nhàng chém một đao.

Người trong phòng còn đang luyện chữ, nghe thấy cửa có động tĩnh cũng không ngừng đầu lên. Lời nói tựa như ngòi bút trong tay ông, nhìn như nước chảy mây trôi không hề dùng lực, trên thực tế chữ chữ đậm tâm.

“Tiểu Tổ à, nhiều năm như vậy, hai ta hình như chưa từng nói lời trong lòng với nhau. Hôm nay tìm con tới cũng không có chuyện gì. Ta chỉ muốn hỏi con một chút, lúc con làm những việc kia, con đã nghĩ như thế nào? Rốt cuộc là con tuyển con dâu, hay là con trai con chọn vợ?”

Mạnh Tổ đối với bố chồng luôn mang theo kính sợ kể từ lần gặp mặt đầu tiên cho đến tận bây giờ. Bình thường bà toàn đến đây cùng chồng Diệp Chính, hôm nay là lần đầu tiên ở riêng với ông cụ. Nghe vậy bà không khỏi cảm thấy một trận kinh hãi, miễn cưỡng cười nói: “Bố, người nói thế là có ý gì?”

Một nét cuối của chữ “Đức” kết thúc, ông buông bút, nâng chén trà lên, vừa gạt lá trà vừa từ từ nói: “Ý của ta chính là, về sau con đừng tùy tiện tuyển nhét loạn phụ nữ đến bên cạnh thẳng thóc kia nữa.”

“..... Bố, người xem người nói như vậy có hơi nghiêm trọng quá rồi. Sao có thể gọi là nhét loạn phụ nữ được ạ. Người cũng biết, Tiểu Trầm từ nhỏ đã không thích tiếp xúc với các bạn nữ. Nếu con không chọn lựa giúp nó để nó nhìn qua một chút. Thì có khả năng cả đời này thẳng bé cũng không tìm được cô gái nào thích hợp với mình nhất đâu ạ.”

“Như thế nào, con chọn thì là tốt, còn ta giúp nó chọn thì chính là chọn loạn?”

“Không phải, con không có ý đó.” Mạnh Tổ trăm miệng khó cãi.

“Ta thấy con chính là có ý đó.”

Diệp Định Chương "cách" một tiếng nện mạnh nắp cốc trà, khinh thường nói: "Con cho rằng có mấy người chịu được cái tính tình thối nát của đứa con trai bảo bối nhà con? Nếu không phải thấy Lại Lại thích nó như vậy, ta còn không muốn ủy khuất con bé để con bé gả vào nhà mình đâu.”

Mạnh Tổ vừa nghe xong rốt cuộc lấy lại một chút tự tin. Bà muốn dùng tình cảm để đã động, dùng lý lẽ để thuyết phục.

“Bố, chúng ta đều là người từng trải. Bố cảm thấy một cô bé như vậy thì biết yêu thích thật sự là gì? Con bé đối với Tiểu Trầm, nhiều nhất chỉ là sự ỷ lại của em gái đối với anh trai mà thôi. Rốt cuộc hai đứa nó đã biết nhau lâu như vậy, coi sự tồn tại của nhau như một thói quen cũng là chuyện đương nhiên.”

Ai biết Diệp Định Chương đã không cảm động lại càng không nói lý:

“Có phải yêu thích hay không chẳng lẽ tự trong lòng chúng nó không biết? Còn cần đám người ngoài cuộc chúng ta khoa tay múa chân hay sao? Làm người lớn trong nhà thì lo tôn trọng sự lựa chọn của thẳng bé đi. Không cần quấy nhiễu lựa chọn của nó. Coi như muốn giải trừ mối quan hệ thông gia từ bé này, vậy cũng phải do Lại Lại mở miệng mới coi như xong.”

“Bố à.....”

“Được rồi, mặc kệ kết quả cuối cùng tốt hay xấu thì cũng là chuyện của hai đứa nó. Con đừng lại nhúng tay vào.”

Đã nói đến nước này rồi, nếu Mạnh Tổ còn nói thêm gì nữa thì không phải sẽ thành con dâu độc ác bắt nạt bố chồng sao. Vì thế bà chỉ có thể ngậm một bụng lửa giận đến công ty tìm con trai.

Kết quả người già thì vẫn ngang ngược như vậy, người trẻ lại càng không đỡ hơn chút nào. Nghe giọng điệu anh không đau không ngứa, Mạnh tổ càng tức giận, lại nói:

“Diệp Mạnh Trầm, mẹ phát hiện bây giờ con đã rất có năng lực rồi. Thế mà còn học theo lời ông nội con dọn ra ngoài để ép mẹ. Quan hệ của hai ông cháu trở nên tốt như vậy từ khi nào thế?”

“Là nhờ mẹ dạy dỗ tốt, con mới biết ông nói vẫn có tác dụng hơn con.”

“Xem ra con đúng là muốn làm mẹ tức chết mà!”

Mạnh Tổ đập một cái lên lưng anh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Không ngờ thế mà anh không hề phản bác chút nào, trực tiếp thừa nhận việc ngày hôm nay là do anh đã thông đồng với ông cụ.

“Ông nội con không hiểu mẹ thì thôi, đến ngay cả con cũng làm càn theo! Con cho rằng mẹ làm như vậy là vì ai, chẳng lẽ là vì chính mẹ? Còn không phải là vì muốn giúp con vứt bỏ con bé kia đi.”

“Ồ, thật đúng là không cần người phải phí tâm. Tuy rằng con trai mẹ không có bản lĩnh gì, nhưng ít ra vẫn biết mình muốn gì.”

Thấy đáng về thế son sắt của anh, Mạnh tổ cũng không giằng co với anh nữa. Giắt khoát đem vấn đề thực tế nhất đặt ra trước mặt anh.

“Vâng, con biết mình muốn gì, nhưng cô bé nhà Hồ gia kia biết sao? Mười tám tuổi, cuộc sống vừa mới bắt đầu, bên ngoài còn bao nhiêu thứ tốt đẹp hơn đang chờ đợi nó như thế. Đừng để đến lúc con hăm vào rồi, con bé lại đột nhiên suy nghĩ cẩn thận lại, sau đó theo đuổi cuộc sống chân chính mà nó muốn.”

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm sắc mặt ngưng tụ, dần dần thu hồi nét tàn mạn trên mặt, không nói gì nữa. Vì thế trong văn phòng cứ như bỗng nhiên có người ấn nút tạm dừng, ngay cả

không khí cũng lặng im bất động.

Bên ngoài văn phòng ngược lại vẫn là cảnh tượng hoà thuận vui vẻ. Mà cô gái nhỏ trong miệng bọn họ cũng vừa bước vào thang máy đi lên tầng.

Hai ngày trước ngẫu nhiên gặp lại Tần Diệu làm cô nhớ tới một ít chuyện cũ. Bỗng nhiên có chút nhớ Diệp Mạnh Trầm, vì thế nghĩ nhân dịp tối nay không có tiết liên đến đây tìm anh.

Tuy nhiên khác với lúc bình thường rất náo nhiệt, vừa đi ra khỏi thang máy, cảm giác đầu tiên mà toàn bộ công ty mang đến cho cô đó là quạnh quẽ. Sau khi đi vào mới phát hiện hoá ra tất cả mọi người đều đang tùm tùm vào một góc, không biết đang thảo luận cái gì.

Người đầu tiên phát hiện ra cô là một chàng trai không quá quen mặt, cậu ta nhiệt tình nói: “Bà chủ nhỏ, đã lâu không gặp. Sao em lại tới đây, bọn anh vừa lúc đang nói về em”

“Em?” Hồ Lai Lai chỉ chỉ bản thân, vẻ mặt tò mò, “Nói em cái gì?”

“Nói em.....”

Mới vừa nói hai chữ, những người khác cũng chú ý tới sự tồn tại của cô, bắt đầu sôi nổi chào hỏi. Trong đó Vương Kiều kích động nhất.

“Bà chủ nhỏ, mau tới mau tới, gần đây bọn anh phát hiện có một blog giám định đồ gia truyền rất thú vị. Không biết em có nghe qua chưa, tên Weibo là ‘Ta là một cây rau chân vịt’, thường đăng ít đồ vật có liên quan đến đồ cổ.”

“.....”

Bọn họ thường lướt mạng phạm vi rộng như vậy sao, đến cả Weibo đồ cổ cũng không tha?

Hồ Lai Lai còn không nghĩ nhanh như vậy đã ngã ngựa, làm bộ lần đầu tiên nghe thấy, hỏi: "Sao vậy ạ, chủ blog này đã làm việc gì không thể lộ ra ngoài sao?"

“Không phải, chỉ là bọn anh cảm thấy nội dung của Weibo này cũng rất thú vị. Nghĩ đến chuyên ngành của em cũng liên quan cho nên liền nói với em. Đúng rồi, bọn anh chuẩn bị tùy tiện chụp chút đồ sau đó tag chủ blog này thử xem. Em có muốn tham gia không?”

“Không cần không cần!”

“Đi”

Dưới sự chỉ huy của Tạ Thiên, tài liệu được lấy ngay tại chỗ. Chụp một cái ảnh quả trứng luộc nước trà vừa được lột sạch sẽ vẫn còn bốc khói nóng hôi hổi.

Mọi người lòng tràn đầy vui mừng chờ đợi câu trả lời. Rất nhanh sau đó đã vang lên âm thanh nhắc nhở “Tĩnh Tĩnh”. Lập tức click mở, lại không nghĩ sẽ thấy một câu: "Dựa vào quang cảnh xung quanh, còn đang tăng ca ở công ty phải không? Vậy trước khi giám định, mời nói ba ưu điểm của ông chủ bạn đi”.

Biểu tình hưng phấn trên mặt Tạ Thiên biến thành mất mát:

“Được rồi, phải khen ông chủ, giải tán.”

“.....”

Hồ Lai Lai cười đến có một chút xấu hổ mà không mất phần lễ phép. Vừa lặng lẽ tiếp tục trả lời trên Weibo vừa hỏi: “Đúng rồi, hôm nay công ty bọn anh đã xảy ra chuyện lớn gì sao. Sao em cứ có cảm giác không khí có chút không bình thường?”

“Cảm giác của em cũng thật chuẩn.” Vương Kiều dựng cho cô một ngón cái, chứng nhận nói: “Vừa rồi mẹ ông chủ đột nhiên tới, bây giờ còn đang ở trong văn phòng của ông chủ đấy, không biết đang nói cái gì.”

Mẹ ông chủ? Mẹ của Diệp Mạnh Trầm? Mạnh Tổ?

Hồ Lai Lai hít hà một hơi, nháy mắt biến thành khuôn mặt hoảng sợ.

Rõ ràng cô từ nhỏ đến lớn chưa từng sợ người nào, cổ tình chỉ cần nghe thấy cái tên Mạnh Tổ là cô có thể sợ tới mức không phân biệt được đông nam tây bắc. Lúc này Hồ Lai Lai thiếu chút nữa đã ném văng điện thoại đi. Bằng tốc độ cực nhanh chui xuống gầm bàn.

Vài giây sau cô mới phát hiện hình như xung quanh hơi yên tĩnh quá mức. Ngẩng đầu lên thấy tất cả mọi người đều đang cúi đầu khó hiểu nhìn cô. Cô chỉ có thể tùy tiện giải thích nói: “Em, em đột nhiên bị tụt huyết áp. Ngồi xồm một lát là được, mọi người cứ tiếp tục trò chuyện, tiếp tục trò chuyện.”

Nói vậy nhưng mọi người sao có thể mặc kệ cô không quan tâm, bắt đầu tản mạn khắp nơi tìm đồ ngọt. Hiện trường lần nữa trở lên mười phần hỗn loạn. Trong lúc đó vẫn không quên quan sát tình hình cách đó không xa.

Sau khi nghe thấy tiếng vang truyền đến từ phía văn phòng, hiện trường càng thêm hỗn loạn.

Vốn dĩ mọi người đang đi tìm đồ ăn bỗng tan tác như chim muông, luống cuống chân tay chui hết xuống gầm bàn. Hồ Lai Lai trợn to mắt nhìn cả văn phòng nháy mắt đã trống trơn. Cô quét mắt nhìn một vòng, nhỏ giọng hỏi: “Các anh cũng sợ mẹ của ông chủ các anh lắm à?”

Một đám người điên cuồng gật đầu.

Thấy thế trong lòng cô cũng dễ chịu hơn một ít. Nhiều năm như vậy còn tưởng mỗi mình cô là thấy Mạnh Tổ như thấy quỷ. Bây giờ xem ra hẳn là không phải vấn đề của cô rồi.

Chốc lát sau, tiếng bước chân biến mất.

Chờ xác nhận Mạnh tổ thật sự đã đi rồi mọi người mới đứng lên, đỡ lấy góc bàn lắc lắc căng chân tê dại. Tạ Thiên duỗi cổ, xem xét tình huống trong văn phòng, nói: “Được rồi, có thể đi vào tìm ông chủ, ai đầu tiên?”

“Ưu tiên phụ nữ, vẫn là bà chủ nhỏ vào trước đi.”

“.....”

Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần, có một loại dự cảm xấu. Cứ cảm thấy hình như mọi người muốn đẩy mình vào hố lửa.

Mà cho dù có là hố lửa cũng không sao. Chỉ cần đẩy hồ có Diệp Mạnh Trầm thì cô có nhảy cũng là cam tâm tình nguyện nhảy. Cho nên cô không hề từ chối cái “đặc quyền” này, hướng cánh cửa đang đóng chặt mà đi.

Chỉ là sau khi đi vào cô mới phát hiện người bên trong đang nhắm mắt dưỡng thần, dựa vào lưng ghế, nhìn qua có chút mệt mỏi. Tàn thuốc trong giỏ đèn lóe lên ánh sáng đỏ tươi, làn khói màu xanh thắm bay lên làm không khí xung quanh đột nhiên thay đổi. Tăng thêm mấy phần tùy tính sa sút.

Hồ Lai Lai đứng im tại chỗ.

Tuy rằng thường ngày cô không hề có sức chống cự với Diệp Mạnh Trầm. Nhưng không chống cự được nhất vẫn là đáng về này. Tựa như đêm tối không có ánh trăng, khiến người ta mê muội.

Thật giống như..... Thật giống như chỉ có thể dùng thể xác mới có thể cứu vớt anh.

Đương nhiên, Hồ Lai Lai còn chưa đến mức suy nghĩ linh tinh không phân biệt thời gian trường hợp. Biết anh hẳn là đang phiền lòng vì chuyện công việc, không muốn quấy rầy anh nữa. Cho nên cô cũng không tiếp tục đi vào mà tính toán rồi đi.

Kết quả mới vừa xoay người, người đàn ông phía sau bỗng mở miệng nói chuyện.

“Em bây giờ đến chào hỏi cũng chẳng muốn sao.”

Giọng nói đều đều lạnh lạnh đem cảm xúc che dấu một cách hoàn mỹ, không thể nghe ra vui buồn. Cô ngẩn người, dừng bước chân, nghi hoặc quay đầu nhìn anh. Không biết anh đã mở mắt từ khi nào. Sau khi phản ứng lại cô mới giải thích:

“Không phải đâu, em tưởng anh đang suy nghĩ về cuộc đời.”

Đúng thật là đang suy nghĩ về cuộc đời.

Diệp Mạnh Trầm không nói gì, đưa tay lấy điều thuốc giữa môi xuống dụi tắt trong gạt tàn. Sau đó anh đứng lên đi nhanh về phía cô.

Vốn dĩ Hồ Lai Lai vẫn đang đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Bỗng nhiên có một bóng đen giống như áng mây đen không ngừng tới gần bức cô lùi về phía sau theo bản năng. Thẳng đến khi bị nhốt giữa vách tường và lồng ngực anh.

Cô không rõ đây là ý gì. Hồ Lai Lai ngửa đầu nhìn Diệp Mạnh Trầm nhưng cái gì cũng nhìn không tới. Ngược lại đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự áp bách mà anh mang đến. Hồ Lai Lai há miệng thở dốc muốn nói chuyện. Lại không cẩn thận đụng phải công tắc phía sau lưng.

Phút chốc toàn bộ ánh đèn trong văn phòng đồng loạt vụt tắt. Trước khi đôi mắt thích ứng được với bóng tối, các giác quan khác trở nên đặc biệt nhạy bén.

Mùi khói thuốc tươi mới, hô hấp ảm áp, và còn...xúc cảm thô ráp của quần tây.

- - - - -

Tg có lời muốn nói: Không khí trầm mặc trong giây lát, người đàn ông bỗng nhiên cúi đầu, phát tiết, cắn phần thịt mềm bên gáy cô gái nhỏ.

Tui biết trong tưởng tượng của mọi người thì hẳn là như vậy. Nhưng cái này là không thể nào đâu. Vì không muốn để các bạn thất vọng, tui chỉ có thể làm một vở kịch nhỏ thoả mãn mọi người! Lại bốn bề nằm lên một chút thì cũng tương đương với một lần văn phòng play rồi! Có điều là do tui đã thanh tâm quả dục quá lâu sao, sao mà mới viết một câu như vậy thôi, nội tâm tui đã bành trướng thành như vậy.

Cuối cùng là đồ vui có thưởng đây. Tại sao tên Weibo của Lại Lại lại là "Tôi là một cây rau chân vịt"? Hẳn là rất dễ đoán đi.

(Tác giả nói miễn mạn khá nhiều nên mình chỉ đưa những phần liên quan vào thôi nhé)

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

(kem "bốn vòng" đại khái là loại kem bốn tầng như trên)

May là mất đi ánh đèn, trong văn phòng cũng không phải không có chút ánh sáng nào.

Ánh trăng ban đêm của thành phố nhân cơ hội lên vào trong phòng, khung cảnh trong tầm mắt vì thế càng trở nên mờ ảo tựa như một bức ảnh nghệ thuật. Cả căn phòng tràn ngập sắc xanh thắm lúc tờ mờ sáng, tuy không thể thấy rõ nhưng vẫn có thể thấy mờ hồ.

Tất cả tất cả tựa như đang xúi giục nội tâm đang ngo ngoe rục rịch của Hồ Lai Lai.

Nhưng trong hoàn cảnh như lúc này, đầu óc đang nóng lên của cô ngược lại càng trở nên bình tĩnh. Cô chống một tay lên vách tường tăng thêm chút sức lực cho hai chân đang nhũn ra. Trong lòng hoang mang chông chênh như núi.

Hồi lễ Quốc khánh không phải vẫn còn tốt sao. Mới chỉ qua mấy ngày mà đã giống như biến thành người khác rồi?

Hơn nữa cô cũng không hề ngửi thấy mùi rượu. Nói cách khác, ngay lúc này Diệp Mạnh Trầm đang rất tỉnh táo?

Sau khi ý thức được điều này Hồ Lai Lai càng thêm bình tĩnh. Đồng thời cũng càng xác định hôm nay anh không được bình thường. Không bao giờ có khả năng anh sẽ làm chuyện như thế này. Nhưng cô lại không thể nói lại cụ thể không đúng ở chỗ nào.

Hồ Lai Lai cũng lười đoán mò, không biết thì hỏi.

“Anh.” Mới vừa nói một chữ thì lại bị tiếng mở cửa gián đoạn.

Người đang nóng lòng muốn biết đáp án không khỏi cảm thấy rất mệt mỏi. Muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là ai không có mắt như vậy. Không ngờ cuối cùng lại bị đáp án đánh ngược vào đầu một gậy.

Người mở cửa không phải ai khác, chính là Diệp Mạnh Trầm.

Được rồi, hoá ra anh đột nhiên đi tới không phải muốn làm gì đó với cô, mà là muốn đuổi cô đi?

Hồ Lai Lai một lần nữa ngẩng đầu, từ bình tĩnh biến thành lạnh thấu tim. Dựa vào ánh đèn bên ngoài hắt vào, rốt cuộc cô đã có thể thấy rõ mặt anh. Nhưng lúc bốn mắt nhìn nhau rồi, cô còn chưa nhìn ra lí do anh đã đi chuyển tầm mắt nhìn xuống bên chân. Sau đó lãnh đạm nói: “Rất nhàn?”

Cái gì rất nhàn?

Nhất thời cô không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết theo anh nhìn xuống dưới. Sau khi nhìn rõ đám người đang nằm trên mặt đất, cô sợ tới mức thiếu chút nữa đã đập lên mặt họ.

Hoá ra không phải muốn đuổi cô đi mà là muốn bắt kẻ nghe lén.

Không có điểm tựa khiến mấy người đang dựa trên cánh cửa như hồng thủy vỡ đê đồng loạt té ngã trên mặt đất. Người trước đè người sau như đang xếp tháp người. Đối với việc này Hồ Lai Lai không còn gì để nói, chỉ có thể xê dịch sang bên cạnh khom lưng cúi đầu nhìn người. Tiềm thể lén lút phòng vẫn kế hoạch thông minh của bọn họ.

“Các anh đang nghĩ cái gì vậy hà, muốn nghe lén cũng không đánh tiếng với em trước. Giờ thì tốt rồi, sao em còn có thể yểm trợ giúp các anh được nữa.”

“..... Hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi!”

Tạ Thiên số khổ bị đè dưới cùng, là người cuối cùng đứng lên. Anh thở với trời, bọn họ tuyệt đối không muốn nghe lén nội dung cuộc nói chuyện. Chỉ là sau khi đẩy cô vào miệng hổ thì lương tâm đột nhiên có chút bất an. Cho nên muốn nghe ngóng thử xem tình hình thế nào rồi.

Ai ngờ ngàn tính vạn tính, cổ tình lại tính sót mất khả năng nhìn xuyên tường của ông chủ nhà mình. Rõ ràng bọn họ đều đã lạng ngắt như tờ thể mà vẫn bị bắt tại trận.

“Ông chủ, thật xin lỗi, chúng em sai rồi!”

Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, thành thành thật thật nhận sai mới là chính đạo. Vì thế sau một tiếng “một hai ba”, họ đồng loạt khom lưng xin lỗi, độ đều chỉ kém quân đội Hàn Quốc một câu khẩu hiệu chuyển dụng nửa thôi.

Nhưng Diệp Mạnh Trầm không phản ứng lại, cũng không nổi giận. Chỉ nhìn người đang kẻ tai nói nhỏ bên kia.

Người trẻ tuổi luôn không chịu nghe quản thúc, suốt ngày bày một đồng trò mưu ma chước quỷ. Mấy chuyện làm loạn này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra. Anh đã sớm quen thuộc, nói một câu rồi thôi. Dù sao cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng đương nhiên đoạn thì thâm vừa rồi không thể cứ bỏ qua như vậy.

Giúp đỡ yểm trợ? Ừ, rất tốt.

Anh nhấp môi, bật lại công tắc đèn trong phòng. Sau đó cầm cánh tay cô gái nhỏ kéo lên, hỏi: “Khụy tay của em cứ thích chìa ra bên ngoài thế à?”

“..... Không có ạ!”

Hồ Lai Lai vừa nghe câu này, chuông báo động trong đầu bắt đầu không ngừng “Reng Reng Reng” kêu vang. Vì bảo toàn mạng sống, đầu tiên cứ phản xạ có điều kiện trả lời một câu. Sau đó cô đứng thẳng người về tư thế nghiêm trong quân đội.

Bộ dáng cô như đang tiếp thu kiểm duyệt của lãnh đạo cấp trên. Đôi mắt màu hổ phách chỉ có mình anh. Trung thành và tận tâm nói: “Anh yên tâm, khụy tay của em cả đời này chỉ chìa về phía anh.”

“Khụ khụ khụ!”

Cuộc đối thoại này khiến quần chúng vây xem cảm thấy không khoẻ cho lắm. Che lỗ tai che lỗ tai, che đôi mắt che đôi mắt. Rất tự giác vì hai người kia lùi ra xa. Lúc này giọng của Trần Khoa bỗng nhiên vang lên.

“Tan làm không về nhà, tập trung trước cửa phòng ông chủ các cậu làm gì, muốn khởi nghĩa tạo phản hả? Có cần giúp đỡ về tài chính hay không? Không lấy lãi, chỉ cần lúc cướp ngôi thành công thì tính thêm tôi vào là được.”

“.....”

Câu nói hùng hồn này khiến đại đa số người ở đây hứng thú. Sôi nổi ném cho hần ánh mắt khâm phục. Nhưng không ai dám nói tiếp khiến hiện trường trở nên khá xấu hổ.

Dưới loại áo lực không tiếng động này, Trần Khoa chỉ có thể tự tìm bậc thang đi xuống.

“Tôi nói từ khi nào mà các cậu lại trở nên giống ông chủ của các cậu như vậy. Không có chút tế bào hài hước nào. Tôi chính là đang nói đùa, just for fun, OK? Nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc như vậy làm gì chứ.”

Sau khi vừa vội vừa mong đi xuống bậc thang, hần liền mở ra một đề tài khác làm người ta phần chán hơn để vớt vát chút mặt mũi.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, hôm nay tôi đến chủ yếu là muốn thông báo với mọi người. Thấy gần đây mọi người ai cũng rất vất vả cho nên đêm nay đừng tiếp tục bán mạng cho giai cấp tư sản nữa. Ai cũng không cần tăng ca. Đều ra ngoài thả lỏng thật tốt cho tôi, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.”

“Tôi mời.”

Câu nói cuối cùng của Trần Khoa đã đẩy cảm xúc của mọi người lên cao trào. Nhưng họ vẫn không dám làm gì, dè dặt nội tâm đang kích động. Tất cả đều đang nhìn ánh mắt của một người.

May mà Diệp Mạnh Trầm vô lương tâm cũng còn tùy thời điểm. Thấy vẻ mặt mong chờ của bọn họ cũng không nỡ làm bọn họ mất hứng.

“Oh yeah!”

Không khí âm u nháy mắt bị một trận tiếng hoan hô phá tan. Những tâm hồn đã phải chịu tàn phá trường kỳ cũng từ không dám tin biến thành hưng phấn. Giống như đạt được giải thưởng lớn ôm chầm lấy người bên cạnh, sắp vui đến phát khóc.

Nhìn xem, đây mới chính là đáng vẻ của kẻ đi lung lạc lòng người.

Tuy rằng loại hành vi này hoàn toàn là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nhưng cái gì cũng có mặt đỏ mặt trắng của nó. Hồ Lai Lai bội phục thủ đoạn của Trần Khoa từ tận đáy lòng. Cô cũng bị lây nhiễm bầu không khí này, kéo theo “Oa” một tiếng.

Hồ Lai Lai đang chuẩn bị đi theo bước chân bọn họ, bước lên con đường ăn chắc uống chớ rộng rãi thênh thang thì bị chính người mở đường chặn lại.

“Em ‘oa’ cái gì?”

“Không phải anh muốn mời khách sao?”

“Vây cũng không có phần của em.”

Đại khái bởi vì Hồ Lai Lai không thuộc thành phần người cần lung lạc. Trần Khoa cự tuyệt không hề lưu tình.

Hắn nhìn nhìn người đàn ông sau lưng cô, có ấn ý nói: “Mày vẫn nên giải quyết cho tốt cái vấn đề cá nhân này của mày đi. Đừng để cho cục phân chuột di động này phá hỏng nỗi cháo đêm nay của bọn tao.”

“.....”

Nào có chuyện bắt nạt người như vậy chứ.

Hồ Lai Lai tay nắm chân đá với bóng lưng của hắn, bắt bình thay Diệp Mạnh Trầm. Sau đó cô xoay người vỗ vỗ vai anh, an ủi nói: “Không có việc gì, đừng sợ, em mời anh ăn cơm, đi!”

“Không muốn ăn.”

“Khẳng định là do gần đây áp lực của anh quá lớn. Không có việc gì, đừng sợ, em dắt anh đi dạo công viên dưới lầu để giải sầu, đi!”

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn Diệp Mạnh Trầm luôn mang một bộ dáng căm phẫn. Nhưng cô chưa từng hoài nghi năng lực của anh. Cô biết chỉ cần anh muốn thì anh sẽ làm được một cách tốt nhất. Chỉ tiếc anh gần như không có hứng thú với bất cứ thứ gì. Đây là một trong số ít những chuyện nghiêm túc mà anh muốn làm.

Mà càng nghiêm túc, áp lực càng lớn. Hồ Lai Lai hoàn toàn có thể lý giải cảm giác này. Vì thế cô lấy ra khí thế như chuẩn bị đi đánh nhau, không cho phép anh cự tuyệt. Cô vừa nói vừa túm cánh tay Diệp Mạnh Trầm ngang ngược kéo anh ra ngoài.

Nhưng Diệp Mạnh Trầm một chút cũng không phối hợp, cứ đứng tại chỗ không nhúc nhích. Dựa vào sự chênh lệch thể trọng mà bắt nạt người khác. Làm hại cô bị kéo ngược trở lại, đập đầu vào cánh tay anh choáng váng cả đầu óc.

“Làm sao vậy?”

“Không phải em muốn vội vã rồi đi sao, lấy đầu thời gian giải sầu vậy?”

“..... Anh nhìn anh xem, lại lấy bụng tiểu nhân đo bụng em rồi!”

Cô không ngờ Diệp Mạnh Trầm vẫn còn nhớ sự việc chào hỏi lúc đầu. Tức giận dùng ngón tay chọc chọc lưng tâm sẽ không đau của anh. Một lần nữa trịnh trọng giải thích.

“Vừa rồi em muốn đi là vì muốn cho anh tĩnh lặng một chút. Hiện tại ở lại là bởi vì em cảm thấy anh ở một mình cũng không có kết quả gì, còn không bằng có em ở bên cạnh đâu.”

Diệp Mạnh Trầm liếc mắt nhìn ngón tay không an phận của Hồ Lai Lai, duỗi tay tóm lấy để ngăn lại động tác của cô. Không hề bị lí do thoái thác như bà Vương bán dưa của cô đã động, hừ nhẹ nói: “Em ở bên cạnh thì có thể có kết quả tốt gì?”

“Đương nhiên sẽ không có a, em làm gì có siêu năng lực một giây có thể khiến anh vui vẻ chứ.”

Tay trái không thể chọc, Hồ Lai Lai liền đổi tay phải, tay phải không thể chọc, cô liền dùng đầu. Trả lời một cách đương nhiên. Ngón tay bị cầm không tự giác nhích tới nhích lui, cào trong lòng bàn tay anh có chút ngứa.

Nhưng cô vẫn chưa phát hiện, còn đang nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Đầu đụng đến có chút đau rồi mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Dù sao kiểu gì cũng sẽ không có kết quả tốt, vậy thì sao em phải ủy khuất chính mình chứ. Bây giờ muốn gặp anh một chút cũng không dễ dàng gì, đúng không? Cho nên, để báo đáp, anh liền xuống tán bộ cùng em đi.”

Động lòng này đúng là không đầu không đuôi, để lừa anh ra ngoài cô có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào. Khoé miệng lạnh lẽo cứng rắn của Diệp Mạnh Trầm rất cuộc đàn đàn buồn lòng, hừ cười một tiếng.

Ngay cả nguyện vọng muốn được đi chơi của đám tiểu cầu kia cũng đã được thực hiện thì sao anh nỡ để Hồ Lai Lai chịu thiệt thòi chứ.

Mặc dù rõ ràng đã nói đi công viên giải sầu, thế nhưng sau khi thật sự đi xuống lầu rồi, điểm dừng chân đầu tiên lại là tiệm tạp hoá. Hồ Lai Lai vừa bước vào liền lập tức đi đến chỗ tủ lạnh. Vừa lôi nhái vừa chọn kem.

“Khi nào tâm trạng anh không tốt thì nên ăn đồ ngọt, bổ sung chút đường, kích thích đại não một chút. Cho anh!”

Tìm cả ngày rốt cuộc mới móc được từ dưới đáy mấy cây kem “bốn vòng”. Cô nhanh chóng lấy hai chiếc, một cho anh, một cho chính mình. Chủ động báo cáo: “Đây là cây kem thứ ba trong năm nay của em, hẳn là vẫn chưa vượt quá mức cho phép đâu.”

Không phản ứng.

“Vẫn không muốn ăn?”

Thấy thế cô thờ dãi bất đắc dĩ một hơi, nhìn cây kem "bốn vòng" trên tay, nhin đau nhường cho anh: “Xem ra em chỉ có thể quan sát từ xa sản phẩm mới còn chưa được tung ra thị trường này, tám vòng, hiểu biết một chút.”

“.....”

Lần này, Diệp Mạnh Trầm không từ chối nữa, tiếp nhận chiếc kem cô đang tận tình đề cử ném lại vào tủ lạnh, lôi kéo cô đi tính tiền.

Cuối cùng, căn cứ vào nguyên tắc không thể tay không mà về, Hồ Lai Lai đã mua cho anh một hộp kẹo bạc hà. Mượn điều này đánh cái cờ hiệu cho việc của cho là của nợ, thuận lý thành chương hỏi: “Vì sao hôm nay tâm trạng anh không tốt?”

Đối với vấn đề này Diệp Mạnh Trầm vẫn tránh không nói, hỏi ngược lại: “Sao em không nói cho anh biết Tàn Thơ là giáo viên phụ đạo của em?”

Hả?

Cô không nghĩ câu nói đầu tiên sẽ liên quan đến chuyện này. Không vừa lòng lắm nhưng vẫn đúng sự thật trả lời: “Không có gì để nói ạ. Không phải chuyện gì tốt, không cần phải đem đi khoe khắp nơi.”

Nói xong Hồ Lai Lai vẫn thấy biểu tình của anh chưa được sáng sủa. Còn tưởng anh đang lo lắng mới dùng khuỷu tay đâm chọc anh. Không thêm để ý nói: “Ai nha nha, không có việc gì đâu mà. Em đã sớm không còn là trẻ con, sẽ không bị bắt nạt.”

Diệp Mạnh Trầm liếc nhìn cô một cái, nói: “Là trẻ con cũng chưa từng thấy em bị bắt nạt.”

“.....”

Có cần phải thật lòng thế không.

Hồ Lai Lai tán đồng với những lời này, nhưng cô vẫn rất thông minh không hề bị dòi đi sự chú ý. Vòng đề tài lại một lần nữa. Nghĩ thầm nếu cái gì anh cũng không chịu nói thì cô chỉ có thể tùy tiện đoán mò một chút.

“Có phải gần đây công việc của anh quá vất vả? Thật ra anh không cần phải tự tạo áp lực cho mình như vậy. Dù sao thời buổi này làm việc gì cũng đều rất mệt, nhưng ít nhất so với đại đa số người thì anh vẫn còn may mắn lắm đó. Bởi vì anh được làm điều mình thích, hơn nữa ấy.....”

Trong đêm giao thừa cuối hè và đầu thu, không khí tràn ngập mùi hoa cỏ ngẫu nhiên. Gió đêm mang độ ẩm thích hợp, còn có tiếng côn trùng kêu vang. Tất cả đều trở thành nền cho tiếng nói chuyện của cô.

Hình ảnh như vậy xác thật là tốt hơn vô số lần so với toà cao ốc đầy áp lực.

Có điều tâm trạng Diệp Mạnh Trầm không được tốt cũng không phải vì chuyện công việc. Chỉ là nghe cô an ủi cũng rất ra dáng cho nên anh không lên tiếng ngắt lời cô nữa. Nhân tiện cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh, bất tri bất giác cô đã từ người bị khuyên bảo thành người đi khuyên bảo.

Điều không hề thay đổi đó là cô vẫn là một cô bé rất có chủ kiến.

Ai ngờ đang nói nói bỗng đột nhiên không có âm thanh. Anh lấy lại tinh thần, cúi đầu tìm hiểu nguyên nhân.

Đại khái bởi vì sau khi nói xong lời an ủi, như thường lệ cô lại không biết nên dỗ anh vui vẻ hay là tranh thủ chiếm chút tiện nghi của anh. Thế là Hồ Lai Lai dừng bước chân, đứng tại chỗ mở rộng hai cánh tay tay, bắt đầu nói mấy câu chơi xấu nhảm nhí.

“Tuy rằng em không có siêu năng lực có thể làm anh vui vẻ trong một giây. Nhưng mà em có thể ôm nha.” Cho dù tóc cô đang bị gió thổi toát loạn nhưng vẫn không che dấu được đôi mắt sáng long lanh. “Đến đây đi, để em ôm anh một cái. Phiên nào sẽ chạy trốn hết thôi.”

Đáng tiếc trong quá trình chờ đợi dài đằng đẳng, ánh sáng trong mắt cô gái nhỏ dần biến mất. Thấy đối phương chậm chạp mãi không phản ứng, cô thẹn quá hoá giận.

Tốt xấu cũng là cô vắt hết óc nghĩ kịch bản, sao có thể chút phản ứng cũng không cho chứ.

“Anh xem anh đã bao lớn mà vẫn không biết cái gọi là có qua có lại à. Em đã nói đến nước này rồi thì anh cứ ôm một chút đi, cũng đâu có mang thai được. Coi như người tốt làm việc tốt, à không phải, coi như đang giúp đỡ người nghèo cũng được mà.”

Giúp đỡ người nghèo?

Diệp Mạnh Trầm che giấu suy nghĩ trong lòng, nhìn cô. Bình tĩnh nơi đáy mắt bị ý cười vụn vụn đánh vỡ.

“Bây giờ ba hoa cũng được xếp vào phạm vi giúp đỡ người nghèo rồi sao.”

“Vậy thì hiển... hiển... hiển máu nhân đạo!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

(Người Russia)

Buổi chiều thứ tư trước không thôn sau không tiệm, toàn hội trường đều tràn ngập không khí ủ rũ muốn chết không muốn sống.

Vốn dĩ học khảo cổ sẽ rất dễ bị mệt mỏi rồi.

Tiết cuối cùng vừa vận là《 Lịch sử Trung Quốc cổ đại 》, mỗi người đều nghe đến sắp ngủ gục. Thật vất vả nhìn đến lúc tan học, còn chưa kịp lao ra khỏi lớp, Tần Tho vẫn đứng chờ ngoài cửa liền đi vào.

Nhất thời tiếng oán than vang dội ngập phòng. Tần Tho cũng không thêm để ý, sau khi bước lên bục giảng thì giả vờ tức giận nói: “Cô không được hoan nghênh như vậy sao?”

“ Cô Tần, không phải cô không được hoan nghênh mà là cô đến không đúng lúc rồi.”

Tần tho đã hiểu.

“Yên tâm, cô chỉ muốn nói một chút về hội thao mùa thu cuối tuần này. Chỉ mất vài phút, tuyệt đối sẽ không chậm trễ thời gian ăn cơm của các em”

Vừa nghe nhắc đến đại hội thể thao, mọi người quả nhiên không còn không kiên nhẫn như vậy nữa, bắt đầu châu đầu ghé tai.

Mặc kệ là hội cấp hai cấp ba hay là đại học, đại hội thể thao đều có nghĩa là được nghỉ. Chỉ khác nhau ở vấn đề đoàn kết mà thôi. Vì những bạn học không tham gia đều lười đến xem, hoặc là uốn éo trong kí túc xá, hoặc là ra ngoài trường chơi.

Hồ Lai Lai thuộc về vế sau. Loại người không có tế bào vận động như cô luôn không quá quan tâm đến vấn đề này. Vì thế cô vẫn yên tĩnh ngồi tại chỗ lấy điện thoại ra giết thời gian. Tám WeChat cùng người chị em đã đi lữ hành trở về.

—— Thu Thu, sao em cứ cảm thấy trong thời gian này anh họ chị không được vui vẻ cho lắm. Em hỏi anh ấy cả buổi cũng không hỏi được cái trứng gì.

Bỏ qua cái ôm thất bại kia, Hồ Lai Lai tự nhận là tối hôm đó mình an ủi cũng không tệ lắm. Nhưng căn cứ vào thông tin mà Tạ Thiên đưa tới thì tình hình sau đó cũng không chuyển biến tốt đẹp gì mấy.

Hiển nhiên, Lý Hàn Thu cũng không cho là như vậy.

—— Em suy nghĩ nhiều quá đi. Anh họ chị không phải vẫn luôn như vậy sao. Lại nói, chẳng lẽ trong mắt em anh ấy là loại người sẽ tự khiến mình không vui?

Ờm, kia hẳn là không phải, sẽ chỉ làm người khác không vui mới đúng.

Hồ Lai Lai nói thầm trong lòng. Tốc độ đánh chữ không hề chậm đi. Bùm bùm gõ một vấn đề khác, tiếp tục hỏi.

—— Vậy chị nói xem công ty anh ấy có phải là đang gặp khủng hoảng tài chính hay không? Chỗ chị có tin gì mới không?

—— Không có, chỉ có bác gái chị.

—— Bác gái chị? Bác ấy lại làm sao vậy?

Tuy rằng Hồ Lai Lai không hứng thú lắm với việc của Mạnh Tổ. Nhưng bây giờ cô vẫn chưa tìm được con đường nào khác để lấy tin tức như mong muốn. Cho nên chỉ có thể đi đường vòng, nghe chuyện của bác ấy cũng tương đương với nghe chuyện của Diệp Mạnh Trầm đi.

—— Lúc trước bác gái chị không phải vẫn luôn giới thiệu đối tượng cho anh họ chị sao. Sau đó ông ngoại đã biết, rất tức giận, liền gọi bác ấy đến nhà chính nghiêm túc phê bình một phen. Nhưng mà chị nghe mẹ chị nói chuyện này thật ra là do anh họ chị và ông ngoại kết hợp. Đào một cái hố to cho bác gái. Cũng không biết sau đó bác ấy có tìm anh họ chị tính sổ hay không.

Lúc trước? Đào hố? Tính sổ?

Vốn dĩ Hồ Lai Lai còn bán tính bán nghi với việc này. Hai ông cháu vừa thấy mặt liền cãi nhau sao có thể có lúc đạt được mặt trận thống nhất. Khi cô đem mấy tin mẩu chốt xâu thành chuỗi, đột nhiên nhớ tới lúc ở công ty đã gặp được Mạnh Tổ.

Tựa như cô đã tìm được manh mối mẩu chốt. Những nghi hoặc chưa được giải đáp trước đó bỗng nhiên được giải quyết dễ dàng. Nghiễm nhiên trách không được hôm đó tâm trạng anh xấu như vậy. Hóa ra là do chuyện công việc và chuyện của Mạnh Tổ tấn công cùng lúc.

Hồ Lai Lai có chút áy náy, ghé lên bàn tiếp tục nhắn tin WeChat.

—— Thu Thu, chị xem anh họ chị vẫn luôn bị kẹp ở giữa như vậy thật đáng thương a. Cứ như vậy cũng không phải là cách. Nếu không hay là, hôm nào em cùng ông Diệp nói chút chuyện thông gia từ bé để giải quyết nó đi.

Lần này chưa kịp đợi câu trả lời, ghé dưới móng đã bị người ngồi sau đá đá. Cô buột điện thoại quay đầu nhìn thoáng qua Đường Thanh Hoa, miệt thị nói: “Điều dân to gan, long ý của ta há có thể để người muốn đá thì đá?”

Đường Thanh Hoa không để ý tới vờ kịch của cô, nói thẳng: “Cô Tần hỏi cậu có muốn báo danh tham gia đại hội thể thao hay không.”

“.....”

Vì thế cô lại xoay người, nhìn người trên bục giảng.

Tần Thơ cũng không có truy cứu sự thất thân vừa rồi của Hồ Lai Lai. Tính tình tốt nhắc lại một lần nữa.

“Lại Lại, tuy rằng khoa của chúng ta chỉ có em là con gái. Nhưng cô cảm thấy em vẫn có thể tham gia được. Cho dù không được giải cũng không sao cả, quan trọng là có tham gia. Cho nên em có muốn thử sức bảo danh vài hạng mục mà em giỏi nhất không?”

Đương nhiên là không, còn phải hỏi sao.

Phản ứng đầu tiên của Hồ Lai Lai chính là cự tuyệt. Tuy nhiên vào một giây trước khi buột miệng thốt ra câu trả lời, cô lại cường ngạnh nuốt trở lại. Bởi vì cô đột nhiên nhớ ra thân phận của mình.

Mặc kệ chức lớp trưởng này của cô là tự nguyện hay không tự nguyện, chỉ cần cô còn chưa xuống đài thì vẫn nên làm một tấm gương tốt đi. Không phải muốn cho Tần Thơ mặt mũi, mà là trách nhiệm với các bạn học.

Nghĩ vậy, Hồ Lai Lai cắn chặt răng, vẫn là quyết định sẽ tham gia.

Tuy nhiên mỗi đại hội thể thao thông thường chủ yếu chỉ toàn là mấy hạng mục điền kinh. Xem xét năng lực chạy một phút nghỉ năm phút này của cô, sợ là ham không nổi.

Nếu trên mặt đất không được, vậy thì tham gia dưới nước đi. Sau khi cẩn thận suy xét một hồi, cô quyết định bảo danh hạng mục bơi tự do 100 mét.

Vào ngày thi đấu, cô cùng với bạn cùng phòng Đinh Văn Văn đi đến bể bơi nhiệt độ ổn định của trường.

Kỳ thật người báo danh tham gia hạng mục bơi lội cũng không nhiều, càng khỏi nói đến số lượng nữ sinh. Nhưng ngoài dự đoán chính là lần này số lượng người tham gia thi bơi lội không hề ít. Trong đó nam sinh chiếm đa số, ai nấy đều vóc dáng cao lớn, nhìn qua như học sinh chuyên thể thao.

Riêng bọn cô đi dép lê lạc loài giữa đám người, hoàn toàn lưu lạc thành cô nàng khất cái. Vì thế cô nhanh chóng kéo Đinh Văn Văn vào phòng thay đồ. Không ngờ gặp được hai người quen ở cửa.

Cô vui mừng nói: “Sao các cậu lại đến đây? Khoa của các cậu cũng có người thi bơi lội à?”

“Đương nhiên là tới chỗ vũ cho cậu a!”

Thái Thái ý vào độ cao chênh lệch, kẹp cổ cô lôi vào phòng thay đồ, thiếu chút nữa đem cô bóp chết.

“Phân đội nhỏ của chúng ta đã có cách mạng hữu nghị rồi. Đã nói rằng cho dù ai có việc người nấy cũng sẽ không giải tán. Vào thời điểm mấu chốt như thế này sao bọn tớ có thể quên cậu chứ.”

Tiểu Khả kéo tay trái của Hồ Lai Lai gật gật đầu, phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy, cậu xem khoa của các cậu có mình cậu là con gái. Đến người giúp cậu thay quần áo cũng không có, thật quá đáng thương.”

Làm ơn đi, cô bây giờ mới càng đáng thương nè!

Người đang bị nắm chặt vận mệnh, bị bóp trụ yết hầu cố gắng gỡ cánh Thái Thái. Ý đồ tự cứu vớt chính mình. Kết quả cho đến lúc bị mạnh mẽ kéo vào phòng thay đồ cũng vẫn không thể tự giải thoát. Cuối cùng vẫn là vì Thái Thái muốn xem thời gian nên cô mới may mắn tránh được một kiếp. Há to mồm hô hấp không khí mới mẻ.

Lát sau Hồ Lai Lai đưa điện thoại của mình cho Đinh Văn Văn. Nhân lúc Thái Thái không đề phòng, hung hăng nện cho cô ấy một quyền. Sau đó lập tức trốn vào buồng thay quần áo.

Thái Thái xoa xoa cái lưng đau, hung tợn nói: “Mau đưa điện thoại của nó cho tớ!”

“.....”

Đinh Văn Văn lựa chọn bảo vệ chiếc điện thoại, lôi Tiểu Khả vào làm trạm trung gian.

Trong quá trình tranh giành điện thoại, điện thoại đột nhiên rì rì chấn động. Thái Thái tạm thời dừng lại, vừa thấy thông báo có cuộc gọi đến liền kỳ quái nói: “Ta? Ghi chú kiểu gì vậy, là ai nhỉ?”

Đinh Văn Văn lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ, trả lời: “Lại Lại chắc là sắp ra rồi, để cậu ấy tự nghe máy đi.”

Vừa nói xong cửa buồng thay quần áo liền mở ra. Đinh Văn Văn đang định đưa điện thoại qua thì không cẩn thận thấy Hồ Lai Lai mặc áo tắm. Trước mắt đột nhiên sáng ngời, à không, tối sầm, hoàn toàn vật sự kiện điện thoại ra sau đầu.

Không chỉ có ấy mà Thái Thái cùng Tiểu Khả cũng cùng lộ ra biểu cảm giống y hệt. Không thể tin được mà xúm vào đi quanh cô một vòng, sợ ngây người.

Hiển nhiên, “kinh” này không phải kinh hi, mà là kinh hách. Sau khi đánh giá xong sau, ba người vẫn duy trì một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Thấy thế, Hồ Lai Lai không vui:

“Các cậu phản ứng kiểu gì vậy.”

Khi hai người kia vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ. Đinh Văn Văn thiện lương vẫn là người đầu tiên mở miệng, tận lực uyển chuyển nói: “Lại Lại, áo tắm của cậu có phải hơi quá..... quá chuyên nghiệp hay không?”

Chưa nói đến kiểu dáng áo tắm một mảnh liền quần dài đến đầu gối màu đen toàn tập, mà cái mũ còn có hình quốc kỳ ngôi sao năm cánh. Phần đáng nói duy nhất đại khái chỉ có phần lưng là hở ra. Ít nhất đôi xương bướm tình tế không bị che mất.

Người thứ hai lấy lại tinh thần, Thái Thái hoạt động cái cằm sắp trật khớp, nhin không được phê bình cô hai câu.

“Lại Lại à, cậu ăn mặc cũng quá không có sức sống thanh xuân của thiếu nữ rồi đó. Cậu nhìn cái bạn hoa khôi khoa máy tính mà xem. Tuy rằng người ta không dựa vào xác thịt để hấp dẫn ánh mắt người khác, nhưng ít ra vẫn còn chút cảm giác thời trang.”

Hoa khôi khoa máy tính?

Trước khi tham gia thi đấu, Hồ Lai Lai cũng không hỏi xem các khoa khác có những ai tham gia hạng mục này. Lúc này lại nghe thấy tên Tần Diệu không khỏi có chút ngoài ý muốn. Cô nhìn theo hướng ngón tay của Thái Thái.

So với những bộ áo tắm hoa hòe lòe loẹt hấp dẫn ánh mắt người khác xung quanh. Thì bộ của Tần Diệu vẫn coi như khá giản dị. Cũng là áo tắm một mảnh, chẳng qua của cô ta là màu trắng đen kết hợp. Cho nên ở khoản thời trang thời thượng mới hơi nhỉnh hơn Hồ Lai Lai một chút xíu.

Nhưng mà cái này thì có gì lạ đâu, không thể bởi mặt cô ta đẹp liền nói cái áo tắm này đẹp đi.

Hồ Lai Lai cảm thấy mấy cô bạn của mình đang phản ứng thái quá. “Hừ” một tiếng, không muốn nhìn nữa.

Nhưng tất cả thay đổi khi cô nhìn thấy phần chính diện của áo tắm.

Khi Tần Diệu vừa xoay người, cô quyết định thu hồi lời vừa rồi. Không nghĩ tới đằng trước tự nhiên lại có một cái lỗ hồng, cảnh đẹp giữa ngực như ẩn như hiện.

Được rồi, cái loại họa tiết khoét lỗ nửa che nửa đẩy này xác thật thắng tuyệt đối.

Hồ Lai Lai bĩu môi, thua tâm không cam tình không nguyện chút nào. Cô dựng thẳng cơ thể bị áo tắm bó sát đến không có chút gọn sóng, nghiêm túc nói: “Áo tắm như vậy lực cản quá lớn, không thích hợp thi đấu.”

“..... Bé cũng thiếu năng trí tuệ của tôi ời, xin hãy tỉnh lại đi. Chẳng lẽ cậu cho rằng mọi người đến đây thật sự là để tham gia thi đấu?” Thái Thái tóm lấy bả vai cô, dùng sức lắc lắc cơ thể bé nhỏ.

Bằng không thì sao?

Không biết có phải vì cô bạn chất vấn quá nghiêm túc hay không mà trong nháy mắt Hồ Lai Lai thiếu chút nữa thật sự cho rằng mình đi nhầm phim trường. Chờ thật sự hiểu ý của cô bạn, cô mới bùng nổ nói: “Không phải tham gia thi đấu thì tham gia cái gì, làm người Duy Ngô Nhĩ bị bí mật giam giữ* sao!”

“.....”

Cuối cùng Hồ Lai Lai với tạo hình bị khăn tắm bọc kín mít chỉ lộ một khuôn mặt đi ra khỏi phòng thay đồ. Trước khi cô xuống nước Thái Thái tuyệt không buông tay.

Ai biết vừa ra ngoài, thế giới dường như đã thay đổi hoàn toàn.

Toàn bộ nam sinh của khoa khảo cổ học dưới sự chỉ huy của Đường Thanh Hoa đều đã có mặt để cổ vũ cho Hồ Lai Lai. Hồ Lai Lai càng không ngờ tới chính là trong đó còn có cả Tiền Tài.

Từ kinh nghiệm trong đợt huấn luyện quân sự, lúc này ba người của phân đội nhỏ gấp lại cậu ta đã không còn giống lần trước lúc kinh lúc rồing. Tất cả đều hiểu chuyện ngậm chặt miệng, đưa lưng về phía bọn họ, đứng bên cạnh nói chuyện phiếm đóng vai trò phòng nền.

Nhưng cho dù bọn họ không phải phòng nền thì cũng không có ảnh hưởng gì với Tiền Tài. Trước nay cậu ta chưa từng để ý đến ánh mắt người khác. Sau khi đi đến trước mặt Hồ Lai Lai, cậu ta cảm thấy tạo hình này của cô chơi rất vui. Cậu sờ sờ hai cái lỗ tai bên ngoài khăn tắm.

“Cô bé Russia?”

“.....”

Thật đúng là so sánh hài hước mà không làm mất đi sự thiếu đánh.

Cô bé Russia đá chân cậu ta một phát, vừa tránh khỏi tay cậu ta vừa hỏi: “Cậu xen lẫn trong đám lớp tớ làm gì?”

“Tôi xem cậu thi đấu đó, càng đông càng có không khí.”

“..... Lớp cậu có biết cậu là một tên phản đồ không hả!”

Đối với loại “Tinh thần không biết sợ” này cô không cảm động chút nào cả. Sau khi ném xuống những lời này cô liền lôi kéo phân đội nhỏ đi khỏi động làm nóng người.

Còn có một việc mà Hồ Lai Lai không biết.

Người vừa gọi điện cho cô đang đi vào từ lối vào của bể bơi, cách đám người đang chuẩn bị thi đấu không xa.

Kẻ không có mắt Vương Kiều còn liên tục cảm thán: “Chậc, thật là chưa nhìn thì chưa biết, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng. Không ngờ bà chủ nhỏ ở trường lại được hoan nghênh như vậy, đúng không, ông chủ.”

Con người khi đang trong trạng thái thả lỏng sẽ luôn dễ dàng mắc phải những sai lầm cơ bản.

Vừa nói xong, Vương Kiều liền ý thức được mình nói sai rồi. Nhanh chóng cẩn thận nhìn trộm người đàn ông bên cạnh. Lại không thấy đối phương có phản ứng gì, chắc là vẫn chưa phát hiện ra mấy chữ “Bà chủ nhỏ” kia.

Diệp Mạnh Trầm đứng dưới ánh nắng trời sau gò ngo (khoảng 2 giờ chiều), thần sắc bình tĩnh, sự chú ý vẫn luôn đặt trên người cô bé đang đùa giỡn vui vẻ đằng kia.

- - - - -

* Vụ người Duy Ngô Nhĩ <https://www.google.com/amp/s/trithucvn.net/the-gioi/lhq-trung-quoc-giu-hang-trieu-nguoi-duy-ngo-nhi...>

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

(Eo biển Drake)

Mắt thấy chỉ còn vài phút là bắt đầu thi đấu, vì đề Hồ Lai Lai bảo tồn thể lực, Tiểu Khả ẩn Hồ Lai Lai còn đang làm nóng người lên ghế. Các cô gái bắt đầu xúm vào mát xa mát xa, thả lỏng cơ bắp thả lỏng cơ bắp, khoa trương như đang chuẩn bị cho tuyến thủ lên đấu quyền anh vậy.

Lúc này, Đinh Văn Văn vẫn luôn im lặng đột nhiên vỗ vai cô, nói: “Lại Lại, kia không phải giáo viên phụ đạo của cậu sao?”

Câu này khiến cho cả ba người đều thấy hứng thú, sôi nổi nâng đầu nhìn theo.

Người đứng phía bên kia bể bơi quả nhiên là Tần Thor.

Tuy rằng Thái Thái và Tiểu Khả không quen biết Tần Thor, nhưng cũng không gây trở ngại đến việc hai cô bắt quái. Mặt tràn ngập hoang mang, kỳ quái nói:

“Giáo viên phụ đạo của các cậu đến mà sao không cổ vũ cho cậu, ngược lại còn đang nói chuyện khí thế ngất trời với người của khoa khác kia. Hôn nữa, người kia thể mà lại là. hoa khôi khoa mấy tính?”

“Giáo viên phụ đạo của các cậu sẽ không phải là chị gái của bạn hoa khôi kia đấy chứ? Mình từng nghe nói chị của bạn ấy cũng là phụ đạo viên của lớp nào đó trong trường mình á.”

“Áy, cậu nói vậy tớ cũng có chút ấn tượng.” Ký ức của Thái Thái bị đánh thức, đưa ra câu trả lời

khẳng định: “Là cô ấy là cô ấy, chính là cô ấy, giáo viên phụ đạo khoa khảo cổ!”

Tiểu Khả đánh đánh cái miệng quạ đen của mình, có chút lo lắng: “Hoá ra quan hệ của Lại Lại với họ nhà hoa này không được tốt, bây giờ còn gặp phải loại tình huống này. Đây gọi là gì, bạn ấy sẽ không thông đồng cùng chị của mình gây khó dễ cho cậu đi.”

“..... Thế chẳng phải Lại Lại của chúng ta gặp xui xẻo tám kiếp rồi sao, gặp phải một đôi hoa chị em như vậy?”

“Uy uy uy, nhóm bạn thân yêu siêu quần siêu xuất chúng của tớ ơi, các cậu nghĩ tớ yếu đuối quá rồi đó.”

Nghe các cô ngơoi một câu ta một câu, nói đến sắp đem cô đắp nặn thành bông hoa yếu đuối mong manh rồi. Hồ Lai Lai thu hồi tầm mắt, tựa như không hề kinh ngạc với thông tin lần đầu được nghe thấy này. Ngược lại cô còn dơ chân lên, vẫn còn tâm tình nói giỡn.

“Các cậu xem, thật ra chân tớ cũng không lớn a. Muốn làm khó dễ tớ thì cứ mặc thôi, chẳng lẽ tớ còn sợ mấy người đó?”

“.....”

Đã từng thấy tâm rộng, nhưng chưa thấy tâm nào rộng như eo biển Drake* thế này.

Thái Thái chỉ hận cô không biết cố gắng, còn nghĩ muốn nói thêm hai câu. Tiếc là lúc này loa phát thanh đã bắt đầu nhắc nhở thí sinh tham gia bơi tự do 100 mét nữ làm tốt chuẩn bị nên đành thôi. Đứng nhìn cô đi lên bục xuất phát.

Rất nhanh, một tiếng súng nổ vang, thi đấu chính thức bắt đầu.

Ở trong cái xã hội xem mặt như ngày nay, chỉ cần lớn lên xinh đẹp là có thể thu hút được sự chú ý trước tiên. Bởi vậy trước khi xuống nước đại đa số ánh mắt của quần chúng vây xem đều tập trung trên người Tần Diệu. Tuy nhiên khi cuộc thi diễn ra được một nửa, sự chú ý của mọi người dần dần bị đường bơi thứ ba cướp đi.

So với kiểu bơi chèo bên cạnh và các kiểu bơi tự chế không phù hợp với quy định. Thì cô không chỉ có tư thế tiêu chuẩn tuyệt đẹp, mà tốc độ cũng rất nhanh đã vươn lên dẫn đầu ở đẳng xa. Giữa một đám nữ sinh chỉ biết vẫy nước thật sự quá dễ thấy. Trừ phi là người mù, nếu không sẽ rất khó không chú ý đến Hồ Lai Lai.

Đội cổ động viên ở một bên cũng không nghĩ tới lại có sự chênh lệch về thực lực lớn như vậy. Đột nhiên đánh mất tinh thần cổ vũ đang mãnh liệt. Thậm chí có một loại cảm giác chưa đánh đã thắng. Rốt cuộc cũng đã nghiền áp về thực lực như vậy, nếu bọn họ lại còn đi giống trống khua chiêng gây ra bệnh đau mắt cho bên đối thủ thì thật sự là không hay rồi. Dứt khoát xem thi đấu một cách văn minh đi.

Không ngờ thật đúng là sợ cái gì thì đến cái đấy.

Trong lúc đội cổ động viên của Thái Thái đang phất cờ reo hò ở trong lòng vì Hồ Lai Lai. Thì từ trong đám người bên cạnh bỗng truyền đến vài tiếng nói chuyện chói tai. Theo tiếng nhìn lại thì thấy người nói chuyện thực quen mặt. Hình như là mấy nữ sinh hay đi cùng Tần Diệu.

“Thật là, có một cái hội thể thao nho nhỏ mà cũng ra sức như vậy. Có mệt hay không a, cũng không biết rốt cuộc muốn khoe khoang cái gì, muốn thu hút sự chú ý sao?”

“Cậu xem cậu thật không có tấm lòng thông cảm gì cả. Loại người tầm thường này ấy à, nếu không nắm chắc cơ hội cho tốt để mà thể hiện, thì sau này lấy đâu ra cơ hội nữa cơ chứ.”

“Aiz, xem ra Diệu Diệu của chúng ta vẫn là tốt nhất, không tranh không đoạt lại còn lương thiện. Xét về điểm này, có vài người chỉ sợ cả đời cũng đuổi không kịp, chỉ có thể ở dưới nước khoe khoang cậy mạnh.”

“.....”

Nôn, ghê tởm.

Đồng lời nói này đúng là khiến cho toàn dân phẫn nộ. Trong đó Thái Thái tính tình bạo lực phản ứng kịch liệt nhất, xách ống quần chuẩn bị tư thế chơi một trận lớn.

“Nói chuyện khó nghe như vậy, có tin bà đây đá các người một cước bay xuống nước hay không!”

Thái Thái vừa nói vừa đá bay đôi chân dài dọa cho mấy nữ sinh kia sợ hãi thét chói tai, toán loạn lùi về phía sau. Một trong số đó bất mãn nói: “Cậu người này làm sao lại không có tố chất như vậy!”

“Đám xấu xa các cậu mà cũng xứng nhắc đến từ ‘tố chất’?”

Thái Thái càng nói càng kích động, Tiểu Khả cùng Đinh Văn Văn mất rất nhiều công sức mới ngăn được cô, trấn an nói: “Cậu so đo với bọn xấu tính này làm gì. Chúng nó chỉ có cái xác là giống người thôi chứ có biết nói tiếng người đâu.”

“Ồ, phải không. Vậy thì hôm nay bà đây càng phải dạy cho mấy đứa biết thế nào là tiếng người!”

“.....”

Nói vô ích.

Tiểu Khả còn đang suy nghĩ biện pháp dập lửa cho Thái Thái thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nam xa lạ lên tiếng giúp các cô dạy dỗ mấy bạn nữ kia. Mặc dù câu chữ không được coi là nghiêm khắc nhưng thật ra cực kỳ chăm chọc.

“Đàn em này, tuy rằng mỗi người đều có quyền bản luận sau lưng người khác. Nhưng đã nói khó nghe còn nói to như vậy, có phải có chút quá đáng hay không nhỉ?”

Nghe vậy, các cô gái còn tưởng là người mà bọn Thái Thái gọi đến giúp đỡ. Đến khi thấy rõ người vừa nói, sức chiến đấu đột nhiên thẳng tắp giảm xuống bằng không, kinh ngạc nói: “Đàn, đàn anh Vương Kiều?”

Bởi vì Vương Kiều cũng coi như là một phong vân học trường của khoa máy tính. Hơn nữa còn có một khuôn mặt em bé với độ nhận diện cực cao, cho nên các cô gái chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra.

Nếu đổi lại ngày thường, con nai con trong lòng các cô gái có khả năng sẽ nhảy loạn một chút. Đáng tiếc là dưới tình huống ngày hôm nay, những lời nói rồi tựa như một bàn tay bóp bóp và vào mặt các cô gái. Cái gì cũng không thể giải thích, chỉ có thể ngượng ngùng bỏ đi.

Thấy thế, ba người còn đang tức giận đầu tiên là sững sốt, sau đó chậm rãi bình tĩnh lại. Người nhìn ta ta nhìn người, ba mặt mờ mịt. Không biết người qua đường tràn ngập tinh thần trọng nghĩa này cuối cùng là thần thánh phương nào.

Quan trọng hơn là trừ anh ta, còn đồng thời xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi khác. Rõ ràng từ đầu đến cuối chỉ chăm chú xem thi đấu chưa nói một câu nào, nhưng vẫn có cảm giác tồn tại cực mạnh.

Người dưới nước tạm thời vẫn chưa biết trên mặt đất đã xảy ra một trận gió tanh mưa máu. Hồ Lai Lai còn đang hết sức chăm chú bơi nốt hơn mười mét cuối. Sau đó thành công đoạt giải quán quân.

Tuy nói kết quả này không có gì bất ngờ, nhưng cô thắng được cũng không nhẹ nhàng gì. Một vì nín thở quá lâu, vừa ngoi lên khỏi mặt nước liền ghé lên thành bể thở dốc. Không ngờ đợi nửa ngày cũng không có ai đến quan tâm mình một chút.

Hồ Lai Lai cảm thấy mình đã bị tởn tưng bỏ rơi. Đang muốn chạy đi chất vấn một phen, tầm mắt bất ngờ nhiều thêm một lon soda đã cắm ống hút. Thế là cô nhanh chóng ngậm lấy ống hút, ừng ực uống hai miếng nước giải khát trước rồi mới nhìn xem người tốt bụng này là ai.

Ai biết vừa ngửa đầu một cái, đập vào mắt lại là khuôn mặt của Diệp Mạnh Trầm. Tia sáng lán tăn từ dưới mặt nước phản chiếu lên lấp lánh trên người anh. Sinh ra một loại cảm giác không chân thật, thậm chí trong tay anh còn đang cầm khăn tắm của cô.

Đương nhiên, khăn tắm là Thái Thái đưa cho anh.

Đối với chuyện này thì tốc độ phản ứng của Thái Thái có thể so với tốc độ chạy của vận động viên điền kinh Usain Bolt. Không cần hỏi cũng biết quan hệ giữa anh và Lai Lai nhất định không đơn giản. Cho nên vừa rồi lúc đương sự đi lên phía trước, Thái Thái đã nhanh chóng giao khăn tắm cho anh.

Nhưng Hồ Lai Lai sẽ không biết đoạn nhạc đệm nhỏ này. Cô chỉ biết trong nháy mắt khi mình nhìn thấy anh, cô đã sợ tới mức thiếu chút nữa phun ngum nước soda trong miệng ra. Sau khi liều mạng nuốt xuống, còn tưởng rằng chắc do mình đang mệt nên hoa mắt, nhanh chóng gỡ kính bơi xuống.

Người trước mặt chẳng những không biến mất mà còn trở nên càng rõ ràng hơn, rõ ràng đến mức không nói lên lời: “Anh anh anh anh.”

Diệp Mạnh Trầm không thèm để ý đến về mặt kinh ngạc như thấy quỷ của Hồ Lai Lai, xách cánh tay cô lên: “Lên rồi nói.”

“À.....”

Hồ Lai Lai lúng túng lên tiếng, tựa hồ vẫn không thể tin được vào hai mắt mình. Vừa đi lên khỏi bể bơi đã thấy hai tay anh hơi mờ rộng, cô thuận lý thành chương lí giải thành anh muốn ôm. Cô không nói hai lời tự giác chui đầu vào trong lòng ngực anh.

Trên thực tế, Diệp Mạnh Trầm chẳng qua là vừa vận đang cầm khăn tắm, tính choàng lên cho Hồ Lai Lai. Cô lại làm vậy, có thể nói là một công đôi việc.

Một công đôi việc chỉ dành cho Hồ Lai Lai.

Khác với quá khứ chính là, lúc này đây, anh không vội vả đẩy Hồ Lai Lai ra, mà cho phép cô dính trong lồng ngực. Đối đãi với cô tựa đối đã với cô bé con vừa tắm rửa xong. Sợ cô cảm lạnh, dùng khăn tắm bọc cô kín mít, làm cô lại lần nữa hóa thân thành cô bé Russia.

Rồi sau đó anh giúp cô xoa xoa bọt nước trên mặt, thấp giọng hỏi: “Có lạnh không?”

Tuy rằng nhiệt độ của bể bơi rất ổn định nhưng bây giờ ra ngoài gặp nhiệt độ không khí, lại bị gió thổi qua thì phần da lộ ra ngoài vẫn sẽ hơi lạnh.

Nhưng lúc này thì làm sao Hồ Lai Lai còn biết ấm lạnh ở nơi nào nữa. Cô nhắm mắt lại, cọ tới cọ lui trong ngực anh, cực kỳ thỏa mãn nói: “Không lạnh không lạnh, lòng em toàn là lửa nóng!”

Đám bạn học đang đi đến chúc mừng cô, vừa thấy một màn này liền đồng loạt quay đầu trở về đường cũ. Cô không phát hiện ra, lại bắt đầu đặt câu hỏi như bom dội:

“Sao anh lại đến đây? Anh đến đây lúc nào? Đã thấy thân thù anh dũng mạnh mẽ của em chưa? Có muốn quý gối dưới áo tắm thạch lựu của em hay không?”

Đối với biểu cảm mong chờ của cô, đây mắt Diệp Mạnh Trầm lóe lên ý cười cực nhạt, nói thẳng như cũ: “Một thân áo tắm này của em chỉ sợ rất khó làm người ta quý gối.”

“.....”

Hừ.

Cùng là ghét bỏ áo tắm, nhưng đối với Hồ Lai Lai thì lời nói này còn gây thương tổn mạnh hơn so với vừa rồi. Cô nắm chặt nắm tay, dưới đáy lòng âm thầm thề, nếu lần sau còn có cơ hội như vậy, cô tuyệt đối sẽ mặc Bikini!

Đang nghĩ ngợi, bên hông đột nhiên truyền đến một trận cảm giác đau đớn. Cô quay đầu nhìn nhìn.

Ba người ở bên cạnh chờ lâu đến mức nụ cười đã sắp cứng đờ. Cuối cùng Thái Thái nhìn không nổi nữa, nhân lúc không có ai chú ý, nhéo nhéo eo cô. Sau đó trợn trừng mắt ý bảo cô nhanh chóng giới thiệu một chút.

Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần, cô cũng không định loại bỏ bước này. Chỉ là cái quan hệ rắc rối phức tạp này cô biết giới thiệu thế nào đây?

“Chào mọi người, đây là người tui muốn gả, làm quen một chút?” Hay là “Chào mọi người, đây là đối tượng kết hôn từ bé của tui, làm quen một chút?”

Mặc kệ là loại nào, đều có khả năng sẽ bị Diệp Mạnh Trầm đánh chết.

Vì thế đối với vấn đề này Hồ Lai Lai thật sự lâm vào khó khăn. Sau khi tự hỏi một lúc mới quyết định cứ giới thiệu thành viên của phân đội nhỏ đã:

“Đây là bạn học của em, Thái Thái, Tiểu Khả, Văn Văn.”

Sau đó cô cứ lần lần chọn lựa từ ngữ mãi, cuối cùng cẩn thận mở miệng: “Đây là cháu của bạn cùng lớp của ông nội mình.”

“.....”

Ừ, còn có thể đẩy quan hệ ra xa hơn một chút.

Đối với loại giới thiệu qua loa này, Diệp Mạnh Trầm cũng lười phát biểu ý kiến. Còn đối với thành viên phân đội nhỏ thì đây là lần đầu tiên được nghe. Nghe qua như là hai người họ thật sự không thân vậy.

Nhưng mà lễ phép thì vẫn phải có. Cho nên nghe xong giới thiệu các cô gái đều khẽ vẩy vẩy tay trước ngực xem như chào hỏi. Hoàn toàn không còn khí thế hận không thể túm tóc chửi nhau với người ta như vừa rồi nữa.

Nếu muốn có đáp án cho bất quá thì các cô cũng không thể ở nơi này làm bóng đèn, hiểu chuyện nói: “Lại Lại, cái kia..... Bọn tớ còn có chút việc, đi trước nha. Liên lạc sau nhé.”

Nói xong cũng không cần nghe câu trả lời, tay kéo tay, xoay người liền đi mất.

Đương nhiên, trước đó Thái Thái vẫn không quên phí tâm vì Hồ Lai Lai, đem cái mũ bơi xấu xí kia lấy xuống.

Nhìn ba bóng dáng chạy như điên, Hồ Lai Lai cười hi hi, trong lòng như được ăn gà. Điều chỉnh tốt tâm trạng xong, cô xoay người nói: “Anh đừng vội đi nhé, cho em chút thời gian để em đi tắm đã chiến cái. Lập tức ra liền!”

Nói tắm đã chiến thì đúng là tắm đã chiến. Chỉ hai mươi phút sau cô liền từ phòng thay đồ đi ra, thay lại quần áo bình thường. Lại nhớ tới vấn đề còn chưa được trả lời bên hiếu kỳ nói: “Đúng rồi, anh còn chưa nói hôm nay anh tìm em có chuyện gì đâu.”

Trong ấn tượng của Hồ Lai Lai, số lần Diệp Mạnh Trầm chủ động tìm cô có thể đếm trên đầu ngón tay.

Một lần là ngày có kết quả thi đại học, một lần là hôm tập lái xe, sau đó, không có?

Đều không thay đổi chính là anh chưa bao giờ chủ động đến tìm cô chỉ vì muốn gặp cô. Cho nên bây giờ Hồ Lai Lai đã hình thành tư duy theo quán tính, cho rằng lần này anh cũng vì một lý do nào đó mà thôi.

Bất hạnh, lại chịu khổ bị và mặt.

Diệp Mạnh Trầm hừ nhẹ nói: “Không có việc gì thì không thể tìm em!”

“..... Có thể ạ! Đương nhiên có thể! So với Lưu Năng còn có thể hơn!”

Câu trả lời này làm tâm tình Hồ Lai Lai nâng cao thêm một tầng. Lại thấy thời gian không còn sớm nữa, quyết định dẫn anh đi ăn cơm trước.

Không biết có phải vì đây là địa bàn của cô hay không. Coi như không dặt tay với Diệp Mạnh Trầm, cũng không có bất cứ đụng chạm cơ thể gì, chỉ là cứ sóng vai đi thật chậm cùng anh như vậy. Thì cô đều cảm thấy lãng mạn đến không được. Trên đường đi cô cứ nhảy nhót, riu riu nói chuyện không ngừng.

Đáng tiếc, khi quá vui vẻ cô liền phạm phải sai lầm tương tự như Vương Kiều. Đã quên cái gì nên nói cái gì không nên nói. Cô thấy ven đường có một chiếc xe đang đỗ liền chỉ chỉ, đắc ý nói: “Em khẳng định anh không biết cái kia có ý tứ gì!”

Chiếc xe nhìn rất bình thường, điều đặc biệt duy nhất đó là ở trên nóc xe có một chai nước.

“Thật ra đây là một phương pháp giao dịch kiểu mới. Chai nước kia tương đương với một ám hiệu: nếu bạn uống nước thì chính là bạn muốn ngủ với tôi. Cho nên, về sau nếu có người mời anh uống nước, anh nhất định phải cẩn thận một chút nha.”

Cô gái nhỏ nói đến quơ chân múa tay, giống như vợ vả muốn khoe kiến thức mới học được. Trong giọng nói tràn ngập tự hào. Diệp Mạnh Trầm mắt đen híp lại, liếc cô một cái, nhàn nhạt hỏi: “Ai dạy?”

“Đương nhiên là.....” Vốn dĩ cô đang định trả lời “Em tự học”. Giấy tiếp theo liền phản ứng lại, anh hẳn là không định khen ngợi mình. Thế là lập tức trợn mắt nói dối, “Thu Thu ạ”.

Lúc này mà không bán đứng chị em thì lúc nào bán.

Nhưng sự thật đã chứng minh, lần trợ giúp này hiển nhiên không có tác dụng gì. Diệp Mạnh Trầm lẳng lặng nhìn cô không nói chuyện.

Dưới ánh mắt không mang theo biểu cảm và sắc thái kia, tự tin của Hồ Lai Lai dần dần trở nên mất hết. May mắn lúc này điện thoại đột nhiên kêu vang cứu sống cô.

Hồ Lai Lai thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ném xuống một câu “Em qua đây kia nghe điện thoại chứ” rồi chạy trốn đến dưới tàng cây cách đó không xa. Thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lên anh, bị phát hiện thì lập tức quay đầu đi. Vô thức dùng mũi chân đá thân cây.

Vẫn không đổi được thói quen vừa nói chuyện vừa đá thứ gì đó.

Diệp Mạnh Trầm nhìn về phía ánh hoàng hôn nhàn chán, trong ánh mắt có vài phần dịu dàng. Anh lấy hộp thuốc lá ra, rút một điếu châm lửa.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mây sang tiết trời lúc chạng vạng làm nó cũng trở nên tươi đẹp hơn. Mây xanh xám của bầu trời làm rèm sân khấu, điểm xuyết vài khối mây hồng nhạt. Chốc lát sau, những ngôi sao phát ra ánh sáng chợt loe chợt loe cũng bò lên.

Cùng với đoạn quảng bá đã đến hồi kết của đài phát thanh nhà trường:

“Trong tác phẩm《 Những người khốn khổ 》, nhà văn Victor Hugo đã dùng câu nói ‘Biểu hiện đầu tiên của một tình yêu chân thật ở người con trai là sự rụt rè, còn ở người con gái là sự táo bạo’ để nói về trò chơi tâm lý ái muội giữa Marius và Cosette. Tuy bây giờ đã là thế kỷ 21 và những lời này thì không thể nào áp dụng cho tất cả mọi người. Nhưng mặc kệ hiện tại bạn thuộc về trước hay về sau, tôi vẫn hy vọng bạn có thể dừng cảm. Được rồi, chương trình ngày hôm nay cũng chỉ còn lại năm phút cuối cùng. Vậy tôi sẽ để Glenn Frey biểu diễn《The One You Love》làm bài hát kết thúc. Chỉ mong trước khi mùa hè tiếp theo lại đến, chàng trai/cô gái mà bạn thích đã ở bên cạnh bạn.”

Khúc nhạc dạo du dương chậm rãi vang lên, là giai điệu uyển chuyển lãng mạn của Saxophone. Sau đó quang cảnh xung quanh tựa như lập tức biến thành khung cảnh nước Mỹ của những thế kỷ trước.

Ánh mặt trời màu vàng kim bị văn hoá mỹ thực, âm nhạc chen chúc nơi đầu đường. Chàng thanh niên nghèo khó mang theo cô gái nũng nịu thoát khỏi trời buộc. Trong hẻm nhỏ có ông chủ đại gia đang say khướt vì một đoạn tình cảm. Còn có người phụ nữ độc thân xinh đẹp đang soi gương thoa son bên cửa sổ, chờ đợi tình yêu đích thực rơi xuống.

Mỗi người đều biến tình yêu trở thành tín ngưỡng, mỗi người đều dám vì nó mà trả giá bằng cả sinh mệnh.

- - - - -

*Eo biển Drake là eo biển phân cách 2 lục địa Nam Mỹ và châu Nam Cực, là khoảng nằm từ cực nam của Nam Mỹ tại Cape Horn, Chile tới điểm cực bắc của Nam Cực tại quần đảo South Shetland. Nối liền phần đông nam của Thái Bình Dương với phần tây nam của Đại Tây Dương và kề với Nam Băng Dương. Eo biển rộng khoảng 1000km. Được xem là cửa ngõ tiến vào vùng biển Nam Cực khắc nghiệt, được giới thủy thủ mệnh danh là "quái vật đại dương" và xếp vào "danh sách đen": Vùng biển chết chóc bậc nhất hành tinh.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Sự mọi người không hiểu nên tôi muốn giải thích một chút. "Uống ta nước" = "Cùng ta ngủ". Nghe nói các trường đại học bây giờ rất nhiều thể loại này. Xem ra hỏi đại học của tôi vẫn còn tương đối đơn thuần)

Câu hỏi: Vì sao Hồ Lai Lai muốn học bơi?

Trả lời: Bởi vì cô ấy sợ chết đuối trong sự quyến rũ của Diệp Mạnh Trầm (ha ha ha ha ha ha lão Đoàn...)

Hiện tại đối với việc tiếp xúc cơ thể, Diệp Mạnh Trầm đã từ mãnh liệt kháng cự thành mờ một mắt nhắm một mắt cho qua. Vì cái gì đây? Bởi vì anh ta cũng muốn a ha ha ha. Tin tưởng trong tương lai không xa anh ấy sẽ trở thành người chủ động.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thuốc hút được một nửa, cô gái nhỏ mới tung tăng nhảy nhót trở lại bên cạnh anh. Biểu cảm hưng phấn lại xuất hiện trên mặt cô, tựa như mới gặp chuyện gì đó rất vui vẻ.

“Là điện thoại của Văn Văn!”

Cô nói rõ thân phận của người gọi tới trước, sau đó nói tiếp nguyên do sự tình. Trong giọng nói vẫn còn vài phần kinh ngạc chưa tiêu hoá hết.

“Chiều nay lớp bạn ấy cũng tới xem thi bơi. Vừa lúc đứng chung với lớp em, khả năng đã tiếp xúc một chút. Sau đó cảm thấy lớp em rất thú vị nên lớp trưởng lớp bạn ấy nhờ bạn ấy tới hỏi em một chút. Hỏi có thể kết quan hệ hữu nghị với lớp em hay không nha!”

Nói thật, Hồ Lai Lai nằm mơ cũng không nghĩ tới quan hệ hữu nghị có thể được bắt đầu như thế này. Cho nên vừa rồi qua điện thoại nghe thấy Đinh Văn Văn nói về chuyện này, còn có chút không thể tin được.

Sở dĩ không thể tin được có lẽ vẫn là vì nhất thời cô chưa thể nào tiếp thu được sự thật này. Trong lúc cô còn đang liều sống liều chết mang về vang về cho lớp thì đám con trai trong lớp lại nhân cơ hội đi phát huy mục lực của bản thân.

Nói tức giận thì tức giận vậy thôi, chứ thật ra Hồ Lai Lai vẫn rất vui vẻ, tiện thể đạo lý rõ ràng suy đoán một chút.

“Nhưng mà em cảm thấy không riêng gì chuyện hôm nay, học kì này hai lớp chúng em đã học chung mấy tiết rồi. Hẳn là bắt đầu thấy ấn tượng với bọn em từ lúc ấy đi? Ủ, đúng, trước nói tin tốt này cho đám hòa thượng kia đã.”

Cô vừa nói, tay trái chui vào khuỷu tay Diệp Mạnh Trầm, kéo anh đi.

Đây là thói quen khi vừa đi đường vừa chơi điện thoại của cô. Chủ yếu là để phòng mình bị lạc mất anh. Sau đó cô mở WeChat, ở trong nhóm lớp hú lên một tiếng, đồng thời đếm thầm ba giây.

Giống như dự đoán, không đến ba giây sau, WeChat nhóm lớp bắt đầu nổi lên bão táp spam với các loại khoa trương thổi phồng, sôi nổi khen cô phi thường xứng với chức lớp trưởng.

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Hồ Lai Lai tiếp tục chém gió cùng bọn họ, làm cho bọn họ bình tĩnh một chút. Rồi suy nghĩ thật kĩ xem sau khi nói ra tin tức kia, mình nên đáp lại như thế nào.

Người đàn ông vẫn luôn bị ngớ lơ bên cạnh bắt đầu biến hoá cảm xúc. Anh cúi đầu nhìn bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng của cô, cả người cô lắc qua lắc lại như con lật đật. Nhất thời không thể hiểu, hỏi: “Một cái quan hệ hữu nghị mà thôi, vui như vậy sao?”

Vừa nghe câu này, cô rút cuộc thu hồi điện thoại trong tay, nghiêm túc nói: “Sao có thể nói ‘một cái quan hệ hữu nghị mà thôi’ được. Rõ ràng phải là ‘oa, nhanh như vậy đã có một cái quan hệ hữu nghị’ chứ.”

Vốn dĩ Hồ Lai Lai không đồng ý lắm với câu nói “Đại học chính là dùng để yêu đương”. Mà dạng quan hệ hữu nghị này cũng không hoàn toàn là bản đạp của việc nói chuyện yêu đương. Cho dù cuối cùng mọi người không thể thành người yêu nhưng có thêm vài người bạn cũng không phải là xấu.

Hơn nữa là cô thật tình vui mừng cho đám nam sinh trong lớp.

Đại đa số mọi người đều có chung ấn tượng đối với học sinh khoa khảo cổ. Đại khái như —— quái gở, cứng nhắc, chất phác, lời thôi lệch thếch, một sách.

Trên thực tế, theo sự tiến bộ của xã hội, những con mắt mang theo thành kiến này hẳn nên sớm bị lấy xuống.

Mặc dù về lượng, nam sinh của khoa không thể chiếm ưu thế gì, nhưng lại thắng ở chất. Chưa tính là quá đẹp trai nhưng ít nhất cũng ưa nhìn, lại còn dí dỏm hài hước nữa. Không thua kém gì so với các nam sinh của những khoa nổi tiếng kia đâu. Tùy tiện chọn một người cũng có thể mang ra đánh.

Mà nam sinh có thể đánh, hình như không có nghĩa là cô cũng có thể đánh?

Sau khi hưng phấn qua đi Hồ Lai mới Lai ý được điều này. Không khỏi bắt đầu có chút lo lắng cho bản thân, bất an nói: “Anh nói xem. Em là đại diện của lớp, nếu đến lúc đó quá khẩn trương, có phải sẽ ảnh hưởng đến phát huy của các bạn trong lớp hay không?”

“Em khẩn trương cái gì?”

“Em sắp lên chức bà mối rồi à!”

“.....”

Hồ Lai Lai còn đang chìm đắm trong thế giới của mình, không phát hiện anh trầm mặc. Lại thuận miệng nêu ý kiến: “Anh có muốn đi cùng em không?”

Vừa nói xong lại vội vàng hoảng loạn sửa miệng: “Đừng đừng đừng, được rồi được rồi. Em nói vậy, anh không thể đi, tuyệt đối không thể đi. Vạn nhất mấy bạn nữ đó quay ra coi trọng anh, vậy chẳng phải là em vừa mất phụ nhân lại thiệt quân sao.”

Nhưng nỗi lo lắng của cô cũng không thể khiến cho Diệp Mạnh Trầm đồng tình. Anh nhếch khóe miệng, hỏi ngược lại: “Em cũng không nghĩ tới chính em bị người khác coi trọng sao?”

“Em? Không thể nào.”

Khoa lịch sử cũng không đến nỗi một nam sinh cũng không có. Nhưng Hồ Lai Lai thật đúng là không hề suy xét đến loại khả năng này. Cô là đi chủ trì đại cục, thân mang trọng trách làm sao có thời gian đi suy xét chuyện nữ nhi tình trường cơ chứ.

“Nếu có thì sao?”

Hà?

Thấy anh hiếm khi có kiên trì với một vấn đề nào đó như vậy. Vì không muốn làm anh thất vọng, Hồ Lai Lai nghiêm túc tự hỏi một chút, lại phát hiện không có gì để tự hỏi, cho nên không nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là khen bạn ấy thật có mắt rồi.”

Nghe vậy, đáy mắt Diệp Mạnh Trầm hiện lên một tầng cảm xúc không rõ, giờ tay nhéo nhéo mặt cô, hừ lạnh nói: “Mãi bớt da mặt đi.”

“.....”

Thật ra Hồ Lai Lai vẫn rất biết phân biệt nặng nhẹ.

Ví dụ như, sau khi cùng Diệp Mạnh Trầm com nước xong, chuyện thứ nhất khi trở về phòng chính là thương lượng chuyện quan hệ hữu nghị với Đinh Văn Văn. Đồng thời kéo lớp trưởng khoa lịch sử vào hội nhóm.

Cuối cùng, sau khi trải qua tỉ mỉ lựa chọn, địa điểm tổ chức buổi quan hệ hữu nghị là một quán bar sạch gần trường học. Thời gian là 8 giờ tối thứ bảy.

Nơi đây không giống với những quán bar ngộp trong vàng son khác. Ở đó không hề có mùi rượu hay khung cảnh sương khói lượn lờ. Phong cách trang hoàng xưa cũ làm mỗi góc đều tràn ngập tư tưởng phục cổ. Tiếng âm nhạc lại êm ái rất thích hợp để nói chuyện, giải trí.

Trừ những thứ đó ra còn có đầy đủ hết các loại phương tiện giải trí khác như KTV, bida bàn cơ, cái gì cần có đều có.

Vốn dĩ Hồ Lai Lai sợ các bạn học mới gặp mặt sẽ ngại ngùng e dè. Còn chuẩn bị trước rất nhiều trò chơi làm nóng không khí, chỉ sợ sẽ bị tẻ ngắt. Không ngờ bầu không khí so với tưởng tượng của cô còn tốt hơn một vạn lần, thậm chí hoan thanh tiểu ngữ* cả một vùng. (*Nói cười sung sướng)

Này cũng là nhờ nam sinh của cả hai bên.

Bọn họ điều tiết không khí đến rất vừa vặn. Hơn nữa ở đây đều là một đám người trẻ tuổi hi hi ha ha, cho nên mọi người rất nhanh đã thả lỏng. Sau đó đã tìm được “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” của mình rồi. Không giống như điều cô lo sợ trong tưởng tượng.

Đối với điều này cô rất là hoan nghênh.

Như cô đã từng nói, thay vì nói là quan hệ hữu nghị, chi bằng gọi là một buổi tụ hội bình thường. Bởi vì có không ít người chân chính hướng về phía tìm bạn bè nam nữ. Mục đích chủ yếu vẫn là chơi, chơi chơi tự nhiên sẽ quen thuộc.

Hồ Lai Lai càng là vì chơi, chỉ là thấy bọn họ chơi thật sự quên mình nên không ngồi cùng bọn họ nữa. Mà đặc biệt mời khách quý của đêm nay Thái Thái và Tiểu Khả chơi đấu địa chủ.

Chơi mấy ván ắt không thể thiếu nói chuyện phiếm

“Lại Lại, cháu trai của bạn cùng lớp của ông nội cậu chính là người cậu thích phải không?”

“.....”

Lúc đó giới thiệu không cảm thấy gì, bây giờ nghe lại từ miệng Thái Thái mới thấy đúng là câu giới thiệu dài dòng không có trọng điểm. Hồ Lai Lai bỗng nhiên có loại xúc động muốn trở lại quá khứ cắn lưỡi tự sát.

Cô nhin xuống loại xúc động này, gật gật đầu: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chính là cậu cũng biết tớ cùng Tiểu Khả tương đối bất quá mà. Cho nên bọn tớ có chút tò mò, vì sao hai người lại không ở bên nhau nhỉ. Đương nhiên, nếu cậu không muốn trả lời thì cứ coi như không nghe thấy đi. Cậu cũng không có nghĩa vụ phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn mình.”

Lúc chưa biết bên cạnh Hồ Lai Lai còn có một Diệp Mạnh Trầm như vậy. Thì Thái Thái cùng Tiểu Khả đều đứng về phe Tiền Tài, chân thành tin tưởng đến mức sắt đá cũng phải mòn. Rằng một ngày nào đó cậu ta có thể theo đuổi được Hồ Lai Lai. Nhưng kể từ lần ở bể bơi kia, các cô rốt cuộc đã hiểu rõ nguyên nhân thất bại của cậu ta.

Không phải do cậu ta không tốt, mà là do đối thủ quá cường đại.

Thật ra vào đêm diễn ra đại hội thể thao, các cô đã muốn tìm Hồ Lai Lai để tâm sự vấn đề này. Kết quả ngay lúc đó lại nhận được điện thoại về quan hệ hữu nghị. Nên đã dứt khoát nhin xuống, chờ đến hôm nay gặp mặt hỏi luôn.

Cũng may Hồ Lai Lai không nấn cảm như vậy, cô coi các cô gái như những người bạn thật sự của mình, nguyện ý chia sẻ với các cô.

“Không phải tớ không muốn nói. Chỉ là rất tiếc phải cho các cậu biết rằng chúng ta cùng một thế giới, cùng một nghi vấn. Vấn đề này trước mắt tớ cũng không có đáp án. Tớ đoán, có thể anh ấy chê tớ quá ngây thơ chăng?”

“Điều tình trong như đã mặt ngoài còn e rồi, còn chê cái gì mà chê. Căn cứ vào định luật tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, thì ngây thơ gì đó đều thành đáng yêu hết.”

“Cái gì mà tình trong như đã mặt ngoài còn e, vẫn luôn là mình tớ đơn phương mà.”

Hồ Lai Lai nâng mặt, trong giọng nói thật sự không có một tia oán trách. Qua nhiều năm yêu đơn phương chạy dài như vậy, cô đã có thể nhắc đến chuyện này một cách bình thường rồi.

Nhưng mà, mắt các cậu có vấn đề à?

Tiểu Khả nghe không nổi nữa, đứng ra chủ trì công đạo: “Hai người lúc ở bể bơi đều đã như vậy như vậy, không phải tình trong như đã mặt ngoài còn e thì là gì?”

“Đó là bởi vì tớ mặt dày, không liên quan đến ý muốn cá nhân của anh ấy.”

Hồ Lai Lai cứ theo câu hỏi của cô bạn mà trả lời, sau khi nói xong mới cảm thấy không thích hợp.

“Từ từ, cái gì mà ‘hai người lúc ở bể bơi đều đã như vậy như vậy’? Bọn tớ như thế nào? Cậu đang nói tiếng Anh đấy à!”

“Phi! Cậu đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!”. Thái Thái vung một cái tát đánh tình Hồ Lai Lai.

Tiểu Khả còn đang hồi tưởng lại câu nói trước đó của Hồ Lai Lai. Trừ “mặt dày”, còn lại một câu cô cũng không đồng ý, chưa từ bỏ ý định mà làm bầm lâu bầu:

“Rõ ràng ánh mắt lúc anh ấy nhìn cậu giống y hệt như lúc cậu nhìn anh ấy mà.”

“Gi cơ?”

“Đi vệ sinh không?”

Hồ Lai Lai không nghe rõ, lại đột nhiên bị người đang mắc tiểu kia cướp mất cơ hội hỏi lại. Tiểu Khả nhìn Thái Thái, hai người chỉ dùng một ánh mắt liên hiểu. Sau đó cùng nhau đứng dậy đi giải quyết vấn đề cá nhân.

Vì thế Hồ Lai Lai chỉ còn lại một mình ngồi trông coi bàn đấu địa chủ mới chơi được một nửa. Đang buồn bực ngán ngẫm, đột nhiên một trong số những nam sinh ít ỏi của khoa lịch sử học ngồi xuống bên cạnh cô, lên tiếng chào hỏi.

“Sao cậu lại ngồi một mình ở đây thế, không qua bên kia chơi à?”

“Bọn mình đi vệ sinh, sắp quay lại rồi.”

Nam sinh nọ vẫn không có ý định rời đi, không đầu không đuôi khen ngợi: “Mấy hôm trước tớ thấy cậu thi bơi rồi, siêu lợi hại. Trước kia cậu từng học bơi sao?”

“Ha ha, quá khen, mèo mửa cá rán thôi ấy mà.”

“Hay là khi nào cậu rảnh thì dạy tớ đi? Tớ cũng vừa lúc muốn đi học bơi.”

Bất, bắt đầu tán tỉnh rồi sao?

Hồ Lai Lai yên lặng dịch mông sang bên cạnh, suy nghĩ xem nên lấy cớ gì để chạy. Lúc này điện thoại trên mặt bàn đột nhiên sáng lên, cô nhìn thông báo cuộc gọi đến mà vui vẻ ra mặt. Ra hiệu với nam sinh nọ mình muốn đi nghe điện thoại một chút. Sau đó liền gấp không chờ nói chạy ra ngoài ban công.

Sau khi tiếp máy, cô bắt đầu nghiêm trang bắt chước giọng nữ máy móc.

“Xin chào. Chủ thuê bao ngài vừa gọi đã chờ ngài rất lâu, lập tức sẽ nói máy ngay đây ạ.”

Sau đó nháy mắt đổi thành giọng nói vui vẻ cuồng loạn của chủ thuê bao may mắn nào đó: “Trời ơi, là Diệp Mạnh Trầm tiên sinh sao, thật là anh sao? Có phải gần đây tôi được nữ thần

may mắn lựa chọn hay không a. Sinh thời thế mà còn có thể được anh chủ động gọi đến! Thật là cảm động quá đi mất!”

“Ồ, xin lỗi, nhầm số.”

“..... Đừng đừng đừng, em sai rồi, đừng tắt máy.” Trong nháy mắt khát vọng sống trỗi dậy che lấp khát vọng đóng kịch. Hồ Lai Lai nhận lỗi trong vòng một giây, bắt đầu nói chuyện nghiêm túc: “Sao muộn vậy rồi còn gọi điện thoại cho em?”

“Chưa xong à?”

“Vẫn chưa, em thấy bọn họ còn đang chơi rất hăng. Phóng chừng sẽ chơi suốt đêm nay đây.”

Nghe thấy hai chữ “suốt đêm”, Diệp Mạnh Trầm nhủ mảy. Nhưng anh cũng không nói gì, chỉ nhắc: “Đừng uống rượu.”

Nghe vậy, Hồ Lai Lai mắt mát “A” một tiếng, nỗ lực tranh thủ nói: “Một ngụm cũng không được?”

“Một ngụm uống hết một chai cũng là một ngụm. Vậy một ngụm của em là nhiều hay ít?”

“.....”

Được rồi, theo như kế hoạch cũ thì Hồ Lai Lai xác thật là muốn lợi dụng sơ hở như vậy. Nhưng không ngờ đã bị tóm cổ quá nhanh. Đúng là có nỗi khổ mà không nói nên lời.

Aiz, không được uống thì không được uống. Dù sao cô cũng còn phải chủ trì đại cục, cần phải luôn giữ tinh táo.

Trong lúc cô còn đang tự mình an ủi, giọng của Thái Thái đột nhiên truyền tới. Đại khái là không biết cô đang gọi điện thoại nên xông tới ôm lấy vai cô, bất quai nói: “Lại Lại, cậu ở chỗ này làm gì vậy? Bọn tớ thấy hết rồi nhé, bạn nam vừa rồi có ý gì đó với cậu phải không?”

“.....”

Bị đặt một trương miệng, bác bỏ tin đồn chạy gãy chân*.

(*Người thì thuận miệng tung tin đồn nhảm, kẻ thì phải chạy gãy chân để bác bỏ tin đồn)

Hồ Lai Lai chưa kịp che lại ống nghe, càng chưa kịp bịt mồm Thái Thái. Để tránh hiểu lầm tiếp tục phát triển, trước tiên phải làm sáng tỏ, kiên quyết ngăn chặn hành vi tung tin vịt.

“Phi phi phi, người ta chỉ đến chào hỏi một câu mà thôi. Còn lại cái gì cũng chưa nói!”

Lời này không riêng gì nói cho hai cô bạn nghe, càng là nói cho Diệp Mạnh Trầm nghe. Không ngờ chỉ đổi lấy một đoạn trầm mặc rất lâu.

Hồ Lai Lai cho rằng anh lại tức giận, tính toán giải thích bổ sung thêm vài câu. Vừa há miệng, đầu bên kia điện thoại đã dẫn đầu lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc.

“Lần trước em đã dạy anh một ám hiệu phải không. Có qua có lại, có muốn biết một ám hiệu chỉ con trai mới hiểu không?”

Không ngờ thế mà cũng có một ngày Diệp Mạnh Trầm hiểu được có qua có lại, Hồ Lai Lai hiếu kỳ hỏi: “Cái gì cái gì?”

“Nếu có người nói thích em, cậu ta muốn ngủ với em”

Còn có loại thao tác bại hoại như vậy?

Hồ Lai Lai thề, thật sự đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến loại ám hiệu này. Cho nên phản ứng đầu tiên không phải hoài nghi, mà là bị gọi lên sự tò mò, hỏi ngược lại: “Nhưng nếu người ta thật sự rất thích em thì sao?”

“Vậy thì cậu ta thật sự rất muốn ngủ với em.”

“..... Vì sao chỉ nghĩ ngủ với em, em không đáng để bọn họ thích đến vậy sao?”

“Là bọn họ không đáng để em thích.”

Hà? Đây là đang khen khéo cô? Cô ưu tú như vậy sao?

Vốn dĩ Hồ Lai Lai đã làm tốt chuẩn bị bị gọi nước lạnh. Nhưng sau khi nghe thấy câu trả lời này lại có chút không ngờ tới. Lập tức từ dưới dạ ngực trở lại thiên đường. Khóe môi đang không vui một lần nữa giương buồm, thâm đắc ý trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn, hình như Hồ Lai Lai chưa từng được nghe Diệp Mạnh Trầm nói tốt về mình bao giờ. Tuy nhiên lời này so với những lời khen bình thường còn kém khá xa, nên cô lại nghiêm túc nghĩ nghĩ, hỏi: “Thế dạng người như thế nào mới đáng để em thích?”

Nơi xa ánh đèn neon lấp lánh, tiếng gió rớt vào ống nghe, ý đồ quá nhiều sự yên tĩnh trong không khí.

Lần này trầm mặc còn lâu hơn so với vừa rồi.

Bởi vì Diệp Mạnh Trầm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng phát hiện ra đề này vô giải.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Sau đó không lâu...

Diệp Mạnh Trầm: Anh thích em.

Hồ Lai Lai: Anh muốn ngủ em!

Diệp Mạnh Trầm.... Ông đây thật sự thích em.

Hồ Lai Lai: Anh thật sự muốn ngủ ưn!

Diệp Mạnh Trầm lười giải thích, không nói nhiều, làm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Thẳng đến khi kết thúc cuộc trò chuyện, Hồ Lai Lai cũng không lấy được câu trả lời chính xác từ anh. Cúp máy xong ghé lên lan can, muốn yên tĩnh một mình nghiền ngẫm ý tứ của câu nói kia. Lại phát hiện không những nghiền ngẫm không ra, mà con buồn ngủ còn đột nhiên đột kích. Liền đơn giản từ bỏ con đường dựa vào chính mình này.

Cô tỉnh quay về ghế sofa nằm, ai ngờ vừa quay người, nháy mắt đối diện hai đôi mắt sáng ngời có thần.

“..... Nhìn tớ như vậy làm gì?”

Hai người vẫn luôn ở bên cạnh chờ đợi lập tức kéo hai bên cánh tay Hồ Lai Lai. Vừa lôi kéo cô vào trong, vừa nhận lỗi: “Thực xin lỗi nha, Lại Lại. Vừa rồi không phát hiện cậu đang gọi điện thoại. Có phải đã gây thêm phiền toái cho cậu rồi không?”

“Hừ, biết thì tốt”, Hồ Lai Lai giả vờ tức giận.

Thấy thế, Thái Thái may mắn mình không gặp rắc rối, lập tức vết sẹo quên đau, không quản được miệng của bản thân, hỏi tiếp: “Cho nên, nam sinh kia có thật sự có ý gì với cậu hay không vậy?”

“.....”

Này nên gọi là lợn chết không sợ nước sôi hay là chó không đòi được thói quen ăn phân?

Trước khi ngồi xuống, Hồ Lai Lai thuận thế dùng khuỷu tay huých vào bụng Thái Thái để giải mối hận trong lòng. Bên tai lại đột nhiên vang lên giọng nói của bạn nam nào đó, người đó tốt bụng nói: “Lớp trưởng, các cậu ngồi đây làm gì vậy. Qua bên kia chơi cùng mọi người đi.”

Vốn dĩ cậu chỉ là ra thông khí, không ngờ lại thấy ba cô gái lẻ loi ngồi ở trên sofa. Vì thế nhiệt tình muốn mời các cô đi ca hát.

“Ca hát? Nghe qua hình như không tồi, dù sao cứ chơi đấu địa chủ cũng không thú vị, còn không bằng nghe tớ hát. Đi đi đi!”

Vừa nghe lời này, Tiểu Khả mới vừa ngồi xuống lại một lần nữa đứng lên, vui vẻ đáp ứng. Thái Thái cũng không có ý kiến. Đáng tiếc Hồ Lai Lai lòng có dư mà lực không đủ.

Sinh hoạt của Hồ Lai Lai vẫn luôn có quy luật. Con buồn ngủ của cô sẽ luôn đến gõ cửa vào đúng 11 giờ mỗi đêm, hôm nay đã chậm hơn so với thường ngày một giờ rồi. Hiện tại thật sự khiêng không nổi, cho nên cô đành xua tay từ chối ý tốt của bạn nam kia.

“Các cậu đi chơi đi, tinh thần của tớ sẽ đi cùng các cậu.”

“Làm sao vậy, cậu không đi à?”

“Đi không được, tớ phải ngủ một lát, mắt không mở nổi nữa rồi.”

“Ngủ một lát? Ngủ ở đâu? Chỗ này?”

“..... Không thể ngủ ở chỗ này sao? Sofa bằng da thật có khi còn thoải mái hơn nhiều so với bàn gỗ của trường học đấy.”

Đối với người nằm xuống là có thể ngủ mà nói, chất liệu gì đó không có quan trọng đến vậy.

Đẩy hai cô gái tới hướng phòng KTV, cô lại thúc giục nói: “Được rồi, các cậu mau đi đi, không cần quan tâm đến tớ. Tớ tỉnh ngủ lập tức sẽ đi tìm các cậu.”

“Đi cái gì mà đi, chỗ này không an toàn. Muốn ngủ cũng phải vào phòng bao cùng bọn tớ mà ngủ.”

Thái Thái kiên quyết không đồng ý, mạnh mẽ kéo cô từ trên ghế sofa lên. Hồ Lai Lai không ngoan cố bằng hai cô nàng, cuối cùng bị kéo vào KTV.

May mắn trong phòng này không có quá nhiều người, có mấy góc hẻo lánh dư dả cho cô ngủ. Cô cũng không bị tiếng nhạc quá nhiều chút nào. Vừa nằm xuống liền tiến vào mộng đẹp bằng một tốc độ kinh người.

Trên đường cô có tỉnh lại một lần. Qua đôi mắt vẫn còn buồn ngủ mông lung, phát hiện chung quanh đã không còn tiếng ca hát ồn ào nữa. Yên tĩnh đến mức phảng phất như có thể cảm giác được trọng lượng của không khí.

Xem xét, hình như là đang ở trong xe.

Đèn đường tông màu ấm không đủ để hoàn toàn xua tan bóng tối trong xe. Bốn phía mờ mịt tối tăm, lúc sáng lúc tối. Mọi thứ trong tầm nhìn trộn lẫn vài cảnh trong mơ đặc biệt hư ảo, khiến người đàn ông ngồi bên ghế điều khiển cũng bị loại cảm giác hư vô mờ mịt này bao phủ.

Chính là cho dù có mơ hồ không rõ, Hồ Lai Lai cũng có thể dựa vào tần suất nhảy lên của trái tim để nhận ra người đó chính là anh.

Cô duy trì đôi mắt, không ngờ Diệp Mạnh Trầm sẽ xuất hiện ở đây. Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy mình đã phản ứng quá mức. Dù sao cô cũng đang nằm mơ, mơ thấy anh là điều bình thường thôi mà. Huống chi còn là giấc mơ không có gì đặc biệt như vậy.

Lý do này phi thường có sức thuyết phục.

Hồ Lai Lai chuẩn bị nhắm mắt lại một lần nữa, muốn được mơ cho xong cái mộng đẹp này. Xem kế tiếp có thể xuất hiện một ít hình ảnh thiếu nữ không nên nhìn hay không.

Chẳng qua ngay lúc này, Diệp Mạnh Trầm đã nhận ra động tĩnh của cô, nghiêng đầu nhìn cô một cái. Thấy cô nhích tới nhích lui, cho rằng cô ngủ không được thoải mái mới trấn an nói: “Chờ thêm vài phút, sắp đến rồi.”

Giong anh lúc này không hề có vẻ tàn mạn như thường ngày. Tựa như thành thị sau nửa đêm, rồi xa ồn ào náo động, chỉ còn lại vẻ cô độc dịu dàng. Sau khi nói xong, anh đưa tay chỉnh lại cái chăn mỏng trên người cô.

Đáng tiếc Hồ Lai Lai không nghe được sự khác biệt rất nhỏ này. Ý thức lại bị cơn buồn ngủ Đông Sơn tái khởi chiếm cứ, nho nhỏ “Ủm” một tiếng.

Xem đi, quả nhiên là cô đang nằm mơ. Trong hiện thực Diệp Mạnh Trầm nào có được ôn nhu như vậy chứ.

Tuy thất vọng nhưng đồng thời cô cũng yên lòng, dùng bên mặt cọ cọ mu bàn tay đang chần chẫn của anh. Đổi một tư thế ngủ càng thoải mái hơn, nặng nề thiếp đi.

Một giấc ngủ này liền trực tiếp ngủ đến hừng đông ngày hôm sau.

Sáng sớm tháng 11, trong không khí đã có hương vị của mùa thu. Gió thổi bay lên một góc rèm, Không cẩn thận làm lộ ra hôm nay sẽ là một ngày mưa dầm.

Thời tiết như vậy cực kỳ thích hợp để ngủ.

Tức là mới sáng sớm Hồ Lai Lai đã bị cái bụng đói râm ran đánh thức. Cô trở mình, cả người cuộn tròn thành một nắm, ý đồ muốn đè ép cái bụng đang la hoảng đến mức không phát ra tiếng nữa.

Tỉnh rồi lại không có ý muốn rời giường, nhưng cũng không định tiếp tục ngủ. Vài giây sau, cô theo thói quen lần mò sờ soạng tìm điện thoại khắp nơi, muốn chơi một chút trước. Kết quả vừa mở khóa màn hình, đầu tiên nhìn thấy chính là tin nhắn WeChat của Thái Thái và Tiểu Khả tới hôm qua.

—— Lại Lại, chọn ngày không bằng gặp ngày, đêm nay! tonight! Đây chính lúc phơi bày hương vị phụ nữ của cậu!

—— Đứng! Một chữ thôi, LÂM!

Mấy lời này nghe như vừa được tiêm máu gà vậy. Nhưng sao cô một câu cũng đọc không hiểu.

Hồ Lai Lai như lọt vào sương mù, cho rằng tới hôm qua hai cô gái đã chơi hăng đến mức nhắm nhắm người. Đơn giản chỉ để lại dòng thông báo “Đã xem” sau đó thoát khỏi giao diện WeChat. Bỗng nhiên cô từ trên giường ngồi bật dậy, nhìn quanh bốn phía xem xét bài trí trong phòng, cảm thấy có chút quen mắt.

Hình như đây là.... nhà của Diệp Mạnh Trầm?

Cho nên đêm qua căn bản cô không hề nằm mơ? Cho nên Thái Thái với Tiểu Khả mới nói những lời như vậy?

Ký ức dưới đáy hòm dần dần thức tỉnh. Xác nhận sự thật khiến người ta mừng như điên này xong, Hồ Lai Lai thậm chí còn không rảnh đi truy cứu nguyên nhân. Chui đầu vào trong chăn, chặn bớt tiếng thét chói tai đang muốn bật ra khỏi cổ họng.

Hiển nhiên, nhu cầu cấp bách bây giờ là phải phát tiết những cảm xúc kích động này ra ngoài, nếu không cô sẽ bị nghẹn chết.

Suy xét đến hai cô nàng kia đã nhìn suốt đêm chắc vẫn đang ngủ, vì vậy cô không quấy rầy họ nữa mà quyết định đối đối tượng phát tiết. Mở WeChat ra, bắt đầu quấy rầy chị em tốt.

—— Thu! Thu! Em! Đã! Ngủ! Một! Đêm! Trong! Nhà! Anh! Họ! Cửa! Chị!

—— Chuột chũi gào thét.gif

Người không có sống về đêm quả nhiên thức dậy rất sớm, vài giây sau đã trả lời tin nhắn của cô.

—— Cũng không phải ngủ qua đêm trên giường của anh ấy, kích động cái gì.

“.....”

A Thu thật sự rất nghiêm khắc.

Tuy nói như vậy cũng không sai. Nhưng Hồ Lai Lai chính là không thể khống chế được bản thân, chỉ hận không thể đem giường nhảy nát bằng sự kích động của mình. Sau khi liều mạng khắc chế rồi kết hợp với ý kiến của Thái Thái. Cô nắm chặt thời gian, quay qua quân sự quật mồm hỏi chuyện chính sự.

—— Hôm nay em cần phải phơi bày trọn vẹn hương vị phụ nữ của em trước mặt anh chị. Cho nên chị có cách gì không? Nói qua chút đi.

Ai biết ý kiến gì Lý Hàn Thu cũng không cho cô. Ngược lại không đầu không đuôi nói một câu mà người ta không hề nghĩ tới.

—— Nếu có thấy bác gái chị thì cái gì cũng không cần làm. Cũng đừng ra về có tật giật mình, cứ như bình thường là được. Như lúc em dính bên người anh chị các kiểu ấy, hiểu chưa?

Sao lại liên quan đến bác gái chị rồi?

Bởi vì đề tài bị đòi đi quá đột ngột, cho nên người vẫn đang phát sầu vì chuyện đại sự của đôi người kia không thêm đề trong lòng. Đọc xong liền quên luôn, tiếp tục tự hỏi vấn đề nan giải làm sao để phơi bày hương vị phụ nữ.

Nấu cơm hẳn là một việc làm rất có hương vị phụ nữ đi?

Sau khi cái ý niệm không hề có căn cứ này nảy ra, Hồ Lai Lai không nói hai lời từ trên giường lăn xuống. Quyết định đi tìm đáp án trong thực tiễn.

Khi kim phút của đồng hồ treo tường lại quay thêm bốn vòng thì cửa phòng ngủ chính cũng bật mở.

Diệp Mạnh Trầm đi ra.

Thấy trong phòng yên tĩnh dị thường, không giống như có sự tồn tại của cô gái nhỏ ồn ào nhốn nháo nào đó. Anh cho rằng Hồ Lai Lai đã đi rồi, đang định đi ra phòng khách, không

ngờ giây tiếp theo lại nghe thấy vài tiếng động lạ.

Điều này làm Diệp Mạnh Trầm dừng bước chân. Cuối cùng anh quay ngược lại so với hướng định đi lúc ban đầu, sau đó quả nhiên nhìn thấy thân ảnh của cô gái nhỏ trong phòng bếp.

Hình như Hồ Lai Lai vẫn chưa phát hiện có người đến, một tay cô chống trên bồn rửa hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào điện thoại. Không biết đang xem cái gì.

Một lúc lâu sau sự kiện nhần của Diệp Mạnh Trầm cũng dần cạn sạch. Anh cau mày, mở miệng nói: “Em đang nghiên cứu cách để thiêu rụi phòng bếp à?”

“.....”

Vừa nghe thấy giọng nói này, cánh tay đang chống trên mép bồn rửa của Hồ Lai Lai giật mình trượt xuống. Cô vội vàng ổn định cơ thể xong mới quay đầu nhìn anh.

Tuy ngoài cửa sổ mây đen căng kín, nhưng cũng may không hề có cảm giác đè nén trước cơn giông. Còn không khí đã bị mưa phùn cọ rửa đến vô cùng tươi mát. Ánh đèn điện trong nhà cũng coi như sáng tỏ.

Anh nghiêng người dựa trên khung cửa, bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Nhìn như đã rửa mặt qua nhưng toàn thân trên dưới vẫn bị áp suất thấp khi mới rời giường vây quanh.

Nhưng đối với người biết chọn lọc thứ để xem nhẹ mà nói thì cái này căn bản không tồn tại. Cô kinh ngạc nói: “Sao mới sớm vậy anh đã tỉnh rồi?”

Cô vừa nói vừa chấp hai tay sau lưng nhảy đến trước mặt Diệp Mạnh Trầm như một con thỏ. Đôi mắt chứa linh khí cong thành hình cung đáng yêu, vừa thấy liền biết cô lại bắt đầu có ý đồ xấu.

“Ồ, em hiểu mà. Khăng định là bởi vì tối hôm qua em chưa đủ ra sức, chưa thể làm anh mệt chết. Cho nên hôm nay anh mới dậy sớm như vậy, đúng không? Được rồi, là em sai, lần sau em sẽ càng thêm nỗ lực, tranh thủ làm cho anh không thể xuống giường được.”

Hiển nhiên, kịch bản mà sáng sớm hôm nay cô đã tỉ mỉ chọn lựa chính là《 Cô vợ nhỏ ngọt ngào của tổng giám đốc 》.

Ừm, cô chính là tổng giám đốc.

Ngay từ đầu Diệp Mạnh Trầm vẫn không nói chuyện, đôi mắt đen nhánh bị thân ảnh của một mình cô chiếm giữ.

Mái tóc của Hồ Lai Lai bị cô tùy ý vắn lên thành một cái búi nhỏ trên đỉnh đầu. Làm lộ ra cằm cổ trắng nõn, ngay cả nốt ruồi nhỏ bên tai cũng được thấy rõ. Mà trên người cô vẫn còn mặc chiếc váy ngủ vải bông mà tối qua Bùi Tuệ đã thay giúp cô. Chiều dài vừa vặn đến bắp chân nhỏ. Chỉ là kích cỡ hình như hơi lớn hơn so với cô, nhưng lại càng làm nổi bật lên sự nhỏ nhắn xinh xắn của Hồ Lai Lai.

Hơi thở thiếu nữ toát ra từ trong xương cốt bất luận như thế nào cũng không thể che dấu được. Càng đẩy hương vị phụ nữ mà cô muốn ra xa hàng vạn dặm. Lại vừa vặn có thể trừu chọc dục vọng nguyên thủy nhất của người đàn ông.

Đáng ra đối với loại tiết mục cứ ba ngày hai bữa lại biểu diễn một lần này, Diệp Mạnh Trầm đã phải miễn dịch từ sớm mới đúng. Cổ tình hôm nay mạch xúc động của anh không chịu bị khống chế. Chúng trầm thấp thấp mà rít gào, điên cuồng muốn chứng minh sự tồn tại của mình.

Vì thế lúc này đây, anh hoàn toàn nghe theo ý muốn trong cơ thể, từng bước một tới gần Hồ Lai Lai. Cuối cùng anh bế cô đặt trên thành bồn rửa, thân mình hơi nghiêng, nhìn thẳng vào đôi mắt mang ánh sáng lưu chuyển của cô. Hối ngược lại: “Em tính dùng cái gì để làm anh không xuống giường được?”

“.....”

Đột nhiên tới gần như vậy hoàn toàn không có trong kế hoạch của cô gái nhỏ. Cô tựa như con chim non bị hoảng sợ, bả vai theo bản năng co rúm lại. Sau khi trấn định xuống mới phát hiện mùi hương kem cạo râu bạc bả cứ quanh quẩn ở chóp mũi khiến người không thể bỏ qua. Làm người ta nhìn không được muốn cắn lên cảm anh một ngụm.

Mà để hoàn thành động tác này cũng chỉ cần điểm một nhón chân mà thôi.

Sau khi ý thức được điều này, trái tim không chịu nổi dụ hoặc của cô bắt đầu đấu đá lung tung loạn xạ trong lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Tuy rằng lần trước trong văn phòng anh cũng như thế này, đột nhiên sát lại gần mà không báo trước. Nhưng lúc đó là để bắt người nghe lén. Còn bây giờ trong không gian này chỉ có hai người bọn họ, sẽ không có khả năng anh muốn lấy đồ trên tủ đi.

Tóm lại, tóm lại đều đã chót nói vậy rồi.

Do trước kia tư duy của Hồ Lai Lai luôn bị trói buộc theo quán tính nên cô chưa luyện được năng lực tùy cơ ứng biến với những chiêu bài không đúng với lẽ thường. Thành ra lúc này cô vừa hoang mang với sự khác thường của anh, đồng thời cũng cảm thấy anh thật sự quá phạm quy rồi.

Rõ ràng trước kia cô đã từng nhắc nhở anh không được tùy tiện câu dẫn cô. Anh biết rõ thế mà còn cố tình vi phạm, muốn khiêu chiến với giới hạn của cô à?

Nhưng mà người phụ nữ tương lai của Diệp Mạnh Trầm tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Tương tượng như vậy, cột sống đang mềm nhũn liền trở nên cứng rắn.

Hồ Lai Lai thẳng lưng, ánh mắt né tránh, giống như có chút ngượng ngùng chỉ biết trùng mắt với ngực anh. Thuận tiện dùng ngón tay chọc chọc, phô trương thanh thế nói: “Anh, anh đây là đang nghi ngờ năng lực của em!”

“Ừ.”

“.....”

Ừ? Còn dám “Ừ”? Thật sự là quá khinh người.

Người nọ chịu không nổi kích thích kinh ngạc ngẩn đầu. Xấn tay áo hạ chiến thư: “Đến, chúng ta lên giường phân cao thấp!”

Cứ nghĩ đến việc sắp xảy ra, cô không khỏi cảm thấy chút thẹn thùng. Nhưng cô chưa bao giờ là người có sắc tâm mà không có sắc lăm*.

(*Cô nàng xuyên tạc từ câu "dám nói mà không dám làm")

Vừa nói xong liền túm lấy cánh tay Diệp Mạnh Trầm, đi phăm phăm tới hướng phòng ngủ. Nhìn qua tựa như cô thật sự sẽ dùng hành động chứng minh lời nói.

Người đàn ông sắp phải đối mặt với nguy cơ không thể xuống giường khẽ cười, không nói gì. Cũng không có ý định tự giải cứu. Chỉ là sự xao động trong cơ thể tựa hồ đã an phận hơn không ít. Nét bình tĩnh trên khoé mắt đuôi mày vừa rồi còn không biết tung tích, nay đã một lần nữa tán ra.

Ngược lại anh không phải có ý định tùy tiện để cô gái nhỏ muốn làm gì thì làm. Trên hết có lẽ là muốn nhìn xem cô có thể làm bậy tới mức nào.

Ai ngờ vừa lúc đi qua phòng khách, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên rất không đúng lúc.

“.....”

Hồ Lai Lai dừng bước chân nhìn qua phương hướng cánh cửa, xoắn xuýt nửa giây, quyết định giả vờ không nghe thấy.

Không nghĩ tới người ngoài cửa có vẻ cũng không phải đèn cạn dầu. Cho dù không được đáp lại vẫn tiếp tục ấn chuông cửa. Thậm chí không phải là “Ding dong”, mà là “Ding dong ding dong ding dong”.

Xem ra không thể làm lơ nữa.

Hồ Lai Lai thờ dãi, một bộ dáng “Em đây bận rộn thế đấy em cũng rất buồn báo bối anh đừng vội”. Vỗ vỗ lưng trấn an cảm xúc của anh.

“Không liên quan, muốn làm chuyện tốt thường gặp phải gian nan. Chờ em vài phút, em đi mở cửa đã. Sau đó chúng ta lại chiến một trận đến hừng đông!”

Tựa như cô đã hoàn toàn quên mất nơi này là nhà của ai. Càng đã quên đến tận cùng ai mới là người bận rộn. Hồ Lai Lai vừa nói vừa đi ra huyền quan, dọc đường còn lăm nhàn mãi.

“Nhưng ai mà sớm như vậy đã tới tìm anh nhỉ. Chẳng lẽ là chị Tuệ Tuệ đến đưa bữa sáng tình yêu? Ấy không đúng, chị Tuệ Tuệ hẳn sẽ không ấn chuông cửa như vậy chứ..... Ồ! Chẳng lẽ là Trần Khoa?”

Nghĩ vậy cô đột nhiên xoay người, muốn tìm sự chứng thực của người phía sau. Lại không biết từ khi nào anh đã đi cùng mình ra đến huyền quan. Cô sợ tới mức lao đảo một cái: “Sao anh cũng ra đây, không phải em bảo anh đừng có vội sao.”

“Em muốn tự mình đối mặt với mẹ anh?”

“..... Cái gì? Bên ngoài là mẹ anh?”

Trong phút chốc, bong bóng màu hồng tràn ngập trong không khí tất cả đều hồn phi phách tán, không cái nào may mắn thoát khỏi.

Hồ Lai Lai nhanh chóng thu hồi bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa. Sau khi khiếp sợ thì vội vàng che miệng lại, sợ âm thanh của mình sẽ xuyên qua cánh cửa truyền ra ngoài. Cô mở to hai mắt nhìn anh, trong mắt tràn ngập trách cứ.

Hoá ra Lý Hàn Thu nói câu kia là có ý này. Sao không trực tiếp nói cho cô biết hôm nay Mạnh Tổ sẽ đến chứ!

Hai anh em nhà này thực sự chính là những cái hồ!

“Anh đừng mở cửa vội, chờ em tìm chỗ trốn đã..... Trong nhà anh chỗ nào là an toàn nhất? Tủ quần áo được không? Hay vẫn là gầm giường? A a làm sao bây giờ! Xong rồi xong rồi xong rồi.....”

Nếu người khác không đáng tin cậy, vậy chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Hồ Lai Lai không dám chậm trễ nữa, lập tức biến thành con kiến bò trên chảo nóng nhảy đi nhảy lại, luống cuống chân tay đi tìm chỗ trốn.

Thấy thế Diệp Mạnh Trầm liền giữ lấy cánh tay đang đang không có chỗ sắp đặt kia. So với sự hoang mang lo sợ của Hồ Lai Lai thì anh có thể nói là khí định thần nhàn, không nhanh không chậm nói: “Trốn cái gì.”

“Mẹ anh tới a! Vạn nhất đi thấy bọn mình như vậy, khẳng định sẽ tức đến phát bệnh mất!”

Mặc dù sự thật là chuyện gì cũng chưa xảy ra, nhưng cô thật sự không muốn có bất cứ xung đột chính diện nào với Mạnh Tổ.

“Anh mau buông tay, bây giờ không trốn thì không kịp mất!”

“Yên tâm, tố chất tâm lý của bà ấy không kém đến vậy đâu.”

“.....”

Thế thì cũng bị anh làm tức chết đó!

Anh chậm chạp không buông tay, cô cũng không cách nào đi tìm chỗ trốn. Khi nghe thấy tiếng cửa mở, Hồ Lai Lai theo bản năng trốn ra phía sau Diệp Mạnh Trầm, ti đầu lên lưng anh, tuyệt vọng.

Lúc đầu người bên ngoài xác thật không phát hiện ra có chỗ nào không đúng. Ném đồng thực phẩm dinh dưỡng thượng vàng hạ cám trong tay vào ngực Diệp Mạnh Trầm. Sau đó mới phát hiện hình như phía sau anh còn có một người. Lại thấy thế mà vẫn là con bé nhà họ Hồ kia.

Quần áo không chỉnh tề, hai gò má phần hồng, tư thế thân mật, tích góp đủ những dấu hiệu mập mờ cơ bản.

Biểu tình trên mặt Mạnh Tổ trong nháy mắt thay đổi muôn màu muôn vẻ. Dùng đôi mắt đã từng duyệt qua vô số người nhìn chăm chăm cô gái nhỏ. Đánh giá cô một cách cẩn thận từ trên xuống dưới. Ánh mắt sắc bén phảng phất như có thể nhìn thấu cô từ trong ra ngoài.

Cuối cùng bà nhìn Diệp Mạnh Trầm chất vấn: “Đây là có chuyện gì, vì sao cô bé này lại ở đây?”

Giọng điệu hưng sư vẫn tới cực kỳ giống đi bất gian tại trận. Hồ Lai Lai há miệng thờ đốc, đang định trả lời thì bị cướp mất cơ hội nói chuyện.

“Chính là chuyện mà mẹ đang nghĩ.”

Diệp Mạnh Trầm trả lời đến nhẹ nhàng băng quơ lại ái muội không rõ ràng, làm người ta không thể không hiểu lầm. Đừng nói là Mạnh Tổ, ngay cả Hồ Lai Lai nghe xong cũng bị dọa kêu thành tiếng.

Hai người phụ nữ cùng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh.

May là so với Mạnh Tổ, về phương diện tốc độ phản ứng thì cô còn có thể chiếm thế thượng phong một chút. Dẫn đầu phục hồi tinh thần, vừa dùng sức kéo góc áo Diệp Mạnh Trầm, xin anh đừng có đi hại người hại mình. Vừa tìm cách đổi đề tài, giọng điệu bình thường nói: “Đi buổi sáng tốt lành ạ.”

Cô đoán hẳn là Diệp Mạnh Trầm đang cố ý muốn chọc tức Mạnh Tổ. Phối hợp cũng không được, mà không phối hợp cũng không được, càng không thể cái gì cũng không nói. Cho nên cô chỉ có thể dùng câu chào hỏi vụn vặt để tạm thời ứng phó trước. Hy vọng có thể mượn chút không khí hơi hòa hoãn này để cho đối phương một bậc thang đi xuống.

Đáng tiếc Mạnh Tổ không tiếp nhận phản ý tốt này của cô, hoặc là nói bà cố ý lờ đi.

Kỳ thật trong chuyện tìm con dâu, bà đã thu liễm hơn rất nhiều so với trước kia. Cơ bản đã đạt đến trình độ không còn can thiệp mạnh mẽ nữa. Nhưng cũng không hẳn là do bị Diệp Định Chương phê bình. Mà là rốt cuộc bà đã nghĩ thông suốt một chút.

Nếu đã không thể khuyên được vậy cứ dứt khoát buông tay để anh mù quáng đâm vào tường đi. Đến lúc thấy đau sẽ tự biết quay đầu.

Nhưng chuyện ngày hôm nay đã gõ cho Mạnh Tổ một hồi chuông cảnh báo. Bà đã ý thức được mình còn một đoạn đường rất dài nữa mới có thể trở thành một người mẹ khéo léo thấu hiểu lòng người. Bởi vì mặc kệ bà có tự khuyên nhủ bản thân thế nào đi nữa thì nhất thời bà vẫn không có cách nào tiếp nhận nỗi cô bé nhà họ Hồ này.

Vì thế bà không muốn cho Hồ Lai Lai sắc mặt tốt, nhưng lại không thể biểu hiện quá rõ ràng. Cuối cùng dứt khoát đi thẳng vào trong nhà, xa cách nói: “Tốt cái gì mà tốt, thấy cô cả người tôi đều không tốt.”

“.....” Thật hài hước.

Hồ Lai Lai biết bà đang đề ý đến điều gì, chủ động giải thích nói: “Di à, đi đừng hiểu lầm. Cháu chỉ đơn thuần tá túc ở đây một đêm mà thôi, giờ cháu đang chuẩn bị về đây ạ. Không ngờ đi đã tới rồi.”

“Thật sự?” Mạnh Tổ bán tín bán nghi.

Mất thấy có hy vọng cô bắt đầu cọ tới cọ lui đi theo hai người họ vào trong. Nhấn mạnh giọng điệu, khẳng định nói: “Cực kì thật ạ!”

Theo như lời Lý Hân Thu, tuy cô có sợ Mạnh tổ nhưng cô sẽ không nịnh nọt lấy lòng quá mức, nếu không sẽ rơi vào kết cục mặt nóng dán mông lạnh.

Sở dĩ bây giờ cô có thái độ như vậy là vì cô không muốn lát nữa Diệp Mạnh Trầm lại bị mắng, lần trước cô đã đủ áy náy rồi.

May mà dưới sự nỗ lực của cô, không khí giương cung bạt kiếm cuối cùng cũng hòa hoãn xuống một chút. Kết quả gây tiếp theo tất cả đều bay sạch trên tay kẻ chuyên gia phá đám.

“Đi cái gì, không phải còn nhất quyết muốn phân cao thấp trên giường sao?”

“.....” Ha ha, anh xem anh chưa ăn sáng nên đã đói đến mức nói năng linh tinh rồi kìa.”

Sau thời gian dài giả cười, cơ mặt của Hồ Lai Lai cũng sắp căng cứng. Ngay thời điểm cô sắp vắt kiệt óc tìm cách cứu chữa thì bỗng nhiên nghĩ đến một cái có không thể chèn vào đâu được. Cô cảm thấy mình được cứu rồi, lập tức đề nghị:

“Không bằng em xuống mua đồ ăn sáng cho anh nhé? SỮA đậu nành bánh quẩy bánh bao cháo hay là bánh mì sữa bò? Anh không nói thì em cứ tùy tiện mua nha!”

Lời còn chưa nói xong cô đã xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi Tu La địa ngục Điện thoại túi xách gì đó đều từ bỏ.

Đương nhiên, “không chèn vào đâu được” chỉ là đối với cô mà thôi.

Nhìn bóng dáng chạy chối chết của Hồ Lai Lai, Diệp Mạnh Trầm không kịp bắt lấy cô. Biết chuyện này của cô khẳng định là có đi mà không có về. Anh trở lại phòng khách, ngồi ở trên sofa.

“Mẹ vừa lòng chưa?”

“Con bé là mẹ bức đi sao? Ở cùng mẹ trong chốc lát vậy thôi còn không kiên trì được. Sau này nếu thật sự gả vào nhà họ Diệp, ta xem nó làm sao bảy giờ!”

“Vấn đề này không nhọc mẹ phải lo lắng. Con trai mẹ không ngại ở rể.”

“.....”

Hồ Lai Lai còn không biết mình sắp có thêm một ông chồng ở rể. Cô mang theo hai bàn tay trống trơn và cái da mặt dày. Đi lên nhà Bùi Tuệ mượn bộ quần áo với chút tiền đi xe.

Xem ra trên đời này quả nhiên không có việc gì khó, chỉ sợ ngu người trong lòng a.

Đến khi quay lại trường học thì cô đã bị lẫn lộn đến thiếu chút nữa cái mạng cũng không còn. Sau khi bò lên tầng năm, cô hữu khí vô lực tựa lên tường tìm chìa khóa khắp nơi. Một lúc lâu sau mới nhớ ra đồ của mình đều đã rơi rụng hết trong nhà Mạnh Trầm, mớ chìa khóa ra chìa khóa.

Hồ Lai Lai không ôm hy vọng gì gõ gõ cửa, không biết tầm này có người hay không.

May là không chỉ có người, hơn nữa còn có cả ba người. Điều này đối với phòng 520 vĩnh viễn không tụ tập đủ người mà nói thì cực kì khó có được. Chỉ có chút vấn đề, đó là nhìn qua nét mặt của mọi người đều không quá hào hứng, một bộ dáng buồn bã ỉu xìu.

Thấy thế cô nửa đùa nửa thật nói: “Cái không khí nghiêm trọng này là sao?”

Nguyễn Niệm Niệm và Lâm Từ Từ đang ngồi phát ngốc trước bàn học, nghe thấy động tĩnh ngoài cửa thì trước tiên là đứng dậy chào đón. Sau đó cũng quăng cho cô ánh mắt không bình thường.

Hồ Lai Lai chỉ có thể nhìn ra trong đó có tự trách, nhưng không biết vì sao các cô lại tự trách. Nhất thời không dám đi vào nữa, luôn có loại cảm giác mình bị chuẩn đoán mắc bệnh ung thư. Hồ Lai Lai khó hiểu nhìn người vừa giúp mình mở cửa, nghĩ có thể lấy được đáp án từ miệng cô bạn.

“Đừng không nói gì vậy chứ, rốt cuộc làm sao vậy?”

Đình Văn Văn ấp úng, đầu tiên trao đổi ánh mắt với hai người trong phòng một chút. Đại khái là đã thống nhất tốt ý kiến, lúc này mới bắt đầu nói ra chân tướng sự tình.

“Thực xin lỗi Lại Lại. Vừa rồi đột nhiên kiểm tra phòng, bọn tớ không thể bảo vệ Thần Khí cho cậu. Nhưng cậu đừng lo lắng, lần này sẽ không bị xử phạt đâu. Chỉ phải viết một bản kiểm điểm thôi, bọn tớ đã đánh một bản nháp cho cậu rồi!”

“..... Chỉ vậy thôi?”

Cái gọi là Thần Khí của phòng chính là một cái nồi điện công suất không lớn lắm, chuyên dùng để nấu mì. Dù sao trường học đã quy định công suất tiêu chuẩn của đồ điện rồi. Còn vì sao lại bị tịch thu, cái này chỉ có thể trách nó quá đen. Lại gặp phải loại thao tác kiểm tra phòng cuối tuần biến thái này.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân làm các bạn sa sút tinh thần, Hồ Lai Lai dờ khóc dờ cười vỗ vỗ ngực. Bây giờ thì dám đi vào trong rồi.

“Làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng có chuyện lớn gì chứ.” Đóng cửa phòng xong cô bắt đầu an ủi ngược lại: “Có thể thôi mà các cậu tự trách cái gì. Là tự tớ không giấu tốt, không liên quan đến các cậu.”

Cuối cùng lại hỏi: “Đúng rồi, khi nào phải nộp bản kiểm điểm vậy?”

“Chưa nói.”

Chưa nói thì chưa nói, Hồ Lai Lai cũng không nghĩ nhiều. Lại thấy vẻ mặt Đình Văn Văn vẫn khó xử như cũ. Tâm vừa buông xuống lại bắt đầu treo lên. Cô khẳng định vẫn còn một số tin xấu chưa nói, bèn đưa ra ánh mắt cô vũ: “Các cậu muốn nói gì thì nói hết đi, tớ vẫn còn chịu được.”

Nghe vậy, Lâm Từ Từ đi đến bên cạnh Hồ Lai Lai, nắm lấy tay cô tiếp cho cô năng lượng. Không đành lòng nói: “Lại Lại, thật ra vừa rồi giáo viên phụ đạo của cậu cũng tới. Sau đó nói khi nào cậu về thì đến văn phòng tìm cô ấy. Cụ thể thế nào cô ấy sẽ tự nói với cậu chăng?”

“.....”

Quả nhiên đây mới thật sự là tin dữ!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Hồ Lương Tùng: Ô rề? Có cần nhắc qua cảm nhận của ta?

- - - - -

Phở: Minh bắt đầu bận rồi. Lịch đăng truyện phải dẫn ra một chút thôi. Nhất định sẽ phải hoàn trước tết!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Nói thật, so với đi hỏi Tần Thơ khi nào nộp bản kiểm điểm thì Hồ Lai Lai thả đơn giản dứt khoát bị xử phạt còn hơn. Trong lòng cô có một vụn cái không muốn.

Vì thế cô tận lực kéo dài thời gian, chờ ăn cơm trưa, ngủ trưa xong. Mới gọi điện thoại cho Tần Thơ, trước tiên xác nhận cô ấy có ở đó không, sau đó mới đi đến văn phòng.

Khu khảo cổ học được sắp xếp tại một dãy nhà cũ nhất của trường. Vốn dĩ bình thường nơi này đã đủ quạnh quẽ, càng đừng nói đến cuối tuần. Mới vừa bước vào liền có thể cảm nhận được gió lạnh thổi vù vù xoay chuyển trên hành lang, phảng phất còn có thể nghe thấy tiếng vang.

Hồ Lai Lai rút rút cổ, vừa khép lại áo khoác vừa gõ cửa. Sau khi tiến vào thì quy quy củ củ hỏi: “Cô giáo Tần, cô tìm em có chuyện gì vậy ạ?”

Người trong văn phòng đang cúi người làm gì đó trên mặt bàn, có lẽ đang bận rộn xử lý văn kiện gì đó. Sau khi nghe thấy tiếng của Hồ Lai Lai cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chỉ nồi điện nhỏ trên mặt bàn, nói: “Không có việc gì, cầm cái này đi đi, không cần viết bản kiểm điểm.”

Hả?

Hồ Lai Lai hoang mang, còn tưởng Tần Thơ đã mua cái mới, cho phòng 520 cái phúc lợi. Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện cái nồi trên bàn này đúng là cái nồi kia của cô, kỳ quái nói: “Không phải đã bị tịch thu sao ạ, sao lại lấy về được vậy cơ?”

“Vừa rồi quản giáo đã nói với cô, nói rằng đã bắt được một vụ vi phạm quy định về đồ điện ở khoa chúng ta. Cô liền đi nhìn xem thì phát hiện ra công suất nòi điện này của em căn bản không tính là vi phạm quy định. Vì thế nói với bọn họ một chút, bọn họ cũng biết đuối lý nên đã trả lại cho em”

Sau đó cô ấy lại nghĩ tới điều gì nên nhắc nhở thêm một câu: “Nhưng cô khuyên em tốt nhất sau này nên chú ý hơn một chút. Hạn chế sự dụng trong phòng thôi, đừng để bị người khác nhìn thấy.”

“Vâng.....”

Lúc Tần Thơ nói những lời này, giọng điệu thần thái vô cùng bình thường. Không hề làm khó cô, cũng không hề phạt cô. Thậm chí còn thay cô suy nghĩ khắp nơi, nghiễm nhiên là một bộ đáng bảo vệ quyền lợi cho học sinh của mình.

Chi là, sao cô cứ không tin đối phương sẽ có lòng tốt như vậy nhỉ? Nhờ cô vừa mới vừa chạm vào nòi điện, bên ngoài lập tức vọt vào một đám người bắt quả tang cô lấy trộm nòi thì cô biết tim ai khóc đây?

Người xưa nói không sai đâu, sự việc khác thường tất có vấn đề.

Đối với sự lấy lòng quá mức rõ ràng như vậy, Hồ Lai Lai thật sự rất khó buông lòng để phòng. Cô quyết đoán lựa chọn tin tưởng lời người xưa đã nói. Sau khi trả lời lại, cô không có hành động gì khác. Vẫn đứng im tại chỗ như cũ, sợ đối phương đang thả câu mình.

Đại khái vì mãi không có thấy động tĩnh gì, Tần Thơ rốt cuộc ngẩng đầu. Cô ấy nhìn Hồ Lai Lai một cái, nhìn ra sự lo lắng của cô, không hề giữ lại nói: “Yên tâm đi, cô sẽ không đi cáo trạng lúc em nhận đồ rồi nói rằng em lén lút vào văn phòng trộm đồ vật vi phạm quy định gì đó đâu mà.”

“.....”

Bên cạnh Hồ Lai Lai lại nhiều thêm một người biết thuật đọc tâm

Mất thấy đối phương thẳng thắn thành khẩn như vậy, Hồ Lai Lai cũng không mặt dày tiếp tục nghi ngờ nữa. Không tự nhiên “Vâng” một tiếng, đá mặt đất, hỏi: “Sao đột nhiên cô lại đối tốt với em như vậy?”

“Cái gì mà đối tốt với em. Nếu để người khác nghe được lại tưởng chúng ta có quan hệ gì đó không chính đáng đấy.” Tần thơ bật cười, buông bút, muốn nghiêm túc nói chuyện với cô. “Mặc kệ hôm nay là ai xảy ra chuyện này, chỉ cần là học sinh của lớp chúng ta, cô đều sẽ làm như vậy.”

Điểm này thì Hồ Lai Lai tin tưởng vô điều kiện. Rốt cuộc đối với những người khác mà nói, cô ấy xác thật là một giáo viên phụ đạo tốt. Nhưng đối với cô thì cô cũng không biết.

Vì thế Hồ Lai Lai không nói chuyện, Tần Thơ cũng không bị ảnh hưởng, tiếp tục nói: “Nhưng mà, không biết có phải do cảm giác của cô có vấn đề hay không. Cô cứ cảm thấy hình như em rất dễ phòng cô? Là do mặt cô lớn lên nhìn quá đáng sợ, hay là do nội tâm của cô quá đáng sợ?”

Hắn là cả hai đi.

Hồ Lai Lai lăm bắm dưới đáy lòng, không dám trả lời trực tiếp, phui sạch sẽ: “Đó là cô nói, em cái gì cũng chưa nói.”

“Được rồi được rồi, là cô nói. Nhưng cô nói thật nhé, cô và em không thù không oán, cô làm gì có nhiều thời gian như vậy mà đi làm hại em. Nếu bởi vì Diệp Mạnh Trầm thì lại càng không cần thiết, cô không có hứng thú với anh ta.”

“Không có hứng thú?” Hồ Lai Lai dụng lỗ tai, rõ ràng hăng hái hơn vừa rồi: “Vậy sao hôm trước cô lại đến nhà anh ấy?”

“Bị người nhờ vả, không có biện pháp.”

“.....”

“Tóm lại, cô thật sự không có bất cứ địch ý gì với em. Sau này em cũng đừng có địch ý gì với cô, được không?”

“Em..... em có thể suy nghĩ thêm không?”

“Đương nhiên là có thể.” Tần thơ không vội vã muốn câu trả lời. “ Ở đây không còn việc gì nữa, em về trước đi.”

“À vâng.....”

Hồ Lai Lai lúng túng lên tiếng, nghĩ thâm đây thật là một chuyến đi đến văn phòng kì diệu. Treo trên đỉnh đầu một đầu dấu chấm hỏi, rồi đi.

Không lâu sau một người từ gian nghỉ ngơi phía bên trong đi ra, mặt mũi tràn đầy không cam lòng, trách móc: “Chị, sao chị lại đi giúp nó!”

Tần Thơ không trả lời vấn đề của cô ta, cô thu hồi vẻ tươi cười, thái độ nghiêm khắc hơn vừa rồi rất nhiều.

“Lần này không tính, về sau đừng có làm những chuyện như thế này nữa. Nếu em thật sự thích một người thì hãy nghiêm túc theo đuổi mà không phải dùng mấy cái bâng môn tả đạo* này.”

(* Khi bạn thể hiện tri khôn của mình bằng cách khống chế tư tưởng của người khác)

Tần Diệu cắn môi, đôi mắt vốn thật mỹ lệ nay đã bị phủ kín bởi sự không cam lòng.

Phía bên kia, trong lòng Hồ Lai Lai còn đang mang nghi vấn “Vi sao hai ngày nay xung quanh mình luôn phát sinh những thay đổi bất thường”, mơ màng hồ đồ đi ra khỏi khu dạy học. Kết quả mới vừa mới bước xuống bậc thang, trước mắt đột nhiên tối sầm lại giống như bị chặn đường.

Ngẩng đầu mới thấy, là Tiền Tài.

Trước kia đi học luôn như hình với bóng, bây giờ sự tồn tại của cậu ta đã tụt xuống phi thường thấp. Không còn vẫn luôn đi theo sau cô nữa. Càng không còn thường thường lác lư trước mặt cô nữa. Cho dù ngẫu nhiên gặp trên đường cũng chỉ là nói linh tinh vài câu.

Đối với loại khoảng cách thân quen vừa phải như vậy, cô thập phần vừa lòng. Chỉ là còn chưa kịp chào hỏi, Tiền Tài đã giành trước hỏi: “Kiểm tra phòng cậu bị tịch thu đồ điện vi phạm quy định? Giáo viên phụ đạo mắng cậu?”

“.....”

Thật đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Hồ Lai Lai quơ quơ nôi điện nhỏ trên tay, uể oải nói: “Không máng, còn trả lại đồ cho tớ.”

“Vậy sao cậu vẫn còn vẻ mặt mất hứng thế kia?”

Bởi vì cô đang cân nhắc biểu hiện dị thường của Tần Thor a.

Hồ Lai Lai không phản ứng nữa, không chớp mắt nhìn cậu ta. Bỗng nhiên cô nảy ra một ý nghĩ, muốn thử xem có thể lấy được đáp án từ miệng cậu ta hay không. Vì thế cô nghiêm túc nói: “Hỏi cậu cái này.....”

“Tớ đồng ý.”

“.....”

Được rồi, là cô tự nghĩ quẩn. Là cô dám hy vọng xa vời có thể nhờ cậy vào Tiền Tài.

Hồ Lai Lai mất hứng thú nói chuyện phiếm với cậu ta. Vung nôi điện nhỏ đi vòng qua Tiền Tài tiếp tục trở về ký túc xá. Thuận tiện tự hỏi xem nên đến nhà Diệp Mạnh Trầm lấy đồ luôn hay là cứ để sau. Rốt cuộc cô cũng không dám chắc liệu anh có tức giận vì chuyện bỏ của chạy lấy người hồi sáng của cô hay không.

Chính là thẳng đến khi trở về phòng cô vẫn chưa rỗi rảnh ra đáp án. Nâng tay lên, đang muốn gõ cửa, cửa phòng liền bị mở ra. Đúng lúc nghênh diện chạm mặt với người bên trong.

“Cậu muốn ra ngoài à?”

Đinh Văn Văn lắc lắc đầu, vội vàng đưa điện thoại cho cô: “Cậu trở về rất đúng lúc. Mau, đây, điện thoại của cậu nè!”

“..... Điện thoại của tớ? Ai vậy, sao lại gọi vào máy cậu?”

Thấy cô nàng gấp đến độ đỏ bừng cả mặt, Hồ Lai Lai không rảnh lo đến con kính hách vừa rồi nữa. Vội vàng nhận điện thoại của cô bạn. Sau khi nghe thấy âm thanh từ đầu kia truyền đến, mọi nghi hoặc đều đã có đáp án.

Từ khi cúp máy cho đến khi xuống lầu, toàn bộ hành trình cô chỉ mất một phút đồng hồ. Tốc độ nhanh đến mức gần như không thể phanh kịp. Nếu không phải nhờ Diệp Mạnh Trầm kịp thời duỗi tay ngăn lại, khả năng cô đã cắm đầu vào thùng rác bên cạnh.

Có điều cô cũng không vội chìm đắm chìm trong hạnh phúc. Câu đầu tiên không phải là hỏi anh vì sao đến đây, mà là thành khẩn nhận lỗi. Cô muốn chứng minh rằng sau khi cô trở về cô đã thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

“Cho em xin lỗi anh nhé, sáng nay em thật sự không cố ý bỏ rơi anh đâu. Em chỉ sợ anh sẽ bị khó xử vì kẹp giữa em và dì. Cho nên em nghĩ em cứ đi trước một bước thì hơn. Dì có nói gì anh không?”

“Nói”

“..... A?” Trên mặt Hồ Lai Lai nhanh chóng xuất hiện lo lắng cùng tự trách: “Nói anh cái gì, rất nghiêm trọng sao?”

Nhìn bộ dạng lúc nào cũng có thể khóc của cô, Diệp Mạnh Trầm lập tức sửa lại chủ ý. Không đùa cô nữa, đưa chiếc túi trong tay cho cô, trả lời: “Nói anh cầm đồ cho em”

Cô cúi đầu nhìn nhìn, tâm tình thay đổi rất nhanh.

Hoá ra là đặc biệt tới đưa đồ cho cô.

Hồ Lai Lai thờ dài nhẹ nhõm, may là anh không bị máng. Đồng thời cảm thấy anh đúng là đã thay mình giải quyết một cái phiền lớn. Vì thế cô nâng vẻ mặt cảm động nhìn anh, đôi mắt hạnh nhân nhảy mắt trở thành mắt cún, lóe lên tia sáng rực rộ muốn động.

Vừa nghe thấy âm thanh rầm ri ngọt ngào của Hồ Lai Lai. Diệp Mạnh Trầm liền biết chuyện xảy ra tiếp theo khẳng định sẽ không có gì tốt. Một giây sau quả nhiên anh bị cô lấp đầy cõi lòng. Đầu cô cứ cạ tới cạ lui trong ngực Diệp Mạnh Trầm, phàng phật như muốn cọ thẳng vào trong lòng anh.

Thấy thế, anh cũng không có vội vã đẩy cô ra, chỉ lãnh lạnh nói: “Gần đây có phải em có chút được vui đời tiên rồi không?”

“Đương nhiên không phải à!” Hồ Lai Lai phủ nhận một cách rất chân thành. Nhưng lời kế tiếp lại không hề lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn lấy làm vinh dự. Vẫn không biết xấu hổ như mọi ngày, nói: “Không phải em vẫn luôn như vậy sao?”

“.....”

Không phải cô được vui đời tiên, vậy chẳng lẽ là vấn đề của anh?

Sau khi đạt được cái kết luận buồn cười này. Diệp Mạnh Trầm cực kỳ phối hợp mà xuy một tiếng cười khinh thường. Không thèm để trong lòng. Lại bị cô gái nhỏ lợi dụng sơ hở, nhân cơ hội uy hiếp.

“Anh dám chê cười em? Lòng tự trọng của em đã bị tổn thương. Để bồi thường, tối nay cùng em đến nhà ông ăn cơm đi.”

Theo như ước định cứ hai tuần về nhà một lần thì vốn dĩ tuần này cô cũng phải trở về. Nhưng vì buổi tụ hội quan hệ hữu nghị ngày hôm qua nên cô chỉ có thể hoãn lại một tuần.

Ai ngờ hai ông cụ nghe xong, nói thế nào cũng không đồng ý. Tranh cãi nháo nhào một hai phải thấy mặt cô. Còn nói nếu cô không có thời gian, hai người bọn họ tới trường tìm cô cũng được.

Nhưng mà sao cô có thể để hai người chịu gầy vò qua lại như vậy chứ. Không có cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể rút thời gian về nhà ăn một bữa cơm chiều.

Đáng tiếc Diệp Mạnh Trầm không có phần hiếu thảo này như cô. Không hề bị dao động, dứt khoát nói: “Không đi.”

“..... Được rồi, vậy anh về nhớ chú ý an toàn. Em cũng phải tranh thủ thời gian trở về, sắp 5 giờ rồi.”

Bị anh lập tức cự tuyệt như vậy, nói không mất mát đương nhiên là giả. Nhưng Hồ Lai Lai cũng không nói gì nữa, càng không như trước kia giả vờ đáng thương tranh thủ sự đồng tình. Lần này là cô thật sự không muốn cưỡng cầu anh.

Khác thường chính là khi nghe xong lời này, Diệp Mạnh Trầm ngược lại nhăn mày. Về mặt không cao hứng, trong đáy mắt xuất hiện tia khó chịu càng lúc càng nhiều.

Mà loại khó chịu này là nhắm vào chính anh.

Phải biết rằng trước kia, đối với kiểu chơi xấu không nói đạo lý của cô gái nhỏ. Đừng nói là do dự, cô còn chưa kịp nói hết câu anh đã có thể không mềm lòng chút nào thẳng thừng cự tuyệt.

Nhưng hiện tại?

Hiện tại căn bản cô không cần phải chơi xấu. Chỉ cần trong giọng nói lộ ra một chút khó xử, anh sẽ chỉ hận không thể lập tức thỏa mãn yêu cầu của cô. Cự tuyệt cái gì mà cự tuyệt.

Fuck, xem ra đúng là vấn đề ở trên người anh.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nghe, âm thanh của sự và mặt.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Vốn dĩ Hồ Lai Lai đã không còn ôm bất cứ hy vọng gì, nhưng không nghĩ tới cuối cùng mình lại là người thắng. Cho dù đã ngồi trên xe Diệp Mạnh Trầm, hơn nữa đã bắt đầu chạy xe về nhà cũng vẫn chưa thể tiêu hóa được tình huống trước mắt.

Cả người Hồ Lai Lai vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, không biết vì sao anh đang cự tuyệt cự tuyệt sau đó đột nhiên lại đồng ý.

Chẳng lẽ bởi vì cô?

Nhưng rõ ràng cô không hề có biểu hiện đặc biệt mất mát gì, lại càng không thi hành đạo đức bất cớ đối với anh mà.

Hồ Lai Lai vừa hỏi tương chi tiết, vừa xoay người nhìn người đàn ông ngồi bên ghế lái. Sợ vài phút trước mình đã làm ra hành động nào đó khiến anh hiểu lầm. Làm hại anh lại phải bán khoản cảm thụ của cô nên không thể không lựa chọn như vừa rồi.

“Kỳ thật nếu anh không muốn về thì có thể nói là không về mà. Anh nhất định không cần miễn cưỡng bản thân đâu, em không sao cả.”

Trải qua một phen suy nghĩ cặn kẽ, cô phát ra từ tận đáy lòng nói: “Đây không phải nói mất đâu, em thề!”

Lại tự tưởng tượng rồi nói linh tinh.

Diệp Mạnh Trầm đối với mấy suy nghĩ vớ vẩn trong đầu Hồ Lai Lai luôn rõ như nắm trong lòng bàn tay. Anh nhìn ba ngón tay giờ cao của cô, hỏi ngược lại: “Con mắt nào của em thấy anh đánh tự miễn cưỡng?”

“..... Mất thần?”

Nghe vậy anh di chuyển tầm mắt, dừng trên khuôn mặt cô. Anh không có biểu tình gì, giọng điệu không nóng không lạnh: “Vậy em cứ tiếp tục nhìn bằng mắt thần của em đi.”

“.....”

Hồ Lai Lai biết mình đoán sai rồi, không còn rồi rầm rồ cuộc anh có đang miễn cưỡng bản thân hay không. Mặt khác chọn một vấn đề sẽ không có khả năng phạm sai lầm để mở ra một trang mới.

“Ngoài ra, bây giờ em có một việc rất quan trọng muốn bàn với anh.”

Đương nhiên chính là những chuyện quỷ dị đã phát sinh trong ngày hôm nay. Đặc biệt là chuyện Tần Thor đột nhiên đối xử tốt với cô. Sau khi trình bày xong, cô lại nói tới quan điểm của bản thân, muốn thả con tép bắt con tôm.

“Lúc ấy cô ấy nói những lời này có vẻ rất thành khẩn. Nhìn qua không giống như đang nói dối đâu. cho nên, anh nói em sau này có nên giảm bớt thành kiến đối với cô ấy một chút hay không?”

Hồ Lai Lai về mặt chờ mong, nghĩ thầm cuối cùng lần này cô sẽ không hỏi sai người đi. Ai ngờ đắc ý quá sớm, bởi vì năng lực chú ý trọng điểm của anh cũng không tốt hơn Tiền Tài là bao. Nghe xong chuyện xưa của cô, câu đầu tiên lại là ——

“Trường bọn em cuối tuần còn kiểm tra phòng?”

“..... Đây không phải trọng điểm được không!”

Sao có thể không phải trọng điểm.

Dựa vào mạch não của Hồ Lai Lai, Diệp Mạnh Trầm không trông cậy cô có thể nghĩ đến mấy sự việc có chiều sâu, trực tiếp hỏi: “Em xác định em không bị người ta tó cáo?”

“..... A?” Hồ Lai Lai không nghĩ ra còn có thể giải đề như vậy. Nháy mắt không còn khí thế như vừa rồi nữa. “Tổ cáo? Không thể nào.”

Tuy rằng Tần Thơ xác thật đã nói với cô sau này nên chú ý hơn một chút. Không nên để người khác thấy lại nói linh tinh. Nhưng lòng người bây giờ hẳn sẽ không hiểm ác đến mức đó đi?

Hay là nói, lòng người bây giờ chính là hiểm ác như vậy, chỉ là cô quá ngu ngốc quá ngây thơ?

Hồ Lai Lai thành công bị suy đoán này lôi kéo chệch đường ray. Thậm chí nhất thời đã quên mất vấn đề mình muốn hỏi. Dọc đường đều tự hỏi chuyện này. Không hề biết hai ông cụ đang ở nhà chờ cô chờ đến tạ ơn cả bông hoa nhỏ rồi.

Chỉ cần nghe thấy tiếng ô tô vọng vào là hai ông lập tức lao ra sân xem. Cứ thế lặp đi lặp lại lần lộn vài lần, cuối cùng trước khi trời tối cũng chờ được người. Không ngờ rằng Diệp Mạnh Trầm cũng tới.

Ít nhiều cũng nhờ Mạnh Tổ, bây giờ quan hệ của hai ông cháu có thể xem như đã có bước nhảy vọt. Tuy rằng khi gặp nhau không đến mức như đối với cô gái nhỏ cứ ôm rồi ôm, nhưng ít nhất đã không còn đối chọi gay gắt nữa.

Thấy hai người cùng xuống xe, Diệp Định Chương còn tưởng anh chỉ tiện đường đưa Hồ Lai Lai về. Vì thế tính toán sẽ giữ anh ở lại ăn cơm. Nhưng đã nhiều năm rồi không làm vậy, cho nên lúc nói chuyện có vẻ hơi cứng nhắc.

“Tôi cũng đã tới rồi, ở lại ăn cơm chiều đi.”

“Đương nhiên sẽ ở lại ăn cơm rồi!” Đối với kết quả này Hồ Lai Lai chính là người vui mừng nhất. Tích cực trả lời họ: “Rất cuộc tối hôm nay còn phải ném thử tay nghề của cháu nữa nà!”

“Cháu làm cơm?” Hai ông cụ trăm miệng một lời.

“Đúng vậy.”

Thật ra cô mời Diệp Mạnh Trầm cùng về ăn cơm cũng không phải là do đột nhiên tâm huyết dâng trào.

Sáng nay cô đã thật sự nghĩ sẽ làm cho anh một bữa cơm. Chỉ là không nghĩ tới bà Mạnh lại đến bất ngờ như vậy. Kế hoạch của cô cũng hoàn toàn bị phá hủy. Cho nên cô mới nghĩ chờ đến bữa tối nay sẽ bù đắp cho anh.

Có điều hai ông cụ nào biết đây mới là nguyên nhân chính. Hai ông còn đang bận vui mừng, cảm thấy cô gái nhỏ đã trưởng thành, còn sẽ nấu cơm. Thuận miệng nói một câu: “Không ngờ bây giờ trong trường có cả khóa dạy nấu ăn rồi. Rất tốt, rất tốt.”

“Trường cháu có khóa dạy nấu ăn đâu ạ.”

“Vậy cháu biết nấu cơm sao?”

“Không biết ạ.”

“.....”

Không biết? Không biết thì không biết thôi. Dù sao nếu chưa từng hi sinh dạ dày vì cháu gái (cháu dâu nhỏ) một lần thì nhân sinh đúng là không hoàn chỉnh.

Hai ông cụ tự an ủi chính mình, chỉ là không thể nào khống chế được biểu cảm, có chút bí trắng.

Hồ Lai Lai liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của hai người. Trước khi vào bếp đã kịp thời tiêu trừ lo lắng của họ: “Ông nội, ông Diệp, mọi người đừng khẩn trương. Cháu chỉ làm một món, còn lại vẫn là giao cho đầu bếp chuyên nghiệp làm đi. Tối nay tuyệt đối sẽ không để mọi người đói bụng.”

“Thật sao?”

Cho dù bọn họ đã chuẩn bị tốt tâm lý tùy thời hy sinh, nhưng có thêm cái bảo đảm này thì còn gì bằng. Nghe cô nói vậy hai ông tức khắc an tâm không ít. Lập tức trở lại phòng khách, vừa chơi cờ vừa chờ đợi.

Về phần người vẫn luôn một mực không nói gì, Hồ Lai Lai lo lắng anh đợi cùng hai ông cụ sẽ nhàm chán. Vì thế nhân lúc anh chưa rời đi, duỗi tay túm chặt lấy tay áo anh. Muốn giữ anh ở lại phòng bếp, đường hoàng nói: “Em cần anh.”

“Cái gì?” Diệp Mạnh Trầm dừng bước chân, quay đầu lại nhìn cô.

“Em cần anh..... Nhìn em làm!”

“.....”

Cuối cùng, Hồ Lai Lai dùng hết trù nghệ của cả đời mình. Nấu bát canh trứng gà chưa đầu tiên trong đời. Sau khi bung lên bàn, dưới hai ánh mắt chăm chú đầy tha thiết, cô múc cho Diệp Mạnh Trầm chén đầu tiên.

Vốn dĩ cô không cảm thấy làm vậy là có gì sai, cho đến khi cảm nhận được hai ánh mắt u oán mới ý thức được mình giống như có chút bất hiểu. Vội vàng múc cho hai ông cụ mỗi người một chén nữa.

Cho dù thế, Hồ Lương Tùng vẫn lặng yên nhớ kỹ món nợ này. Nhân lúc Diệp Mạnh Trầm ra ngoài nghe điện thoại, ông lập tức ném đôi đũa, nhảy đến bên cạnh Hồ Lai Lai. Nắm chặt thời gian lung lay ý định của cô.

“Lại Lại à, nam sinh ưu tú trong đại học nhiều hơn so với cấp ba đúng không?”

Lời này vừa nói ra, Diệp Định Chương lập tức ném cho ông một ánh mắt hình viên đạn. Rất là bất mãn với hành vi trắng trợn xúi giục cháu gái nhà mình vượt tường này. Nhưng Hồ Lai Lai không nghe ra điều gì khác thường, chỉ đơn thuần cảm thấy kỳ quái.

“Lần cháu về hỏi lễ quốc khánh, không phải ông đã hỏi cháu vấn đề này rồi sao?”

“Hỏi rồi sao, vậy ông hỏi cái khác.” Hồ Lương Tùng lại suy nghĩ một vấn đề nào đó. “Thế có nhiều nam sinh theo đuổi cháu không?”

“..... Cái này cũng hỏi qua rồi.”

Thấy thế, ông thờ dài than thở, bắt đầu nói: “Aiz, ông nội bây giờ già rồi, trí nhớ không tốt. Thường xuyên quên mất cái gì đã hỏi cái gì chưa hỏi. Cháu không thể đau lòng đau lòng ông nội, trả lời lại lần nữa sao?”

Làm sao lại thành ỷ như vậy rồi.

Đối với ông cụ chơi xấu, Hồ Lai Lai khóc dở cười.

Nếu đổi lại là vấn đề khác, kể cả Hồ Lương Tùng có hỏi 800 lần cô cũng sẽ trả lời một câu đủ 800 lần. Thế nhưng cố tình lại là loại đề tài nhạy cảm này. Tha thứ cho cô không cách nào phối hợp, vạch trần nói: “Ông nội, ông bắt đầu thích nói chuyện quanh co lòng vòng từ khi nào vậy?”

Nhưng cho dù có quanh co lòng vòng, cô cũng đoán được tâm tư của ông. Nghĩ thầm nếu ông cụ không nói cho rõ ràng, vậy cô nói rõ trước.

“Mặc kệ là trường cháu, hay là toàn xã hội, lại hay là toàn thế giới. Thì nhiều hay ít nam sinh ưu tú cũng không liên quan gì đến cháu.”

Hồ Lương Tùng vừa nghe, vẻ mặt tràn đầy không đồng tình: “Lại Lại, cháu nói câu này hơi quá sớm rồi. Sao có thể nói là không liên quan đến cháu. Cháu cứ ra thế giới bên ngoài mà xem, nếu bây giờ cứ thất cổ trên một cái cây rồi chết đi. Thì lẽ như sau này lại gặp được cái cây khác càng tốt càng thích hợp với cháu hơn thì làm sao bây giờ?”

Về điều này thì quan điểm của ông giống với Mạnh Tổ. Dù sao ông cũng sẽ tận lực chia rẽ mối quan hệ thông gia từ bé này. Thỉnh giả duy nhất đang ngồi ở một bên nghe được liên biến sắc, đang muốn sửa đúng quan niệm của ông, bên tai liền vang lên giọng nói của cô gái nhỏ. Dịu dàng nhưng kiên định.

“Nhưng mà, cháu lại không muốn ở bên người càng tốt càng thích hợp với cháu. Cháu chỉ muốn ở bên người mình thích thôi.”

“Được rồi.” Hồ Lương Tùng không chết tâm, lại căn cứ theo cô mà trả lời, đổi một cách hỏi khác: “Thế nếu lẽ như sau này lại xuất hiện người cháu càng thích hơn thì sao?”

Thấy ông cứ bám riết vấn đề này mãi không buông, Hồ Lai Lai buông đôi đũa. Tựa như đang giảng đạo lý cho một đứa trẻ cố chấp, kiên nhẫn giải thích.

“Ông nội, thích một người bao nhiêu không thể đem ra so sánh với người khác được. Nếu cháu cứ phải gặp được người tiếp theo mới biết mình rốt cuộc thích người nào hơn, thì chẳng lẽ suốt thời gian còn lại của cuộc đời cháu đều dùng hết cho chuyện này sao?”

Khi bạn ôm tư tưởng “người tiếp theo sẽ tốt hơn”, đó chính là biểu hiện không tự tin với mối quan hệ hiện tại của bạn. Mà dưới sự biến hoá vô tri vô giác của tư tưởng này, trong thời gian hai người ở bên nhau, vết nứt giữa hai người khẳng định sẽ càng lúc càng lớn. Chẳng đến khi chia đôi ngã đường.

Nhưng kết quả này cũng chưa thể khẳng định “người tiếp theo sẽ tốt hơn”. Mà ý nghĩ này vẫn sẽ được sinh ra trong những mối quan hệ kế tiếp.

Hồ Lai Lai không biết mình nghĩ như vậy có đúng không. Cô chỉ biết chính cô sẽ không vì tương lai không xác định mà từ bỏ hiện tại xác định. Hơn nữa cô thật tình hy vọng có thể được Hồ Lương Tùng ủng hộ.

“Cho nên a, ông cũng đừng lo lắng này nọ quá. Cháu gái ông đã sớm trưởng thành rồi. Sau này mặc kệ cháu có lựa chọn như thế nào, cháu cũng sẽ tự chịu trách nhiệm với bản thân.”

Diệp Định Chương ở một bên nghe đến nước mắt đều sắp rơi rồi. Không khỏi cảm thấy tự bội phục ánh mắt nhìn người của mình. Thuận tiện phụ họa hai câu: “Đúng vậy, ông cũng đã một đồng tuổi rồi, còn cứ bận tâm mấy cái này làm gì. Lát nữa muốn nghe nhạc kịch hay là chơi cờ đây?”

Vừa dứt lời, từ ngoài phòng khách liền truyền đến tiếng bước chân. Cô đoán là Diệp Mạnh Trầm đã trở lại, vì thế nhanh chóng kết thúc đề tài này. Biểu hiện không có gì khác so với lúc đầu, hỏi: “Làm sao vậy, chuyện công ty à?”

“Trần Khoa, say khướt.”

“..... Sớm như vậy đã uống say?”

Thấy thần sắc anh vẫn như thường, Hồ Lai Lai nghĩ thầm hẳn là anh chưa nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi. Cô yên tâm cùng anh nói chuyện khác, trò chuyện trò chuyện, Diệp Định Chương cũng gia nhập theo.

Ba người nhìn qua rất hòa thuận vui vẻ, chỉ tội nghiệp Hồ Lương Tùng.

Không biết có phải bởi vì bị thái độ kiên định của Hồ Lai Lai thuyết phục hay không. Sau cuộc nói chuyện trên bàn cơm kia, tinh thần ông vẫn luôn sa sút cho đến khi bữa cơm chiều kết thúc. Cả cái hẹn chơi cờ với Diệp Định Chương ông cũng chưa phản ứng.

Đáng tiếc đương sự còn chưa biết mình đã làm tổn thương tâm hồn của ông nội nhà mình. Còn đang vội vàng đi lên phòng thu thập quần áo.

Gần đây thời tiết đang ngày một lạnh, cô lên lấy chút quần áo dày mang về trường.

Diệp Định Chương một cơ hội nhỏ nhoi cũng không buông tha thấy thế, lập tức bắt người đang tính đi ra sân hút thuốc lại, bàn giao: “Mau lên giúp Lại Lại xếp hành lý đi.”

Về chuyện này Hồ Lai Lai đã sớm đoán được. Cho nên khi nghe thấy tiếng mở cửa, cô phát hiện người đi vào là anh cũng không thấy có gì bất ngờ.

“Anh tùy tiện ngồi đi, em xong ngay đây.”

Nhiều năm như vậy rồi, đây hình như là lần đầu tiên Diệp Mạnh Trầm vào phòng cô. Anh nhìn quanh bốn phía rồi nói: “Nơi này có chỗ ngồi à?”

“.....”

Hồ Lai Lai trầm mặc, phát hiện căn phòng xác thật đã bị cô xối tung lên. Vì thế nhanh chóng tùy tiện bôi ra một chỗ ngồi.

“Anh ngồi trên giường đi.”

Diệp Mạnh Trầm không ngồi, vẫn đứng như cũ. Cô cũng không ép buộc, tiếp tục thu thập đồ của mình. Nhưng thu thập thu thập, lại bắt đầu nhìn không được nói chuyện với anh. Nói

đồng nói tây nửa ngày, cuối cùng đề ra một cái kiến nghị miễn cưỡng xem như có ích.

“Em nói này, mỗi tháng công ty nào hẳn cũng nên thiết lập một ‘Ngày thăm trường’, để những người đã đi làm có thể có một cơ hội quay lại trường học dạo chơi, cảm thụ thật nhiều hơi thở thanh xuân. Như vậy không những đầu óc được thả lỏng, nói không chừng còn có thể xuất hiện linh cảm ngoài ý muốn, anh thấy sao?”

Không ai nói chuyện.

Hồ Lai Lai khựng lại, còn tưởng rằng anh đã đi rồi. Nhưng xoay người lại thấy anh đang đứng bên mép giường nhìn đồng hồ chất trên đó.

Trong đó có một không gian nhỏ mà cô đặc biệt giành riêng ra để quà sinh nhật của anh ở đó.

Điều này làm cô cực kì đắc ý, nghĩ muốn tiến lên khoe khoe khoang khoang với Diệp Mạnh Trầm một chút. Kết quả chỉ kém một bước nữa là đến nơi thì cô phát hiện con rùa nhỏ không biết đã bò tới bên chân cô từ khi nào.

Một bước này hạ xuống, chỉ sợ có thể trực tiếp dẫm nó thẳng thien.

Mắt thấy chỉ chậm một chút nữa mai rồi liền sẽ nát bét, Hồ Lai Lai sợ tới mức nhanh chóng rút chân lại.

Ngược lại, mệnh của rùa nhỏ là tự bảo vệ, còn cô lại bởi vì nhất thời không giữ được thăng bằng mà thẳng tắp cắm mặt xuống. Cô nhắm mắt lại, theo bản năng hét lên một tiếng.

Sau đó Hồ Lai Lai lại nghĩ, lấy khoảng cách như vừa rồi thì cho dù cô có ngã xuống cũng sẽ ngã lên giường, không có gì phải sợ. Vì thế cô thả lỏng cơ thể, an tâm chờ bị ngã sấp mặt.

Vài giây sau, như đã đoán trước, cô xác thật không cảm nhận được bất cứ đau đớn gì. Chẳng qua xúc cảm dưới cơ thể cũng không giống đệm giường mềm mại. Không khí xung quanh cô lập tức bị một loại hô hấp quen thuộc thay thế.

Giống như..... Không được thích hợp lắm?

Hồ Lai Lai cảm thấy kỳ quái, thật cẩn thận mở một bên mắt. Sau khi nhận ra tình cảnh của bản thân giờ phút này, đại não cô lập tức chấp mạch.

Đầu cô gần như đang chôn trong cổ áo hoodie của Diệp Mạnh Trầm. Còn không cẩn thận chạm môi vào bờ vai anh. Thành công đạt thành tựu mang ý nghĩa lần đầu tiên chân chính da thịt thân mật cùng Diệp Mạnh Trầm.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện:

“Lại Lại, ăn trái cây.....”

Hồ Lương Tùng thật vất vả mới điều chỉnh tốt tâm tình. Quyết định như bình thường đi lên đưa trái cây tráng miệng cho Hồ Lai Lai. Kết quả trong nháy mắt cửa vừa mở, mấy chữ còn lại toàn bộ đều bị nuốt lại vào bụng. Ông còn tưởng là do mình già cả rồi nên mất mớ.

Hiển nhiên, cảnh tượng bên trong đã khiến ông chịu đủ kích không nhỏ. Thiếu chút nữa cảm không nổi đĩa trái cây. Nếu không phải nhờ người bên cạnh đỡ kịp thời, chỉ sợ nó đã bị đổ ụp xuống mặt đất.

Thật đúng là một nhà vui một nhà buồn.

Trước khi ông già bên nhà buồn kia bùng nổ, Diệp Định Chương nhanh chóng đóng cửa lại, mạnh mẽ kéo đối phương xuống lầu. Không muốn quấy rầy người đang làm chính sự.

Cứ việc như thế, âm thanh tranh cãi của hai ông cụ vẫn không tránh khỏi truyền tới phòng ngủ trên lầu.

“Lão già chết tiết, ông nhìn thẳng cháu trai nhà ông đi. Thế mà dám làm ra loại chuyện cảm thú này với cháu gái bảo bối của tôi ngay trong nhà tôi! Trong mắt nó có còn tôi người trưởng bối này hay không hả! Chuyện này ông có quản hay không!”

Đang lúc Hồ Lương Tùng rốt cuộc vừa từ khiếp sợ chậm rãi trở về, phát hiện thế mà mình đã bị mang xuống lầu. Ông càng tức giận, một hai phải trở lại trên lầu, thế sống chết phải bảo vệ danh dự cho cháu gái nhà mình.

Diệp Định Chương đương nhiên sẽ liều mạng ngăn cản, tốt bụng khuyên bảo: “Tôi nói ông cái người này cũng quá cổ hủ đi, đã thời đại nào rồi. Người trẻ tuổi yêu đương ấy mà, nói một mớ thì lên giường nằm nghỉ một lát. Như thế nào từ miệng ông lại biến thành làm chuyện cảm thú?”

“..... Phi! Uống cho ông còn là người làm công tác văn hoá. Mấy câu không biết xấu hổ như thế mà cũng nói cho được! Đừng cho là tôi không biết tâm tư của ông, còn không phải ông đang ngóng trông một ngày gạo nấu thành cơm hay sao. Như vậy thì cho dù Lại Lại có không muốn gả cũng phải gả cho nhà ông! Tôi nói cho ông biết nhé.....”

Nháo đến một nửa, âm thanh đột nhiên im bặt. Không biết có phải do Diệp Định Chương áp dụng phương pháp đặc biệt gì đó hay không. Tóm lại rốt cuộc lỗ tai đã được trả lại sự thanh tịnh, trong phòng cũng hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Không ai lên tiếng, không khí im ắng giống như một sự nhắc nhở không tiếng động.

Người đang cứng đờ chân tay đột nhiên lấy lại tinh thần, nhanh chóng bò dậy từ trên người Diệp Mạnh Trầm. Trong lúc luống cuống tay chân, cô mơ hồ nghe thấy anh kêu rên một tiếng. Tựa như còn kèm theo chút đau đớn, cô vội vàng ngừng đầu, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Mới vừa dứt lời, cô đã tự mình tìm ra đáp án.

Hoá ra đầu gối cô đã không cẩn thận đè lên bộ vị quan trọng của anh.

Bộ vị quan trọng?

“.....!!!”

Sau khi ý thức được tính nguyên trọng của vấn đề, Hồ Lai Lai đã bị dọa đến cả người biến sắc. Cô không cách nào tưởng tượng loại đau đớn như khoan tim này có bao nhiêu đáng sợ. Phản xạ có điều kiện vươn tay muốn giúp anh xoa xoa, lại không biết nên xuống tay từ vị trí nào.

Cuối cùng, cô chỉ có thể gờ tay nhích tới nhích lui giữa không trung. Bộ dáng như muốn chạm nhưng không dám, khóc không ra nước mắt.

“Thật xin lỗi anh, em không cố ý. Anh..... Nó..... Các anh không sao chứ?”

Bởi vì phải chịu quá nhiều lo lắng và khổ đau, âm thanh của cô nghe qua có chút run rẩy tựa như tiếng khóc nức nở. Mềm mại kéo dài giống như cơn mưa phùn đầu xuân, kích thích ham muốn.

Hơi thở mập mờ ái muội dần dần phieu đảng ra bốn phía.

Diệp Mạnh Trầm còn đang nằm trên giường. Bị cô hỏi như vậy anh bỗng đưa tay gác lên giữa lông mày, che lại đáy mắt cuộn cuộn sắc dục, khàn giọng cảnh cáo: “Đừng nói chuyện.”

“Vâng.....”

Cô gái nhỏ còn tưởng do mình quá ồn ào, làm anh thẹn thùng. Cho nên cô lập tức ngoan ngoãn che miệng lại, nhưng vẫn có chút không yên tâm. Sau một lúc lâu cô tiến đến bên tai anh, nhỏ giọng bảo đảm: “Anh đừng lo lắng, em sẽ không nói với ai đâu.”

Hồ hấp ập ập thổi quét bên gáy, mạch máu bắt đầu thịnh thích nhảy lên. Anh cảm thấy có chút không thích hợp. Vừa dờn tay đi, đôi môi mang màu sắc phấn nộn mềm mại quá nhiên trực tiếp xâm nhập vào tâm mắt.

Mẹ nó, càng đau.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Mạnh Trầm trở mình, đè ép cô dưới cơ thể, biến cô thành thuốc giảm đau bằng thịt người.

Hồ Lai Lai: Em cũng đau QAQ

Mẹ kiếp tui định thời gian sai rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Gần đây đám Tạ Thiên phát hiện ông chủ nhà mình tựa như có chút âm tình bất định. Giống như là bị người nào đó khống chế cảm xúc, vui vẻ thì tha bọn họ về sớm, không vui vẻ thì bắt bọn họ tăng ca.

Ngây thơ đến mức không khác gì một thằng nhóc mới biết yêu.

Tuy dùng loại từ ngữ thanh xuân dào dạt như “mới biết yêu” thì có chút không thỏa đáng, nhưng xin thứ lỗi cho bọn họ thật sự không tìm được từ nào hình dung chuẩn xác hơn.

Mà tất cả vên vẹn bị hai chữ khống chế.

Ví dụ như, sáng thứ tư tuần trước.

Khi chị nhân viên lễ tân thấy Diệp Mạnh Trầm đi ra từ thang máy, lập tức lấy đồ chuyển phát nhanh vừa mới nhận ra.

“Ông chủ, hoa của ngài.”

“Ném.”

“Lại Lại tặng.”

Vì thế người đàn ông không nói gì nữa, đúng lúc bước qua trước mặt chị lễ tân, duỗi tay ra, trực tiếp đem hoa cầm đi.

“.....”

Lại ví dụ như, gần giờ tan tầm hôm trước.

Chẳng qua Tạ Thiên có nói qua với Hồ Lai Lai trên WeChat rằng lát nữa có khả năng sẽ tăng ca. không nghĩ tới nửa giờ sau, cơm hộp đã trực tiếp đưa tới cửa. Chúng loại phong phú, phân lượng mười phần, nhìn dáng vẻ như lại muốn xem bọn họ như heo mà đối đãi.

Mang một tấm lòng biết ơn, anh ta đẩy cửa văn phòng ra, dự định công hiến cho quỹ xã hội.

“Ông chủ, ăn cơm.”

“Không ăn.”

“Lại Lại gọi cơm hộp. Con bé còn đặc biệt dặn dò bọn em, cần phải giám sát anh đúng giờ ăn cơm.”

Vì thế người đàn ông ngồi trước bàn làm việc ngừng tay lại, đi ra khỏi văn phòng, đúng giờ ăn cơm.

“.....”

Những việc nhỏ nhặt như thế gần đây xảy ra nhiều không đếm xuể. Nhân viên trong công ty sôi nổi tỏ vẻ cá thể xác và tinh thần của họ đã phải chịu thương tổn nghiêm trọng.

Nhưng ngay cả những sự kiện đơn giản không tiếng động như vậy cũng đủ để đem một công ty đang tốt đẹp biến thành hiện trường đổ sập cầu. Thật khó tưởng tượng nếu sau này hai người đến với nhau sẽ thành cái cảnh tượng gì.

Đối với việc này, những người đã bị ngược đến dần dần chết lặng chỉ có thể nói rằng bọn họ đã không còn e sợ gì nữa. Thậm chí nhin không được trực tiếp gọi điện thoại mời đương sự, nói cô ngày nào đó rảnh thì tới công ty chơi.

Tức là hai tuần nay cô đang rất bận rộn vì chuẩn bị cho kì thi giữa kì, chỉ sợ tạm thời sẽ không có thời gian rảnh. Chỉ có thể hẹn bọn họ lần sau.

Đây cũng không phải lấy cớ.

Gọi xong cuộc điện thoại này, Hồ Lai Lai lập tức bật chế độ không để ý đến những chuyện xung quanh, một lòng nhào vào học tập. Bị hành hạ gần một tuần, rốt cuộc đã chịu đựng được đến ngày giải phóng.

Môn cuối cùng kết thúc vào buổi sáng thứ sáu.

Để thưởng cho sự vất vả học tập suốt thời gian qua của mình, cô tính đi ra khỏi trường, vào nhà hàng nhỏ của nhà cô bạn nóng này nhất kia ăn một bữa no nê. Khi quay lại tức xá để cắt cặp xách, cô không ngờ trong phòng lại náo nhiệt như vậy. Còn chưa bước lên hành lang đã có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Nếu lấy trình độ kích động trong đó để suy đoán thì hơn phân nửa là đang nói chuyện bát quái.

Đang nghĩ ngợi, Hồ Lai Lai đã bị lời nói kế tiếp của người mở cửa Đình Văn Văn chứng minh suy đoán vừa rồi của cô là đúng.

“Lại Lại, cậu biết gì chưa. Hôm nay lúc thi môn số học, Tần Diệu đã bị phát hiện gian lận!”

Hoa khôi khoa máy tính gian lận, xác thật chính là một quả dưa to. Trách không được lại náo nhiệt như vậy.

Tuy nhiên sau khi Hồ Lai Lai nghe xong, phản ứng đầu tiên là không quá tin tưởng. Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ nói giúp Tần Diệu. Chỉ là cảm thấy loại người tự tại thanh cao như cô ta, hẳn sẽ không làm ra loại chuyện gian lận này mới đúng.

“Gian lận? Có làm hay không vậy?”

Thấy thái độ hoài nghi của cô, lập tức có người đứng ra chém đinh chặt sắt nói: “Nhân chứng vật chứng đều có, không có khả năng nhầm lẫn!”

Này, kích động như vậy làm gì?

Hồ Lai Lai chuyển tầm mắt qua người đang nói chuyện. Sợ rằng nếu mình không phụ họa hai câu, đối phương liền sẽ sinh ra phản ứng quá khích. Cô nhanh chóng “Ồ” một tiếng. Sau đó đánh tiếng với Đình Văn Văn rồi rời đi, không giả nhập mà vội vàng đi ăn cơm.

“Các cậu nói xem chỉ là một cái thi giữa kỳ mà thôi, có cần thiết phải gian lận không?”

“Đại khái là muốn duy trì hình tượng mỹ nữ học bá đi. Rốt cuộc đây là lần tiên sau khi bắt đầu đại học……”

Hiển nhiên, sự xuất hiện ngắn ngủi của cô không có ảnh hưởng gì đến nhiệt tình bát quái của các cô ấy. Thẳng đến khi đi đến bậc thang cuối cùng, cô vẫn còn mơ hồ nghe thấy âm thanh bàn luận.

Tuy nhiên so với sự kích động của các cô ấy, tâm Hồ Lai Lai quả thực lặng như nước. Không cảm thấy có bao nhiêu khoái trá, hoặc phải nói là không có bất cứ cảm xúc gì. Tự như đang ăn dưa của một người xa lạ.

Bởi chuyện của Tần Diệu không có một xu nào liên quan đến cô. Bây giờ cô tương đối quan tâm đến việc trưa nay mình ăn gì hơn.

Đáng tiếc, con đường kiếm ăn ngày hôm nay đã định sẵn là sẽ không yên ổn.

Mới bước ra khỏi cổng trường, bà vai cô lại bị ai đó chụp từ phía sau. Vừa thấy, là Thái Thái và Tiểu Khả vừa từ bên ngoài trở về.

Gần đây mọi người đều bận rộn với kì thi, ngày thường không thể gặp mặt nói chuyện phiếm. Nhưng vẫn không thể nào ảnh hưởng đến tinh thần bát quái của hai cô gái.

Thấy hai người bắt đầu nháy mắt ra hiệu với mình, bỗng nhiên Hồ Lai Lai có một loại dự cảm không ổn. Quả nhiên rất nhanh liền nghe thấy tiếng nói chuyện đề tiện hề hề.

“Lại Lại, chủ nhật tuần trước bọn tớ đã thấy cậu cùng ai kia ôm ôm ấp ấp dưới lầu ký túc xá đó nha.”

“……”

Cô há miệng thở dốc định giải thích. Nhưng còn chưa kịp nói một chữ đã bị Thái Thái ôm cổ, thẩm thía nói: “Người trẻ tuổi, bây giờ tình cảnh của cậu rất nguy hiểm đó có biết hay không?”

“…… Đại sư vì cớ gì lại nói như vậy?”

“Cậu xem, ngày đại hội thể thao hai người đã ở trước mặt nhiều người như vậy ôm tới ôm đi, đúng không? Buổi tối hôm quan hệ hữu nghị, anh ta lại trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp mang cậu đi, đúng không? Cho nên nói, ở trong mắt mọi người bây giờ cậu đã là hoa đã có chủ. Hơn nữa anh ta nhìn qua không dễ chọc, phòng chừng về sau sẽ không có ai dám theo đuổi cậu.”

“……”

Cô có ai theo đuổi hay không không quan trọng. Quan trọng là buổi tối hôm đó thể mà lại là Diệp Mạnh Trầm tự mình mang cô đi?

Vừa nghe cô bạn nói vậy, Hồ Lai Lai mới nhớ ra đến tận hôm nay vẫn chưa biết lúc ấy mình đã vào nhà Diệp Mạnh Trầm bằng cách nào. Lúc này liền tranh thủ hỏi người đã được chứng kiến: “Lúc đó là các cậu gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy đến đón tớ sao?”

Vừa hỏi xong, cô lại phát hiện những lời này có một cái bug rất lớn. Lập tức tiến hành tự phủ định, lầm bầm: “Cũng không đúng, các cậu lại không có số của anh ấy. Không thể nào gọi điện cho anh ấy được.”

Thấy thế Tiểu Khả và Thái Thái liếc nhìn nhau, quyết định sẽ nói hết.

“Lại Lại, là thế này. Nếu cậu đã nhắc tới chuyện này, bọn tớ muốn nhận lỗi với cậu trước đã.”

“Kỳ thật lúc ấy là điện thoại của cậu đổ chuông. Hơn nữa chuông rất nhiều lần, giống như đầu kia rất sốt ruột vậy đó. Bọn tớ lo lắng đối phương tìm cậu có việc gì gấp, cho nên đã tự ý nghe máy giúp cậu.”

“Nhưng cậu yên tâm, bọn tớ tuyệt đối không nói một câu dư thừa nào đâu. Trực tiếp nói cho người kia rằng cậu đang ngủ, không tiện nghe điện thoại. Nếu có việc gì rất quan trọng thì cứ để chúng tớ đánh thức cậu dậy. Kết quả anh ta cái gì cũng không nói, chỉ hỏi địa chỉ. Không bao lâu sau đã chạy tới ôm người đi mất.”

Thái Thái phụ trách giải thích, Tiểu Khả phụ trách gật đầu, chứng minh tất cả những lời này đều là thật. Lại thấy cô không có phản ứng gì thì có chút lo lắng.

“Lại Lại, có phải bọn tớ không nên nghe cuộc điện thoại này hay không? Thực xin lỗi, chủ yếu là do bọn tớ thấy tên người gọi đến, đoán hẳn là ai kia gọi cho cậu. Liền muốn tạo một cơ hội cho hai người, không ngờ lại biến khéo thành vụng. Cậu..... cậu đừng tức giận bọn tớ cho hà giận đi!”

Nghe vậy Hồ Lai Lai mới phục hồi tinh thần, vội vàng giải thích: “Không có không có, nghe điện thoại không sai. Đúng thật là các cậu đã tạo cho tớ một cơ hội cực kỳ tốt. Tớ cảm ơn còn không kịp ấy, sao có thể mắng các cậu.”

“Thật sao? Vậy không bằng bây giờ dùng chút hành động thực tế tỏ vẻ biết ơn đi?”

“.....”

Cuối cùng, Hồ Lai Lai phải mời hai “đồ cầu vô liêm sỉ” đi uống trà sữa sang chảnh. Sau đó rốt cuộc đã không còn bị cản trở, thuận lợi đi đến mục tiêu cuối cùng trên con đường kiếm ăn.

Lúc Lý Hàn Thu đến, món canh cuối cùng vừa vận được bụng lên.

Sau khi ngồi xuống, cô ấy uống trước ngụm trà rồi mới hỏi: “Làm sao vậy, đột nhiên mời chị ăn cơm.”

Từ lúc khai giảng cho đến giờ, hình như hôm nay là lần đầu tiên hai cô gặp nhau ngoài đời thực. Quan hệ hữu nghị “đường Internet quanh co” thật đúng là không phải chỉ tùy tiện nói vậy thôi.

Nhưng Hồ Lai Lai vẫn cảm thấy mất hứng. Cô vừa lấy cho Lý Hàn Thu đôi đũa, vừa ai oán nói: “Thu Thu, từ khi nào quan hệ của chúng ta lại trở nên plastic như vậy. Nhất định phải có việc mới có thể mời chị ăn cơm sao?..”

“Em thôi đi.” Đáng tiếc Lý Hàn Thu không ăn điệu bộ này của Hồ Lai Lai. Dùng thực tế đánh bạch bạch vào mặt cô: “Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chị còn không biết cái kiểu ‘chuyện nhỏ nói điện thoại, chuyện lớn mới gặp mặt’ của em à?”

“.....”

Có một người bạn như con giun đũa trong bụng mình cũng không tốt lắm.

Nếu cô ấy đã nói vậy, Hồ Lai Lai cũng không quanh co lòng vòng nữa, ăn ngay nói thật: “Được rồi, thật ra hôm nay chủ yếu là em muốn tâm sự với chị về biểu hiện dị thường gần đây của anh họ chị..... À không, biểu hiện quý dị. Đúng vậy, quý dị, thật sự rất quý dị!”

“Nói đi.”

Hồ Lai Lai uống một ngụm trà cho thấm giọng. Sửa sang lại ý nghĩ xong, cô dựa theo đúng trình tự thời gian bắt đầu nói qua về chuyện quan hệ hữu nghị cùng Tiểu Khả với Thái Thái trước.

“Chị cũng biết tính tình của anh chị rồi đấy. Nếu là trước kia, tuy sẽ không đến mức để em ngủ ở chỗ đó, nhưng khẳng định sẽ ném em vào khách sạn. Sao có thể mang em về nhà anh ấy chứ, đúng không?”

Sau đó cô lại nói một chút chuyện đã xảy ra ở nhà Diệp Mạnh Trầm.

“Chị xem, ngay cả kịch bản nhảm chán như vậy cũng nguyên ý phối hợp với em. Thật sự rất không giống anh ấy. Nếu không phải bác gái chị đột nhiên xuất hiện, em nghi ngờ không chừng giờ chị đã lên chức cô nhỏ.”

Cuối cùng, dùng sự việc về nhà ăn cơm cuối tuần làm kết thúc.

“Em thừa nhận, trước kia em toàn giả vờ đáng thương tranh thủ sự đồng tình. Nhưng mà em thề, hôm đó em không hề sử dụng chiêu này. Em chỉ là nói anh ấy trên đường nhớ chú ý an toàn, kết quả giấy tiếp theo anh ấy liền đồng ý về nhà ăn cơm với em luôn. Dựa vào tất cả những sự việc trên, chị nói xem có phải rất quý dị hay không?”

“Quý dị ở đâu, không phải rất được sao?”

“..... Được chỗ nào?”

Mấy chuyện này đối với Lý Hàn Thu xem ra đều không phải là vấn đề. Nhưng cách tự hỏi của Hồ Lai Lai luôn rất khác người.

Cô mang một khuôn mặt buồn rầu, lo lắng nói: “Khi xuất hiện thay đổi bất thường, không phải đều sẽ xảy ra những việc không hay sao? Chị nói xem có phải anh họ chị lại định đi nước ngoài, cho nên mới nghĩ tranh thủ mấy ngày cuối cùng đối tốt với em một chút?”

“.....”

Quả nhiên chịu ngược đãi đã quen, đối tốt với con bé một chút nó liền coi thành chuyện xấu. Loại vấn đề bẩm sinh này đúng là Lý Hàn Thu uốn nắn không nổi. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, chỉ có thể thay đổi đề tài dời đi sự chú ý của cô.

“Trò đánh cược trước kia của chúng ta cũng đến thời hạn rồi nhì.”

Không thể không nói, Hồ Lai Lai thật sự rất dễ lừa. Vừa nghe lời này, quả nhiên cô đã buông rời rắm vừa rồi xuống. Cô hồi tưởng lại một chút, xác thật có chuyện này mới gật gật đầu: “Đúng vậy, chị không nói em cũng quên mất.”

Kế tiếp, toàn thân lẫn tâm của Hồ Lai Lai đều tập trung vào đề tài mới. Một bộ dáng cầu khen ngợi, nhất nhất khoe với Lý Hàn Thu các loại biểu hiện tiến bộ gần đây của mình.

“Tuy gần đây không xảy ra tình huống gì yêu cầu em phải lựa chọn giữa anh ấy và người khác. Nhưng chị xem, bây giờ em đã không còn lúc nào cũng quấn lấy anh ấy. Cũng không có theo dõi anh ấy. Có phải em đã thành thực hơn trước nhiều rồi không?”

Trừ thói quen cứ thấy Diệp Mạnh Trầm là muốn ôm ôm ấp ấp còn ngoan cường sống sót trên người cô. Thì Hồ Lai Lai cảm thấy mình đã có thể xem như thoát thai hoá cốt, đáng tiếc vị trọng tài đây không cho là như vậy.

Vốn dĩ lúc đầu Lý Hàn Thu xem xét Hồ Lai Lai xác thật cũng coi như thành thực. Nhưng cô cố tình hỏi mấy lời này ý đồ tìm kiếm tự tán đồng, bởi vậy độ thành thực lại suy giảm một bậc lớn.

Cũng may lúc này Lý Hàn Thu không nghiêm khắc như vậy, miễn cưỡng nói: “Ừ, tạm được.”

Vậy cũng tính là đạt tiêu chuẩn rồi nhĩ?

Hồ Lai Lai hơi cúi người về phía trước, chờ mong nói: “Vậy bây giờ chị có thể nói bí mật của anh họ chị cho em được chưa?”

Ai biết Lý Hàn Thu vẫn không có ý định công bố câu trả lời, thừa nước đục thả câu nói: “Chờ đến sinh nhật anh họ chị, chị sẽ nói cho em biết.”

Sinh nhật? Không phải là đầu tháng sau sao? Dù sao ba tháng đều chờ được, mấy ngày này tính là gì.

Tương tượng xong, Hồ Lai Lai cũng không một hai phải nghe đáp án nữa, tiếp tục ăn com của mình. Lại nghe người đối diện nói: “Đúng rồi, em đừng cảm thấy anh họ chị đối tốt với em là do em dùng chơi xấu đối lấy.”

Cô ngẩng đầu lên từ nỗi lầu thối bỏ: “Dạ? Chị có ý gì?”

“Ý chính là hai điều ‘quần lấy anh họ chị’ và ‘theo dõi anh họ chị’ đang được em làm rất tốt, cứ tiếp tục. Thời điểm cần chơi xấu vẫn nên chơi xấu, không cần lo lắng anh ấy sẽ chán ghét em”

“..... Vì sao ạ? Trước kia không phải chị còn bảo em phải thành thực một chút sao?”

“Nay đã bước vào giai đoạn khác rồi. Tình huống nhau cũng phải có cách giải quyết khác nhau chứ. Dù sao cứ nghe lời chị là được.”

Giai đoạn khác? Giai đoạn gì?

Hồ Lai Lai cái hiểu cái không “Vâng” một tiếng, đem lực chú ý quay về câu nói kia, truy vấn: “Vậy khi nào mới coi như nên chơi xấu?”

“Chỉ cần em muốn, thì thời điểm nào cũng được. Đương nhiên, quá đáng thì không được.”

“.....” Còn có thể như vậy? Cái đồ lâu cá này.

Hồ Lai Lai hiểu ra, cảm thấy như đầu óc mình đã được tiếp thu một đợt huấn luyện mở rộng mới. Kim không được nóng lòng muốn thử, com nước xong liền đến thẳng công ty.

Không quá khéo chính là, lúc cô đến nơi tất cả mọi người đều đang họp. Chỉ còn chị tiếp tân đón tiếp cô.

“Bọn họ mới vào họp thôi, còn không biết sẽ họp bao lâu. Em ngồi chờ ở đây một lát đi, nhằm chán có thể chơi trò chơi.”

“Vâng ạ.”

Thật ra Hồ Lai Lai cũng không vội vàng, bây giờ cô có rất nhiều thời gian. Đạo đồng nhìn tây một hồi, một tiếng liền trôi qua.

Lúc này, cửa phòng họp đóng chặt cũng được mở ra. Thả ra nhóm người thứ nhất, đồng thời cũng là nhóm nói nhiều nhất. Vốn dĩ không gian đang lặng ngắt như tờ lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Mọi người thấy cô thì rất kích động, dùng tốc độ cực nhanh xông tới bao vây. Cứ như sợ cô chạy mất.

“Bà chủ nhỏ, sao không nhắc trước một tiếng đã tới đây rồi! Đúng lúc hôm nay đặc biệt bận, ông chủ còn muốn tiếp tục họp một lúc nữa. Có lẽ em còn phải chờ thêm đấy.”

“Không sao đâu ạ. Dù sao thời gian của em cũng không đáng tiền. Em chờ được mà.”

Tạ Thiên thương thức nhất chính là tính thoải mái này của cô. Quyết định sẽ tiết lộ cho cô tin tình báo mới nhất, thần bí nói: “Để anh tiết lộ cho em một tin tức trước. Vừa rồi lúc mở họp, ông chủ đã đề ra một ý tưởng cho trò chơi mới có liên quan đến chuyên môn của em đấy.”

Có liên quan đến chuyên môn của cô?

Hồ Lai Lai bị những lời này gọi sự tò mò, đôi mắt lại trở nên sáng lấp lánh. Hiển nhiên là cảm thấy rất hứng thú.

“Trò chơi gì vậy ạ?”

“Cụ thể bằng loại hình thức nào vẫn còn đang thảo luận. Có khả năng còn phải mời các nhà bảo tàng cùng hợp tác. Nói một cách đơn giản thì chính là một loại game mobile về văn vật* cho điện thoại. Shiss, nghĩ thôi cũng thấy kích động phải không!”

Game mobile văn vật?

(*Công trình hoặc hiện vật có giá trị nghệ thuật và lịch sử)

Nghe anh ta nói vậy, Hồ Lai Lai bỗng nhớ ra kế hoạch phổ cập kiến thức về văn vật vẫn đang bị gác lại của mình.

Nếu đúng như anh ta nói, có lẽ có thể dùng trò chơi này làm vật dẫn dắt chăng? Dùng phương pháp thông qua sự hứng thú với trò chơi để giáo dục này hẳn là có thể phổ biến càng rộng rãi hơn nhĩ?

Tương tượng như vậy, cô không khỏi trở lên kích động theo. Gấp không chờ nổi đề ra chút suy nghĩ của mình với bọn họ. Họ tựa như cũng bị cô dẫn dắt, càng nói càng hăng. Bất tri bất giác nhắc lên một con sông thảo luận mới.

Điều duy nhất không được tốt cho lắm đó là bởi vì quá nhập tâm cho nên mọi người không chỉ không cảm nhận được thời gian đang trôi đi. Mà thậm chí cửa phòng họp được mở ra từ lúc nào cũng không biết. Thẳng đến khi một giọng nói không mang theo chút độ âm nào vang lên mới có thể cưỡng chế tiếng hoan thanh tiểu ngữ rồi đi.

“Hôm nay lại muốn tặng ca?”

“.....”

Từ Thần luôn tới một cách lặng yên không tiếng động như thế.

Vừa dứt lời, đám người vốn dĩ còn đang tụ tập bàn luận lập tức tản ra, nháy mắt tiến vào trạng thái làm việc.

Diệp Mạnh Trầm liếc mắt nhìn cô bé ngốc còn đang ngồi ngơ ngẩn. Anh nâng tập folder trên tay vỗ vỗ vào lưng ghế, nói: “Vào đây với anh.”

“..... Vâng.”

Dưới ánh mắt cổ vũ của những người khác, Hồ Lai Lai đi vào văn phòng cùng anh. Nhưng một câu cũng chưa kịp nói thì đã bị hỏi tội.

“Thế nào, rảnh rồi không có việc gì làm, lâu lâu lại chạy đến đây?”

Đâu phải lâu lâu, rõ ràng lần này đã cách nửa tháng rồi.

Có lẽ là bởi vì giọng điệu của Diệp Mạnh Trầm không được tốt lắm, hoặc cũng có lẽ do biểu cảm lạnh lùng của anh. Tóm lại cảm xúc của Hồ Lai Lai tựa như một chiếc khinh khí cầu bị thủng, từ giữa không trung nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Cô rũ đầu, cái có cái không đá chân bàn làm việc. Cô nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy rất là oan ức, vì thế nhỏ giọng ủy khuất nói: “Em không thể tới công ty xem các anh sao?”

“Không thể.”

“.....”

Hai chữ này giống như động tác đưa tất cả về điểm xuất phát, đem những tốt đẹp đã có trước đó đều thanh tẩy sạch.

Nhưng mà, đây mới là Diệp Mạnh Trầm chân chính nhĩ.

Đáng ra Hồ Lai Lai nên sớm thành thói quen, không nên cảm thấy mất mát mới đúng. Nhưng cô đã được hưởng qua một chút ngon ngọt nên trong nhất thời rất khó điều chỉnh tốt tâm tình. Không biết có nên làm theo lời Lý Hân Thu nói, khi nào muốn chơi xấu thì cứ chơi xấu hay không.

Nếu không may lại bị cự tuyệt, vậy thì trái tim pha lê của cô có khả năng thật sự sẽ tan vỡ vĩnh viễn mất.

Ai biết đúng lúc này, âm thanh Diệp Mạnh Trầm lại lần nữa vang lên. Nghe qua vẫn giống như vừa rồi, không nóng không lạnh. Lại nhiều thêm một chút ngang ngược không nói đạo lý.

“Chỉ có thể xem anh.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Vừa dứt lời, mũi chân Hồ Lai Lai cùng chân bàn liền lướt qua nhau, lần này đã không chuẩn.

Cô không biết là do mình nghe lầm, hay là do quá thương tâm nên xuất hiện ảo giác. Chần chờ vài giây cô mới ngẩng đầu lên, biểu cảm kinh ngạc lại hoang mang, ngơ ngác nhìn người đàn ông bên cửa sổ.

Mỗi lần tới đây cô đều thấy Diệp Mạnh Trầm giống như bây giờ, đều lấy quang cảnh phía sau cửa sổ sát đất làm bối cảnh.

Khác với những lần trước đó là lần này từ những ánh đèn rực rỡ trong bóng đêm biến thành sắc chiều tà của hoàng hôn. Mà văn phòng vẫn chưa bật đèn, chỉ dựa vào ánh chiều tà sắp tắt để duy trì độ sáng.

Bởi vậy cảnh vật bốn phía dường như đang dần nhường chỗ cho bóng tối, bao gồm người đang đứng ngược sáng là anh. Chỉ có thể thấy rõ một bóng dáng mơ hồ.

Dưới hoàn cảnh lờ mờ không rõ như vậy, con người sẽ rất dễ sinh ra ảo giác. Cho nên câu nói vừa rồi của anh có phải là thật hay không?

Hồ Lai Lai hoài nghi lỗ tai của mình, đồng thời cũng không hoài nghi về cuộc đời. Cô nằm mơ cũng không dám nghĩ một ngày nào đó sẽ được nghe mấy lời như vậy từ miệng anh. Thế nên hồi lâu sau cô mới hơi tìm lại được linh hồn nhỏ bé của mình.

“Anh..... Anh vừa mới nói gì? Chỉ có thể xem à? Anh? Em chỉ có thể tới xem anh? Không thể xem những người khác, chỉ có thể xem anh sao?”

Sau khi lấy lại tinh thần, cô vừa đi đến bên Diệp Mạnh Trầm. Vừa đem lời anh nói phân tích thành các kiểu khác nhau hỏi lại như điên.

Đáng tiếc không nhận được câu trả lời.

Ngược lại Hồ Lai Lai chỉ xem như anh đang thẹn thùng. Sự không xác định trong lòng biến mất không ít, nhất thời càng thêm hăng hái. Cô vươn hai tay, túm lấy góc áo mở rộng của áo

khóac anh lắc tới lắc lui. Trong ánh mắt cô tràn đầy ý cười trộn lẫn với ánh hoàng hôn, cũng theo động tác cùng dong đưa.

Dong đưa đến ngửa cả tim.

Cho dù Diệp Mạnh Trầm vẫn không nói lời nào, cô cũng không tính cứ bỏ qua như vậy. Cô lại tiếp tục nói riu rít không ngừng. Không phải cố ý muốn trêu chọc anh, tạm thời có thể giải thích hành vi này của cô là vui đến điên rồi, hoặc là nói đặc ý đến quên cả trời đất.

“Từ khi nào miệng anh trở nên ngọt như vậy? Thật sự muốn em chỉ xem anh sao? Được a, sau này em tuyệt đối chỉ xem anh. Mặc kệ đến lúc đó anh có chê em phiền hay không. Em vẫn sẽ một trăm năm cũng không thay đổi, được không?”

Diệp Mạnh Trầm vẫn trầm mặc.

Mặc dù bị dính chặt lấy trên ghế như vậy, anh cũng không cảm thấy ngại ngùng. Chỉ rừ mắt nhìn Hồ Lai Lai, đáy mắt không hề gọn sóng. Phảng phất như câu nói kia đối với anh không có gì đặc biệt.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn thờ ơ. Mà anh lại tiếp tục cảm thấy khó chịu với bản thân. Anh biết nếu còn cứ như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày bị cô gái nhỏ này hoàn toàn thu phục.

Tưởng tượng đến đây, Diệp Mạnh Trầm hơi thu liễm sắc mặt. Anh nheo nheo mắt cô, lấy tay cô xuống. Sau đó anh đi bật đèn, tách đề tài ra hỏi: “Vừa rồi em đã cùng bọn họ nói chuyện gì?”

Kỳ thật trong thời gian mở hộp anh đã mơ hồ nghe thấy giọng Hồ Lai Lai. Thật vất vả mới tìm chế được xúc động muốn kết thúc cuộc họp ngay lập tức. Lại không ngờ vừa ra khỏi phòng họp đã thấy hình ảnh cô đang đang hoa tay múa chân với đám Tạ Thiên, cả người tựa như đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Không có lí do, anh chỉ cảm thấy phiền muộn.

Nhưng Hồ Lai Lai không biết gì hết, cho cô rằng anh chỉ đơn thuần là tò mò. Nghe xong vấn đề của anh cũng đặc ý không quá một giây.

Bởi vì lúc đó Tạ Thiên đã dẫn dò cô mãi. Nói cô nhất định không được để Diệp Mạnh Trầm phát hiện cô đã biết về kế hoạch trò chơi mới.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Trước khi hạng mục được chính thức xác định. Ông chủ nhà mình khẳng định sẽ không cho rò rỉ ra bất cứ một tiếng gió nào. Sợ lỡ như cuối cùng kế hoạch lại bị chết non. Cô nghe xong thì không vui lắm một lúc. Cứ việc khả năng này chỉ có 1% xảy ra, nhưng chẳng có gì là tuyệt đối cả.

Mà bọn họ nói tin tức này cho cô trước tiên tức là đã xem cô như người nhà. Dù sao cũng không quản nổi miệng, cho nên mới muốn làm cô vui vẻ trước.

Sau 0.1 giây do dự, Hồ Lai Lai quyết định đứng về phía Tạ Thiên. Rốt cuộc không thể hại người đã giúp mình. Nếu không về sau ai còn cùng cô chia sẻ những việc này. Chính là cô lại không muốn nói dối. Cuối cùng chỉ có thể trả lời một cách ba phải bên nào cũng được.

“Có nói gì đâu anh, chỉ nói về mấy chuyện vui gần đây thôi a.”

“Như là?”

“..... Như là..... Như là?”

Sao lại thế này, trước kia không phải anh chỉ cần nghe vậy đoạn hội thoại liền kết thúc sao. Có bao giờ truy hỏi đến cùng như thế này đâu. Sao hôm nay lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với nội dung cụ thể thế?

Một chiều này quả thực khiến Hồ Lai Lai không kịp trở tay. Ngay cả đáp án dự phòng còn không có thời gian chuẩn bị, đành dựa vào khả năng tự phát huy. Cô áp ứng trong chốc lát, bỗng một tia sáng loé lên. Cuối cùng đã nghĩ ra một đáp án cực kì một công đôi việc.

“Như là hai ngày trước em đã phát hiện ra một thủy cung mới ở trên mạng. Cảm giác sẽ chơi đặc biệt vui! Bằng không chúng ta cùng đi xem đi?” Cô thật bội phục trí thông minh của mình. Sau đó lại thuận lý thành chương phát lời mời cho anh: “Chủ nhật tuần này thì sao, anh có rảnh không?”

Vừa nghe lời này, Diệp Mạnh Trầm thiếu chút nữa đã buột miệng theo thói quen thốt ra hai chữ “Không rảnh”. Lại nghĩ dù sao cô cũng sẽ không chịu thỏa hiệp, việc gì phải vòng vèo như vậy. Vì thế anh trực tiếp nói: “Vài tiếng.”

Từ kinh nghiệm xương máu lần trước, lần này mấy người trẻ tuổi đã biết điều hơn. Biết rằng không thể nghe lén liền kiên nhẫn chờ đợi ở bên ngoài. Người ở trong văn phòng càng lâu, chắc chắn tình huống càng không đơn giản.

Khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, cửa văn phòng rốt cuộc cũng được mở ra.

Thấy bộ dáng hai người như đang chuẩn bị đi ra ngoài, Vương Kiều lập tức dựa theo kế hoạch đã bàn hết lên: “Ông chủ, anh muốn đưa Lại Lại về trường học à? Em có thể đi nhờ xe được không!”

Không chờ Diệp Mạnh Trầm mở miệng, Hồ Lai Lai đã nhẹ nhàng đánh nát mộng đẹp của anh ta.

“Chỉ sợ là không được rồi. Hôm nay em không phải về trường.”

“.....”

Nhìn biểu cảm của Vương Kiều từ hưng phấn thành cạn lời. Hồ Lai Lai nhìn không được cười ra tiếng.

Hoá ra khi dễ người khác có cảm giác như thế này.

Sự vui vẻ này đi theo cô cả một đoạn đường.

Lúc đó vừa vặn tránh được giờ cao điểm, một đường thông suốt.

Khi chỉ còn cách cửa nhà một hai trăm mét, Hồ Lai Lai chuẩn bị xuống xe thì phát hiện sân nhà mình hình như có một người đang đứng. Nhìn qua còn đặc biệt quen mắt. Vì thế cô

nghe người về phía trước một chút, cẩn thận xem xét, rất nhanh đã có đáp án.

“Tiền Tài?”

Cô vô thức gọi ra tên đối phương. Diệp Mạnh Trầm vừa nghe thì nâng tầm mắt, đúng lúc chạm vào ánh mắt nam sinh kia.

Cho dù cách một tầng kính chắn gió cũng không cản nổi mùi khói súng nồng đậm.

Anh hạ chân phanh, dừng xe ở ven đường, khoe môi treo lên ý cười không rõ: “Lại đến đưa thư tình?”

“..... Đưa thư tình cái gì! Đã sớm không tặng nữa rồi! Đó đều là chuyện 800 năm trước! Không phải em đã nói với anh rất nhiều lần đừng có coi là thật sao!”

Hồ Lai Lai không ngờ thế mà anh vẫn còn nhớ rõ cái việc nhỏ nhặt này. Nhất thời sốt ruột, âm thanh không tự giác nâng cao.

Kỳ thật đối với sự xuất hiện của Tiền Tài cô cũng rất thắc mắc. Lúc này còn đang vội vàng tháo đai an toàn, không chú ý tới sự khác thường giữa hai người. Nhưng cô vẫn nhận ra bầu không khí trong xe đột nhiên thay đổi mới ngẩng đầu lên nhìn.

Không biết Diệp Mạnh Trầm đã thu hồi tầm mắt từ khi nào. Giờ phút này anh đang nhìn cô, đáy mắt muốn thuở là sự bình tĩnh đến kinh ngạc.

Thấy thế, Hồ Lai Lai trong lòng “lộp bộp”, ý thức được mình lại nói sai rồi. Cô điều chỉnh tốt giọng điệu, thành thật nhận sai: “Thực xin lỗi, em sai rồi, em không nên hung dữ với anh như vậy. Lần sau em sẽ không thế nữa. Anh trên đường về nhớ chú ý an toàn, cuối tuần gặp nhé. Bái bai.”

Loại thời điểm như thế này thì nói nhiều sai nhiều. Vẫn nên cho nhau chút không gian riêng để giảm xóc thì tốt hơn. Dứt lời cô định xuống xe, ai ngờ tay phải mới vừa đụng tới cửa xe, cổ tay trái đã bị người ta giữ lại.

Làm sao vậy, thái độ nhận sai của cô không đủ thành khẩn sao, muốn từ chối lời xin lỗi của cô?

Hồ Lai Lai vẫn đưa lưng về phía anh, bắt đầu sắp xếp câu chữ để nhận lỗi lại một lần nữa. Lại nghe thấy Diệp Mạnh Trầm nhắc nhở: “Đừng quên lời e vừa nói ở công ty.”

“..... Nói gì ạ?”

Nhất thời cô không phản ứng kịp, rốt cuộc lúc đó cô đã nói nhiều như vậy. Sao có thể trong vòng 1 giây ngắn ngủi nhớ lại toàn bộ.

“Quản tốt đôi mắt của em”

“.....”

Thẳng đến khi chiếc Levante trắng biến mất trong bóng đêm Hồ Lai Lai mới phản ứng lại. Nghĩ thầm có phải câu hứa chỉ có thể nhìn anh kia?

“Lại Lại.”

“Hả?”

Cô thất thần lên tiếng, vài giây sau đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của Tiền Tài. Nhanh chóng phục hồi tinh thần nhìn cậu ta: “Ồ..... Đúng, sao cậu lại tới đây?”

“Không gọi điện được cho cậu, tớ chỉ có thể đến đây thư vận may.”

“Không gọi được? Không thể nào.”

Hồ Lai Lai nhanh chóng lấy điện thoại ra nhìn nhìn, phát hiện trên màn hình tắt cả đều cuộc gọi nhớ của Tiền Tài. Mà kí hiệu im lặng cô đã cài đặt ở góc trên cùng bên phải chính là nguyên nhân.

“..... Ừm, có lẽ tớ đã không cẩn thận đụng phải nút giảm âm lượng, không nghe thấy tiếng chuông. Có việc gì gấp sao?”

“Cũng không có gì. Vì không liên lạc được với cậu nên mọi người bảo tớ đi hỏi cậu một chút. Hỏi xem chủ nhật tuần này cậu có tham gia họp lớp cấp hai được hay không.”

Chạy xa như vậy đến đây chính là vì chuyện này?

Tuy rằng Hồ Lai Lai cảm thấy rất có lỗi nhưng cô vẫn từ chối không cần suy nghĩ.

Họp lớp thì cũng chỉ hoặc là đi thăm thầy cô hoặc là đi thăm bạn bè cũ. Tiếc là cô chẳng có tình cảm gì đối với hai cái quần thể này. Cô không cần thiết phải đi. Miễn gặp phải người gây bực mình.

Tiền Tài cũng không một hai phải khuyên cô tham gia. Nhưng cũng không tính rời đi. Cậu ta vẫn đứng im tại chỗ, an an tĩnh tĩnh nhìn cô.

Hồ Lai Lai cho rằng hẳn còn có gì muốn nói nên không vội vã đi vào. Cô quơ quơ tay trước mặt cậu ta: “Không phải tớ đã nói không được cứ hơi một tí liền giao lưu ánh mắt với tớ sao. Không có việc gì thì mau về đi.”

Kết quả Tiền Tài vẫn một chữ cũng không chịu nói, lắc đầu: “Không có gì, cậu vào đi thôi. Chủ nhật gặp.”

“.....” Lại thừa nước đục thả câu?

Nhìn bóng dáng lẻ loi của cậu ta, Hồ Lai Lai không hiểu ra sao. Nghĩ thầm từ khi nào mà cậu ta bắt đầu học được cách ra vẻ thâm trầm rồi.

Sau khi về đến nhà, cô khó có được nghe thấy tiếng TV trong phòng khách. Đi qua nhìn xem, không ngờ là ông nội đang ngồi trên sofa, đúng giờ xem Bản Tin Thời Sự.

“Ông nội, ông không chơi cờ với ông Diệp ạ?”

Ngày thường ăn xong cơm chiều, ông không đi tản bộ thì chính là qua bên cách vách chơi cờ. TV trong nhà đã rất lâu chưa mở. Cô cảm thấy hơi kỳ quái, còn tưởng rằng hai ông cụ lại cãi nhau rồi.

“Học sinh của ông ta tới thăm. Làm sao có thời gian chơi cò cùng lão già rảnh rỗi như ta.”

“.....”

Trước kia Diệp Định Chương là giáo sư đại học, học trò rài rác khắp thiên hạ. Thỉnh thoảng có học sinh đến thăm ông cũng là chuyện bình thường.

Nghe giọng điệu chua lèm của ông cụ nhà mình khiến Hồ Lai Lai dờ khóc dờ cười. Cô ngồi xuống trên sô pha, kéo cánh tay ông nội đổ dành: “Cháu gái ông không phải cũng trở về thăm ông sao. Đi, cháu chơi cò cùng ông.”

“Vẫn là cháu gái của ông tốt. Muốn chơi cò gì với ông đây, cò tướng hay là cò vậy?”

Vừa nghe lời này tâm tình Hồ Lương Tùng quả nhiên đã khá hơn nhiều, ông đứng dậy đi lấy cò. Cuối cùng hai ông cháu ra ngoài sân chơi cò năm quân. Thuận tiện nói chút chuyện 5 xu.

“Lại Lại, cháu có biết bố mẹ cháu tháng sau là về tới nhà rồi không?”

“Dạ biết. Bố cháu mấy hôm trước đã nói với cháu rồi.” Hồ Lai Lai gật gật đầu, lại thờ dãi, “Lần này hai người bọn họ cũng đi nửa năm rồi ông nhì. Nếu là vẫn chưa trở về, cháu đều phải nghỉ ngơi có khi họ trốn cháu ở ngoài đường thai cũng nên.”

“Aiz, lần này trở về hẳn là sẽ không đi nữa. Nhưng mà cháu cũng đừng oán trách bố mẹ, thật ra.....”

Lúc này, cách vách bỗng truyền đến tiếng nói chuyện xôn xao, hẳn là khách đang chuẩn bị về. Sự chú ý của Hồ Lai Lai lập tức bị hấp dẫn đi. Không thể nào tập trung nghe Hồ Lương Tùng nói chuyện được nữa. Cô nhìn lướt qua bên kia, không ngờ lại nhìn thấy Tần Thor.

Từ từ, cô ấy không phải là học sinh của Diệp Định Chương đấy chứ? Sao cô cảm thấy cái suy đoán đáng sợ này khả năng trở thành sự thật là rất lớn?

Thấy đối phương lập tức phải đi, Hồ Lai Lai đứng ngồi không yên. Cô ném xuống một câu “Ông nội, cháu đi ra ngoài một chút” sau đó phóng ra ngoài. Che trước mặt người đang chuẩn bị lên xe, hiếu kỳ hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Tần Thor thu hồi cánh tay đang mở cửa xe, buồn cười nói: “Vì sao cô không thể ở đây?”

“..... Cô là học sinh của ông Diệp ạ?”

“Cô đã nói là cô không có địch ý gì với em. Bây giờ em hẳn là phải tin rồi đi.”

Tuy rằng đối phương vẫn không trả lời trực tiếp, nhưng đáp án này đã đủ chứng minh tất cả.

Được rồi, xem ra cô thật sự đã có thể tin tưởng Tần Thor.

Hồ Lai Lai tiếp nhận sự thật tàn khốc này, nhưng cô vẫn có một chuyện nghĩ mãi không ra. Dứt khoát tranh thủ hỏi cho rõ ràng: “Nếu cô không có địch ý gì với em, vậy vì sao lúc đó cô lại chọn em làm lớp trưởng? Chắc không phải vì muốn rèn luyện em đâu?”

“Không phải.” Tần Thor cũng không muốn nói dối: “Em cứ coi như đó là một sự trả thù nho nhỏ đi. Ai bảo lúc đó Diệp Mạnh Trầm làm cô mất mặt như vậy. Cô đâu không lại anh ta, chỉ có thể xuống tay từ chỗ em. Nhưng chuyện này có ảnh hưởng gì tới em đâu nhì. Cô thấy bây giờ em đang thích nghỉ rất tốt mà”

“..... Bại bai.”

Hồ Lai Lai lại lần nữa bại dưới sự thẳng thắn của cô ấy. Cô không còn gì để nói. Đang tính quay trở về thì lại bị gọi lại:

“Đứng rồi, em nói chuyện kiểm tra phòng hồi trước cho Diệp Mạnh Trầm rồi à?”

“Dạ? Sao cô biết?”

“Đoán.” Tần Thor giải quyết vấn đề một cách đơn giản. Cô tương đối tò mò một việc khác hơn: “Em nói với anh ấy như thế nào?”

“Thì.....” Vốn dĩ Hồ Lai Lai định ăn ngay nói thật, nhưng nhớ tới sự trả thù của cô ấy nên cuối cùng lại thay đổi ý định. Làm một cái mặt quỷ: “Cô đoán giỏi như vậy thì tiếp tục đoán đi. Đoán xong có thể tìm em so đáp án. Tạm biệt, không tiễn.”

Nói xong cô liền nghiêng ngang trở về sân nhà mình. Lần đầu tiên cảm thấy trêu chọc người khác vô cùng vui vẻ.

Kế tiếp chính là lúc cô bổ sung thể lực.

Đề đảm bảo đầy đủ thể lực cho ngày đi thủy cung. Thứ bảy, Hồ Lai Lai ngủ nguyên một ngày. Chủ nhật cô lại ngủ đến giữa trưa. Kết quả vừa mở mắt, bên ngoài đã bắt đầu cơn mưa thu rả rích.

Vì thế cô lại lần nữa ngã xuống giường, trốn trong chăn, không muốn dậy chút nào. Bỗng nhiên cảm thấy thật sự là thất sách.

Thời tiết như vậy còn đi ra ngoài làm gì. Nên cuộn tròn trong lòng người mình thích xem TV, trò chuyện, làm chút chuyện ư ư a a mới đúng.

Thật muốn đem địa điểm đổi thành nhà Diệp Mạnh Trầm.

Hồ Lai Lai hối hận không thôi, nằm mơ mộng hão huyền một lát mới bò dậy. Hôm nay cô quyết định phải làm một cô gái xinh đẹp.

Cô không dám nói cái hẹn hôm nay là hẹn hò. Nhưng chỉ cần có thể ở riêng cùng Diệp Mạnh Trầm trong thời gian dài, cô đều sẽ rất nghiêm túc.

Chỉ là có đôi khi nghiêm túc quá, cũng không phải là một chuyện tốt.

Khi Diệp Mạnh Trầm tới đón cô, thấy dưới áo khoác len của cô chính là một cái váy. Đôi chân mảnh khảnh lộ ra trong gió lạnh trông phá lệ đáng thương. Mày anh lập tức nhăn lại, hiển nhiên không quá vừa lòng.

“Quay lại thay quần.”

“..... Anh chẳng hiểu gì cả. Sữa tươi phải giữ ấm, dấm bỗng phải đông lạnh, chỉ cần trên mặc ấm, có lạnh cũng không sợ.”

Vì muốn giữ mạng cho vầy nhỏ, chuyện quái quỷ gì Hồ Lai Lai cũng có thể bịa ra. Đồng thời vẫn không quên giành phúc lợi cho bản thân.

“Đương nhiên, nếu đến lúc đó em thật sự cảm thấy lạnh thì anh ôm em một cái là tốt rồi. Ừm, anh sẽ ôm em đúng không?”

Nói nói, cả người cô tựa như không xương, mềm mại dựa lên người anh.

Diệp Mạnh Trầm hừ lạnh một tiếng, tận lực lờ đi ánh mắt chờ mong của Hồ Lai Lai. Anh không trả lời, chỉ đỡ lấy cơ thể cô giúp cô khép lại áo khoác.

“Lên xe.”

“..... Vâng.”

Sự thật đã chứng minh, nước mưa cũng không thể dập tắt sự nhiệt tình của mọi người. Trong thủy cung người vẫn chen chúc xô đẩy nhau như cũ.

Vừa vào trong Hồ Lai Lai liền bắt đầu buông thả bản thân. Nếu không phải bị Diệp Mạnh Trầm giữ thì sợ đã sớm không thấy bóng dáng.

Lần đi bảo tàng là sân nhà của cô, cho nên toàn bộ hành trình cô đều hưng phấn nói không ngừng nghỉ. Ai ngờ lần này cũng thế.

Không biết cô đã học được nhiều kiến thức về động vật dưới biển như thế từ đâu. Chỉ thấy cô cứ giới thiệu từ đầu đến đuôi. Cho đến khi đi vào đường hầm đáy biển mới thờ phào một hơi. Cô đưa điện thoại cho Diệp Mạnh Trầm, chỉ chỉ con quái vật khổng lồ đang chậm rãi bơi ngang qua.

“Em muốn chụp ảnh với rùa biển khổng lồ. Đem về dọa rùa nhỏ nhà mình một chút!”

Hồ Lai Lai vừa nói vừa giơ tay hình chữ V. Kết quả vừa mới nhắc khỏe miệng. Loa thông báo đột nhiên bắt đầu tuần hoàn phát ra một đoạn thông báo gấp.

“Các bạn du khách thân yêu. Nguyên nhân do đột nhiên xuất hiện chút tình huống đặc biệt nên chúng tôi xin phép được đóng cửa trong vòng mười lăm phút nữa. Mong mọi người hãy nắm chặt thời gian nhanh chóng rời đi. Sau đó đến quầy bán vé nhận tiền hoàn lại. Bởi vì đã gây bất tiện cho mọi người, chúng tôi xin chân thành tạ lỗi, kính mong mọi người thông cảm.”

“..... Aiz, sao lại thế này?”

Âm thanh bất mãn kháng nghị vang lên hết đợt này đến đợt khác, hiện trường một mảnh hỗn loạn. Sau đó bỗng nhiên trào ra một lượng lớn nhân viên an ninh. Ngoài duy trì trật tự thì có lẽ càng dễ đẩy nhanh tốc độ của mọi người.

Diệp Mạnh Trầm nhanh chóng kéo cô lại bảo vệ trong người. Tiếc là người không ngại chuyện lớn còn đang mãi nhìn đông nhìn tây.

May mà hai người bọn họ tới sớm, muốn xem cái gì đều đã xem, không có gì phải tiếc nuối. Nhưng cô vẫn rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì thế lúc đi đường cô cứ nhón mũi chân, duỗi dài cổ nhìn ngó khắp nơi.

Trước khi ra ngoài rốt cuộc cũng có thu hoạch.

Ở một góc khác trong đường hầm, trước tấm kính to dày có một người đàn ông. Kể cả tất cả mọi người đều đang nhao nhao ra khỏi đây cũng không ai tiến lên bắt anh ta rời đi. Bốn phía hỗn loạn ầm ỹ tựa như đều không liên quan đến anh ta.

Anh ta ngồi trên xe lăn chuyên chú nhìn người thợ lặn đang bị bày cá vây quay. Ánh mắt an tĩnh đến mức phẳng phất như có thể chảy ra nước.

Thấy thế Hồ Lai Lai càng thêm tò mò. Bất đắc dĩ lại bị đẩy ra ngoài. Cô đành phải tìm các loại góc độ để nhìn, nhìn đến mức cổ cũng sắp bị vặn gãy. Lúc này, cái đầu còn đang lộn xộn đột nhiên bị cô định lại.

Giọng Diệp Mạnh Trầm từ đỉnh đầu truyền đến, không nhẹ không nặng, mang theo chút ý tứ cảnh cáo:

“Không nên nhìn thì đừng nhìn.”

Cô vừa nghe thì lập tức ngẩng đầu, hiểu kỳ nói: “Anh biết người kia à?”

“Gặp qua một hai lần, không thân.”

Xem ra đúng là một đại nhân vật rồi?

“Thế anh ta đang làm gì vậy anh, đuổi người cũng là do anh ta yêu cầu sao? Vì cái gì? Chẳng lẽ giữa anh ta và nữ thợ lặn kia có bí mật gì đó không thể cho ai biết. Hay là.....”

Hồ Lai Lai hưng phấn, lại đem trí tưởng tượng của mình phát huy đến mức tận cùng. Mở ra một câu chuyện xưa rung động lòng người, liên tiếp đặt câu hỏi.

Diệp Mạnh Trầm nhìn cô bịa chuyện hăng say như vậy cũng không ngắt lời cô. Chỉ thỉnh thoảng đáp lại hai tiếng tượng trưng.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau bọn họ mới ra khỏi thủy cung. Mưa phùn xen lẫn trong không khí trực tiếp đánh tới. Bấy giờ thì Hồ Lai Lai đã thật sự cảm thấy lạnh. Cô ôm hai cánh tay đánh một cái hắt xì.

Hình như cơn mưa ngoài kia đã lớn hơn một chút so với lúc đầu. Kéo theo nhiệt độ cũng bị hạ xuống không ít. Lúc cô đang muốn nhanh chóng lên xe thì trên người chợt cảm thấy như được rơi vào một cái ôm ấm áp.

Cánh tay hữu lực, lồng ngực rộng lớn, mùi hương dễ người mang lại cảm giác an toàn. Không điều gì là không chứng minh thân phận của chủ nhân cái ôm.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mạnh Trầm chủ động ôm cô nhĩ?

Sau khi ý thức được điều này Hồ Lai Lai cảm thấy rất sợ hãi, khó hiểu, lại có chút hoảng hốt. Cô chỉ cảm thấy mình không nên động đây, đến cả chân tay cũng không biết phải để đâu. Một lúc lâu sau vẫn không thấy anh nói gì, bấy giờ cô mới nhỏ giọng hỏi: “Sao, sao vậy ạ?”

“Không phải em lạnh sao.”

Hoá ra là vậy.

Cô không nghĩ Diệp Mạnh Trầm sẽ để lời nói đùa của cô trong lòng. Nhịn không được đuổi tay sờ sờ đầu anh, khen ngợi:

“Thật nghe lời.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Cho dù không phải vì anh muốn ôm nên mới ôm, nhưng người không có yêu cầu quá cao nọ đã rất thỏa mãn rồi. Cô ôm lại anh, một tay khác vòng ra sau lưng anh, vừa vịn với đến gáy anh. Dùng lực độ mềm nhẹ, một chút lại một chút vỗ về, cảm giác rất có tiết tấu.

Cô tự nhận cách dỗ dành như vậy là phi thường ấm áp. Kết quả Diệp Mạnh Trầm cũng không thích thú gì. Nghe xong lời cô nói anh liền buông tay, cúi đầu nhìn cô. Trong giọng nói ẩn chứa sự uy hiếp: “Lại không cần tay nữa phải không?”

“..... Anh xem anh kìa, sao lại không hiểu phong tình như thế chứ! Anh không thể dụng tâm cảm thụ giờ phút ấm áp này một chút sao!”

Tươi cười trên mặt Hồ Lai Lai chợt suy sụp, buông tay chọc chọc bờ vai anh. Tuy cô biết anh thích giới nước lạnh, chính là, có thể phân biệt trường hợp một chút hay không!

Giờ thì tốt rồi. Thật khó mới xây dựng được không khí tốt như vậy, đều bị hủy đến thất bại thảm hại!

Tức thì tức vậy, cô cũng không thể trông cậy Diệp Mạnh Trầm có thể bỏ thói quen này. Cho nên cô chỉ có thể tự an ủi bản thân. Nghĩ thầm không hiểu phong tình thì không hiểu phong tình, sau này chỉ cần biết cời cúc áo cho cô là được.

Sau đó Hồ Lai Lai một lần nữa tỉnh táo lại, bắt đầu vạch ra hành trình tiếp theo. Cô đang nghĩ đi ăn trước hay là đi dạo trước thì điện thoại trong túi đột nhiên rung lên một chút. Vang lên tiếng chuông tin nhắn giành riêng cho giáo viên.

Nhất thời cô bỗng sinh ra một loại dự cảm xấu. Lấy điện thoại ra xem, dự cảm quả nhiên trở thành sự thật. Cảm xúc thật vất vả mới điều chỉnh tốt toàn bộ bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của người bên cạnh, cô mang một khuôn mặt mếu máo dúi đầu vào ngực anh. Chết tâm rồi, ý đồ muốn tìm kiếm sự an ủi, tuyệt vọng nói: “Xong rồi, em phải về làm bù bài tập. Không thể chơi với anh rồi.”

“Bù bài tập?”

Tiếc là Diệp Mạnh Trầm vẫn luôn không có tâm đồng tình với người khác. Anh sờ sờ đầu chó lông xù của cô gái nhỏ, đem câu nói vừa rồi của cô trả lại bằng một loại hình thức khác, làm tăng thêm tính trầm trọng mà đáp lại cô.

“Ừm, xem ra em thật sự rất biết hủy phong tình.”

“.....”

Cuối cùng, một buổi chiều tốt đẹp như vậy cứ thế dùng “học sinh bị ép làm bù bài tập như chó” vẽ lên một dấu chấm tròn.

Sau khi trở về trường học, tiết tấu sinh hoạt của Hồ Lai Lai chậm rãi được khôi phục lại như cũ. Thẳng đến thứ sáu cô mới hiểu được câu nói buổi tối hôm đó của Tiền Tài “Cuối tuần gặp” là có ý gì.

Tựa hôm đó vừa lúc có hai tiết tự chọn.

Bởi vì có đến mấy lớp học chung cho nên sẽ có chút vấn đề đặc biệt xảy ra. Ví dụ như sẽ vĩnh viễn không tìm thấy ngọn nguồn của mùi chân thối.

Người đang len lén ở góc lớp trực tiếp bị thổi tỉnh. Dưới sự chi phối của nhu cầu sinh tồn, cô liền trốn tiết thứ hai. Kết quả thời vận không tốt gặp đúng ngày giám thị đi lấy sĩ số. Đột nhiên trước khi tiết hai kết thúc lại chạy tới điểm danh.

Đến khi cô dùng hết sức bú sữa chạy về lớp, trong lớp đã vườn không nhà trống. Chỉ còn Tiền Tài vẫn một mình đứng ở cửa. Tựa như đang đặc biệt chờ cô. Sau khi thấy cô liền đi tới, ấm áp nhắc nhở: “Trốn học ba lần, cảnh cáo một lần.”

“.....”

Hồ Lai Lai bỗng nhiên nhớ lại hồi học cấp ba. Bởi vì lúc ấy mỗi lần cô trốn học hoặc là không làm bài tập, người đầu tiên tố cáo cô vĩnh viễn là cậu ta. Cô nhịn không được tức giận nói: “Cậu nói xem mỗi lần cậu muốn tranh cử làm cán bộ lớp, có phải đều vì muốn quản tớ hay không!”

Nghe vậy Tiền Tài sờ sờ mũi, giống như có chút ngượng ngùng: “Đều bị cậu phát hiện rồi sao?”

“.....”

“Cho cậu một cơ hội hối lộ tớ đấy. Mời tớ ăn cơm một tuần, tớ liền giúp cậu xoá tên.”

“..... Cậu lạm dụng chức quyền như vậy cũng được sao!”

“Được chứ.”

“.....”

Đồ không biết xấu hổ.

Hồ Lai Lai mới không cần cầu kết làm việc xấu với cậu ta, cô quay đầu liền đi. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái thiệp mời.

“Không phải cậu vẫn luôn muốn biết ông chủ nhà bảo tàng hiện vật là thần thánh phương nào sao. Nghe nói ông ấy sẽ tham gia buổi tiệc đêm mai này đấy.”

Cô không quay đầu lại, nhìn chằm chằm thư mời, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao cậu còn chú ý tới mấy cái tin tức này hơn cả tớ thế.”

Vốn dĩ Hồ Lai Lai không cảm thấy tờ thiệp mời này có bao nhiêu ghê gớm. Rốt cuộc trên đời này người chưa từng được gặp ông chủ bảo tàng rất nhiều. Cũng không phải mỗi mình cô cảm thấy tiếc nuối. Chỉ là đột nhiên cô lại nhớ tới lần trước ở công ty, Tạ Thiên đã nói cho cô về trò chơi mới.

Trong đó hình như có nói một câu rằng họ có khả năng sẽ hợp tác cùng các nhà bảo tàng?

Vậy chẳng phải cô nên thừa dịp cơ hội này, tận lực hiểu biết ông chủ kia nhiều chút. Nói không chừng sẽ có lợi đối với sự phát triển của trò chơi mới?

Tương tự như vậy, Hồ Lai Lai liền quyết định tham gia. Vì thế cô xoay người hỏi: “Sao cậu lại có thiệp mời. Bây giờ nhờ người đi kiểm còn kịp không?”

“Không kịp rồi.”

“.....”

“Muốn đi?”

Này không phải là nói nhầm sao. Hồ Lai Lai điên cuồng gạt đầu, nghĩ nghĩ, dứt khoát thương lượng với cậu ta: “Tớ có thể mua lại của cậu hay không?”

“Có thể.” Thấy đôi mắt cô sáng lên, lập tức sắp nói mấy câu như “Bao nhiêu tiền”. Tiền Tài lờ lững nói xoay chuyển, về mặt tiếc nuối: “Đáng tiếc trên thư mời này viết tên của tớ, không thể chuyển nhượng.”

“..... Cút!”

Theo thói quen Hồ Lai Lai định đá vào chân cậu ta một phát cho hả giận. Giây tiếp theo lại nghe thấy cậu ta chủ động cung cấp cách giải quyết.

“Nhưng cậu có thể mang tớ đi cùng, như vậy hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Cậu cũng không cần cảm thấy mình đã chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của tớ. Đứng giờ trả phí là được rồi.”

“.....”

Vì cơ hội được thấy mặt ông chủ bảo tàng, cô không còn cách nào khác. Cuối cùng cô chỉ có thể khế cần môi, lấy giá cao hơn giá thị trường gấp n lần để mua lại thời gian của Tiền Tài.

May mà ông trời vẫn còn chút lương tâm. Đóng sập một cánh cửa của Hồ Lai Lai, đồng thời mở ra cho cô một cái lối chó.

Chờ đến khi cô mang theo tâm tình trầm trọng trở về ký túc xá. Mới vừa đặt mông xuống ghế liền phá lệ nhận được một cuộc điện thoại đặc biệt. Ngay cả dép lê cũng không kịp đổi, lập tức chạy xuống lầu.

Gần đây trời mưa khá nhiều, mặt đất thường xuyên ẩm ướt lầy lội. Diệp Mạnh Trầm biết với tính cách hấp tấp bộp chộp của cô khẳng định sẽ lại chạy. Cho nên để giảm bớt khả năng cô bị té ngã, lần này anh trực tiếp chờ cô ở cửa kí túc xá.

Quả nhiên sau khi cô chạy ra ngoài, phản ứng đầu tiên chính là tiếp tục chạy thẳng đến gốc cây đối diện ký túc xá. May mà vẫn kịp thời phát hiện dưới gốc cây không có ai, lúc này mới dừng chân nhìn trái nhìn phải. Thấy người muốn gặp ở ngay phía bên tay trái.

Trong tay của anh còn cầm một hộp bánh tart trứng vừa mới ra lò. Là cửa hàng mà cô yêu thích nhất. Khi đưa qua còn mang theo một mùi sữa thơm ngọt ngào mê người.

Hồ Lai Lai nhận lấy, nuốt nuốt nước miếng. Nhịn xuống xúc động muốn lấy ngay một cái ra ăn. Cô đem bánh tart trứng ôm vào trong ngực, vui vẻ nói: “Không phải Tạ Thiên đã nói đêm nay bọn anh sẽ phải tặng ca ca đêm sao ạ. Sao anh còn có thời gian đến đây?”

“Ra ngoài làm việc, vừa lúc đi ngang qua.”

“Sau đó tiện đường vào gặp em?”

Cô dựa vào da mặt dày bẩm sinh, mạnh mẽ bỏ thêm một cái đuôi vào câu nói của anh.

Diệp Mạnh Trầm không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ vòng qua chuyện khác: “Ngày mai còn phải làm bù bài tập nhĩ?”

“.....”

Lời này làm tâm tình đang tốt của Hồ Lai Lai trong nháy mắt bị đánh gãy xương. Biết là anh đang lấy sự kiện tuần trước chế giễu cô. Cảm thấy thanh danh huy hoàng một đời của mình đã bị hủy hoại trong chốc lát. Cô thẹn quá thành giận, hung ba ba trả lời: “Không làm!”

“Vậy để trống buổi tối mai đi.”

“Buổi tối, Tối mai ạ? Buổi tối chỉ sợ là không được rồi. Tối mai em phải đi gặp một người đặc biệt quan trọng, lúc trở về hẳn là đã khuya.”

Về chuyện đi gặp ông chủ bảo tàng Hồ Lai Lai quyết định tạm thời giữ bí mật. Lỡ như cuối cùng đến mặt đối phương cũng không thấy, vậy chẳng phải là rất xấu hổ sao.

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm lặng im trong giây lát.

Đây là một trong số ít những lần cô từ chối anh vì người khác. Lại còn là người, đặc, biệt, quan, trọng?

Thấy anh không nói lời nào, Hồ Lai Lai lại hiểu kỳ nói: “Làm sao vậy? Có phải lại muốn có qua có lại với em không? Không thể đổi thành cuối tuần sao?”

Diệp Mạnh Trầm nhìn cô, không có truy hỏi “người đặc biệt quan trọng” kia là ai. Tận lực đem sự không vui trong giọng nói tô son trát phấn lên: “Không có việc gì, đi lên đi.”

“..... Vâng.”

Hồ Lai Lai đã nhận ra có gì đó không thích hợp, cứ cảm thấy anh còn có chuyện chưa nói xong. Nhưng lại phát hiện anh giống như không muốn nói gì nữa liền không tiếp tục hỏi nhiều. Nhìn theo anh rồi đi rồi mới quay lại ký túc xá.

Đúng lúc đang lên lầu thì Hồ Lai Lai gặp được người đang định mời cô uống trà sữa, Thái Thái.

Vốn dĩ thấy phòng 520 của các cô không có ai, Thái Thái đang chuẩn bị quay về. Không ngờ đến phút chót còn có thể gặp Hồ Lai Lai.

Xem ra cốc trà sữa này thật sự phải thuộc về cô ấy.

Chờ cô đi tới, Thái Thái liền làm ra vẻ thất vọng thờ dài. Đưa trà sữa qua, chúc mừng nói: “May cho cậu đã kịp thời trở về. Bằng không cốc trà sữa này đã sớm rơi vào trong bụng tớ.”

“.....”

Vừa nghe lời này, Hồ Lai Lai lập tức đem câu “Cảm ơn” bên khoe miệng nuốt trở vào, khinh bỉ nói: “Chưa từng thấy ai đi tặng đồ như cậu. Đã không tặng cho người ta còn muốn đem về ăn mảnh!”

Người bị ghét bỏ một chút cũng không cảm thấy hổ thẹn, tự hào nói: “Nhờ phúc của tớ, rốt cuộc bây giờ cậu đã được gặp người đầu tiên, không cần cảm ơn.....”

“Lại Lại ——”

Lúc này, đầu cầu thang đột nhiên truyền đến một tiếng gào kinh thiên động địa vang vọng hành lang, gián đoạn cuộc đối thoại của các cô.

Hai người theo tiếng nhìn lại, qua một hai giây mới thấy chủ nhân của tiếng gọi xuất hiện trong tầm mắt. Là bạn nữ ở phòng đối diện, ngày thường cũng có quan hệ không tệ với phòng 520. Đôi khi sẽ vào phòng nhau nói chuyện phiếm

Sau khi chạy như bay đến, cô ấy mang một bộ dáng vừa kịch liệt vận động. Vừa chống vách tường thở dốc từng ngum lớn, vừa đứt quãng hỏi: “Lại Lại, mới vừa..... vừa rồi người kia là..... là bạn trai cậu sao?”

“Người nào?”

“Chính là người đàn ông vừa đứng nói chuyện với cậu ở dưới lầu ấy!”

À..... Vấn đề này nên trả lời như thế nào nhỉ. Hồ Lai Lai buồn rầu trong chốc lát, sau đó tự tin nói: “Tương lai sẽ là.”

“.....”

Tương lai sẽ là? Nói cách khác bây giờ thì không phải?

Cô gái thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng khuyên nhủ: “Tranh thủ bây giờ hai người còn chưa ở bên nhau. Cậu suy nghĩ thật kĩ lại một chút đi.”

“Suy nghĩ cái gì?”

“Suy nghĩ xem có muốn làm bạn gái anh ta hay không đó!”

Thấy cô còn mang một bộ dáng ngu si, cô gái không khỏi đau lòng lộ ra biểu tình “Cậu có phải quá khờ rồi hay không”. Lại nghĩ tới một loại khả năng khác, hỏi: “Chẳng lẽ cậu vẫn chưa biết thứ bảy tuần trước có người thấy anh ta thuê phòng khách sạn với Tần Diệu?”

Lời này vừa nói ra, Hồ Lai Lai tò mò cũng không phải chuyện vào khách sạn, mà sự chú ý lại lần nữa lệch khỏi quỹ đạo: “ ‘Có người ’ này là ai vậy?”

“.....”

Được rồi, xem ra cô thật chẳng hay biết gì.

Điều này làm cô gái kia càng thêm khẳng định Hồ Lai Lai chính là người bị hại, đã bị tra nam lừa gạt. Vì muốn cô nhanh chóng tỉnh ngộ, lập tức đơn giản nói qua nguyên nhân sự tình.

“Cụ thể là ai chụp thì tớ cũng không rõ ràng lắm. Cậu cứ coi như là người qua đường A đi. Dù sao lúc ấy đối phương cũng ở trong khách sạn đó, vừa lúc gặp được hai người bọn họ liền chụp mấy tấm ảnh đăng lên diễn đàn trường. Đáng tiếc rất nhanh đã bị quản trị viên gỡ xuống. May mà tớ có chụp lại trong tin nhắn.”

Cô gái kia vừa cho Hồ Lai Lai xem hai cái ảnh, vừa không ngừng lăm bầm lầu bầu.

“Tớ nói vừa rồi lúc thấy anh ta ở dưới lầu cứ thấy quen quen. Sau đó nghĩ lại mới nhớ ra chuyện này. Lập tức xông lên tìm cậu để chứng thực..... Đây cậu nhìn xem, người này có phải bạn trai tương lai của cậu không?”

Sau khi phóng to ảnh chụp lên vài lần, cô ấy đưa điện thoại cho hai cô. Trong ảnh quả nhiên là Tần Diệu và Diệp Mạnh Trầm. Nhưng không phải hình ảnh mang tính cụ thể gì, chỉ là một trước một sau đi vào phòng mà thôi.

“Chụp rõ ràng như vậy, không phải họ nhà hoa này tự thuê nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp nằm vùng, thì chính là kẻ thù của cô ta.” Thái Thái vẻ mặt khinh thường, tắt màn hình điện thoại trả lại cho cô gái kia. “Lại nói, không phải chỉ là vào chung một phòng thôi sao. Ngay cả một cái ảnh chụp rõ ràng cũng không có. Vậy thì có thể chứng minh vấn đề gì chứ.”

“Trai đơn gái chiếc vào chung một phòng, còn không được coi là rõ ràng sao!”

“Ai bảo là trai đơn, không phải còn có Lại Lại của chúng ta sao.”

“.....”

Cô gái nọ bị nói cho nhất thời nghẹn lời, có loại cảm giác bất lực khi tú tài gặp phải bình, khi có lý mà không nói lại được. Thầm thía nói: “Nè, cậu cứ nói giúp hai người kia như vậy là hại Lại Lại đó biết không. Cậu hẳn là.....”

“Đừng nói nữa, bọn tớ không nghe không nghe không nghe!”

Thái Thái lập tức che lỗ tai Hồ Lai Lai lại, đẩy cô về phòng. Ép cô cách xa người nói chuyện giạt gân. Đến khi đến chỗ ngoặt hành lang mới buông ra, khoác tay lên bả vai cô cổ vũ.

“Lai Lai, cậu ngàn vạn đừng có để mấy cái ảnh chụp kia ở trong lòng. Đến tớ nhìn còn không tin, ai biết có phải nhà hoa kia giăng bẫy hay không!”

Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần “Ừ” một tiếng.

Thái Thái thấy cô vẫn còn mang bộ dạng tâm sự nặng nề, còn tưởng rằng cô vẫn để chuyện vừa rồi trong lòng, dứt khoát ra chủ ý giúp cô: “Cậu cũng không cần một mình ở đây suy nghĩ linh tinh. Nếu cậu thật sự muốn biết nguyên nhân, trực tiếp gọi điện cho anh ta hỏi rõ ràng đi.”

Nghe vậy Hồ Lai Lai cười cười, vỗ bàn tay đang đặt trên vai nghiêm túc nói: “Tớ thật sự không có việc gì. Cảm ơn cậu nha, Thái Thái.”

Cô đương nhiên sẽ không vì một hai cái ảnh chụp cắt câu lấy nghĩa mà quay ra nghi ngờ Diệp Mạnh Trầm. Cho dù kể cả Tần Diệu có coi hết đồ đứng trước mặt anh, cô biết anh cũng sẽ không thêm léc thêm một cái. Nhưng mà, trong ảnh chụp xác thật là anh ấy mở cửa phòng cho Tần Diệu.

Lần trước Tần Thor vào nhà anh, anh đã cực kỳ ghét bỏ. Vậy vì sao lại mở cửa cho Tần Diệu chứ?

Hồ Lai Lai nghĩ không ra, quyết định chờ đến cuối tuần xem anh có rảnh thì đi hỏi một chút.

Tối thứ bảy.

Đại sảnh đèn đuốc sáng ngời, trang hoàng đến xa hoa tráng lệ. Khắp nơi đều là những thân ảnh áo hương tóc mai, ăn uống linh đình. Mà trong một góc ánh đèn không chiếu đến, phong cách hơi khác biệt so với xung quanh.

Trần Khoa vừa đổi rượu vang đỏ thành Coca vừa lải nhải: “Tao đã nói tự tao có thể ứng phó rồi, mà cứ một hai phải đi với tao. Không phải mày phiền nhất chính là mấy vụ như này sao, tôi làm gì? À, là vì muốn nhìn cái ông bảo tàng gì đó cho cô hầu nhỏ nhà mày sao?”

Hắn lại bắt đầu tiết mục tự hỏi tự đáp, tựa hồ muốn dùng kỹ năng diễn xuất vô cùng xuất sắc của mình ép Diệp Mạnh Trầm nói lời thật lòng.

Nhưng vẫn không có chút bọt nước nào.

Cũng may Trần Khoa không bị ảnh hưởng, tiếp tục độc thoại.

“Trước không phải mày còn xa cách với người ta lắm sao. Sao đột nhiên lại thay đổi ý định? Nói thật nhé, có phải mày đã không cẩn thận ngủ với con bé cho nên bây giờ không thể không chịu trách nhiệm đúng không?”

Nghe vậy Diệp Mạnh Trầm rút cuộc cũng chia một chút tinh lực từ trong game ra. Anh ngừng đầu, nhẹ liếc mắt nhìn hắn, lãnh đạm nói: “Trong đầu mày có thể trang trí chút đồ vật sạch sẽ không.”

Cuối cùng cũng có chút phản ứng.

Mặc kệ phản ứng này là tốt hay xấu. Dù sao Trần Khoa đã nhận được sự ủng hộ không nhỏ, hắn lại nói tiếp: “Tao thật sự không nghĩ ra, sao mày lại có thể thay đổi ý định nhỉ. Đến, không bằng nhân dịp hôm nay không khí không tệ, nói rõ ràng với tao về kế hoạch của mày đi.”

“Kế hoạch của tao còn phải báo cáo với mày?”

“Mày đúng là động vật máu lạnh không có tình người. Cái gì mà báo cáo, không thể coi là sự chia sẻ giữa hai người bạn sao!”

“Không thể.”

“.....”

Tính háo thắng của Trần Khoa bị kích thích. Hắn hít sâu một hơi chuẩn bị nghẹn ra một chiêu cực khủng, chuẩn bị oanh tạc Diệp Mạnh Trầm. Không ngờ căn bản hắn không cần phải nghẹn, một chiêu cực khủng có sẵn đã trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn phía cửa cách đó không xa không biết khi nào đã xuất hiện hai người. Hắn mở to mắt chó, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Moá, tao không nhìn nhầm đấy chứ. Kìa có phải cô hầu nhỏ của mày không?”

Khác với lần trước khi ở hầm đầu quyền anh, lần này không phải hắn đang cố tình thử Diệp Mạnh Trầm. Mà là hắn thật sự không ngờ có thể thấy Hồ Lai Lai xuất hiện ở đây. Hơn nữa còn không phải đi một mình, mà đứng bên cạnh còn có một thằng nhóc nhìn qua cũng xấp xỉ tuổi con bé.

Sau khi xác nhận thân phận của cô, Trần Khoa đã nhận ra tình huống thực tế và địa điểm không tương xứng.

“Áy không đúng, không phải rõ ràng mày đã nói tối nay con bé không rảnh sao..... Ồ, chẳng lẽ bởi vì con bé muốn tới đây nên mới từ chối mày? Vậy sao lại không nói rõ ràng với mày, sợ mày hiểu lầm hay gì. Cho dù.....”

Vốn dĩ hôm nay hắn thật lòng muốn đứng cùng chiến tuyến với Diệp Mạnh Trầm. Kết quả ngồi lải nhải một mình nửa ngày, đến nửa câu đáp lại cũng không có. Vì thế khó có khi có ý kiến với sự lơ lác của anh.

“Này, tao nói mày có thể trả lời tao một hai.....”

Trần Khoa nổi giận, quay đầu tìm kiếm nguyên nhân vì sao anh không nói lời nào. Lại phát hiện anh đang nhìn hai người trước mặt bắm lấy tay nhau, mặt trầm như nước. Căn bản không nghe thấy ai nói chuyện.

Sau đó anh đột nhiên đứng dậy, xách theo một chai rượu. Bước về hướng ngược lại so với cửa chính.

Thấy thế Trần Khoa gấp gấp chạy theo: “Mày đi đâu, không đi chào hỏi một câu sao?”

Chào cái rắm

Diệp Mạnh Trầm ánh mắt lạnh lẽo, không nói gì. Anh chỉ biết nếu lúc này anh thật sự đi đến trước mặt cô gái nhỏ. Chuyện thứ nhất tuyệt đối không phải là chào hỏi, mà là trực tiếp vác người ra rùng cây nhỏ bên ngoài.

Đáng tiếc, Hồ Lai Lai không có khả năng chú ý đến sự việc vừa phát sinh trong góc. Cô còn đang bận ứng phó với những người xa lạ xung quanh. Miệng đã tươi cười đến cứng ngắt. Thật vất vả mới tìm được cơ hội, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ còn phải khoác bao lâu nữa. Không phải đã không còn ai nhìn chúng ta rồi hay sao!”

Tiền Tài thấy cô đang rất là khổ sở, không khó xử cô nữa, nói: “Được rồi, buông ra đi.”

Vừa dứt lời Hồ Lai Lai lập tức rút tay mình khỏi khuỷu tay của cậu ta, hoạt động một chút như vừa trút được gánh nặng. Vừa định đi dạo khắp nơi một chuyến, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau.

“Này, cô hầu nhỏ.”

Nghe có chút quen tai?

Hồ Lai Lai dừng động tác, quay đầu nhìn. Chờ thấy rõ mặt đối phương mới vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Sao anh cũng đến đây, Một mình à?”

“Còn có Diệp Mạnh Trầm.”

“Thật sao? Anh ấy đâu, chưa tới sao?” Sau khi nhận được tin tức quan trọng này, cô lập tức bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

“Hắn là trong hoa viên đi.” Trần Khoa vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dãi: “Aiz, vừa rồi cậu ta hình như uống rất nhiều rượu. Cũng không biết có thể không cẩn thận ngã xuống ao hay không. Trời lạnh như vậy, hy vọng cậu ta sẽ không bị chết cứng.”

“..... Vậy sao anh không đi theo trông chừng anh ấy! Lo lắng ngoài miệng thì có tác dụng gì chứ!”

Thấy hắn vẫn còn tâm tình đứng đây nói mát, Hồ Lai Lai sợ gây người. Lập tức thay đổi thái độ đối với hắn, tức giận trừng mắt một cái. Sau đó cô đơn giản nói với Tiền Tài một tiếng, không màng đến sự ngăn cản của cậu ta nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hồ Lai Lai thật sự tin lời Trần Khoa, cô sợ Diệp Mạnh Trầm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi vào hoa viên, chuyện thứ nhất là đi hồ nhân tạo gần đó nhìn xem. Phát hiện trong hồ không có ai bị rơi xuống mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Sau đó bắt đầu đi nơi khác tìm kiếm.

Cuối cùng, cô rốt cuộc tìm được người muốn tìm trên một chiếc ghế đá dưới gốc cây.

Anh lười biếng tựa lưng vào ghế, sau khi nghe thấy động tĩnh của Hồ Lai Lai, ánh mắt vừa nhấc lên đặt ở trên người cô. Bộ dáng thật ra không khác gì so với bình thường. Nhưng cổ tình đầy mặt lại chất chứa ý cười khác thường, có lẽ anh đã thật sự uống không ít rượu.

“Sao anh lại ngồi đây một mình. Muốn hóng gió cho tỉnh rượu à?” Đường như Hồ Lai Lai đang sợ quấy nhiễu anh, giọng nói cô nhỏ nhẹ, bị gió thổi qua nghe càng không rõ lắm.

Diệp Mạnh Trầm cũng không trả lời, hơi ngửa đầu, vẫn dùng đôi mắt mang ý cười kia nhìn cô.

Tuy rằng phần lớn cây xanh trong hoa viên đều tươi tốt quanh năm. Nhưng gió đêm vẫn đang gào thét đầy thê lương, mà bầu trời thì tối tăm âm đạm không thấy ánh trăng. Tất cả đều không che dấu được vẻ tiêu điều cuối thu.

Nhưng cô không như vậy.

Mặt mày cô tỉnh táo sinh động, chỉ cần khẽ cong khóe miệng sẽ mang tới sức sống vô hạn. Hoàn toàn tương phản với từ khí âm u của mùa này. Thật giống như, có mùa xuân trong đôi mắt cô bạn nhỏ.

Huyết thái dương lại bắt đầu nhảy lên thịnh thịnh.

Là chính cô tự đưa tới cửa.

Tự chủ của Diệp Mạnh Trầm dưới tác dụng của cồn tan rã từng chút một. Hôm nay anh không có tâm tình đi quản những chuyện nhàm chán kia. Bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, trực tiếp kéo cô về phía mình.

Người không hề đề phòng bị kéo về phía trước lao đảo một chút. Theo bản năng kêu hoảng lên một tiếng, ngã ngồi trên đùi anh.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Nhưng động tác như vậy chỉ duy trì ngắn ngủi vài giây.

Bởi vì xảy ra bất ngờ, Hồ Lai Lai chân phải trực tiếp quỳ trên ghế. May mà một chân còn lại vẫn chống trên mặt đất, đầu gối hơi cong theo bản năng. Cho nên mới không cẩn thận ngồi trên đùi anh.

Khó có được lần này cô phản ứng cực nhanh. Sau khi lấy lại tinh thần thì vội vàng đứng lên tạo thành dáng Kim Kê Độc Lập (đứng bằng một chân).

“Anh làm gì vậy?”

Có lẽ bởi vì đã bị dọa không nhẹ, trong giọng nói Hồ Lai Lai không tự giác có ý tứ chất vấn. Nghe qua giống như thập phần không tình nguyện bị đối xử như vậy.

Nhưng cô thật sự chỉ bị dọa mà thôi.

Dù sao Diệp Mạnh Trầm cũng không biết, chỉ tin những gì mình nghe thấy.

Vì thế anh không vội vã nói chuyện, cầm lấy áo khoác vừa rồi tùy tay ném trên ghế, khoác lên vai cô gái nhỏ. Anh khép lại cổ áo, hơi dùng chút lực kéo cô xuống thấp vài phần. Lúc này mới thông thả ung dung nói: “Như thế nào. Em đã ôm anh nhiều như thế, anh không thể ôm em sao?”

“.....”

Mặc dù bị bất phải cúi người, Hồ Lai Lai vẫn cao hơn anh đang ngồi một chút. Lúc này lấy góc độ nhìn xuống mà xem anh. Làn da được áo khoác bao lấy còn có thể cảm nhận chút nhiệt độ cơ thể mà anh lưu lại.

Ở nơi hoa viên cách xa những ánh đèn rực rỡ này, thứ cô nhìn rõ ràng nhất vẫn là đôi mắt kia. Trong đó vẫn chứa ý cười như cũ, nhưng tựa như có chút không giống nhau.

Thật giống như mặt trời rực rỡ ở Bắc Cực, nhìn thì ấm áp, thực tế không có độ ấm gì cả.

“Em không phải có ý kia.”

Hồ Lai Lai biết đây là dấu hiệu anh đang tức giận, cô cảm thấy những lời anh vừa nói như muốn lời chuyện cũ ra vậy. Vì thế cô nhỏ giọng giải thích cho bản thân, ý đồ nói đạo lý với anh.

“Nếu anh muốn ôm em, có thể trực tiếp nói với em mà. Đột nhiên kéo em một cái, em sẽ rất khó phân biệt là anh muốn ôm em hay muốn làm em sợ.....”

Vốn dĩ cô còn tưởng lời giải thích này có khả năng sẽ không làm nên chuyện gì. Lại không biết có phải vì anh đã say hay không, hôm nay Diệp Mạnh Trầm phá lệ dễ dãi dành. Anh không có ý định làm khó cô, “Ồ” một tiếng, biết sai liền thay đổi con đường khác: “Anh muốn ôm em”

“.....”

Sao lại trở nên nghe lời như vậy?

Vốn dĩ Hồ Lai Lai đã không có khả năng từ chối anh, càng miễn bàn đến bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng này. Cô nhận xuống xúc động muốn xoa đầu Diệp Mạnh Trầm, lập tức thỏa mãn yêu của anh. Cho anh một cái ôm dùng sức dụng tâm, ôm một hồi lâu mới buông ra.

“Đủ rồi nhì.”

“Không đủ.”

“..... Còn chưa đủ?”

Hồ Lai Lai không biết nguy hiểm đang bắt đầu sà xuống. Đang chuẩn bị hỏi anh phải ôm bao lâu mới đủ thì bỗng nhiên cảm giác cánh tay ở phía sau chợt dùng sức. Cái chân đang đứng thẳng kia cũng bị anh tách ra, bị bắt quỳ gối cạnh hai bên eo của Diệp Mạnh Trầm

Giờ thì cô đã thật sự hoàn toàn khóa ngồi trên đùi anh. Hơn nữa không còn đường sống để mà gãy gậy. Nếu không phải đang mặc váy dài chỉ sợ đã sớm bị lộ hết.

So sánh với vừa rồi, thời gian phản ứng của Hồ Lai Lai lần này rõ ràng tăng lên nhiều. Hiển nhiên không thể thích ứng với tốc độ biến hoá thành linh này. Càng không biết làm thế nào với kiểu tư thế lớn mật này.

Một lúc lâu sau cô mới nhẹ nhàng chớp chớp mắt, phục hồi tinh thần. Không thể tưởng tượng nổi nói: “Anh, anh muốn ôm kiểu này?”

“Ủm”

“..... Ảnh hưởng không tốt lắm đâu.”

Rõ ràng không phải trộm, không hiểu sao Hồ Lai Lai vẫn có loại cảm giác chột dạ. Cô vừa nói vừa quan sát động tĩnh xung quanh.

Nếu đổi thành chỗ nào đó tương đối kín đáo một chút thì cô sẽ không ngại ngừng gì cả, thậm chí dụng cả hai tay tán thành. Nhưng cổ tình lúc này lại ở trong cái hoàn cảnh lộ thiên như vậy.

Vạn nhất có người nào đó không biết gì đi ngang qua nơi này, không cẩn thận thấy hai người bọn họ như vậy. Khẳng định sẽ tưởng bọn họ đang làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài, bị dọa rồi thì làm sao bây giờ?

Đáng tiếc, chỉ có mình cô lo lắng như vậy.

Nghe cô nói xong, Diệp Mạnh Trầm không chỉ không tỏ vẻ chút nào, lòng bàn tay bao phủ một tầng vết chai móng vuốt ve trên da thịt non mềm của cô. Giọng khàn khàn nói: “Không tốt chỗ nào.”

Đương nhiên là chỗ nào cũng không tốt rồi!

Hồ Lai Lai quay đầu, trừng mắt nhìn anh. Mới đầu còn tưởng anh đã biết rõ còn cố hỏi, sau lại nhớ ra sự thật anh đã uống say nên đành từ bỏ ý định giải thích rõ ràng vài chuyện. Thấy anh không có tính toán sẽ buông tay, dứt khoát nhân lúc còn sớm tìm một lối thoát khác, lùi một bước thỏa hiệp.

“Vậy anh đại khái muốn ôm bao lâu? Để em còn chuẩn bị tâm lý.”

“Gấp cái gì.”

Diệp Mạnh Trầm cũng không đưa ra câu trả lời chính xác. Một lần nữa tựa lưng vào ghế ngồi, nhân nhả nhìn cô. Anh chợt kéo kéo khóa môi, hỏi ngược lại: “Như thế nào. Có người chờ em ở bên trong sốt ruột?”

Đây là cái logic gì?

Hồ Lai Lai không biết bằng cách nào anh có thể nhắc tới người không liên quan nào đó, chỉ có thể đem hết thảy tội lỗi đổ cho cồn. Nghĩ thầm có khả năng anh thật sự đã say không

nhẹ, vì thế đuôi tay sờ sờ trán anh, lo lắng nói: “Anh có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Ừ.”

“Ừ? Nơi nào không thoải mái?”

Nghe vậy, Hồ Lai Lai nháy mắt khẩn trương lên, liền biết anh khác thường khẳng định là có nguyên nhân. Không ngờ giây sau đã bị câu trả lời đánh về nguyên hình.

“Lạnh.”

“.....” Đây tính là không thoải mái cái gì.

Thần kinh khẩn trương một lần nữa thả lỏng lại, không đem lời này tin là thật. Nhưng Diệp Mạnh Trầm thấy cô không phản ứng, nhượng nầy, cũng không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp nói trắng ra: “Không ôm anh sao.”

Sao lại thế này, lại bắt đầu đùa nghịch rồi?

Hồ Lai Lai vừa nghe, mơ hồ cảm thấy đoạn đối thoại này có chút quen tai. Nghĩ thâm đây không phải là tiết mục truyền thống của cô sao. Sao anh dám học hết toàn bộ chiêu số của cô, lại còn có dám trò giỏi hơn thầy.

Tuy rằng không thể xác định lời này là thật hay giả, cô vẫn không dám chậm trễ thời gian. Sợ anh thật sự cảm thấy lạnh liền nhanh chóng mở rộng áo khoác, đem cả người anh ôm vào trong ngực.

Diệp Mạnh Trầm buộc chặt cánh tay hai bên hông Hồ Lai Lai, thuận thế chôn đầu bên cổ cô. Hương vị thiếu nữ được nhiệt độ ấm áp của cơ thể tôn lên vừa đủ, khiến anh mê muội đến nghiện. Chỉ nghĩ muốn được mút lấy hương vị này thật lâu.

“Tốt hơn chưa anh?”

Hồ Lai Lai không phát hiện ra sự khác thường của anh. Thấy anh nửa ngày không có động tĩnh gì, sợ anh ngủ quên mất. Vì thế cô hạ thấp giọng, hỏi: “Nếu anh thật sự thấy lạnh thì chúng ta vào trong đi. Đừng ngồi ngốc ở cái chỗ tối lửa tắt đèn này nữa.”

“Không muốn vào.”

Giọng điệu buồn buồn bị ngăn cách, nghe qua đáng thương một cách kì lạ.

“Vì sao vậy, bên trong có người mà anh ghét sao?”

Diệp Mạnh Trầm cứ như vậy cô thật sự không có cách nào, tâm mềm nhũn. Tựa như dỗ dành trẻ con mà vỗ vỗ lưng anh hướng dẫn từng bước. Nghĩ thâm không thì cứ ở chỗ này thổi gió mát bên tai anh cũng được.

Bất hạnh chính là, tâm vừa mới quyết liền ngay lập tức bị dao động.

Bởi vì cô vừa dứt lời, cách đó không xa mơ hồ truyền đến một trận tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện. Hồ Lai Lai sợ tới mức không chỉ lập tức ngừng nói chuyện mà còn thuận tay che miệng Diệp Mạnh Trầm lại. Sợ anh không cẩn thận phát ra âm thanh thu hút sự chú ý của những người kia.

Xem đi xem đi, không phải cô lo lắng vô cơ đâu. Quả nhiên có người tới! Thật sự không thể ở lại chỗ này nữa!

Cô thay đổi chủ ý trong nháy mắt, hơn nữa quyết tâm rời đi cực kì kiên định. Hồi hận sao lúc đầu bản thân không có thái độ kiên quyết một chút. Giờ phút này bất đắc dĩ không tìm được chỗ ẩn nấp thích hợp, nhất thời sốt ruột. Chỉ có thể đem áo khoác trên vai trùm qua đỉnh đầu tựa như một tán ô, che khuất hai người bọn họ.

Ánh sáng vốn tối tăm bị che chắn như vậy lại càng không dư lại nhiều. Nhưng ít ra che được mặt nên cho dù bị phát hiện cũng không sợ.

Tương tự như vậy Hồ Lai Lai yên tâm không ít. Cái lưng cứng đờ cũng thả lỏng độ cong, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại, dù sao cũng là cây to đón gió. Ai ngờ người có rượu thêm can đảm một chút cũng không hiểu sự dụng tâm khổ cực của cô, kéo tay cô xuống.

“Sợ cái gì.”

“..... Suy!” Hồ Lai Lai vội vàng làm động tác im lặng. Chờ đám người đằng kia đi xa một chút mới nhỏ giọng cảnh cáo: “Đừng nói em chưa khuyên anh. Nếu bây giờ anh cứ một hai phải mượn rượu làm một ít việc ngốc, ngày mai tỉnh táo lại khẳng định sẽ hối hận.”

“Bây giờ anh không tỉnh táo sao?”

Cái này còn phải hỏi?

“Đặc biệt đặc biệt không tỉnh táo!”

“.....”

“Không tin?”

Thấy anh không nói gì, Hồ Lai Lai quyết định dùng sự thật để nói chuyện, hỏi: “Anh là ai?”

“Diệp Mạnh Trầm.”

“Anh xem, khi tỉnh táo anh tuyệt đối sẽ không bao giờ trả lời vấn đề ngu ngốc này!”

“.....”

Cho dù chuyện anh uống say là thật, Hồ Lai Lai vẫn không ngừng muốn dờ dờ. Muốn nhân cơ hội này thỏa mãn tư dục của bản thân. Vì thế cô tiếp tục hỏi: “Diệp Mạnh Trầm có thích Hồ Lai Lai không?”

“Thích.”

Dường như không chút do dự.

Cô gái nhỏ lộ ra nụ cười thỏa mãn. Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc bằng một phương pháp không chính đáng cô đã chờ được một câu này. Nhưng lại không thể vui vẻ một cách quá rõ ràng, miễn cho bị nhìn ra sơ hở. Cho nên ngoài miệng Hồ Lai Lai vẫn cứ nói ——

“Anh xem, khi anh tỉnh táo anh sẽ không nói như vậy!”

Lần này Diệp Mạnh Trầm không trầm mặc nữa. Thuận nước đẩy thuyền hỏi ngược lại: “Khi anh tỉnh táo anh sẽ không làm những gì?”

“Sẽ không. Sẽ không. Sẽ không hôn em!”

Suy nghĩ nửa ngày, Hồ Lai Lai cảm thấy đáp án này là cụ thể nhất. Lại không nghĩ rằng mới vừa nói xong câu này, trên môi đột nhiên có cảm giác chột lạnh, còn mang theo chút vị ngọt lạnh của rượu vang đỏ.

Tiếp theo lại có chút cảm giác ướt át ảm áp.

Cô sững sốt, nhanh trí nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Cô muốn đáp lại nhưng cơ thể không chịu nghe lời, cứng đờ từ đầu đến đuôi. Chỉ có thể để mặc Diệp Mạnh Trầm cạy mở hàm răng, bị anh dụ hoặc đưa ra đầu lưỡi mềm mại, dính lên hơi thở anh.

Trong không gian nhỏ hẹp nhiệt độ nhanh chóng tăng lên. Hô hấp đan chéo, không khí ái muội. Thời gian tựa như ngừng lại.

Không biết qua bao lâu, nụ hôn bất thành linh rốt cuộc cũng kết thúc.

Bị đánh lên một trận Hồ Lai Lai đã không còn phân biệt được đông nam tây bắc. Vô lực dựa vào đầu vai anh, nơi có sức sống nhất trên người cô đại khái chỉ còn trái tim này.

“Xem, anh thật sự đã say.” Cô cảm thấy đêm nay mình đúng là đã kiếm được quá độ.

Nhưng Diệp Mạnh Trầm vốn dĩ đã không để ý đến chuyện này. Anh dấn môi lên vành tai cô, thấp giọng nói: “Đưa anh về.”

“.....”

Chân đều mềm, biết đưa kiểu gì đây.

Một lúc sau Hồ Lai Lai mới khôi phục được sức lực, đỡ anh đi ra ngoài. Dù sao với cái loại tình huống này, cô đã không còn dám trông cậy vào việc có thể xem ông chủ bảo tàng tròn méo ra sao.

Ấy, nhắc đến ông chủ bảo tàng cô mới đột nhiên nhớ ra hôm nay cô không hề đến một mình. Thế mà thiếu chút nữa đã quên mất Tiền Tài.

Sau khi giải thích với Diệp Mạnh Trầm một hồi, cô tính toán quay lại đại sảnh một lát. Ai ngờ vừa đi được một bước lại bị kéo lại.

Hồ Lai Lai khó hiểu, còn tưởng rằng vừa rồi anh không nghe rõ. Cô liền thả chậm tốc độ, đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần nữa. Thuận tiện bỏ thêm chút kỹ càng tỉ mỉ cho anh dễ hiểu hơn.

“Anh không cần đi vào, chỉ có em vào thôi. Tìm được Tiền Tài sau đó em sẽ lập tức ra ngay. Hôm nay là cậu ta mang em tới, bây giờ có khả năng vẫn đang chờ em ở bên trong. Em đi nói với cậu ta một tiếng đã, miễn cho cậu ta cứ chờ em mãi.”

Không ngờ lời giải thích này sẽ có tác dụng hoàn toàn ngược lại.

Nghe thấy hai chữ “Tiền Tài”, Diệp Mạnh Trầm chẳng những không buông tay mà ngược lại còn nắm chặt hơn. Nhưng Hồ Lai Lai không biết nguyên nhân, cô còn đang buồn rầu phải nói thế nào anh mới hiểu. Đúng lúc đó cọng rom cứu mạng xuất hiện.

Trần Khoa vừa nhìn thấy bóng dáng bọn họ liền chạy tới. Sau khi bắt gặp ánh mắt xin giúp đỡ của cô mới biết cô đang nghĩ gì, chủ động nói: “Anh đã nói với bạn học của em là không cần chờ em rồi. Để cậu ta chờ thêm lát nữa kiểu gì cũng tự đi về thôi.”

Hồ Lai Lai vừa nghe, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

“Đi thôi, anh đưa hai người về.”

Người tốt làm tới cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên. Trần Khoa sợ cô gái nhỏ có một mình ăn không tiêu, quyết định nhận vai cu li, đưa hai người bọn họ về nhà.

Sau khi lên xe, Diệp Mạnh Trầm vẫn gắt gao nắm chặt tay cô. Tựa như sợ vừa buông ra cô sẽ chạy mất. May là ngoài ra anh không có hành động gì khác thường nữa, an an tĩnh tĩnh dựa vào người cô, ngủ mất.

Vì thế Hồ Lai Lai nhân cơ hội này, nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy uống say đều sẽ như thế này sao?”

Nếu đúng như vậy, về sau sao cô có thể yên tâm để anh một mình uống rượu ở bên ngoài được. Vạn nhất cô không có ở đó anh liền đi ôm những người khác. Sau đó lại làm chút chuyện vừa làm với cô kia, vậy chẳng phải là rất nguy hiểm?

Nhưng khi nghe thấy lời này, câu đầu tiên toát ra trong đầu Trần Khoa đó là —— quý mới biết cậu ta có say thật hay không.

Hắn đã uống rượu cùng Diệp Mạnh Trầm nhiều năm như vậy, nào đã thấy anh say bao giờ.

Nhưng mà, nếu đêm nay Trần Khoa quyết định làm mất trận thống nhất với anh thì trước tiên không nên bán đứng bạn bè. Giảng nghĩa khí nói: “Đương nhiên không phải, sẽ không giống như vậy. Khả năng là do em tương đối đặc biệt đi.”

Đặc biệt?

Hồ Lai Lai sững sốt, cũng không hỏi tiếp xem đặc biệt ở chỗ nào. Trái tim vì mấy từ này mà vui sướng nhảy lên, trong lòng vui rạo rục.

Chỉ là sự vui sướng này cũng không thể kéo dài quá lâu, bởi vì cô cho rằng ít nhất Trần Khoa sẽ đưa hai người bọn họ lên lầu. Không ngờ dưới lầu chính là điểm cuối.

“Anh không lên sao?”

Sau khi xuống xe, cô đỡ Diệp Mạnh Trầm đứng cạnh ghế điều khiển, hỗn độn trong gió.

“Anh lên làm gì, có em chăm sóc cậu ta là đủ rồi. Dù sao cậu ta cũng không tới nổi đi không nổi. Anh hà tất phải đem thời gian quý giá lãng phí trên người cậu ta.”

Dứt lời Trần Khoa nâng kính xe lên, đạp chân ga tiêu sái rời đi.

“.....”

Đây là cái thứ bạn bè gì chứ.

Không có cách nào, cuối cùng Hồ Lai Lai chỉ có thể dựa vào sức mạnh của tình yêu, thật vất vả mới đem anh thuận lợi nằm lên giường. Một chết đi được, ra ngoài lấy cốc nước uống đã.

Ai biết khi cô quay lại phòng ngủ, trên giường đã không còn ai. Vừa thấy, thế mà người đã đi đến hướng phòng tắm rồi. Cô sợ tới mức thiếu chút nữa phun ngum nước ra ngoài. Nhanh chóng buông ly nước, chạy qua giữ chặt lấy anh.

“Anh đã uống say như vậy còn muốn tắm gì chứ. Vạn nhất té ngã trong phòng tắm thì làm sao bây giờ. Đi ngủ trước đã.”

Diệp Mạnh Trầm nhìn chăm chăm cô, “Ồ” một tiếng.

Thấy thế, Hồ Lai Lai còn tưởng anh đã nghe hiểu ý mình, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. Kết quả lại bị câu tiếp theo của anh dọa sợ tới mức không nhẹ.

“Em giúp anh tắm”

“.....”

Nói thật, không phải Hồ Lai Lai chưa từng thấy anh uống rượu. Nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy anh uống say. Không nghĩ tới hoá ra khi anh điên rượu thì sẽ đi lên con đường phóng túng này. Càng không nghĩ tới khi đối mặt với anh lúc anh say rượu thì chính mình cũng trở nên biến thái.

Nếu điều kiện cơ thể và tình huống cho phép thì cô thật muốn đem Diệp Mạnh Trầm nhốt trong phòng tối. Mỗi ngày chuốc say anh, để anh dưới tác dụng của cồn muốn làm gì cô thì làm. Bất cứ địa điểm nào cũng có thể, phòng bếp, ban công, thư phòng.....

Úm..... Được rồi, đã hơn nửa đêm, không thể lại tiếp tục suy nghĩ nữa, sẽ có hại cho cơ thể.

Hồ Lai Lai cưỡng bách chính mình quên đi hình ảnh kích thích trong đầu. Đẩy anh về hướng phòng tắm một phen, nhận mệnh nói: “Thôi được rồi, anh mau đi tắm đi. Có vấn đề gì thì gọi em một tiếng”

Sau khi nói xong cô đi đến bên giường ngồi xuống, tính toán canh giữ tại nơi này. Nghĩ thầm nếu xuất hiện tình huống khẩn cấp gì thì còn có thể kịp thời phát hiện.

Tuy nhiên giữa hiện thực và lý tưởng luôn tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua.

Chờ đến khi người trong phòng tắm đi ra thì cô đã biến thành một nắm nho nhỏ nằm cuộn tròn trên giường ngủ say sưa. Mái tóc tăn ra che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ một chiếc mũi nhỏ héch lên cùng với đôi môi hơi hé mở.

Diệp Mạnh Trầm bước chân ngừng lại. Sau đó anh đi đến mép giường, tắt đi ánh sáng chói mắt, thay bằng đèn áp tường ánh sáng nhu hòa hơn.

Năm phút đồng hồ sau.

Bùi Tuệ một đầu tóc lộn xộn, cả người tăn ra oán khí vô hạn, mang một bộ dáng ngái ngủ xuất hiện ngoài cửa nhà Diệp Mạnh Trầm. Cô bất mãn nói: “Anh cứ thừa dịp Hạ Đình Thuyền không có nhà mà dùng sức khi dễ tôi đi. Cần thận đến lúc anh ấy trở về tôi sẽ mách tội anh. Lúc đấy anh đừng hòng được yên!”

“Ừ.”

“.....”

Ồ, sao cô cứ cảm thấy có gì đó không đúng?

Nhìn bóng dáng anh xoay người đi vào trong. Bùi Tuệ bị sự không bình thường của anh kích thích đến tỉnh táo vài phần. Cô đứng tại chỗ phát ngốc trong chốc lát rồi mới đi theo anh vào phòng ngủ. Bắt đầu giúp Đại vương một giây liền ngủ Hồ Lai Lai tháo trang sức, rửa mặt, thay quần áo.

Không thể không nói, người có kinh nghiệm nuôi con nhỏ có khác. Toàn bộ quá trình nhẹ chân nhẹ tay, cơ bản sẽ không đánh thức người đang ngủ, hơn nữa động tác còn rất nhanh nhẹn.

Sau khi thu thập ổn thỏa hết thảy, Bùi Tuệ mở cửa phòng ngủ chuẩn bị về nhà. Trước khi đi lại cảm thấy có gì đó hơi khác so với lần trước, vì thế lại vòng trở về, hỏi: “Hôm nay Tới Tới ngủ trong phòng này sao?”

Diệp Mạnh Trầm không nói gì, đi thẳng vào phòng ngủ. Thấy thế cô tự coi đối phương là đang cam chịu, nhìn không được lại nhọc lòng thêm vài câu.

“Vậy anh đừng có làm xằng bậy đấy. Tuy rằng chắc chắn Lại Lại chỉ ước anh làm xằng bậy, nhưng tốt xấu gì anh cũng ăn com nhiều hơn con bé mấy năm. Trước khi làm gì nhớ phải dùng não, đừng để sự nhất thời xúc động của anh hại con bé.”

Thật lâu sau khi Bùi Tuệ rời đi, Diệp Mạnh Trầm vẫn duy trì tư thế lúc cô ấy vẫn còn ở đây. Anh đứng bên mép giường lẳng lặng nhìn người đang ngủ ngon lành, trong mắt đã không còn men say.

Vốn dĩ tình cảm vẫn còn trong sự khồng chế, qua đêm nay đã hoàn toàn bùng nổ. Thậm chí có triều hướng phát triển thành mất khống chế. Anh trở nên không hề giống anh. Còn cô gái nhỏ thì vẫn y như lúc ban đầu.

Cho nên, rốt cuộc là ai xúc động hại ai.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Ngày hôm sau, khi Hồ Lai Lai mở to mắt, cảm thấy phương hướng tầm nhìn của mình có chút không đúng. Giống như là bị đảo ngược.

Đại não vận động chưa được mấy giây, cô ngồi dậy. Lúc này mới tìm được nguyên nhân, hoá ra cô không những chiếm nguyên cái chăn, mà còn đang nằm ngang ngay giữa giường. Đến nỗi đôi chân cô, đương nhiên là thuận lý thành chương gác trên người Diệp Mạnh Trầm.

Vị trí có chút nguy hiểm. Nếu hơi không chú ý một chút, thậm chí phát sinh trên giường cô lần trước rất có khả năng sẽ tái diễn một lần nữa.

Thấy thế, Hồ Lai Lai nhịn không được tự đánh mình hai cái. Nhanh chóng cẩn thận di chuyển, đắp chăn đàng hoàng lại cho người bị gió lạnh thổi cả đêm.

Từ nhỏ đến lớn tư thế ngủ của cô đều không quá quy củ. Thường xuyên lúc đi ngủ thì nằm trên đầu giường, tỉnh lại đã lăn tới cuối giường.

Nếu bất hạnh phải ngủ chung với cô, nhẹ thì chịu chút tổn thương da thịt, nặng thì trực tiếp bị đá xuống giường. Nhưng điều duy nhất cô có thể xác định chính là, sáng ngày hôm sau khẳng định sẽ sinh ra một loại hoài nghi bản thân “quý biết ta đã trải qua cái gì”.

Bởi vì chuyện này, Lý Hàn Thu đã từng rất nghiêm túc tìm cô nói chuyện. Nói là chỉ cần sau này hai cô không ngủ chung một giường thì đời này vẫn có thể làm bằng hữu. Bởi vậy có thể thấy được, lực công kích trên giường của cô có bao nhiêu đáng sợ.

Cũng không biết tối qua có lăn lộn chết Diệp Mạnh Trầm hay không.

Ôm áp vô hạn xin lỗi đối với anh, Hồ Lai Lai chấp tay trước ngực thành tâm sám hối. Rồi sau đó một lần nữa nằm lên gối, chuẩn bị ngủ tiếp một lát. Ai ngờ mới vừa nhắm mắt lại đột nhiên mở bừng ra.

Từ từ đã, Diệp Mạnh Trầm?

Hậu tri hậu giác người lúc này mới ý thức được mình đã xem nhẹ một trọng điểm lớn. Hít hà một hơi, lập tức quay đầu, kinh ngạc nhìn gương mặt gần trong gang tấc.

Bầu trời mùa thu liên tục âm trầm trong nhiều ngày rốt cuộc trong trờ lại. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ thanh thấu, gió lạnh thổi vào phòng. Ánh sáng quá mức rực rỡ lấp đầy, gây lên một loại cảm giác mộng ảo không chân thật.

Cho nên, cô là đang nằm mơ ư?

Hồ Lai Lai hung hăng bấm đùi một cái, đau đớn cấp tốc lan tràn nhanh chóng phủ nhận suy đoán của cô.

Xem ra không phải mơ.

Chính là, sao cô lại ở trên cái giường này?

Hồ Lai Lai thử hồi tưởng lại những gì đã xảy ra tối hôm qua. Nhưng những ký ức hiện lên trong não đều không liên quan gì đến chuyện này. Bởi vì cô chỉ nhớ khi Diệp Mạnh Trầm đi tắm, mình đang ở bên ngoài chờ. Chờ chờ giống như ngủ mất rồi, sau đó..... Liền không sau đó?

Dưới loại tình huống này, không phải cô hẳn nên bị ném vào phòng bên cạnh sao. Sao có thể bình yên vượt qua một đêm trên giường anh chứ.

Chẳng lẽ là do còn? Rốt cuộc dựa vào tình trạng tối hôm qua của anh, tắm rửa xong khẳng định trực tiếp ngã đầu ngủ luôn đi, nào còn quản được cô.

Đang nghĩ ngợi, người bên cạnh đột nhiên trở mình. Một bàn tay thuận thế đặt lên eo cô, không biết là có ý hay vô tình kéo cô vào trong lòng.

Ánh sáng đột nhiên bị chặn đánh gây dòng suy nghĩ của Hồ Lai Lai. Cô che dấu nỗi lòng, hơi hơi ngẩng đầu. Vừa lúc có thể thấy cảm dưới bóng loáng của người đàn ông mọc ra một chút xù chân râu. Nhưng không hề có vẻ lười nhai, ngược lại làm người ta nhìn không được muốn cọ cọ.

Hay là đừng nhìn? Nếu không chờ anh tỉnh rồi thì sẽ không thể chiếm tiện nghi được nữa.

Hồ Lai Lai lực chú ý lại bị dời đi, nỗ lực thuyết phục chính mình. Đột nhiên lại cảm giác có thứ gì đó chui vào trong áo. Làm hại cô không thể không phân ra một chút tinh lực, xốc chấn lên. Sau khi thấy rõ, vẻ mặt khiếp sợ.

Thế mà lại là..... tay Diệp Mạnh Trầm?

Nhất thời cô tâm tình phức tạp nhìn nhìn người đàn ông bên cạnh, lại nhìn nhìn bản thân. Còn chưa phản ứng lại, cái tay kia đã lướt qua bụng nhỏ bằng phẳng, một đường hướng lên trên. Thẳng đến khi đụng tới chân đồi núi nhỏ mới dừng lại, sau đó hoàn toàn nằm trong tay.

“.....!!!”

Hoá ra buổi sáng đàn ông đều sẽ lợi hại như vậy? Cho dù đang ngủ cũng vẫn có thể dựa vào bản năng mà làm được hết?

Đây là lần đầu tiên Hồ Lai Lai gặp phải loại tình huống này. Quan sát thế là đủ rồi. Sau khi lấy lại tinh thần, cô cưỡng ép bản thân giữ đầu óc tỉnh táo. Thừa dịp tình thế còn đang trong phạm vi khống chế. Cẩn rắng đề lại bàn tay không an phận, ngăn trở nó làm xằng làm bậy.

Tình huống ngày hôm nay khác với tối hôm qua ở hoa viên.

Uống say thì anh sẽ không nhớ rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hiện tại không như vậy, bây giờ anh chỉ ngủ thiếp đi. Vạn nhất lát nữa động động động tỉnh, doạ sợ anh thì làm sao

bây giờ?

Suy xét đến hạnh phúc sau này của tất cả mọi người. Hồ Lai Lai cần phải ổn định, kiên quyết không thể đi theo anh cùng làm xằng bậy. May mà lúc này mí mắt người đang ngủ bỗng nhẹ nhàng động đậy, rồi cuộc mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau trong vài giây, cảm giác xa lạ vẫn không ngừng khuếch tán từ ngực cô.

Hồ Lai Lai gian nan trung ra một nụ cười, âm thanh run rẩy: “Hi, buổi sáng tốt lành nha.”

Đáng tiếc Diệp Mạnh Trâm cũng không đáp lại câu chào hỏi này. Sau khi nhận thấy lực tay của Hồ Lai Lai, anh rũ mắt tầm mắt dừng trên ngực cô. Nhìn chằm chằm nửa giây, sau đó nói: “Buông tay.”

“..... Vâng.”

Tĩnh thì có thể làm được rồi nhì.

Hồ Lai Lai đỏ mặt, cho rằng anh muốn tiếp tục hoàn thành động tác, vội vàng buông tay ra. Đồng thời đem đầu vùi sâu trong gối, thẹn thùng chờ đợi đại sự sắp xảy ra. Kết quả đợi nửa ngày không thấy động tĩnh gì, vì thế nóng vội mở một con mắt ra nhìn lên.

Nhưng nghênh đón cô chỉ có một khoảng không trống rỗng.

Trái tim thiếu nữ hoài xuân lập tức ngừng nhảy lên. Cô mang về mặt mờ mịt ngồi dậy, nhìn xung quanh khắp nơi tìm kiếm người bị mất tích. Sau đó tiếng nước chảy trong phòng tắm đã giải đáp thắc mắc của cô.

Lại tắm?

Hồ Lai Lai tức giận ngồi xếp bằng trên giường.

Bị sờ không phải là cô sao, không có một lời giải thích hợp lý thì thôi đi. Vì sao nghe giọng điệu vừa rồi của anh giống như anh mới là người bị chiếm tiện nghi vậy?

Quả nhiên một khi ma lực của còn biến mất, anh lập tức sẽ trở về như lúc trước.

Chuyện vừa ôm vừa hôn cô tới qua khẳng định đã quên sạch rồi đi!

Hồ Lai Lai bắt đầu hoài niệm anh khi uống say, cũng may đây không phải lần đầu tiên cô trải qua chuyện này. Sửa sang lại tâm tình thật tốt xong, cô đi một nhà vệ sinh khác rửa mặt, tính lát nữa sẽ nói chuyện nghiêm túc với anh. Kết quả vừa ra khỏi nhà vệ sinh, tiếng chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Cô cảnh giác nhìn chằm chằm cánh cửa như lâm đại địch.

Ký ức ác mộng lúc trước đồng thời hiện lên. Cô không nói hai lời, chạy một mạch về hướng phòng ngủ chính. Đúng lúc nhào vào lòng người vừa mới tắm rửa xong, hơi nước ướt đầm dề dính cả lên người cô.

“Chạy cái gì.”

Diệp Mạnh Trâm đỡ cơ thể lung lay sắp đổ của Hồ Lai Lai. Nghe qua giọng điệu có vẻ không tốt lắm, bởi vì lo lắng cô bị té ngã. Nhưng mới vừa nói xong, cánh tay liền bị cô vỗ bôm bốp như đập bóng cao su.

“Mẹ anh tới mẹ anh tới! Mau trốn đi!”

Không thể không nói, về phần làm tăng sự đoàn kết của lòng người, Mạnh Tổ đã có đóng góp cực kì lớn lao. Không chỉ hàn gắn được quan hệ ông cháu giữa con trai và bố chồng, thậm chí bây giờ bà còn có tác dụng làm Hồ Lai Lai quên đi sự không thoải mái vừa rồi giữa mình và Diệp Mạnh Trâm.

Cứ việc như thế, Hồ Lai Lai cũng không có thời gian nói quá nhiều với anh. Vừa thông báo xong tin tức khủng bố này liền chuẩn bị đi vòng qua tìm chỗ ẩn nấp. Không ngờ bỗng có một cánh tay chắn trước người cô, chặn đường đi của cô.

Thấy thế cô còn tưởng rằng đối phương không biết tính nghiêm trọng của sự việc, gấp đến độ dậm chân tại chỗ. Chỉ có thể dùng tốc độ cực nhanh giải thích: “Lần này khẳng định mẹ anh sẽ không tin em nữa. Em thật sự cần tìm chỗ trốn trước! Anh đừng cản em nữa! Nếu không.....”

“Không phải mẹ anh.”

Diệp Mạnh Trâm đánh gãy lời uy hiếp chưa kịp nói ra của Hồ Lai Lai.

“A? Không phải? Đó là ai?”

“Bùi tuệ.”

“.....”

Chỉ nghe một tiếng chuông cửa liền phân biệt được thân phận của người bấm chuông?

Hồ Lai Lai không quá tin tưởng anh sẽ có kỹ năng thần kỳ này. Vì lí do an toàn, cô vẫn tính toán không nên để lộ bản thân quá sớm. Để cho anh đi mở cửa trước, còn bản thân trốn trong góc tường phòng khách âm thầm quan sát.

Không ngờ đến khi Diệp Mạnh Trâm mở cửa ra, cô thật sự đã thấy khuôn mặt của Bùi Tuệ.

Đem bữa sáng nóng hổi đặt trên bàn cơm xong, cô ấy quét mắt nhìn một vòng. Thấy cô gái nhỏ đang đứng ở góc tường, cười nói: “Em đứng đó làm gì vậy, muốn hù chị à?”

“..... Không không không.”

Hồ Lai Lai khôi phục tinh thần, gỡ cảnh báo nguy hiểm xuống, đi về phía Bùi Tuệ. Thấy cô ấy đưa cho mình một cái túi, nói: “Hôm nay em lại không có quần áo để mặc đi. Cho em”

“Oa, cảm ơn chị Tuệ Tuệ!” Bị sự quan tâm chăm sóc của cô ấy làm cảm động, đồng thời lại có chút ngượng ngùng. Hồ Lai Lai gãi gãi đầu: “Thật sự xin lỗi chị, lần nào cũng phải phiền tới chị giúp em thay quần áo, lại còn mặc đồ của chị. Sau này em sẽ dựa theo giá thị trường trả cho chị phí vất vả nhé.”

“Em còn khách khí với chị làm gì thể. Coi như chị chăm hai đứa con gái thôi mà.”

Bùi Tuệ không muốn cô để chuyện này trong lòng. Nhân lúc Diệp Mạnh Trầm đi vào bếp liền lặng lẽ thì thầm với cô mấy câu.

“Đây là lần thứ hai em qua đêm ở đây đi. Xem ra quan hệ của bọn em đã có tiến bộ vượt bậc rồi nhỉ?”

“Đâu có đâu có.”

Vẫn như cũ, Hồ Lai Lai ngoài mặt vẫn lấy thái độ khiêm tốn đối với loại trêu ghẹo này, ngượng ngùng cười cười. Nhưng trong lòng thì đang điên cuồng đồng tình. Bởi vì cô phát hiện mỗi lần mình tới đây, giống như thật sự sẽ có một chút đột phá như vậy.

Ví dụ như lần trước cô còn ngủ ở phòng bên cạnh, lần này liền trực tiếp ngủ trên giường Diệp Mạnh Trầm. Nếu còn có lần sau, nói không chừng cô liền nằm trên người anh?

Thấy cô nằng nặc lấy mặt, một bộ dáng thẹn thẹn thùng thùng, Bùi Tuệ xoa xoa đầu cô. Nhớ tới chuyện tới qua, quyết định trước không nói với cô nữa. Để cô chậm rãi tự phát hiện thì tốt hơn. Vì thế Bùi Tuệ cổ vũ nói: “Cố lên, chị đã thay em nhìn thấy ánh sáng thẳng rồi.”

“Vâng!”

“Vậy em mau ăn sáng đi, chị về đây.”

“Vâng vâng!”

Tuy rằng ngoài miệng thì đáp ứng đến tận tận tràn đầy, chính là cô ấy vừa đi khỏi, Hồ Lai Lai lại bị đánh trở về nguyên hình. Vẫn cảm thấy thấp thòm bất an như trước.

Trước tiên cho mình mấy liều thuốc dự phòng sẽ vấp phải trắc trở xong. Cô lẻ mà lẻ lẻ đi chuyển đến bên bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Diệp Mạnh Trầm. Sau đó vừa uống cốc sữa bò anh đã rót sẵn, vừa cẩn thận tìm kiếm đề tài, rốt cuộc nghĩ ra một cái.

“Đúng rồi, ngày hôm qua anh cũng vì muốn gặp ông chủ bảo tàng vạn vật, cho nên mới đi tham gia buổi tiệc kia sao?”

Cũng

Diệp Mạnh Trầm bắt được từ mấu chốt, đại khái đoán được ngày đó cô nói “người đặc biệt quan trọng” là ai. “Ừ” một tiếng, tiếp theo lại nghe thấy âm thanh tiếc hận của Hồ Lai Lai.

“Vậy anh bảo em dành ra thời gian chính là vì chuyện này?” Bây giờ Hồ Lai Lai mới hiểu được dụng ý lúc đó của anh, về mặt tiếc nuối. “Aiz. Sao anh không trực tiếp nói với em ngay từ đầu. Làm hại em phải dùng một số tiền lớn như vậy đi cọ thư mời của Tiền Tài.”

Anh nhăn mày: “Cọ?”

“Đúng vậy. Em không có thư mời, lại muốn tham gia tiệc, chỉ có thể cọ cậu ta.”

Nghe vậy, khối mù tích tụ trong đáy mắt Diệp Mạnh Trầm rốt cuộc hoàn toàn tiêu tán. Nhưng Hồ Lai Lai không phát hiện, bởi vì cô lại nghĩ tới sự kiện mà cô đã nghe được từ cô bạn phòng đối diện. Do dự một lúc, vẫn là nói ra miệng.

“Em có thể hỏi anh một chuyện nữa không?”

Diệp Mạnh Trầm nhìn cô, ý bảo cô cứ tiếp tục nói.

“Chính là..... Vì sao Tần Diệu lại đến khách sạn tìm anh?”

“Tim Vương Kiều.”

Hiển nhiên anh đã som dự đoán vấn đề này kiểu gì cũng sẽ bị nhắc tới. Cho nên khi nghe thấy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Cũng không hỏi cô làm sao mà biết được, trả lời rất kiên quyết.

Hồ Lai Lai vừa nghe, búng tỉnh đại ngộ “Ồ” một tiếng, lo nghĩ biến mất, cũng không đem lòng sinh nghi. Rốt cuộc Vương Kiều và Tần Diệu học chung một khoa, có việc tìm anh ta là chuyện rất bình thường.

Cô sẽ không ngờ tới, tuy Diệp Mạnh Trầm nói thật nhưng đó chỉ là một phần nhỏ.

Trên thực tế, Tần Diệu xác thật là tới tìm anh.

Ngày đó công ty anh được mời tham gia một hoạt động. Sau đó hoạt động gặp sự cố nên phải lùi lại. Vì muốn cho mọi người một nơi để nghỉ ngơi, bên tổ chức đã bao hết một tầng khách sạn gần đó.

Lúc ấy trong phòng không chỉ có mình anh. Còn Tần Diệu không biết đã nghe tin anh ở đó từ chỗ nào, trực tiếp tìm tới cửa. Muốn đối chất với anh chuyện bị vu hãm gian lận trong thi cử. Kết quả quá rõ ràng, thời điểm rồi đi bị tức đến phát khóc.

Trên đời này người con gái có thể cười khi đối mặt với những lời nói khó nghe của Diệp Mạnh Trầm đại khái chỉ có mình Hồ Lai Lai.

Đương nhiên, cũng có khả năng bởi vì Hồ Lai Lai chính là Hồ Lai Lai.

Tương tự đến đây, Diệp Mạnh Trầm suy nghĩ một lát, sau đó anh nghiêm túc nói: “Tuần sau là sinh nhật anh.”

“Em biết mà, thứ tư tuần sau.” Đối với đề tài mới không có tí liên quan nào, Hồ Lai Lai không nghĩ nhiều. Buột miệng thốt ra thời gian cụ thể một cách chuẩn xác. Vài giây sau mới phản ứng lại: “Anh đây là đang nhắc nhở em nhớ tham gia sao?”

“Ừ.”

Hồ Lai Lai vừa nghe, vui mừng khôn xiết.

Kỳ thật nếu tính toán thật kĩ mà nói, hình như cô chưa từng tham gia bữa tiệc sinh nhật nào của Diệp Mạnh Trầm.

Khi còn nhỏ là bởi vì cô không hề ưa anh. Lớn lên muốn tham gia nhưng anh lại xuất ngoại mất rồi. Thật vất vả mong anh về nước, tiệc sinh nhật năm ngoài thể mà lại không cho cô đến.

Vốn dĩ Hồ Lai Lai còn đang buồn rầu không biết năm nay phải làm thế nào để trà trộn vào tiệc sinh nhật của Diệp Mạnh Trầm. Không ngờ thế mà anh lại chủ động nhắc tới, còn thu hoạch ngoài ý muốn được anh mời. Cô không cần lo lắng nữa rồi.

“Yên tâm yên tâm, em nhất định sẽ tham gia!”

Cảm xúc nhất thời tăng vọt, nhưng hiện thực tàn khốc lại làm cô không thể không tạm thời thu hồi sự vui sướng. Trước tiên giải thích nói: “Nhưng chiều hôm đó em có tiết. Là tiết của chủ nhiệm bọn em. Khả năng là trốn không thoát, hẳn là sẽ phải đến muộn một chút.”

“Ừ.”

Diệp Mạnh Trầm ngược lại không quá để ý đến điều này, chỉ cần cô tới là được.

“Em đây có thể lại hỏi anh một vấn đề cuối cùng nữa được không!”

Thấy tâm tình anh giống như đã khôi phục một chút, Hồ Lai Lai lại bắt đầu được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Dựng một ngón tay lên, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu. Sau khi được đồng ý liền hiếu kỳ hỏi: “Vừa rồi lúc anh rời giường sao tâm tình lại không tốt thế. Bởi vì tôi qua biểu hiện trên giường của em quá kém sao?”

Sau khi nói xong, cô đột nhiên ý thức được những lời này còn có một tầng ý nghĩa khác, vội vàng chấp vá bổ sung: “Không phải, ý của em là, đáng ngủ của em rất xấu. Tôi qua có phải đã loạn đá anh hay không?”

“Em thấy sao.”

“.....”

Hồ Lai Lai nghe hiểu câu này là đang nói bóng nói gió. Bà vai suy sụp, uể oải nói: “VẬY VỀ SAU CHẮC LÀ ANH SẼ KHÔNG MUỐN NGỦ CÙNG EM NỮA RỒI.”

Diệp Mạnh Trầm liếc mắt nhìn cô một cái, không trả lời.

Về sau?

Về sau ngủ, nếu cô vẫn còn có sức loạn đá người, vậy nhất định là anh mới có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Tối thứ hai, Hồ Lai Lai tắm rửa xong, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

Lúc ấy Bùi tuệ đưa cho cô một cái túi, trong túi có một bộ nội y mới mà cô ấy có ý mua. Vì thế lúc cô tắm rửa thay quần áo đã thay bộ mới rồi giặt sạch bộ nội y cũ, hong khô. Về sau giống như là chưa thu xuống, hoặc là đã thu nhưng không cẩn thận đã quên mất để ở đâu.

Tóm lại, khẳng định vẫn còn trong nhà Diệp Mạnh Trầm.

Ai, xem ra ông trời lại tạo cho cô cơ hội gặp mặt rồi. Nếu không ngày nào đó Mạnh Tổ tâm huyết dâng trào, đến nhà anh trước cô một bước. Đến lúc đó bị bà thấy được, khẳng định sẽ không tránh được một trận âm ỉ.

Hồ Lai Lai thờ dãi bất đắc dĩ, vì không muốn phụ lòng tốt của ông trời, chỉ có thể ngay bây giờ liền đi tìm Diệp Mạnh Trầm.

Nghe thấy giường dưới truyền đến tiếng mặc quần áo sột sột soạt soạt. Đinh Văn Văn kéo màn giường, thò đầu ra dò xét. Thấy cô đã thay áo ngủ, hiếu kỳ nói: “Cậu muốn ra ngoài sao Lại Lại?”

“Ừ ừ, có chút việc.”

Cô vội vã đi ra ngoài, trả lời rất hấp tấp. Đi giày xong liền chạy ra ngoài, lúc mở cửa lại nghe thấy cô bạn nhắc nhở: “VẬY CẬU ĐỪNG QUÊN SÁNG MAI CÓ TIẾT KIỂM TRA ĐÓ.”

“Yên tâm, tớ rất nhanh sẽ trở về mà!”

Nói xong lời này, cô “Phanh” một tiếng đóng cửa lại. Người trên giường không nói nữa, nghĩ thầm chỉ hy vọng là như thế.

Đúng là Hồ Lai Lai thật sự không có ý định sẽ ngủ qua đêm ở bên ngoài.

Nhà mới của Diệp Mạnh Trầm cách trường học rất gần, đi bộ cùng lắm mất mười phút, đi xe thì càng nhanh, trong khoảng năm phút đồng hồ tuyệt đối đến nơi. Mà lúc cô ra khỏi cửa mới 8 giờ, mặc kệ là mờ thế nào đi nữa cũng sẽ đuổi kịp 11 giờ kí túc xá đóng cửa.

Với lại hôm nay không phải tình huống đặc biệt như hôm qua. Cho dù cô có muốn ở lại, cũng không có khả năng Diệp Mạnh Trầm sẽ đồng ý.

Nhưng mà kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, bởi vì có tình huống đặc biệt xảy ra hay không cũng không đến lượt cô định đoạt.

Rất cuộc Hồ Lai Lai cũng đến nơi, vừa sắp xếp từ ngữ vừa ấn chuông cửa. Cửa rất nhanh đã được mở ra, nhưng cô còn chưa kịp giải thích lí do đến nhà anh thì đã cần thấy người bên

trong có chút không thích hợp.

Rõ ràng mỗi một ngày không gặp, thế mà nhìn anh tựa như gầy đi không ít. Mặc dù dưới ánh đèn trong nhà ấm áp, sắc mặt anh vẫn tái nhợt như cũ.

Thấy thế, cô vội vàng bước lên phía trước, lo lắng nói: “Anh bị làm sao vậy, bị cảm ă?”

Cảm mạo?

Mới nói xong, Hồ Lai Lai đã bị chính lời nói của mình đánh thức trí nhớ. Bắt đầu tự tỉnh táo lại, nghĩ thầm Diệp Mạnh Trầm cảm mạo rất có khả năng là do cô là làm hại. Bởi vì tối hôm tham gia buổi tiệc cô quả thật có một chút cảm mạo.

Tuy rằng không quá nghiêm trọng, nhưng hẳn là đã lây bệnh cho anh. Hơn nữa còn bị cô cướp chăn cả đêm, phỏng chừng bởi vậy mà nặng thêm không ít.

Cô tức khắc cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, tiếp tục hỏi: “Anh uống thuốc chưa?”

Diệp Mạnh Trầm tựa như rất không có gì tinh thần “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa. Mở cửa liền xoay người đi về phòng. Đại khái bởi vì thuốc đã phát huy tác dụng, lúc này anh chỉ muốn ngủ.

Thấy thế, Hồ Lai Lai vội vàng chạy theo.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa hoàn toàn bị kéo xuống. Bốn phía tối đen đến mức không lọt một tia sáng. Cô chỉ có thể dựa vào trí nhớ và cảm giác vát vớ sờ soạng đến mép giường. Tìm đúng vị trí của anh mới nhỏ giọng nói chuyện.

“Em ở ngoài phòng khách. Lát nữa nếu anh cảm thấy chỗ nào không thoải mái thì kêu em một tiếng nha.”

Khi sinh bệnh bạn sẽ luôn hy vọng có ai đó ở bên, Hồ Lai Lai biết cảm giác này. Hướng chỉ đây đều là lỗi của cô, cho nên cô tạm thời không định quay về kí túc xá. Không ngờ vừa mới đứng dậy liền nghe thấy anh nói.

“Lại đây.”

“Đạ?”

Hồ Lai Lai cho rằng anh không nghe rõ lời cô vừa nói cho nên muốn gọi cô đến gần một chút để nhắc lại. Vì thế một chân cô nửa quỳ trên giường, cong lưng, định nói lại lần nữa. Kết quả đôi mắt một trận trời đất quay cuồng. Đến khi lấy lại tinh thần thì người đã nằm ở trên giường.

Hoặc là nói nằm trong ngực anh.

Cơ thể cô gầy nhỏ vừa nhỏ nhấn lại mềm mại, ôm vào trong ngực rất vừa vặn, bỏ khuyết phần hư không kia.

Diệp Mạnh Trầm biết mình thật sự nghiện cô rồi.

Nhưng Hồ Lai Lai không biết, ngược lại còn bị dọa một trận. Nghĩ thầm chẳng lẽ ngoài cảm mạo, mình còn lây cả thói quen thích ôm người cho anh rồi?

“Đối với người anh không thích anh cũng sẽ như vậy sao?”

Mấy ngày nay cô vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, cũng vẫn luôn chưa nghĩ thông suốt. Bởi vì cô cảm thấy mặc kệ anh có không tỉnh táo như thế nào, cũng không có khả năng anh sẽ làm những hành động thân mật như thế này với người mà anh không có cảm giác.

Cô còn đang rối rắm rối cuộc có nên trực tiếp hỏi anh hay không. Thẳng đến khi nghe thấy câu trả lời mới phát hiện mình không cẩn thận đã buột miệng nói thành tiếng.

“Sẽ không.”

Hà?

Cô không rành để hỏi hặn nữa, gấp gấp hỏi lại: “Vậy chính là anh thích em?”

Diệp Mạnh Trầm trầm thấp lên tiếng, cho dù cơ thể khó chịu vẫn muốn trả lời vấn đề này cho cô.

“Ừ, thích em.”

Đây là lần thứ hai Hồ Lai Lai nghe được lời này từ miệng anh.

Tuy rằng cả hai lần đều không ở trong trạng thái tỉnh táo nhưng cô vẫn cực kỳ thỏa mãn. Cứ nói mãi thành quen, đến lúc nào đó tỉnh táo cũng có thể buột miệng thốt ra thì sao.

Lòng mang khát khao đối với tương lai tốt đẹp, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề thực tế, ảm áp nhắc nhở: “Nhưng mà anh thật sự muốn ngủ như vậy sao? Lỡ như đến tối em lại đá anh thì sao bây giờ?”

Đáng tiếc lần này không có câu trả lời, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

Hồ Lai Lai không dám ngủ, bởi vì cô thật sự sợ mình ngủ rồi sẽ lại làm xằng bậy. Cho nên suốt cả buổi tối cô căn bản không chợp mắt chút nào, tự giám sát chính mình. Thẳng đến khi trời tờ mờ sáng, mí mắt rất cuộc chịu đựng không nổi mới ngủ thiếp đi.

Chẳng qua không ngủ được bao lâu đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô không nhắc nổi mí mắt, mò mẫm sờ soạng tìm điện thoại, mơ mơ màng màng nghe máy: “Alo?”

Vừa nghe giọng của cô, Đinh Văn Văn liền biết sự lo lắng của mình không phải không có đạo lý, nhanh chóng thức giấc nói: “Lại Lại, sao cậu vẫn còn đang ngủ. Mau rời giường, về trường đi học!”

Đi học?

Ý thức Hồ Lai Lai còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Ba giây sau mới tiêu hóa được ý nghĩa của hai chữ này. Sau đó cô bừng tỉnh, kinh hoàng nhìn thời gian.

Còn kém năm phút liền đến 7 rưỡi.

Điều này so với bất kì thứ gì có tác dụng nâng cao tinh thần đều hiệu quả hơn. Con buồn ngủ ngay lập tức bị dọa chạy.

Sau khi cúp điện thoại cô nhanh chóng bò dậy từ trên giường. Ai biết mới vừa ngồi dậy, đùi phải lại bị người kéo xuống. Làm cô một lần nữa trượt vào trong chăn, eo bị một bàn tay to giữ lấy, thoát không được.

Tựa như là bản năng của cơ thể, Diệp Mạnh Trầm gắt gao ôm lấy cô. Anh vùi đầu bên hõm vai Hồ Lai Lai, mồ hôi cảm toát ra trát lên da thịt non mềm, anh lẩm bẩm: “Cùng anh ngủ một lát.”

Mắt giọng pha lẫn với tia buồn ngủ nồng đậm, ma sát tạo ra âm thanh gọi cảm cực kì. Vào lúc sáng sớm bầu trời còn chưa sáng rõ như thế này, đúng là khảo nghiệm định lực của con người.

Hồ Lai Lai hơi sững sốt.

Dù biết đây chỉ hành động vô thức trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ của Diệp Mạnh Trầm, cô vẫn không cách nào khống chế mà hăm sâu vào. Dường như mơ hồ hiểu ra “Từ đó vua không ngự triều sớm nữa” là loại cảm giác ngọt ngào cùng bất đắc dĩ như thế nào.

Có điều vua thì có thể tự quyết định có lên ngự triều hay không, còn cô thì không được. Đến muộn là sẽ mất mạng người đó.

Tương tự đến đây, Hồ Lai Lai nhanh chóng thu hồi những suy nghĩ vô vị kia, tìm lại lý trí. Quyết định nhẫn tâm một lần. Vừa vỗ nhẹ lưng anh vừa bắt đầu tiến hành lừa gạt.

“Em lên lớp xong lại trở về ngủ cùng anh được không. Bằng không em sẽ bị cô giáo mắng, anh cũng không biết cô giáo dạy môn này của bọn em có bao nhiêu hung, có thể mắng chết người đó. Ngay cả người mặt dày như em cũng có thể bị cô ấy mắng khóc. Anh muốn nhìn em bị mắng khóc sao?”

Loại tình huống này chỉ có chiêu giả bộ đáng thương mới có thể hoá giải. Chính là sau khi nói xong lại không có bất cứ âm thanh đáp lại nào.

Ngủ rồi?

Hồ Lai Lai đợi vài phút, sau đó thử giật giật cơ thể, phát hiện lực đạo bên hông tựa như đã nhẹ hơn một chút. Cô lại không dám gỡ tay anh, sợ đánh thức anh mất. Chỉ có thể dịch xuống từng chút một, cuối cùng rốt cuộc kim thiên thoát xác thành công.

Cô không đến trễ, trong đó có một nửa là công lao của Đinh Văn Văn. Vì cô ấy biết có khả năng Hồ Lai Lai sẽ như xe bị tuột xích, cho nên đã cố ý gọi điện thoại nhắc nhở cô sớm hơn nửa tiếng.

Cũng may có cái nửa tiếng này, lúc Hồ Lai Lai chạy như điên đến trường thì chỉ còn cách chuông vào lớp đúng hai mươi giây. Sau khi người giúp cô chiếm chỗ nhìn thấy, vội vàng vẫy vẫy tay, cho cô gái còn đang tìm chỗ ngồi khắp nơi một phương hướng chính xác.

Thấy thế Hồ Lai Lai liền nhanh chóng đi qua. Mới vừa ngồi xuống, trên bàn bỗng nhiên ra một hộp sữa bò và một túi bánh mì.

“Chưa ăn sáng đúng không, trước tùy tiện ăn chút lót dạ đi.”

Hồ Lai Lai đầu tiên là sững sốt, tiếp theo trên mặt tràn ngập cảm động nhào vào trong ngực cô bạn. Cảm tạ ông trời đã ban cho cô nhiều người tốt như vậy. Đang muốn ca tụng một chút chân tình chốn nhân gian thì thấy giáo bước vào lớp.

Trước khi chính thức vào tiết, thầy nói tiết sau sẽ làm bài kiểm tra. Để mọi người sẽ có thời gian thông báo với những bạn trốn học nhanh chóng lên lớp. Người vừa mới nằm sấp xuống nghe vậy liền không dám ngủ trộm nữa. Miễn cho lát nữa không có tâm trạng làm bài.

Vì thế cô một bên nghe giảng, một bên làm việc riêng.

—— Thu Thu. Chị nói nhân dịp sinh nhật của anh chị, em nên tặng anh ấy cái gì đây? Cảm giác hình như anh ấy không thiếu cái gì cả, chỉ thiếu mỗi cái bạn gái.

Theo lý thuyết, đối với những chuyện có liên quan đến Diệp Mạnh Trầm, Hồ Lai Lai đều sẽ làm rất tốt công tác chuẩn bị. Tuyệt không cho phép tình huống nước đến chân mới nhảy xuất hiện trên người mình, càng miễn bàn đến chuyện đại sự hạng nhất - sinh nhật.

Ngược lại không phải hôm nay cô mới bắt đầu tự hỏi nên tặng gì. Mà cô đã bắt đầu muốn xuống tay chuẩn bị từ rất lâu rồi. Nhưng bất đắc dĩ vẫn luôn không nghĩ ra nên tặng cái gì. Cuối cùng chỉ có thể đi xin sự giúp đỡ của quân sư quạ mo.

Chỉ là hình như hôm nay quân sư quạ mo không có tâm trạng. Cho ra một đáp án không được vừa lòng người cho lắm.

—— Vậy em trực tiếp đóng gói bản thân đem tặng cho anh ấy đi. Không phải năm nào em cũng muốn làm vậy sao.

Lúc nhận được câu trả lời Hồ Lai Lai còn tưởng mình bị hoa mắt. Không dám tin những lời nói như bị ngốc này là từ Lý Hàn Thu. Tốc độ bấm màn hình đã thể hiện tâm tình giờ phút này của Hồ Lai Lai.

—— Vấn đề là, chị cảm thấy anh họ chị sẽ nhận sao!

—— Sẽ mà.

—— Tiểu s trợn trắng mắt.gif

Điều này làm Hồ Lai Lai có thể xác nhận Lý Hàn Thu thật sự vẫn chưa tỉnh ngủ. Nhờ phúc của cô ấy, rốt cuộc cô cũng buông đi động xuống, yên tâm chờ đợi tiết kiểm tra.

Sau hai tiết, cô tựa như đã bị đào rỗng cơ thể. Sau khi tan học chỉ nghĩ chạy như bay về kí túc xá ngủ bù. Không ngờ mới ra khỏi phòng học thì lại có người gọi lại. Vừa thấy, là cậu bạn ở buổi liên hoan quan hệ hữu nghị lần trước đã mới qua mấy câu với cô, Gi Bằng Phi.

“Lại Lại, tớ có thể mượn vở ghi chép tiết một của cậu không. Thứ sáu đi học tớ sẽ trả lại cho cậu.”

Hồ Lai Lai khó hiểu: “Nhiều học bá như vậy cậu không mượn, sao lại mượn của tớ?”

“Còn không phải vì học bá không cho người ngoài mượn vở ghi chép sao. Tớ chỉ có thể tới tìm cậu để mượn.”

“.....Ồ.”

Mượn thì mượn, coi như làm việc tốt tích đức, Hồ Lai Lai đem vớ trong ngực đưa qua. Đúng lúc này Đinh Văn Văn đứng dậy, nói: “Mượn của tớ đi, vớ của tớ cũng không khác Lại lắm đâu.”

“Không cần, vẫn là lớp trưởng khoa khảo cổ đáng tin hơn một chút.”

Gì Bằng Phi nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng cầm vớ của Hồ Lai Lai trước. Nói một câu “Cảm ơn” liền rời đi, tốc độ nhanh đến mức cô còn không kịp phản ứng.

Sau khi lấy lại tinh thần, cô không quá hiểu phản ứng vừa rồi của Đinh Văn Văn, hỏi: “Làm sao vậy Văn Văn?”

“Không có gì” Đinh Văn Văn lắc đầu, “Chính là cảm thấy cậu ta có chút kỳ quái.”

“Không thể nào, mượn vớ để chép mà thôi, có thể kỳ quái ở chỗ nào chứ. Xé vớ tớ là cùng.” Hồ Lai Lai vỗ vỗ bả vai cô bạn, ý bảo cô đừng nghĩ quá nhiều. “Đi, về phòng. Tớ sắp mệt chết rồi.”

“Ừ, đi thôi.”

Đinh Văn Văn lên tiếng, nhìn theo Gì Bằng Phi, không nói gì nữa.

Quán bar Kinh Thành, Bốn Mùa Tốt Đẹp.

Cứ theo quy tắc cũ, sinh nhật năm nay của Diệp Mạnh Trầm đương nhiên sẽ lựa chọn nơi này.

Đêm sinh nhật, trong ghế lò không chỉ có một đồng hồ bằng cầu hữu, cả nhân viên trong công ty cũng khó có được thả nửa ngày, tất cả cùng đi theo thả lỏng thả lỏng.

Tuy nhiên náo nhiệt đều là của bọn họ, không liên quan gì đến nhân vật chính ngày hôm nay.

Bông hoa giao tiếp Trần Khoa sau khi đã đi uống một vòng trở về. Thấy anh thế mà vẫn còn ngồi trên ghế bành, không có chút tự giác bản thân là thọ tính nào. Không khỏi tức giận nói: “Tốt xấu gì hôm nay cũng là sinh nhật mày. Thật sự không định uống rượu sao? Mày cứ muốn làm mất hứng như vậy à.”

“Anh cũng đừng quán anh ấy, người muốn làm chuyện chính sự thì uống rượu gì chứ.”

Bùi Tuệ ở một bên nói lời cao thâm, sau đó tùy ý lấy một ly rượu trên bàn, muốn khoe người không cần làm chính sự có thể tận tình uống rượu như thế nào. Kết quả còn chưa chạm tới ly rượu đã bị người đàn ông bên cạnh đổi mất.

Thấy thế cô quay đầu, cả giận nói: “Em lại không phải trẻ con, vì sao không cho em uống ly kia!”

“Tác dụng phụ quá lớn.”

“.....Ồ.”

“.....”

Dựa, tại sao đi đến đâu cũng bị ngược.

Trần Khoa thấp giọng mắng một câu, tính đi tìm người cùng cánh ngõ để giao lưu, về mặt “Tao đã bỏ lỡ tin tức quan trọng gì”, hỏi: “Bùi Tuệ nói chính sự là chuyện gì? Sao tao lại không biết?”

“Trừ ăn mày còn có thể biết cái gì.”

Diệp Mạnh Trầm không ngẩng đầu, phui phui khói bụi, trong giọng điệu không chút nào che dấu sự ghét bỏ.

Phong thủy luân chuyển?

Trần Khoa không nghĩ tới mình sẽ có một ngày bị anh nói như vậy. Vừa định phản bác hai câu, lại bị người đoạt mất cơ hội nói chuyện.

Tới muộn nhất Vương Kiều lúc này mới lung lay lại đây, tò mò hỏi: “Ông chủ, Lại Lại còn chưa tới sao?”

A đúng, Hồ Lai Lai

Được nhắc nhở như vậy, Trần Khoa rút cuộc tìm được cơ hội báo thù. Hắn nhân cơ hội thêm mắm thêm muối nói mát: “Đúng vậy, hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây sao. Cô hầu nhỏ nhà mày sao đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, sợ là mày đã bị vứt bỏ rồi.”

“Không có khả năng.”

Vương Kiều đứng về phía ông chủ nhà mình, quyết đoán phù nhận cách nói này của Trần Khoa. Thuận tiện lớn mật suy đoán, bằng chứng là lần gặp mặt ngẫu nhiên vừa rồi.

“Có khả năng nửa đường bị ai gọi đi rồi? Chiều nay em có về trường một chuyến, thấy con bé ở khu dạy học. Vốn định rủ con bé đi cùng, nhưng lúc ấy thấy con bé đang đứng cùng một nam sinh, giống như đang nói chuyện gì đó ấy. Em nghĩ vậy, nên thôi.”

“Nam sinh? Chẳng lẽ lại là thằng nhóc bạn cấp ba của nó?”

Trần Khoa xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, cố ý bổ sung một câu. Nhưng Vương Kiều không nghe ra, còn nghiêm túc giải thích.

“Cái này thì em cũng không biết, đáng nhìn cao cao gầy gầy.”

“Ồ, kia hơn phân nửa là.....”

Vốn dĩ Trần Khoa lại định nói thật, bỗng bị đánh một cái. Bùi Tuệ ném cho hắn một ánh mắt, ý bảo hắn đừng nói nữa. Hắn vừa thấy, lúc này mới phát hiện thế mà hắn lại định đi trả thù

một đối tượng căn bản sẽ không nghe hấn nói.

Dưới ánh đèn không ngừng biến hóa, cảm xúc của Diệp Mạnh Trầm được che dấu một cách hoàn hảo. Biểu tình trên mặt anh làm người ta không thể phân rõ là vui hay buồn. Lại càng thất bại dưới đường cong có phần căng cứng của cơ hàm.

Anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, trên màn hình chính là WeChat vừa mới gửi tới của Hồ Lai Lai.

—— Thực xin lỗi anh, vốn dĩ em muốn được chính miệng nói với anh sinh nhật vui vẻ. Nhưng có khả năng là không kịp rồi, chỉ có thể chúc anh ở đây trước. Hy vọng anh sẽ luôn vui vẻ khỏe mạnh, sẽ luôn được làm điều mình thích mà không bị những việc không quan trọng khác ngăn cản. Vâng, đọc đến đây có phải anh đã đoán được quà sinh nhật mà em muốn tặng anh là gì rồi đúng không?

—— Đúng vậy không sai, chính là thứ mà anh đang nghĩ! Em đã làm ông Diệp đồng ý giải trừ hôn ước của chúng ta rồi! Chúc mừng anh được khôi phục tự do. Về sau sẽ không bao giờ phải sợ bị bức hôn, em cũng sẽ không quấn lấy anh nữa [chúc mừng][chúc mừng][chúc mừng].

—— Tuy rằng em biết anh khẳng định sẽ hoài nghi tính chân thật của những lời này. Nhưng mà anh yên tâm, người xuất gia bọn em sẽ không nói dối. Hẳn là anh sẽ lập tức nhận được điện thoại của ông Diệp thôi.

—— Cuối cùng, nếu anh thích món quà này thì nhớ phải khen khen em nha! o(*￣▽￣*)o

Những lời này vừa xuất hiện trên màn hình, giao diện lập tức nhảy qua thông báo cuộc gọi đến. Hai chữ “Ông nội” ánh vào mi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tiết cuối chiều thứ tư, Hồ Lai Lai đang ngồi thất thần, cứ vài phút lại xem giờ một lần. Chờ mãi chờ mãi, rốt cuộc chờ được tiếng chuông tan học tuyệt vời. Vừa thấy thầy giáo khép sách lại cô liền lập tức chạy ra ngoài. Không ngờ lại bị Tiền Tài đã thủ sẵn ở cửa chặn đường.

“Lại Lại, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Hả? Có thể để hôm nào lại nói không?” Cô giật giật tay, muốn rút tay mình ra, về mặt sốt ruột, “Hôm nay tớ có chút việc gấp rồi.”

“Của tớ cũng là việc gấp.”

Hồ Lai Lai biết tính toán nhỏ của cậu ta, vốn định mặc kệ cậu nói thế nào cũng sẽ không mềm lòng. Nhưng về mặt cậu nhìn qua rất nghiêm túc, không giống đang nói giỡn. Cái này trong ấn tượng của cô vẫn là lần đầu tiên, cho rằng cậu ta hẳn là thật sự có chuyện quan trọng, liền thỏa hiệp.

Cô quyết định phân vài phút thời gian quý giá của mình cho Tiền Tài. Xem hôm nay cậu ta sẽ bày ra chuyện xấu gì: “Nói đi, chuyện gì.”

“Tớ thích cậu.”

“.....”

Lại tới nữa!

Hồ Lai Lai trừng cậu một cái, ý đồ kiểm chế lừa gạt trong lòng. Phát hiện kiểm chế không được, vì thế hung hăng dẫm chân cậu một cái. Đến một câu cũng không muốn nói với cậu ta, trực tiếp đi vòng qua. Thế sau này tuyệt đối sẽ không tin tưởng bất cứ lời nói nào của cậu ta nữa.

Kết quả lại bị kéo lại.

Tiền Tài cúi đầu, thần sắc có chút cô đơn, hỏi: “Vì sao cậu không chịu tin tớ một lần?”

“Bởi vì lời cậu nói nghe thật sự rất khó làm người ta tin tưởng!”

“Vậy còn cậu?”

“Tớ? Tớ làm sao?”

“Cậu không cảm thấy chúng ta rất giống nhau sao? Tớ thích cậu, thích đi theo sau cậu, thích nói với cậu mấy thứ mà cậu không thích nghe. Nhưng cậu vẫn cảm thấy tớ chỉ đùa giỡn với cậu, cảm thấy tớ phiền. Nhưng cậu đối với Diệp Mạnh Trầm cũng vậy mà, cậu nói xem anh ta sẽ nghĩ gì với tình cảm của cậu đây?”

Nghe vậy, Hồ Lai Lai trong nháy mắt trở nên ngơ ngẩn. Hiển nhiên không dự đoán được cậu ta sẽ đột nhiên nói ra những lời này.

Trước kia Lý Hàn Thu cũng từng nói với cô như vậy, nhưng lúc ấy cô không hề để trong lòng. Bây giờ bị Tiền Tài dùng phương thức này nhắc lại, làm cô không thể không nhìn thẳng vào vấn đề.

Chính là, cô sẽ trả lời như thế nào đây. Theo ý cậu ta thì nói “Diệp Mạnh Trầm cũng sẽ cảm thấy tớ phiền” sao, sau đó thì sao.

Hồ Lai Lai nhấp môi, không muốn chỉ vì vậy mà đi đơn phương suy đoán suy nghĩ của Diệp Mạnh Trầm. Cô lựa chọn đứng ở góc độ của mình, kiên định nói: “Mặc kệ anh ấy có thích tớ hay không, tớ đều thích anh ấy.”

“Vậy mặc kệ cậu có thích tớ hay không, tớ cũng đều thích cậu.”

“..... Tiền Tài!”

Hồ Lai Lai cho rằng cậu đang cố tình gây sự, tức giận. Nhưng Tiền Tài không thèm để ý, ngược lại tự giác đi phân tích hành vi mang tới ảnh hưởng xấu của mình, phảng phất như người đứng ngoài cuộc.

“Xem, cái cảm giác luôn bị người quán lấy này có phải rất đáng ghét hay không?”

Lần này cô không còn vội vã phân bác lại cậu ta nữa, nắm chặt nắm tay. Không biết cô đang nghĩ gì, trầm mặc một lúc lâu sau mới buông lỏng tay, bình tĩnh hỏi: “Cậu nói với tớ những lời này, chính là vì muốn tớ đứng ở vị trí Diệp Mạnh Trầm mà cảm nhận, muốn khuyên tớ từ bỏ anh ấy sao?”

“Tớ muốn khuyên chính mình từ bỏ cậu.”

Nghe vậy, Hồ Lai Lai biểu tình kinh ngạc, từ buồn bực biến thành nghi hoặc. Thấy cậu ta còn muốn tiếp tục nói gì đó, không ngắt lời nữa.

“Trước kia tớ cảm thấy chúng ta là cùng một loại người, về sau mới phát hiện căn bản chúng ta không hề giống nhau. Cậu không thích tớ, nhưng Diệp Mạnh Trầm thích cậu. Cho nên cậu không cần đứng ở vị trí của anh ta để cảm nhận. Cho dù cậu lúc nào cũng quán lấy anh ta, anh ta cũng sẽ không bao giờ chán ghét cậu.”

Nếu như chưa từng tiếp xúc với Diệp Mạnh Trầm, Tiền Tài còn có thể tự lừa mình dối người. Tự lừa dối chính mình rằng cậu vẫn còn cơ hội. Ai ngờ gần đây cậu vẫn thường xuyên gặp anh ta, không thể nào bỏ qua cảm xúc không thể che giấu trong ánh mắt anh ta, đặc biệt là buổi tiệc đêm đó.

Nếu không lừa dối bản thân được nữa, vậy thân nhiên đối mặt đi. Bây giờ cậu hẳn đã học được cách bình thường trở lại.

Chỉ là trước đó cậu còn muốn giải thích một việc.

“Có điều, Lại Lại, tớ chưa từng nghiêm túc nói với cậu câu ‘tớ thích cậu’ là bởi vì tớ biết, một khi nghiêm túc thì cậu sẽ trốn tránh. Cậu vừa rồi là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Sau này cậu không cần phải sợ tớ tiếp tục đưa thư tình nữa.”

Không giống với nội dung cuộc nói chuyện, Tiền Tài tươi cười rục rịch, tựa như vẫn là chàng trai trước kia. Phảng phất đáng về cô đơn vừa rồi chỉ là cô nhất thời hoa mắt nhìn lầm.

Sau đó cậu ta lại trêu ghẹo nói: “Đương nhiên, cũng bởi vậy mà cậu sẽ đánh mất cơ hội được cùng một nam sinh trẻ tuổi ưu tú yêu đương, thật là tiếc thay cho cậu.”

Cậu ta còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘trẻ tuổi’, lấy tuổi tác của Diệp Mạnh Trầm ra đùa giỡn. Nhưng người nghe một chút cũng cười không nổi, thậm chí không rành đi truy vấn câu “Diệp Mạnh Trầm thích cậu” kia nữa.

Hồ Lai Lai chậm rãi gục đầu xuống, bỗng nhiên cảm thấy mình thật hồng hót. Lúc đầu còn cho rằng cậu ta muốn quấy rối, hoặc là nói vẫn luôn cho rằng cậu ta muốn quấy rối. Giờ thì không biết sau khi làm người ta tổn thương, xin lỗi có còn tác dụng gì hay không.

Thấy thế Tiền Tài thu hồi nụ cười, xoa đầu cô.

“Cậu đừng khổ sở, Lại Lại. Tớ nói với cậu những lời này không phải vì muốn làm cậu áy náy. Tớ chỉ hy vọng cậu có thể sớm nhìn rõ tình cảm của Diệp Mạnh Trầm đối với cậu. Lại nói, nếu như cậu sớm biết tớ nghiêm túc thì kết quả sẽ khác so với hiện tại hay sao?”

“Không, không thể nào.”

Aiz, đến cuối cùng vẫn bị thọc một dao. Tiền Tài lộ ra biểu tình bi thương, nhịn đau khen: “Ừm, đây mới là Hồ Lai Lai mà tớ biết, vĩnh viễn nói chuyện như đâm vào trái tim nhỏ bé của tớ.”

“.....”

Hồ Lai Lai rút cuộc khỏi phức chút xúc động muốn đánh cậu ta.

Tiền Tài đi rồi, cô cũng không vội vã chạy đến quán bar. Cô còn đang bị đồng lõa nói liên tục không ngừng kia ảnh hưởng. Mất hồn mất vía ngồi trên chiếc ghế đá ngoài khu dạy học.

Không biết qua bao lâu, cô đột nhiên cảm giác bả vai bị ai đẩy một chút. Hồn vía đang phiêu dạt đều bị dọa trở về.

“Phát nguồn gì vậy?”

Vừa nghe thấy âm thanh quen thuộc, Hồ Lai Lai vội vàng ngẩng đầu lên. Sau khi thấy rõ người tới mới ngoài ý muốn nói: “Thu Thu, sao chị lại ở đây?”

“Đến nói bí mật của anh họ chị cho em”

Lý Hàn Thu ngồi xuống bên cạnh cô.

Hồ Lai Lai “Ồ” một tiếng, phát hiện mình thiếu chút nữa đã quên chuyện này. Sờ sang lại suy nghĩ một chút, tĩnh tâm lại, hy vọng sẽ nghe được chút chuyện có thể đập tan phiền muộn trong lòng cô.

“Được, chị nói đi.”

“Đêm nay anh họ chị hẳn là sẽ thổ lộ với em”

Cái..... Cái gì? Thổ lộ? Diệp Mạnh Trầm? Với cô?

Xong rồi, suy nghĩ vừa mới sửa sang lại liền lập tức loạn thành một đoàn.

Cú đánh vừa rồi cô còn chưa kịp tiêu hóa, bây giờ một quả bom khác lại tới. Hồ Lai Lai không thể tin tưởng nhìn Lý Hàn Thu, hoàn toàn hôn mê, yêu cầu chút thời gian sửa sang lại đại não hỗn loạn, nhịn không được thở dài một hơi.

“Hôm nay mọi người cùng hẹn nhau đến oanh tạc em à.”

“Mọi người? Còn có ai?”

“Tiền Tài đó, vừa rồi cậu ta cũng nói anh họ chị thích em”

Thẳng đến giờ phút này Hồ Lai Lai mới có tâm tư nghiền ngẫm tin tức này. Sau đó lại chìm sâu vào sự hoài nghi, khó hiểu nói: “Nhưng làm thế nào mà mọi người lại có kết luận này? Vì sao em cứ có cảm giác cả thế giới đều biết chỉ có em là không biết. Không phải em là người ngốc đấy chứ?”

Lý Hàn Thu khó được không nhân cơ hội mắng cô ngu ngốc. Nghĩ thầm khó trách vừa rồi cô lại ngồi ngẩn người. Thấy cô đáng thương, tốt bụng giúp cô sửa sang lại suy nghĩ.

“Đại khái là bởi vì em quá thích anh họ chị đi. Thích đến mức em không có tự tin rằng anh ấy thích em. Cho nên em cứ luôn tìm kiếm dấu vết mà anh ấy để lại để chứng minh cho sự chán ghét của anh ấy, mà không phải sự yêu thích.”

Hà?

Lời này giống như một cơn gió thổi tan sương mù. Hồ Lai Lai vừa nghe, bết tắc được hoá giải, lập tức thay đổi suy nghĩ. Từ góc độ thích, hồi tưởng lại những sự việc phát sinh trong khoảng thời gian này.

Tuy rằng sự nảy sinh tình cảm lúc ban đầu đã sớm không còn dấu vết để tìm. Chính là cô đã phát hiện gần đây Diệp Mạnh Trầm thường xuất hiện những biểu hiện dị thường khó hiểu. Nếu dùng “thích” để lý giải, mọi thứ giống như lập tức liền sáng tỏ.

Điều này làm Hồ Lai Lai có chút tin tưởng lời mọi người nói. Hận chính mình không có một đôi mắt sáng như tuyết, thế mà đến bây giờ mới hiểu ra.

Tay Hồ Lai Lai nắm chặt thành quyền, đứng lên. Quyết định lấy ý tưởng vẫn luôn tồn tại xuống, biến nó thành quả sinh nhật.

“Thu Thu, em đi trước, em muốn đi tìm ông Diệp.”

“Tìm ông ngoại chị làm gì?”

“Giải trừ hôn ước từ bé.”

Nghe vậy Lý Hàn Thu sững sốt, sau đó mới minh bạch dụng ý của Hồ Lai Lai. Vỗ vỗ bả vai cô, cười cổ vũ nói: “Cố lên, tranh thủ đêm nay trở thành chị dâu chị.”

“..... Vâng!”

Hồ Lai Lai nắm chặt thời gian chạy về nhà, không ngờ hai ông cụ đều không có nhà, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy. Không biết có phải ra ngoài đi dạo rồi hay không. Không có cách nào, cô chỉ có thể ở nhà chờ.

Kết quả mới vừa quay trở lại sân nhà mình liền nghe thấy giọng ông cụ.

“Lại Lại, cháu trở về làm gì vậy?”

Cô nhanh chóng xoay người đi qua, không kịp giải thích quá nhiều liền vào thẳng chủ đề: “Ông Diệp, cháu muốn giải trừ hôn ước.”

“Cháu gái bảo bối của ta, rốt cuộc cháu cũng thông suốt rồi sao?”

Người nói đương nhiên là Hồ Lương Tùng. Ông đi sau vài bước, kết quả vừa đến gần liền nghe thấy tin tốt này, thiếu chút nữa mừng đến phát khóc. Lôi kéo tay cô dùng sức khen ngợi.

Diệp Định Chương không ngờ cuối cùng cô lại là người đề nghị trước. Sắc mặt ông trầm xuống, hoài nghi một cách hợp lý: “Là thằng tiểu tử kia bắt cháu nói?”

“Không phải không phải.” Hồ Lai Lai vội vàng phủ nhận, “Anh ấy còn không biết chuyện này đâu ạ. Là cháu muốn làm quà sinh nhật cho anh ấy.”

Quà sinh nhật?

Sau khi biết nguyên nhân chân chính, sắc mặt Diệp Định Chương hòa hoãn không ít. Ông không nóng nảy nữa, dưới ánh mắt mờ mịt của Hồ Lương Tùng, ông lộ ra biểu tình ý vị thâm trường, hỏi: “Thế nếu tiểu tử kia không đồng ý thì làm sao bây giờ.”

“Không đồng ý? Sao có thể không đồng ý chứ. Không phải anh ấy vẫn luôn không thích cái hôn ước từ bé này hay sao. Khi biết tin khẳng định anh ấy sẽ rất cao hứng đấy ạ.”

Diệp Mạnh Trầm xác thật một lòng một dạ muốn giải trừ hôn ước, nhưng đó đều là chuyện trước đây. Hiện tại thì không nhất định. Nếu anh biết, có khả năng không những không cao hứng nổi, mà còn nổi điên một trận nữa đấy.

Đương nhiên, này đó đều là suy nghĩ trong lòng Diệp Định Chương. Ông cũng không tính toán nói cho Hồ Lai Lai, quyết định nắm thật chắc cơ hội cuối cùng này đi hớ cháu trai nhà mình thêm lần nữa. Giáo huấn thẳng thớm này một chút, cho nó ăn chút đau khổ.

Vì thế ông kiềm chế nội tâm kích động, làm bộ tiếc hận nói: “Aiz, được rồi. Nếu cháu đã nghĩ kỹ, ông Diệp cũng không có chấp khuyên cháu nữa. Về sau coi như không có chuyện này đi. Chờ chút ông sẽ gọi điện thoại nói với thẳng thớm kia.”

Quà sinh nhật thuận lợi chuẩn bị xong, Hồ Lai Lai thở dài nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “Cảm ơn ông Diệp ạ!”

Hồ Lương Tùng cũng cao hứng theo, khó được khen ngợi ông Diệp một lần: “Cái ông già này hôm nay cũng biết điều đấy. Đi, mời ông uống rượu ngon nhà tôi.”

Hai ông đều vì những chuyện tốt riêng mà cùng nhau chúc mừng. Còn Hồ Lai Lai, cô thấy thời gian đã không còn sớm nữa, sợ rằng đến quán bar thì sẽ qua 12 giờ mất. Rút cuộc từ nhà chạy đến nơi cũng phải mất một khoảng thời gian, vì thế cô cứ gửi cho Diệp Mạnh Trầm mấy cái WeChat trước.

Không ngờ vừa chuẩn bị ra ngoài gọi xe đã lập tức nhận được điện thoại của anh.

“Ồ đâu?”

Câu hỏi lời ít ý nhiều đem sự tiêu cực trong tâm tình anh thu nhỏ lại. Hồ Lai Lai không nghe ra, còn rất hưng phấn trả lời: “Em? Em đang ở nhà ạ, lập tức đến đây!”

“Không cần, ở nhà chờ anh.”

“A? Vì.....”

Nguyên nhân còn chưa kịp hỏi ra miệng, điện thoại đã bị ngắt. Hồ Lai Lai ngây ngốc nhìn chằm chằm màn hình. Đành phải nghe lời anh, ở nhà chờ.

Khi dưới lầu truyền đến tiếng ô tô thì cũng chỉ còn mấy phút nữa là đến nửa đêm. Cô chạy ra cửa sổ nhìn, sau khi xác nhận đúng là Diệp Mạnh Trầm liền nhanh chóng chạy khắp nơi tìm áo khoác mặc vào, chuẩn bị đi xuống.

Vừa mới mở cửa phòng, người dưới lầu đã xuất hiện trong tầm nhìn, chỉ còn có mấy bậc cầu thang cuối cùng.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Hồ Lai Lai không rảnh kinh ngạc, tranh thủ mấy phút cuối cùng bồi thêm một câu chúc mừng sinh nhật, sau đó mới hỏi: “Sao anh đi lên.”

Còn chưa nói xong đã bị bóng đen đột nhiên tới gần nuốt chửng.

Diệp Mạnh Trầm đi đến trước mặt cô, nhưng anh không có ý định dừng lại. Mà cứ đi thẳng về phía trước, thẳng đến từng bước đẩy cô về phòng ngủ, sau đó trở tay đóng cửa lại.

“Cạch” một tiếng, cửa bị khóa trái.

Lúc này, Hồ Lai Lai rốt cuộc đã nhận ra điểm không thích hợp, muốn đi bật đèn. Không ngờ mới vừa vươn tay, nơi cổ tay bỗng cảm thấy lạnh. Còn chưa phản ứng lại thì cả người đã bị đặt trên ván cửa.

Cho dù có một tầng quần áo giảm xóc vẫn không đỡ được lực mạnh như vậy. Sau lưng bị đụng có chút đau, cô nhắm mắt, muốn hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. Một đôi môi mang khí thế nghiền áp lập tức đè ép xuống.

Khác với lần trước ở hoa viên, lần này nụ hôn không có mùi rượu, lại mang theo sự tức giận.

Diệp Mạnh Trầm gần như ngang ngực mà cạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi tùy ý chui vào, câu lấy lưỡi cô dây dưa quấy loạn. Khi cô nảy sinh ý đồ muốn trốn thoát anh liền chế trụ gáy cô, không cho phép cô lùi nửa bước.

Nếu đổi lại ngày thường, Hồ Lai Lai đương nhiên sẽ không lùi bước. Nhưng hôm nay tâm trạng anh rõ ràng có vấn đề, hơn nữa không phải bởi vì còn quấy phá mới xuất hiện. Vì thế cô gật gật cánh tay cô đang chống giữa hai người, muốn đẩy anh ra, muốn xác minh rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước.

Tức là chút gãy gục này của cô không làm nên chuyện gì, ngược lại càng chọc đến anh tăng thêm lực độ, giữa răng môi không hề có ý vị thương tiếc.

Thời điểm được buông ra, đôi tay đẩy Diệp Mạnh Trầm đã biến thành gắt gao nắm lấy quần áo anh, mượn lực của anh mới không đến nỗi ngã ngồi trên mặt đất. Đại não còn chưa hoàn toàn hoạt động lại, bên tai vang lên giọng nói tràn ngập hàn ý.

“Hôm nay Tiền Tài vừa nói gì đó với em, em liền ngay cả hôn ước cũng đồng ý hủy bỏ. Như thế nào, rốt cuộc hối hận?”

Nghe vậy Hồ Lai Lai sững sờ ngẩng đầu lên. Dưới ánh sáng mờ lung, lúc này mới thấy rõ cảm xúc nơi đáy mắt anh. Tất cả đều không tốt, hơi không chú ý sẽ làm người bị thương.

Tuy nhiên cũng nhờ những lời này, cô gần như đã đoán được nguyên nhân Diệp Mạnh Trầm tức giận. Không ngờ lần này mình lại đi biến khéo thành vụng, dẫu dằng nói: “Cậu ta nói với em rằng cậu ta thích em.”

“Đây là lí do em hủy bỏ hôn ước?”

Hồ Lai Lai lắc đầu.

“Hủy bỏ hôn ước là ý của em. Em hy vọng tình cảm của chúng ta có thể phát triển một cách bình thường mà không cần phải chịu bất cứ áp lực từ bên ngoài nào. Ừ, nói cách khác chính là, sau này em muốn đường đường chính chính theo đuổi anh.”

Vừa dứt lời, cổ khí thế chèn ép khiến người ta không thở nổi trong không khí bắt đầu dần dần suy yếu.

Trên mặt Diệp Mạnh Trầm hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Hiển nhiên anh không dự đoán được đáp án cuối cùng sẽ như thế này. Anh nghiêm túc nhìn cô, âm trầm trong đáy mắt lạnh lẽ tan đi từng chút một.

Vừa rồi khi nhận được tin nhắn WeChat của cô, sự hoảng hốt trong nháy mắt trào ra, cơ hồ có thể đem người cắn nuốt. Lần đầu tiên anh ném được tư vị mất đi. Nhưng lúc này chỉ bằng mấy câu nói của cô, liền đem những nơi bị đào đến trống rỗng lấp đầy một lần nữa. Thậm chí còn đầy hơn so với lúc đầu không ít.

Đây hẳn là nhân quả báo ứng đi.

Mặc kệ là tốt hay xấu, Diệp Mạnh Trầm đều nhận. Anh cúi người chống đầu lên bả vai Hồ Lai Lai. Thần kinh căng chặt rốt cuộc được thả lỏng.

Từ giờ trở đi, cảm xúc của anh đại khái đều sẽ giao cho cô bảo quản.

Mà Hồ Lai Lai còn không biết chính mình một đêm phát lên. Sau khi cảm nhận được áp suất xung quanh bắt đầu hạ xuống. Tâm tình theo đó cũng tốt lên, vỗ về đầu anh, nhịn không được trêu chọc.

“Oa, xem bộ dáng anh sốt ruột kia. Có phải đã cho rằng em muốn từ bỏ anh rồi hay không?”

Vừa nói xong, trọng lượng trên vai tựa hồ nhẹ hơn một ít. Trước khi mình bị đánh, cô thập phần có dự định trước ôm chặt lấy anh, nói sang chuyện khác: “Với cả Thu Thu cũng có nói là tối nay có khả năng anh sẽ tỏ lộ với em đó. Là thật sao?”

Trầm mặc vài giây, Diệp Mạnh Trầm thấp thỏm “Ừ” một tiếng.

Kỳ thật trước đó đã hai lần anh mượn vấn đề của cô để nói. Lại bị cô coi thành lời nói hồ đồ.

Một khi đã như vậy, anh liền dứt khoát chọn bữa tiệc sinh nhật ngày hôm nay để nói lại lần nữa. Vào thời khắc quan trọng như vậy, hẳn là cô sẽ không còn hoài nghi nữa.

Ai biết cô gái nhỏ này chỉ dùng mấy câu WeChat liền đuổi anh đi.

Đương nhiên, lúc này Hồ Lai Lai đã hối hận muốn chết, chơi xấu nói: “Vậy em có thể được bù lại hay không. Em còn chưa được nghe chính miệng anh nói thích em đâu.”

“Năm mơ.”

“.....”

Nhận được câu trả lời mà sợ ngây người. Không ngờ lấy thân phận địa vị hiện tại của mình, cô vẫn phải nhận lấy loại đãi ngộ không dành cho người này. Hồ Lai Lai dựng thẳng sống lưng, cho anh một cái phản kích có lực.

“Em đây không cần cùng anh ở bên nhau!”

“Em dám.”

“Sao em lại không dám, em liền dám, em..... Ngó ngó ngó?”

Cái miệng không nghe lời đã bị lấp kín.

Sự tình phát sinh sau đó có chút không ở trong phạm vi dự đoán.

Đến khi Hồ Lai Lai bị đặt lên giường, áo trên người đã không biết tung tích. Thiếu nữ mỹ lệ trong bóng đêm mê mẩn tận tình nở rộ.

Đêm cuối thu đã bắt đầu sử dụng trước quyền lợi của mùa đông. Cũng không biết là bởi vì lạnh hay thẹn thùng, cơ thể cô cứ run lên nhè nhẹ. Đáng yêu đến mức làm người chỉ muốn chậm rãi hưởng thụ.

Diệp Mạnh Trầm kéo cánh tay che trước ngực của cô ra, nụ hôn nóng bỏng lan tràn một đường đi xuống. Bàn tay to không ngừng trấn an cô cũng một tắc một tắc dần trượt xuống. Sau khi cởi bỏ chiếc cúc duy nhất của quần jean thì đột nhiên ngừng lại.

Anh nhú mào, một lần nữa chôn đầu bên cô cô gái nhỏ, gặm cắn thịt non bẽn lén cô, cực lực bình ổn lại dòng máu đang xao động.

Đáng thương cho đại nãi Hồ Lai Lai đang ở trong trạng thái trống rỗng. Còn không biết màn tình cảm mãnh liệt đêm nay đã hạ màn.

Cô ngoan ngoãn nằm dưới thân Diệp Mạnh Trầm, sức lực trong cơ thể như đã bị tắt cả những việc vừa phát sinh rút đi một nửa. Đến nỗi một nửa còn lại cũng sắp bị trái tim đang nhảy nhót cuồng loạn kia tiêu hao hết.

Chốc lát sau, thấy anh chậm chạp mãi không có động tác tiếp theo, Hồ Lai Lai lúc này mới ý thức được mọi việc giống như đã kết thúc. Cô không suy nghĩ cẩn thận, nhẹ nhàng đẩy đẩy bờ vai anh, thờ dốt hỏi: “Sao, sao vậy ạ?”

Diệp Mạnh Trầm không nói gì, kéo chăn mỏng ở bên cạnh tới bao cô kín mít. Sau đó đem cả người lẫn chăn kéo vào trong ngực. Cầm chống lên trán cô, thanh âm trầm thấp buồn buồn: “Không có áo mưa.”

“.....”

A, này thật là một vấn đề rất thực tế.

Tuy rằng Hồ Lai Lai biết khẩu hiệu “Không áo mưa không yêu” rất là phổ biến. Nhưng mà, vẫn là nên phân tình huống chứ. Bọn cô hiện tại đều như vậy như vậy, không được làm đến cuối thì chẳng phải thật có lỗi với không khí ngày hôm nay hay sao?

Huống chi cô lại không ngại có bảo bảo với anh.

Hay là nói, anh để ý?

Suy xét đến loại khả năng này, sự tin tưởng của Hồ Lai Lai nháy mắt giảm mạnh. Cô nhỏ giọng hỏi: “Anh không muốn có em bé với em sao?”

Diệp Mạnh Trầm “Ừ” một tiếng: “Hiện tại không nghĩ.”

“..... Vì sao ạ?”

Anh nghe ra sự suy sụp trong giọng nói cô gái nhỏ. Biết với mạch não của cô, chỉ sợ đã bỏ ra mấy cái tình tiết chuyện xưa anh bội tình bạc nghĩa như thế nào. Cắn vành tai non mềm của cô, trừng phạt cô miên man suy nghĩ, hừ cười: “Em anh vẫn chưa nuôi lớn, nuôi cái gì em bé.”

Hả?

Hoá ra là lo lắng cô tuổi còn nhỏ, đảm đương không nổi gánh nặng của việc làm mẹ?

Nghe vậy, Hồ Lai Lai bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng thì ngọt tur tur. Từ trong chăn vươn ra hai cánh tay tinh tế, ôm lấy cổ anh. Dùng mặt cọ cọ cằm anh, vừa hôn hâu kết anh vừa tiến hành dụ dỗ.

“Không liên quan, chúng ta khẳng định không có vận may tốt như vậy. Không có khả năng một lần liền trúng.”

Cuối cùng, cô vẫn lo lắng Diệp Mạnh Trầm còn bán khấn gì đó sẽ không đồng ý. Liền dứt khoát bổ sung thêm một câu, chặn hết tất cả đường lui.

“Nếu anh thật sự vẫn còn lo lắng, bây giờ em liền đi mua!”

Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã đợi được đến ngày này. Cô không nghĩ cứ lãng phí cơ hội như vậy. Lần này phá lệ kiên trì, kiên trì đến mức như biến thành tra nam chuyên đi lừa gạt con gái nhà lành. Có một loại cổ chấp thề không lừa tới tay thì sẽ không bỏ qua. Vừa nói xong lập tức giật giật cơ thể, giống như thật sự muốn ra ngoài mua.

Ai biết lưng vừa rời khỏi giường, bàn tay đang đặt trên vai cô đột nhiên dùng sức, giây tiếp theo liền đem cô kéo trở về.

Vốn dĩ Diệp Mạnh Trầm đã nhận thật sự khó chịu, thật vất vả mới ép bản thân bình tĩnh xuống. Kết quả cô còn khen ngược, giống như người ngoài cuộc, còn có tâm tình ở bên cạnh liên tục châm ngòi thổi gió?

Sau khi đề cô gái nhỏ xuống một lần nữa, môi mỏng dán bên tai cô, ngữ khí nguy hiểm, thấp giọng nói: “Muốn làm như vậy?”

“Vâng!”

Lần này, Diệp Mạnh Trầm tính sẽ thỏa mãn yêu cầu của cô. Mạnh tay thăm tiến vào trong chăn, hợp trụ lại ở nơi mềm mại, cuối cùng ôn nhu nhắc nhở: “Đừng kêu quá lớn tiếng, đừng để ông nội em bị dẫn lên đây.”

“.....!!!”

Không thể không nói, lời này thật sự đã nhắc nhở Hồ Lai Lai một phen. Làm cô nhớ tới vị trí hiện tại còn đang ở trong nhà cô. Sợ tới mức tâm tư gì cũng đều không có nữa. Nhanh chóng bắt lấy tay anh, nghiêm túc nói hươu nói vượn.

“Được rồi được rồi, hôm nay vẫn là không làm, em..... em đột nhiên nhớ tới bé rùa vẫn còn ở trong phòng. Tốt nhất đừng nên làm mấy chuyện người lớn trước mặt trẻ con. Như vậy sẽ gây bất lợi với sự phát triển về thể xác và tinh thần của nó.”

Đáng tiếc Diệp Mạnh Trầm một chút cũng không quan tâm, hừ lạnh một tiếng, tăng thêm lực đạo.

“Còn muốn nháo không?”

“Không nháo.....”

Hồ Lai Lai phí trăm cay ngàn đắng mới khôi phục được chút sức lực giờ lại biến mất sạch. Âm thanh có chút phát run, đành tự an ủi trong lòng.

Quân tử làm tình, mười năm không muộn. Dù sao cô cũng đã nhịn được bảy năm, lại nhịn thêm mấy ngày đi.

Về sau, về sau làm hẳn ba ngày ba đêm!

Tác giả có lời muốn nói: Viết đến đoạn Tiền Tài vừa vận nghe được một bài hát, "Biết thu" của Mạnh Phạm Minh. Trong đó có một câu "Em đã không còn là tha thiết ước mơ của tôi. Em nên dành cho một người khác". Phi thường thích hợp với cậu ta.

Chàng trai tốt đẹp như vậy, liền để cậu ta cô độc sống hết quãng đời còn lại đi.

Tiền Tài: Tôi đã làm gì sai????

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đại khái bởi vì là lần đầu tiên tiếp xúc với loại chuyện nam nữ hoan ái này. Xong việc, Hồ Lai Lai phát hiện hình như cô đã đánh giá quá cao năng lực của bản thân. Hoặc là nói cô đã xem nhẹ năng lực của Diệp Mạnh Trầm. Không nghĩ tới cho dù không cần súng thật đạn thật, anh vẫn có thể làm người ta..... vừa đau vừa sướng.

Xem ra kế hoạch ba ngày ba đêm chỉ có thể là một hồi mộng mơ.

Sau đó cô đã quên mình như thế nào ngủ mất. Sáng sớm mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác có chút lạnh nên cô cứ xê dịch sang bên cạnh theo bản năng, muốn trở lại sự ấm áp trong ngực ai đó. Kết quả thẳng đến khi lăn xuống giường cũng không có lăn đến nơi mà mình muốn. Ngược lại hoàn toàn quăng ngã con buồn ngủ.

Hồ Lai Lai hoàn toàn tỉnh táo, đau đến kêu ngoa ngoa. Một tay xoa cái mông bị thương, một tay khác chống trên mép giường. Cô ngồi dậy nhìn nhìn, lúc này mới thấy trên giường đến một cái bóng cũng không còn, không biết anh đã rời đi từ bao giờ.

Tuy biết là do Diệp Mạnh Trầm không muốn đánh thức cô. Nhưng cô vẫn có chút mất mát, cảm thấy bản thân thật sự là nên sửa lại tật xấu “một khi ngủ liền biến thành heo”. Nếu không không chừng một ngày nào đó ngủ ngủ rồi bị người bán đi luôn.

Hồ Lai Lai thở dài than thở, đang định bò lên giường một lần nữa, đầu đó trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô dừng động tác, nhanh chóng lấy điện thoại ra từ trong túi quần.

Vừa kết nối, một âm thanh lo lắng liền truyền tới.

“Alo Lại Lại, cậu bị ốm à?”

“Không có a.”

Nghe được câu trả lời phủ định, Đinh Văn Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi, giải thích: “Vừa rồi đi học, tớ nghe các bạn lớp cậu nói cậu đã xin phụ đạo viên cho nghỉ một ngày. Còn tưởng rằng cậu sinh bệnh đó, không phải thì tốt rồi.”

Hồ Lai Lai hồ đồ: “Xin nghỉ? Chuyện khi nào?”

“Buổi sáng. Cậu không biết? Không phải cậu xin sao?”

“Ồ.....”

Bị hỏi như vậy, Hồ Lai Lai như tỉnh lại từ trong mộng. Ý thức được có thể là Diệp Mạnh Trầm đã xin Tần Thor giúp cô. Không ngờ chuyện nhỏ này mà anh cũng nghĩ tới, trong lòng bất đầu bắn pháo hoa.

Treo điện thoại, cô vui vẻ đem mặt vui vào trong chăn, không kiềm chế được ngáy ngọ cười.

“Sáng sớm ngồi dưới đất làm gì. Chưa tỉnh ngủ hay là ngủ đến choáng váng rồi.”

Giọng nói này.....

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa, sau khi thấy người vừa nói chuyện, xoa xoa đôi mắt, xác định lại lần nữa không phải là mình hoa mắt xong mới kinh ngạc nói: “Mẹ?”

Khi còn nhỏ, Hồ Lai Lai đã từng cho rằng cha mẹ mình đi công tác chính là đi du lịch khắp thế giới. Bởi vì Hồ Viễn Hàn cùng Trình Văn Hành thường xuyên bay tới bay lui, thậm chí cả năm cũng không về gặp người nhà được một lần.

Đến khi cô hiểu chuyện hơn một chút, cô mới biết được từ miệng Hồ Lương Tùng rằng hoá ra mẹ cô là một bác sĩ, một bác sĩ tình nguyện. Liên tục phải đến những nơi xa xôi để chữa bệnh.

Vì tính đặc thù của nghề nghiệp cho nên bà thường vừa đi chính là đi một hai năm. Đến nỗi người cha ngốc bạch ngọt của cô, tự nhiên là một tác cũng không rời mà đi theo. Cho dù có vài khu vực không được vào ông cũng sẽ trông coi ở phụ cận. Bởi vậy, cô từ nhỏ đến lớn vẫn luôn trong trạng thái đứa trẻ được gửi gắm.

Lúc đầu, đối với lựa chọn như vậy của họ Hồ Lai Lai đương nhiên là có lời oán hận. Không hiểu sao họ có thể ném con mình ở đâu đó rồi mặc xác không quan tâm, lại cố tình đi bỏ nhiều công sức như vậy cho những người xa lạ mà cô khả năng cả đời này chỉ gặp một lần.

Sau đó đến khi cô lớn hơn một chút, cách tự hỏi vấn đề đã không còn như xưa, cô đã thử tự giải thích cho họ rồi chậm rãi thông suốt.

Cho dù đó là ai đi nữa, những công việc này cũng phải có người làm. Huống hồ cha mẹ vẫn luôn ủng hộ vô điều kiện với bất kì quyết định nào của con cái, cho nên con cái cũng nên đối xử như vậy với cha mẹ.

Trình Văn Hành không để ý đến cô đang phát ngốc, càng quan tâm một vấn đề khác, hỏi: “Sao trong phòng con lại có mùi của đàn ông?”

Hả? Đây là trực giác của phụ nữ, hay là khứu giác của bác sĩ?

Hồ Lai Lai biểu tình cứng đờ, lập tức phục hồi tinh thần. Cô cũng nhận cái mùi ngửi ngửi, không hề ngửi được cái gì mà mùi của đàn ông.

Vì thế một nửa đại não cô dùng để lo lắng lúc Diệp Mạnh Trầm rời đi có bị ai thấy hay không, một nửa còn lại nhanh chóng chuyển động, bắt đầu hình thành một lời giải thích hợp lý.

“Cái gì mà mùi đàn ông chứ. Là gần đây con có mua một lọ nước hoa mùi khá nam tính, không cẩn thận xịt quá tay mà thôi.” Cô nói được thập phần tự nhiên, sau đó lập tức nói sang chuyện khác. “Đứng rồi, hai người trở về khi nào vậy, cha con đâu?”

“Đi tản bộ với ông nội con rồi.”

May mà Trình Văn Hành không định đánh vỡ niêu đất hỏi đến cùng. Bà chuẩn bị xuống lầu, trước khi đóng cửa phòng vẫn nói: “Tỉnh rồi thì rời giường đi, thu dọn xong xuống ăn sáng.”

“Vâng!”

Người vừa tránh được một kiếp trả lời đến là nhanh chóng khí thế. Để thể hiện rằng mình không hề qua loa cho bà yên tâm rồi đi. Nếu không bà còn dừng lại vài phút, mình liền thêm vài phần nguy hiểm.

Hoà bình như vậy vẫn duy trì đến trên bàn cơm.

Đem trứng chiên đến loạn thất bát tao đặt trước mặt cô, Trình Văn Hành ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Trong thời gian mẹ không có nhà, có phải con lại bị Mạnh Tổ bắt nạt rồi hay không?”

“..... Khụ khụ khụ!”

Sữa bò trong miệng Hồ Lai Lai thiếu chút nữa phun ra ngoài, thật vất vả mới nuốt xuống được. Cảm khăn giấy mẹ đưa qua, xoa xoa miệng, cực lực phủ nhận nói: “Không có ạ!”

“Con xác định muốn nói dối trước mặt mẹ?”

“.....”

Tuy rằng ngày thường Trình Văn Hành không có nhiều thời gian ở bên cạnh Hồ Lai Lai, nhưng cũng không gây trở ngại bà nhìn thấu tâm tư cô. Sau khi nói xong, cũng lười nghe lời giải thích sứt sẹo của cô, nói thẳng: “Chờ lát nữa ăn xong, cùng mẹ ra ngoài một chuyến.”

“A? Đi đâu ạ?”

“Tim Mạnh Tổ tính sổ.”

“.....”

Nếu nói trong cuộc đời này, Lý Hàn Thu là cô gái khốc nhất mà Hồ Lai Lai từng gặp. Vậy thì trong cuộc đời này, Trình Văn Hành chính là người phụ nữ khốc nhất mà cô từng gặp.

Người phụ nữ khốc như vậy, cư nhiên lại là mẹ cô.

Hồ Lai Lai thật là buồn vui đan xen.

Nhưng mà nói đến cùng kỳ, cứ việc từ nhỏ đến lớn cô không hề được cảm thụ qua tình thương của mẹ. Nhưng mỗi lần mặc kệ cách bao lâu thời gian, khi gặp Trình Văn Hành cô đều sẽ không cảm thấy xa lạ.

Dùng lời nói của Lý Hàn Thu thì đại khái là bởi vì đây là lần đầu tiên Trình Văn Hành làm mẹ. Lại không có cơ hội học tập trong thực tiễn. Điều này khiến cho hai người khi ở chung chưa từng có cảm giác mẹ con.

Đối với việc này, Hồ Lai Lai thật ra rất tán đồng. Cô cảm thấy Trình Văn Hành luôn coi cô như tiểu đệ mà nuôi, thấy cô bị bắt nạt liền giúp cô ra mặt.

Chính là..... Mạnh Tổ thì vẫn là thôi đi?

Đọc theo đường đi, Hồ Lai Lai tranh thủ nghỉ tất cả các loại biện pháp, muốn khuyên bà từ bỏ ý định này đi. Kết quả một xu hiệu quả cũng không có.

Mất thấy quán cà phê liền ở phía trước, cô chỉ có thể lại giữa giữa lần cuối cùng.

“Mẹ, chúng ta thật sự vẫn là trở về đi. Đi cũng không gặp được ai đâu, ai sẽ chạy đến đây tìm mắng chứ.”

Không ngờ Trình Văn Hành vừa nghe lời này, còn tưởng cô đang lo lắng đối phương sẽ không xuất hiện, bảo đảm nói: “Yên tâm đi, mẹ đã dùng danh nghĩa của con để hẹn cô ta. Khăng định sẽ đến.”

“.....”

Hồ Lai Lai bắt đầu hoài nghi rốt cuộc bà có phải mẹ ruột của mình hay không. Sau đó bỗng nghe thấy bà kêu một tiếng “Sur ty”. Còn đang buồn bực ai lại lấy một cái tên kỳ quái như vậy. Ngẩng đầu nhìn nhìn, chỉ thấy Mạnh Tổ.

Đại não cấp tốc chuyển động thay đổi quan hệ của hai người một chút, cô kinh ngạc đến không khép được miệng, thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Nhanh chóng giữ chặt cánh tay Trình Văn Hành, tỉnh hỏi cho rõ ràng rồi mới đi qua đó. Miễn cho lát nữa cái gì cũng không biết.

“Sur ty? Cô ấy là sur ty của mẹ?”

Thấy cô phản ứng lớn như vậy, Trình Văn Hành cảm thấy khá kỳ quái: “Làm sao vậy, chẳng lẽ con không biết?”

Lại không ai nói cho cô, làm sao cô biết được!

Hồ Lai Lai ánh mắt phun lửa, cũng may này đó đều không quan trọng. Cô nhanh chóng hỏi tiếp: “Trước kia quan hệ của hai người thật sự không tốt sao ạ?”

“Cũng không hẳn.” Trình Văn Hành nhớ lại chút kí ức xa xăm hồi cuộc sống đại học. Phát hiện cũng không có gì để nói, chỉ có thể lờ ra một sự kiện duy nhất còn có chút ấn tượng. “Nhiều lắm chỉ là có một lần cô ta bắt nạt bạn cùng phòng của mẹ. Mẹ đánh cô ta một chút.”

Đánh, đánh một chút? Ừ..... Về tình thì cũng có thể hiểu đi. Dù sao cũng là đối phương sai trước.

Hồ Lai Lai thờ thoi miên chính mình như vậy, không ngờ giây tiếp theo bà lại bổ sung một câu: “Đem tay trái của cô ta đánh trật khớp.”

“.....”

Được rồi, bị quấy nhiễu nhiều năm như vậy, đến hôm nay cuối cùng cô cũng biết vì sao Mạnh Tổ vẫn luôn nhắm vào cô. Không nghĩ tới hoá ra trừ hôn ước từ bé, thế mà còn có một phần từ mẹ ruột của mình?

Cái này càng làm Hồ Lai Lai không có tự tin đối mặt với Mạnh Tổ. Thập phần không tình nguyện bị Trình Văn Hành mạnh mẽ kéo đi. Hai người ngồi xuống đối diện Mạnh Tổ.

“Sur ty, chị thấy có lỗi với tôi hay sao mà vừa thấy tôi đã chạy?”

“Tôi chạy cái gì.”

Mạnh tổ không hề hoảng loạn như vừa rồi, một lần nữa ngồi xuống, bày ra tư thái quen thuộc, trả lời: “Làm người vẫn nên thiện lương một chút, đừng nghĩ xấu cho người khác như vậy. Cô thường xuyên hơn nửa năm đều ở nước ngoài, cho dù tôi có muốn xin lỗi cũng không tìm thấy cơ hội.”

“Cho nên chị liền bắt nạt con gái tôi?”

“Tôi bắt nạt con gái cô?” Mạnh Tổ tăng âm lượng, như vừa nghe được câu chuyện cười, cười lạnh một tiếng. “Chi bằng cô hỏi con gái cô một chút. Đến tốt cùng có phải tôi bắt nạt nó hay không.”

“Nếu con bé dám nói thật, chị cảm thấy hôm nay tôi sẽ ngồi ở đây sao?”

“.....”

Không ai nói chuyện, bầu không khí trở nên trầm mặc một cách xấu hổ. Sau một lúc lâu, Trình Văn Hành dẫn đầu thỏa hiệp, đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Được rồi, hôm nay tôi cũng không phải để cãi nhau với chị. Chỉ là muốn nói cho chị biết, dù sao hôn ước từ bé của hai đứa nhỏ đã được giải trừ. Về sau không ai nợ ai, ai cũng đừng quán lấy ai.”

Đúng như bà dự tính, sự chú ý của Mạnh Tổ không phải ở lời cảnh cáo của bà, mà là ——

“Cái gì, hôn ước bị giải trừ? Sao tôi lại không biết?”

“Trời ạ, con trai chị thế mà ngay cả chuyện này cũng không nói với chị?” Trình Văn Hành nhìn qua còn bất ngờ hơn Mạnh Tổ, lại thở dài than. “Aiz, xem ra sur ty à, chị thật sự nên tự tỉnh táo lại một chút.”

“..... Ai đề nghị?”

“Đương nhiên con gái em.”

Vì thế lửa đạn của Mạnh Tổ chuyển hướng sang Hồ Lai Lai, chất vấn nói: “Cho nên, cô muốn bội tình bạc nghĩa với con trai tôi?”

Đây là cái kết luận thần kì gì?

“Không phải, cô ơi, cháu.....”

Vốn dĩ Hồ Lai Lai còn đang nhàn nhả đóng vai trò người tàng hình, không ngờ đột nhiên lại bị hỏi tội. Cô nhất thời không kịp ứng chiến, bắt đầu lộn xộn giải thích. Kết quả còn chưa nói đến trọng điểm đã bị ngắt lời.

“Được rồi, cô cái gì cũng không cần nói nữa. Cho dù đã giải trừ hôn ước, cô cũng đừng tưởng có thể giải trừ hết nợ nần. Con trai tôi vì cô, đến cả tôi, người mẹ này cũng có thể không nhận. Vậy dựa vào cái gì mà cô nói từ bỏ là có thể từ bỏ. Đời này cô sinh ra là người của Diệp gia, chết cũng phải là quỷ của Diệp gia!”

Hạ xuống lời nói tàn nhẫn xong, vào lúc khí thế lên đến đỉnh điểm, Mạnh Tổ cầm túi xách lên, rồi đi không hề quay đầu lại.

“.....”

Trong đời sống thực tế còn có thể nghe thấy lời kịch như phim truyền hình vậy sao? Hôn nữa, rõ ràng trước đây bà còn trăm phương nghìn kế muốn đổi cô ra khỏi cuộc đời Diệp Mạnh Trầm. Bây giờ lại quay ra uy hiếp cô không cho cô rời đi..... Cốt truyện quanh co này là sao?

Hồ Lai Lai trợn mắt há hốc mồm, nhìn theo bóng dáng Mạnh Tổ rồi đi, nhất thời không nói lên lời. Trình Văn Hành ở một bên bỗng nhiên đứng lên, một bộ dáng đại công cáo thành, hoạt động gân cốt một chút.

“Được rồi, chương ngại lớn nhất đã được dọn sạch. Tiếp theo con có thể an tâm yêu đương rồi.”

An tâm yêu đương?

Nghe vậy Hồ Lai Lai kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bà, lúc này mới rõ ràng mục đích chân chính hôm nay bà tới đây, về mặt cảm động.

“Mẹ.....”

Trình Văn Hành không quá thích những thời khắc lừa tình như thế này, vỗ vỗ đầu cô: “Đừng làm nũng, đứng lên đi, cha con hẳn đã tới rồi.”

Đi ra ngoài, người cha ngốc bạch ngọt của cô quả nhiên đã đứng ở cửa chờ. Vừa thấy cô liền đau lòng nói: “Lại Lại, con nhìn con xem, như thế nào lại gầy mất rồi. Có phải học lớp 12 áp lực quá lớn hay không?”

Hồ Lai Lai khẽ cười nói: “Cha, con đã đọc đại học.”

“..... Xem ra lần này lệch mũi giờ thật sự là quá nghiêm trọng, đến bây giờ vẫn chưa chỉnh lại được.”

Vì bảo vệ hình tượng người cha vĩ đại của mình, Hồ Viễn Hàn tiến hành mạnh mẽ giải thích đối với sai lầm vừa rồi.

Đối với việc này, thật ra Hồ Lai Lai cũng không quá để ý. Dù sao cô cũng không trông cậy ông có thể để ý đến chuyện gì khác ngoài vợ mình. Thấy ông mở cửa xe, cô nói: “Cha mẹ, hai người về trước đi, con quay lại trường học, ngày mai con còn phải đi học nữa.”

“Về trường thì không thể lên xe sao, chúng ta có thể lái xe đưa con đi mà.”

“Không được, vẫn là đi tàu điện ngầm tiện hơn.”

Trình Văn Hành nhìn cô, cũng không trực tiếp vạch trần, lời nói có ẩn ý: “Tốt nhất là như vậy.”

“.....”

Hồ Lai Lai thề, cô thật sự tính quay lại trường học. Chẳng qua tiền đề là nửa đường không nhận được điện thoại của Diệp Mạnh Trầm.

Sau khi cái tiền đề này biến mất, dự tính của cô cũng không thể thực hiện được. Cho nên con đường quay lại trường học biến thành đến công ty.

Suy xét thấy lúc cô đến thì giờ nghỉ trưa hẳn là vừa lúc kết thúc. Vì thế trên đường đến cô thuận tiện mua cho bọn họ chút trà chiều. Ai biết vừa đến công ty, mỗi người nhìn thấy cô câu đầu tiên đều là “Chúc mừng”.

Người không rõ nguyên do bị chúc mừng đến choáng váng, lại ngại không dám hỏi bọn họ muốn chúc mừng cái gì. Chỉ có thể ngây ngô cười, nhất nhất nhận lấy lời chúc của bọn họ. Thật vất vả mới thấy đám Tạ Thiên, cô cảm thấy như mình đã thấy đáp án, nhanh chóng giữ chặt bọn họ.

Nhưng mà cô còn chưa kịp hỏi, đối phương cũng y như những người khác, đều nói mấy lời cô nghe không hiểu.

“Lại Lại, có phải bây giờ bọn anh có thể thoải mái gọi em là bà chủ nhỏ rồi hay không?”

“Vì sao ạ? Đã xảy ra chuyện gì thế? Lá gan của mọi người sao có thể phỉ lớn trong một đêm vậy?”

Ba câu hỏi của cô chỉ đổi lấy được một câu hỏi lại.

“Em còn không biết?”

“Biết cái gì?”

“Em yêu đương với ông chủ bọn anh rồi đó.”

“..... Em đương nhiên là biết chứ! Tốt xấu gì em cũng là đương sự.....” Nói đến một nửa, Hồ Lai Lai đột nhiên ý thức được hình như mình lại chú ý sai trọng điểm, vội vàng hỏi: “Không đúng, các anh làm sao mà biết được?”

Nghe vậy, Tạ Thiên lộ ra một nụ cười thần bí.

Chuyện này thì phải nói từ sáng sớm hôm nay.

Tối hôm qua trong buổi tiệc sinh nhật, tuy nhân vật chính đã rời đi trước, nhưng dưới sự dẫn dắt của Trần Khoa, đại đa số người cơ bản đã chơi suốt cả đêm. Trời sáng thì vừa lúc đi làm, dù sao người trẻ tuổi thể lực tốt.

Vốn dĩ bọn họ đến công ty đã sớm hơn so với ngày thường rất nhiều, kết quả có người còn đến sớm hơn. Không nghĩ tới đèn trong văn phòng thế mà vẫn còn sáng. Cũng không biết là hôm qua đã quên tắt đèn hay là người bên trong đã tới.

Đương nhiên bọn họ càng thiên về tình huống thứ nhất hơn. Không ngờ mở cửa ra, thế mà lại là tình huống thứ hai.

Mọi người sôi nổi kinh ngạc, đi vào lên tiếng chào hỏi. Có người tình mắt vô tình nhìn thấy trên cổ anh có vài vết cào. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ thuận miệng trêu ghẹo vài câu.

“Áy, ông chủ. Bảo sao tối qua cậu đi vội như vậy, hoá ra là đi yêu thương mèo hoang à.”

Tuy rằng lời này nói rất không đầu không đuôi, nhưng Diệp Mạnh Trầm đại khái vẫn biết bọn họ đang ám chỉ điều gì. Khó được một lần không lờ đi, ngược lại nhướn mày, nghiêm túc trả lời: “Mèo nhà.”

“.....”

Họ vẫn chưa nghĩ thơ đến mức nghe xong lời này còn ngây ngốc hỏi lại “Cậu nuôi mèo lúc nào vậy?”. Rốt cuộc mọi người đều là người trưởng thành rồi, hướng chỉ về mặt anh còn mang ý vị sâu xa như vậy.

Mọi người lập tức tiến vào trạng thái bát quái, radar toàn diện khởi động. Xét từ Tạ Thiên làm đại biểu, dùng ánh mắt của tất cả mọi người ở đây nhìn anh, cẩn thận lên tiếng: “Ông chủ, con mèo kia sẽ không phải họ Hồ chứ?”

Cuối cùng anh có trả lời vấn đề này hay không đã không còn quan trọng. Quan trọng là Hồ Lai Lai chỉ là nghe đến đó, mặt cũng đã đỏ đến chín mọng. Hiếm khi cảm thấy thẹn thùng một trận.

Đối với ông ồm áp hôn hít, thật ra cô cũng không sao cả, bị thấy thì thấy đi. Chính là, nếu hành vi càng thân mật thêm chút nữa thì cô vẫn có chút ngượng ngùng, không nghĩ tới mình đã cào thành vết lên người Diệp Mạnh Trầm.

Bây giờ cô chỉ nghĩ muốn chém đứt đôi tay làm bấy này đi. May mà lúc này Vương Kiều bỗng đi ngang qua, tạm thời thay đổi không khí một chút.

Mất thấy trong tay cô xách toàn đồ ăn, cậu ta hưng phấn nói: “Bà chủ nhỏ, em lại đem đồ ăn tới cho bọn anh à.”

Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần, gạt gạt đầu. Sau khi nhận lấy túi đồ ăn, lại nghe cậu ta cảm động nói: “Có bà chủ trẻ con quá nhiên như nhật được bảo vật!”

“.....”

Trong lúc nói cười, cửa văn phòng đột nhiên mở ra, người vừa ở bên trong báo cáo công tác đi ra. Vừa thấy cô liền bày ra biểu cảm giống bọn Tạ Thiên lúc vừa rồi.

Lần này đến phiên Hồ Lai Lai đi vào.

Diệp Mạnh Trầm đang ngồi ở trước bàn xem tư liệu, sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa lại chậm chạp không nghe thấy tiếng người đến nói chuyện. Ngẩng đầu nhìn, ánh mắt vừa chạm vào cô nháy mắt liền trở nên nhu hòa không ít.

Anh buông cây bút trong tay, tựa lưng vào ghế ngồi, hướng cảm về phái cô, ra hiệu nói: “Lại đây.”

Người còn đang đứng lè mề lè mề ở cửa “Ồ” một tiếng, rốt cuộc vẫn đi tới trước mặt anh. Chỉ là vừa mới đi qua liền bị anh kéo lên đùi ôm. Cô sợ tới mức nhanh chóng giãy giụa muốn đứng lên, lại bị ôm càng chặt hơn.

Lần này Hồ Lai Lai không thể động đậy, tầm mắt bất an dừng lúc dừng ở trên cổ anh, quả nhiên thấy được mấy vết cào. Lại nghĩ tới những gì vừa được nghe, cô đẩy bờ vai anh, nhắc nhở nói: “Bên ngoài còn nhiều người như vậy, chúng ta thế này thì không tốt lắm đâu.”

“Không ai tiến vào.”

“Nhưng.....”

“Em có thể thoải thích làm gì em muốn.”

Lời này nói ý ám chỉ quá rõ ràng, Hồ Lai Lai nghe mà sùng sốt. Cô dời ánh mắt lên đôi mắt anh. Ở đó phảng phất như có một con ốc xoáy màu đen có thể cuốn người vào trong đó.

Cô chịu không nổi loại mê hoặc này, cũng không khống chế nổi nội tâm đang ngo ngoe rục rịch. Hạ quyết tâm, dứt khoát vứt bỏ hết những tư tưởng trói buộc kia. Quyết định nghe theo tiếng gọi của trái tim, đôi tay ôm lấy mặt anh, cúi đầu, ở trên môi anh ấn ba nụ hôn “Chụt chụt chụt” liên tục.

Ừ, thật đúng là dễ thỏa mãn.

Diệp Mạnh Trầm cười khế, tay đã thăm dò vào trong quần áo cô, nhéo nhéo thịt mềm bên hông: “Chim gõ kiến sao, hôn nhiều như vậy làm gì.”

“Người quan trọng phải hôn ba lần đó à.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Kỳ thật, Hồ Lai Lai có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới một ngày nào đó cô có thể đường đường chính chính làm những việc này với Diệp Mạnh Trầm. Được mở đường như vậy, tựa hồ cô rốt cuộc đã tìm lại được tiết tấu trước kia, buông thả sự đề nén bấy lâu nay.

Ừ, đây mới chính xác là mở đầu cho motif tổng giám đốc và cô vợ nhỏ xinh đẹp.

Nhưng mà cô không thích nhân vật cô vợ nhỏ xinh đẹp, cô thích làm tình nhân kẻ ước 33 ngày của tổng giám đốc hơn.

Tiểu là ý tưởng thì đúng chỗ, nhưng trang phục thì không.

Hồ Lai Lai cúi đầu nhìn một thân quần áo không hề có chút hương vị phụ nữ, thờ dài than thở. Nghĩ thầm hôm nay vẫn nên chọn con đường cô vợ hiền huệ ở nhà thì tốt hơn, vì thế quan tâm nói: “Đúng rồi, cảm mạo của anh có tốt hơn chút nào chưa? Tối hôm qua em có loạn đá anh không?”

Tối hôm qua?

Diệp Mạnh Trầm cười nhạt, nhớ tới bộ dáng cô một mồi ngã vào trong lòng anh, hỏi ngược lại: “Em cảm thấy tối hôm qua em còn có sức đá người?”

“.....”

Này có thể trách cô sao! Tốt xấu gì cô cũng là lần đầu tiên, không thể khoan dung một chút hay sao, thế mà còn tâm tình cười nhạo cô thể lực kém?

Hồ Lai Lai bất mãn “Hừ” một tiếng. Vì muốn hòa nhau, cô liền moi ra chuyện tốt anh đã làm, ý đồ cùng anh lý luận: “Vậy lúc anh đi vì sao không nói với em một tiếng. Làm hại em sáng hôm nay bị lăn xuống đất, cái mông cũng sắp biến dạng rồi!”

“Như thế nào, muốn anh giúp em?”

Diệp Mạnh Trầm xem nhẹ giọng điệu oán trách của cô, lại đem đề tài chuyển hướng.

“Giúp em cái gì?”

“Xoa.”

“..... Oa, sao anh lại có thể sắc tình như vậy chứ!”

Hồ Lai Lai khoa trương bưng kín lỗ tai, phảng phất như vừa nghe được điều gì rất khó nghe. Không biết nguy hiểm đã gõ cửa mà còn có tâm tình vui đùa với anh.

Cũng may cô rất mau đã khôi phục bình thường, còn tưởng rằng Diệp Mạnh Trầm đang thật sự quan tâm cô. Vì thế cô nghiêm túc đáp lại lời đề nghị của anh: “Xoa thì không cần, em cũng chỉ muốn biểu đạt một chút rằng em.....”

Kết quả lời nói còn chưa nói xong, đột nhiên cô có cảm giác dưới thân nhiều ra một phần lực đạo, khi nặng khi nhẹ vuốt ve.

Âm thanh đột nhiên im bặt, Hồ Lai Lai biết bản thân đã gặp phải chuyện lớn rồi. Cô nhanh chóng bắt lấy cánh tay anh, lắp bắp nói: “Thật, thật sự không cần!”

Nhưng mà vô dụng, cái tay kia vẫn tiếp tục giúp cô.

Lần này Hồ Lai Lai thật sự khóc không ra nước mắt, biết thế cô đã không khiêu khích anh. Giờ phút này cô muốn hối hận cũng không kịp. Chỉ có thể chôn trong ngực anh tự mình giữ tinh táo, càng về sau thanh âm càng nhỏ.

“Thực xin lỗi, em nói dối, thật ra em căn bản không có ngã xuống đất, mông cũng không có bị biến dạng, thật sự! Cho nên..... Anh không cần lại..... Lại xoa nhẹ.....”

Lỗ tai cô gái nhỏ đã sớm hồng thắm.

Diệp Mạnh Trầm đang định buông tha, chợt tầm mắt đặt trên cổ cô. Thấy trên da thịt trắng mịn mông manh của cô còn lưu lại dấu vết tối hôm qua. Trải qua một đêm lằng nhằng, màu sắc càng trở nên non đỏ, phảng phất như đang chờ ai lại một lần nữa ngứa痒.

Vì thế anh không nhịn được, hoặc là nói anh căn bản không nhịn. Cúi đầu, môi mông bao phủ lên, vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng quét qua những dấu vết kia.

Ấm áp ướt át làm Hồ Lai Lai rất nhanh đã có phản ứng, nổi lên một thân da gà. Loại cảm giác vô lực quen thuộc làm người sợ hãi lại lần nữa thổi quét toàn thân.

Cô nhớ lại tất cả những việc đã xảy ra tối hôm qua. Thật không dám tưởng tượng, nếu lát nữa anh thật sự muốn tái hiện lại chuyện tối hôm qua ở trong văn phòng này thì cô sẽ thẹn thành cái dạng gì.

Sợ là sẽ không thể ngóc đầu lên làm người đi?

“Anh..... Anh bình tĩnh một chút..... Không cần ở chỗ này.....”

Hồ Lai Lai thật sự rất muốn kiên cường một chút, bång vào tia li trí cuối cùng, muốn khuyên anh dừng lại. Bất đắc dĩ âm thanh của cô lại không chịu khống chế, một câu hoàn chỉnh nói ra miệng lại thành đứt quãng yếu ớt.

May là lời cô muốn nói cũng không khó đoán.

Diệp Mạnh Trầm biết cô bán khoán, vốn dĩ cũng không có ý định làm gì với cô ở nơi này. Chỉ muốn trêu chọc cô một chút, cố tình mỗi lần trêu cô đều muốn trêu đến nghiến.

Cuối cùng tuy rằng anh không dùng động tác, nhưng ngoài miệng vẫn trấn an cô.

“Ừm, không làm.”

Vừa dứt lời, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Ý thức đang mơ hồ của Hồ Lai Lai dần dần khôi phục từng chút một.

Khi Tạ Thiên tiến vào, một người đang ngồi ở trên ghế xoay, người còn lại đang ngồi trên ghế sofa. Nhìn qua như đang ai làm việc của người ấy. Nhưng anh ta vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự không bình thường đang tràn ngập trong không khí.

Đại khái đây chính là vị chua của tình yêu trong truyền thuyết đi.

Cũng may anh ta vẫn luôn nói và làm việc khá đúng mực. Không giống Vương Kiều, há miệng ra là nói bậy.

“Sếp, ông chủ Phương đã tới, bây giờ đang ở phòng họp.”

Ông chủ Phương?

“Là ông chủ viện bảo tàng vạn vật sao ạ?”

Người đang làm bộ chơi di động vừa bắt được mấy chữ máu chó, lực chú ý một lần nữa tập trung lại. Vừa dứt lời, đầu cô cũng ngẩng lên nhìn Tạ Thiên, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Hoá ra anh gọi cô tới công ty là vì muốn cho cô cái kính hi này?

Thấy vẻ mặt bất ngờ của cô giống như là vừa mới được nghe nói. Tạ Thiên cũng cảm thấy bất ngờ theo, anh ta cứ tưởng cô đã sớm biết. Anh ta gật đầu, lại nhúc nhích lông mày, nhiều lời với cô hai câu.

“Thế nào, có phải có cảm giác chuyến này tới đây rất có giá trị?”

Đâu chỉ là rất có giá trị, siêu có giá trị ấy chứ!

Hồ Lai Lai không thể không chế giễu lên khoe miệng, “Vừ” một cái đứng phắt dậy, hận không thể ngay lập tức vọt vào phòng họp. Lúc này Tạ Thiên đã đi đến bên người Diệp Mạnh Trầm, đem tài liệu đã chuẩn bị sẵn cho hội nghị đưa cho anh xem.

Hai người vừa nói chuyện về buổi họp vừa không nhanh không chậm bước đi.

Cô gấp đến độ dậm chân tại chỗ, lại không có cách nào, chỉ có thể lặng lẽ thả chậm bước chân lùi về phía sau. Dù sao thì cũng nhàn rồi, liền nhịn không được hiếu kỳ hỏi:

“Các anh mời ông chủ Phương bằng cách nào vậy ạ?”

Là một ông chủ viện bảo tàng tư nhân nổi danh nhưng sinh hoạt thường ngày của ông quả thật đơn điệu đến mức không thể đơn điệu hơn. Cơ bản chưa từng lộ mặt trên bất cứ phương tiện truyền thông nào. Thậm chí một bức ảnh chụp rõ ràng cũng không có. Mà buổi tiệc hôm trước hẳn là một trong những hoạt động hiếm hoi mà ông tham gia.

Cho nên cho dù lần trước Tiền Tài đã đưa ra yêu cầu hà khắc như vậy, Hồ Lai Lai cũng nguyện ý đáp ứng cậu ta.

Chính là, vốn dĩ cô cho rằng đó là lần mình được gần ông ấy nhất trong cuộc đời, nếu bỏ qua chỉ sợ rất khó sẽ có lại được cơ hội tốt như vậy. Không ngờ thế mà vẫn còn một cơ hội càng tốt hơn đang chờ cô.

“Ông chủ bọn anh đã tự dùng bản lĩnh của mình mời ông ấy đến đây.”

Tạ Thiên nói rất chi là tự hào, kể qua chút chuyện đã qua cho cô biết.

“Còn nhớ trước kia anh từng nói về trò chơi mới không, bây giờ đã xác định sẽ làm. Cho nên sắp anh muốn mời ông chủ Phương tới giám sát chỉ đạo sáng tác văn bản. Hôm nay tới chính là vì cuộc thảo luận đầu tiên này. Nhưng mà nói thật, sự đồng ý của ông ta nằm ngoài dự kiến của bọn anh.”

Đối với Hồ Lai Lai thì càng là ngoài dự kiến, nhưng mà cũng rất vui. Chỉ là vui về xong rồi mới ý thức được một vấn đề khác.

“Không đúng, bây giờ các anh đi họp, em đi theo làm cái gì?” Cô dừng bước chân, “Các anh mau đi đi, họp xong em sẽ vào.”

Ai ngờ cô còn chưa xoay người, giây tiếp theo đã bị Tạ Thiên kéo đi lên phía trước.

“Em nói gì vậy, tốt xấu gì cũng là chuyên ngành của em, sao có thể không đi. Lại nói, ông chủ khẳng định cũng muốn cho em tham gia hạng mục lần này, em liền lớn mật yên tâm mà đi theo bọn anh đi thôi.”

“Thật sao?”

“Thật mà.”

Vì thế bước chân Hồ Lai Lai một lần nữa trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng. Đường đi tới phòng họp chỉ ngắn ngủn vài phút, dọc theo đường đi đều cùng mấy chàng trai riu rít nói không ngừng. Khỏe mạnh cô gái chưa từng hạ xuống, không che dấu được sự kích động.

Đây là biểu hiện của fans khi sắp được gặp thần tượng.

Cũng bởi vì quá mức hưng phấn, cô hoàn toàn không chú ý tới tại đây, trong lúc này, người đàn ông đi phía trước đã quay đầu lại nhìn cô rất nhiều lần.

Cho nên trước khi đi vào phòng họp, cô đã bị kéo lại. Diệp Mạnh Trầm để cho những người khác đi vào trước.

Thấy thế, các chàng trai đang vui cười đùa giỡn nhảy mất trở nên nghiêm túc hẳn lên. Vừa anh đẩy tôi tôi đẩy anh xếp hàng đi vào trong. Vừa dùng khóe mắt quan sát hai người họ, rất muốn lưu lại vậy xem.

Hiển nhiên, đầu óc Hồ Lai Lai còn đang ở trong phòng họp, không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô khó hiểu nhìn anh, miệng cười rục rờ hỏi: “Sao vậy anh?”

“Vui như vậy à?”

Gi? Thế mà còn phải hỏi sao.

Cô nặng nề gật đầu, trả lời không cần suy nghĩ: “Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ anh không vui à?”

Diệp Mạnh Trầm hừ lạnh một tiếng.

Lúc này đến cái bóng người còn chưa thấy, mà cô đã hưng phấn thành như vậy. Chờ lát nữa gặp mặt rồi chẳng phải sẽ bay cả lên trời?

Cho dù vẫn luôn biết cô đối với đồ cổ có một loại tình cảm đặc biệt. Nhưng với loại cảm giác bại dưới tay tên chủ bảo tàng này, anh vẫn là không nhịn được. Lần đầu tiên anh cảm thấy xúc động hại người, chỉ lo tặng cho cô kính hi mà quên mất suy xét điểm này.

Bây giờ anh có chút hối hận rồi, nhưng tất cả đã muộn. Vì thế anh chỉ có thể cảnh cáo miệng: “Sau khi đi vào, chỉ cho phép ở bên cạnh anh, không cho phép cái kiểu kích động lên là loạn ôm người.”

Đối với chuyện cô gái nhỏ coi trọng ai hơn, anh thật sự rất thích tính toán chi li. Đáng tiếc Hồ Lai Lai chỉ cho rằng anh đang lo lắng cô sẽ gặp rắc rối dẫn đến phá hỏng buổi hội nghị ngày hôm nay nên vội vàng bảo đảm nói: “Yên tâm yên tâm, em có phải trẻ con đâu, em sẽ không làm xằng bậy!”

Sau đó cô chờ mong nói: “Em có thể đi vào chưa?”

Diệp Mạnh Trầm không vui vẻ cho lắm “Ừ” một tiếng.

Quả nhiên, vừa được anh đồng ý, Hồ Lai Lai liền lập tức quên lời bảo đảm vừa rồi. Cô lại làm lơ anh, gấp không chờ nổi mà xoay người đẩy cửa đi vào phòng họp.

Trong phòng hội nghị rộng rãi sáng trưng, cô bắt đầu dò mắt tìm kiếm. Phát hiện trong đó có một bóng dáng phá lệ quen thuộc, nhưng cũng không quá xác định. Cô chần chờ một chút, sau đó lập tức bước nhanh hơn vòng lên phía trước.

Chờ thấy mặt đối phương xong, trông mắt cô đều sắp rớt ra rồi. Không ngờ đối phương lại là người đã rất lâu không gặp ——

“Sur phụ?”

Hồ Lai Lai vẻ mặt khiếp sợ. Mà những người khác nghe thấy xưng hô này xong cũng không tốt hơn chỗ nào. Vì kinh ngạc, mọi người đều không hện mà cùng lập lại: “Sur phụ?”

Ngoài ra, bước chân Diệp Mạnh Trầm vừa tiến vào cũng bỗng vậy mà ngừng lại. Anh nhăn mày, tầm mắt qua lại giữa hai người. Hiển nhiên hôm nay anh cũng mới biết về mối quan hệ giữa hai người.

Cả phòng hội nghị, người duy nhất bình tĩnh đại khái chỉ có Hồ gia.

Nhìn từng gương mặt kinh ngạc, ông háng giọng, nửa đùa nửa thật nói: “Tôi nào có nhiều đồ đệ như vậy, mọi người đừng gọi bậy.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, hồn vía Hồ Lai Lai mới trở về một chút. Chỉ là trong lúc nhất thời vẫn có chút khó có thể tiếp nhận sự thật này. Cô xác nhận lại: “Sur phụ, người thật sự là ông chủ viện bảo tàng vạn vật sao?”

“Thế nào, chẳng lẽ khí chất của ta đây không giống ông chủ?”

“.....”

Lúc ngồi trước máy đánh bạc thì xác thật không giống.

Cứ việc Hồ Lai Lai từ nhỏ đã biết sur phụ nhà mình rất lợi hại. Nhưng mà, đây cũng không thể tránh khỏi quá lợi hại đi. Xem ra cái người mười năm như một trấn thủ máy đánh bạc quả nhiên không phải người bình thường.

Đối với chân tướng tới bất thành linh này, tâm tình của cô trở nên rất phức tạp. Cuối cùng vẫn là bị Diệp Mạnh Trầm kéo vào vị trí ngồi.

Ở phương diện nào đó, cô đương nhiên rất là vui mừng. Rốt cuộc cô đây chính là đồ đệ của ông chủ viện bảo tàng vạn vật cơ mà. Nhưng về phương diện khác thì cô lại có chút khổ sở.

Đã nhiều năm như vậy, thế mà sur phụ vẫn cứ đứng trơ mắt nhìn cô phát sầu vì vé vào viện bảo tàng của ông. Chà nhẽ trước nay ông không hề nghĩ tới trộm đưa cho cô một vé hay là mở cửa sau gì đó sao?

Thật là nghiêm khắc.

Tương tượng đến đây, Hồ Lai Lai cảm thấy hai thầy trò bọn họ cần phải tiến hành một cuộc nói chuyện thật nghiêm túc. Cho nên họp xong cô cũng không vội vã ra ngoài, mà nói với người bên cạnh: “Em muốn nói chuyện với sur phụ em một chút.”

Diệp Mạnh Trầm biết cô khó có thể tiêu hóa chuyện vừa rồi. Anh gật đầu, cũng không nói thêm gì mà đi ra ngoài.

Vì thế cô nhanh chóng chen vào bên cạnh Hồ gia, đem ông kéo qua một bên. Chờ mọi người ra bớt mới hỏi: “Sur phụ, sao người lại đồng ý tham ra chế tác trò chơi này vậy ạ. Không phải suốt ngày người nói ghét nhất mấy cái thứ thương nghiệp hoá hay sao?”

Đúng là ghét, nhưng cái gì cũng có ngoại lệ cả.

“Bởi vì lúc ấy Tiểu Diệp tới tìm ta, nói là hy vọng có thể làm một game mobile về văn vật dành cho mọi lứa tuổi. Ngoài tác dụng giải trí, càng thiên về phổ cập kiến thức khoa học hơn. Ta vừa nghe, đây còn không phải là việc con vẫn luôn muốn làm sao. Cho nên trước cứ đáp ứng rồi xem xét sau.”

Lời này vừa nói ra, Hồ Lai Lai vừa mừng vừa giận: “Sur phụ, người nhìn xem người, thật là khẩu thị tâm phi! Rõ ràng cũng muốn cống hiến sức lực vì phổ cập khoa học. Vì sao lúc đó còn bảo con là không cần phải dụng tâm như vậy!”

Thấy cô bắt đầu lòi chuyện cũ ra, Hồ gia nói chuyện cũng không khách khí nữa, ông trả lời: “Ai bảo con không có trí thông minh của bạn trai con. Không biết nghĩ ra cái biện pháp chi mất nửa phần công sức như vậy.”

“.....”

Đúng vậy, bạn trai cô sao có thể thông minh như vậy, ưu tú như vậy chứ.

Thật là hạnh diện.

Bị trêu như vậy, Hồ Lai Lai đã tiêu tan con tức, không tranh luận với ông nữa. Cô ra vẻ buồn rầu nói: “Đúng, trong nhà có một người thông minh là đủ rồi. Con vẫn nên tiếp tục với sự nghiệp già ngu đi vậy.”

Cô nhăn mày nhưng tươi cười trên mặt lại không biết thu liễm một chút. Nhìn là biết đang nói lời không thật lòng. Cũng may Hồ gia đã gặp đủ các kiểu yêu đương của người trẻ tuổi, đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc bao nhiêu. Lại nghĩ tới khi đó Diệp Mạnh Trầm tới tìm ông.

Kỳ thật đây cũng không phải lần đầu tiên ông được công ty game mời hợp tác. Tuy nhiên khi bàn bạc, bọn họ thường luôn khoác lác về tiền cảnh phát triển của trò chơi có bao nhiêu tốt. Chứ không hề có một công ty nào nhắc tới ảnh hưởng của trò chơi, rằng đối với đồ cổ văn vật sẽ mang đến ảnh hưởng chính diện như thế nào.

Cho nên sau khi nghe xong ý tưởng của Diệp Mạnh Trầm, ông đã thực sự cảm thấy hứng thú. Đồng thời cũng rất tò mò điều gì đã khiến anh nảy ra ý tưởng này. Rốt cuộc đây không phải chuyện mà một người mỗi ngày đều ngồi trước máy tính sẽ tự hỏi.

Không ngờ đáp án thật sự nằm ngoài dự liệu.

Diệp Mạnh Trầm biết ông đề ý đến ý tưởng sáng tác, còn trả lời một cách rất thẳng thắn thành khẩn. Tựa như không hề sợ ông nghe xong sẽ thay đổi ý định.

“Đây không phải là ý tưởng của tôi, đây là việc mà một cô gái nhỏ vẫn luôn muốn làm. Tôi cũng là một thương nhân mưu lợi bình thường. Có điều cái mưu này của tôi, chính là để mưu cho cô ấy vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Mất thấy sắp đến tết Nguyên Đán, sau đó sẽ là thi cuối kỳ. Để có thể kết thúc năm học một cách tốt đẹp, phân đội nhỏ cùng chung chí hướng đã hẹn ước nhau. Chỉ cần ngày nào không có tiết học, mọi người sẽ gặp nhau trong thư viện trường để cùng nhau tự học.

Một tuần trước kì nghỉ tết Nguyên Đán, phân đội nhỏ lại lần nữa tề tựu. Dậy thật sớm, chiếm một vị trí thật đẹp trong thư viện.

Khi Thái Thái rốt cuộc tỉnh ngủ lần thứ hai, Hồ Lai Lai đột nhiên nhận được điện thoại của Đường Thanh Hoa.

Sau khi ngắt điện thoại, ba người nhìn cô bắt đầu thu dọn đồ đạc, biểu cảm cũng không đúng lắm, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đường Thanh Hoa bảo tớ đi một chuyến đến ký túc xá bọn họ, nói là có chút việc.”

Tiểu Khả kỳ quái nói: “Một đứa con gái như cậu, đi ký túc xá nam sinh làm gì. Sẽ không phải là để cho cậu đi hỗ trợ thu thập cái cục diện rối rắm gì chứ.”

Hồ Lai Lai lắc đầu, tò về chính mình cũng không biết.

“Cậu ta nói gặp mặt rồi nói chuyện thì tốt hơn, nên không nói rõ ràng trong điện thoại. Nhưng mà nghe giọng điệu rất sốt ruột. Quán cậu ta có chuyện gì, dù sao tớ vẫn phải chạy qua xem đã.”

Nghe vậy ba người liền quyết định đi cùng cô, vạn nhất có gì cần hỗ trợ thì còn có thể giúp một tay.

Thư viện cách ký túc xá nam khá gần. Đến nơi đã thấy Đường Thanh Hoa và các bạn nam khác đang đứng chờ dưới lầu. Vừa thấy cô liền nhanh chóng chạy qua, đưa cho cô một tờ giấy.

“Lại Lại, đây là cậu viết sao?”

Thứ gì?

Hồ Lai Lai về mặt nghi hoặc, tiếp nhận kia tờ giấy nhìn xem. Ba cô gái cũng tò mò xôn xao. Đồng thời Đường Thanh Hoa thuận tiện nói rõ mọi chuyện.

“Vừa rồi bọn tớ xuống lầu mua đồ, thấy rất nhiều người xúm vào chỗ bảng thông báo. Còn tưởng là trường học lại muốn tổ chức hoạt động gì, vì thế cũng chen vào nhìn xem. Không ngờ trên bảng lại dán đầy thứ này. Sau đó bọn tớ lại đi xem thử những toà nhà khác, phát hiện cũng dán một ít. Nhưng mà cậu đừng lo lắng, bọn tớ đã xé xuống hết rồi, chẳng qua không biết đã có bao nhiêu người đọc được.”

Nghe cậu ta nói thần bí như vậy, Thái Thái còn tưởng rằng có lẽ trên tờ giấy kia là bí mật quốc gia gì đó. Kết quả vừa thấy, náo loạn nửa ngày cũng chỉ là một bức thư tình mà thôi.

Đáng tiếc bởi vì lối hành văn quá mức khoa trương, Thái Thái đọc được mấy chữ rồi đọc không nổi nữa, vô cùng ghét bỏ nói: “Thôi đi, thứ buồn nôn này sao có thể là Lại Lại viết được.”

Tiểu Khả cũng nghi vậy.

“Đúng vậy, bây giờ đã là thời đại nào rồi. Đến cả học sinh tiểu học cũng sẽ không hồn nhiên đi viết thư tình bày tỏ tình yêu như vậy. Theo tớ, đây không phải là một trò đùa dai đơn giản đâu. Chính là có người cố ý muốn chinh Lại Lại đó. Nhìn là biết muốn dựng cho Lại Lại một hình tượng giả tạo mặt dày suốt ngày bám riết lấy bạn nam kia.”

Sau khi nói xong, cô nàng bỗng nhớ tới một chi tiết quan trọng khác, chỉ vào tờ giấy, ngẩng đầu hỏi: “Gi Bểng Phi này là ai vậy? Cho dù bức thư tình là Lại Lại viết, cũng không có khả năng viết cho cậu ta a.”

“Là người vào buổi tiệc quan hệ hữu nghị lần trước đã tìm tớ nói chuyện.”

“Ồ..... Là cậu ta?” Thái Thái cùng Tiểu Khả vẫn còn có chút ấn tượng. Nhất thời không không chế được linh hồn cầu huyết trong cơ thể. Trăm miệng một lời nói: “Sẽ không phải là không chiếm được cậu nên muốn huỷ hoại cậu đấy chứ.”

“.....”

Bây giờ Đường Thanh Hoa mới biết. Vốn tưởng Hồ Lai Lai và nam sinh kia hoàn toàn không quen biết. Không ngờ hoá ra trong buổi tiệc quan hệ hữu nghị còn có chuyện như vậy. Vì thế cậu xác nhận lại lần nữa: “Cho nên đây là cậu viết sao?”

“Không phải.”

Thấy Hồ Lai Lai phủ nhận, mọi người mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Nghĩ thầm thế này thì dễ giải quyết rồi. Nhưng rất nhanh đã nghe thấy cô bổ sung một câu: “Nhưng đây đúng là chữ của tớ.”

“..... Còn có chuyện này sao? Chẳng lẽ có người vì muốn hại cậu còn đặc biệt bỏ công sức ra bắt chữ viết của cậu?”

Lời này đã nhắc nhở Đinh Văn Văn một chút, làm cô nhớ tới sự việc lần trước. Sau đó trong đầu cô bỗng nảy ra một suy nghĩ.

“Có thể là do chính tay Gi Bằng Phi viết hay không? Lần trước không phải cậu ta cứ cố tình muốn mượn vở cậu sao. Hẳn là vì muốn vẽ lại từng chữ, sau đó ghép thành một đoạn thư hoàn chỉnh đi.”

Lời phỏng đoán lớn mật này giống như một ngọn đèn hải đăng. Những người khác nghe xong đều có cảm giác như vừa được mở ra một lối suy nghĩ mới. Điều cho rằng khả năng suy đoán này xảy ra là vô cùng lớn, sỏi nổi gât đầu đồng tình: “Có đạo lý, nói không chừng chính là như vậy!”

“Không phải chứ, cậu ta lại hại như vậy sao?” Hồ Lai Lai không thể tin được, mới nói xong liền bị gõ một cái vào đầu.

Thấy cô vẫn còn một bộ dáng mọi chuyện đều không liên quan đến mình. Thái Thái cả giận nói: “Chị hai, chị đã bị người ta hãm hại đến như vậy rồi, còn lợi hại với không lợi hại cái gì hả!”

“.....”

Chính là..... Thật sự rất lợi hại đó. Thế mà có thể sao chép lại từng chữ một. Đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được đâu.

Đương nhiên, Hồ Lai Lai đã bị người đánh qua liền không dám lại nói mấy lời này trước mặt bọn họ nữa. Nhưng vẫn thật sự hiếu kỳ nói: “Nhưng mà vì sao cậu ta muốn làm như vậy chứ. Tờ lại không có thù oán gì với cậu ấy.”

“Có vài người chính là có tâm lý vặn vẹo như vậy. Quan cậu có thù hay không thù.” Vừa nói vậy, bạo tính tình của Thái Thái lại nổi lên, nói với Đường Thanh Hoa: “Tên Gi Bằng Phi kia ở đâu, để tớ đi tìm cậu ta hỏi cho rõ ràng!”

“Lại Lại?”

Vừa dứt lời, phía sau truyền đến một âm thanh quen thuộc. Mọi người đều quay đầu nhìn, là Tiền Tài.

Cậu vừa lên lớp xong đang tính về ký túc xá, kết quả nửa đường thì bắt gặp bọn họ đang túm tụm ở chỗ này. Vì thế qua đây nhìn xem, cảm nhận được bầu không khí ngưng trọng giữa bọn họ, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đã vài ngày kể từ lần tâm sự kia của hai người, tuy gặp cậu ta Hồ Lai Lai không cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn không nghĩ làm phiền cậu. Vốn định nói không có việc gì để cậu không phải lo lắng thì lại bị người khác đoạt mất cơ hội.

Còn chưa mở miệng, Đường Thanh Hoa đã bắt đầu tóm tắt đầu đuôi câu chuyện. Sau khi Tiền Tài nghe xong, phản ứng không khác Thái Thái là mấy. Điều muốn lên lầu tìm người, hơn nữa còn muốn hành động.

Thấy thế, Hồ Lai Lai sợ tới mức vội vàng ngăn lại: “Chúng ta không có chứng cứ, tìm cậu ta cũng vô dụng.”

“Sao lại vô dụng, ít nhất có thể đánh cậu ta một trận cho hả giận.”

“..... Đây, cậu tốt xấu cũng là cán bộ hội học sinh. Chí ít cũng phải có tác dụng làm tấm gương tốt chứ hả!”

Hồ Lai Lai dờ khóc dờ cười đối với lý do này của cậu. Không ngờ mới giải quyết tốt một vấn đề, lại chui ra một cái vấn đề khác.

Thái Thái nghe xong lời đề nghị của Tiền Tài, cảm thấy rất có đạo lý liền lên tiếng tán đồng: “Đúng vậy, Tiền Tài nói đúng! Đi, chúng ta đi tìm người, đánh một trận cho hả giận!”

Tiền Tài không thể ra tay, nhưng các cô thì có thể a. Dù sao các cô đều không phải cán bộ học sinh gì đó. Trên vai cũng không có gánh nặng trách nhiệm, muốn làm gì thì làm.

Nghe mấy lời này làm Hồ Lai Lai to cả đầu. Nghĩ thầm thật là chuyện này chưa xong, chuyện khác đã tới.

Cô nhanh chóng dang rộng hai tay đứng trước mặt ba người, ngăn mấy người bọn họ lại. Cô nói: “Các cậu đừng làm loạn nữa, đánh cái gì mà đánh. Vì loại người này mà bị phạt thì không đáng đâu.”

Thái Thái ngược lại không sợ bị phạt, nhưng đã bình tĩnh hơn. Sau đó lại bất ngờ kích động rống lên với cô: “Không đúng a. Rõ ràng cậu mới là người bị hãm hại. Cậu không dẫn đầu đi đập cái tên đầu chó kia thì thôi, sao lại quay ngược lại can ngăn bọn tớ. Tớ nói cậu đó có phải hơi bị Phật hệ quá rồi hay không!”

“.....”

Nhìn bọn họ một người so với một người còn tức giận hơn. Như kiểu cô đặc biệt không có trách nhiệm đối với bản thân vậy. Hồ Lai Lai nghĩ thầm có khả năng cô thật sự nên tỉnh táo lại một chút. Bởi vì nội tâm cô thể nhưng lại là một mảnh bình tĩnh, không hề vì chuyện này mà gợn chút sóng nào.

Đúng như lời Thái Thái vừa nói, cô xác thật quá mức Phật hệ. Tính cách cô cũng không phải kiểu có thù tất báo. Đôi khi không phải lười so đo, mà là cảm thấy không đáng để so đo. Cho nên cô vẫn không cho bọn họ lên lầu tìm người, tiếp tục khuyên bảo.

“Các cậu đừng tức giận nữa, tớ biết các cậu cũng là vì tớ. Nhưng mà những chuyện như thế này, nhiều nhất là một tuần mọi người đều sẽ quên sạch thôi. Còn nếu bây giờ các cậu xông lên đánh cậu ta, làm lớn chuyện lên. Nói không chừng chưa đến một tuần sẽ càng có nhiều người biết chuyện này hơn. Như vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao. Mọi người thấy đúng không?”

Lần này mọi người đều im lặng.

Trong đó Đinh Văn Văn là lý trí nhất.

Cô ấy nghĩ nghĩ, tán đồng quan điểm này, nói giúp: “Ừ, tớ cảm thấy Lại Lại nói đúng. Nếu bây giờ chúng ta có thể tìm được chứng cứ tốt nhất, như vậy sẽ có thể trực tiếp giao cho trường học. Còn nếu tìm không thấy thì không nên xúc động. Không thể tự biến mình thành người không có lý lẽ.”

Thái Thái cùng Tiểu Khả nghẹn một hơi, cuối cùng mới miễn cưỡng nói: “Được rồi.”

Các nam sinh cũng không quá xúc động nữa, dù sao cũng là chuyện của các cô. Nếu các cô đã quyết định tạm thời không truy cứu, bọn họ cũng sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thương lượng tốt xong, chuyện này đến đây là kết thúc. Mọi người sôi nổi tản đi, ai làm việc của người nấy.

Tuy rằng suy nghĩ của Hồ Lai Lai là như vậy thật. Nhưng cô hiển nhiên đã đã quên mất một chuyện. Đó là trong một tuần để mọi người quên đi kia sẽ có chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh, chuyện cô mặt dày bám dính lấy Gi Bằng Phi không tha đã được đồn đãi tràn lan trong trường học. Khi hai khoa học chung vẫn thường có thể nghe thấy có người thảo luận về chuyện này.

Cuối cùng vào thời gian nghỉ ngơi giữa các tiết của một hôm nào đó, Đinh Văn Văn thật sự nghe không nổi nữa. Thừa dịp Hồ Lai Lai ra ngoài gọi điện thoại, nhin không được đứng ra phân bác:

“Lại Lai đã có bạn trai rồi, sao có thể nhìn trúng cậu ta chứ!”

“Nói không chừng đâu, có vài người thích ăn trong bát nhìn trong nồi thì sao. Ai biết cô ta có phải loại người này hay không. Hôm qua Gi Bằng Phi còn nói với bạn bè rằng Hồ Lai Lai vẫn luôn dây dưa với cậu ấy. Làm cậu ấy không dám đến học tiết kết hợp hai khoa của chúng ta nữa.”

“.....”

Trốn học bỏ tiết, có thể dùng lí do như vậy?

Đinh Văn Văn bật cười, ngay cả người lý trí như cô nghe xong cũng muốn đánh người.

Cuối cùng, chuyện này giống như còn truyền tới tai Tần Thơ.

Xế chiều hôm đó, cô ấy gọi Hồ Lai Lai vào văn phòng, muốn điều tra tình huống một chút.

Từ khi biết Tần Thơ cũng là người bên mình, Hồ Lai Lai đã không còn dấu điểm điều gì trước mặt cô ấy nữa. Có gì cũng nói với cô ấy, bao gồm cả suy đoán của bản thân với việc liên quan đến Gi Bằng Phi.

Tần thơ nghe xong, nghĩ nghĩ, cũng không có đánh giá gì nhiều, chỉ nhắc nhở: “Đại học không thể so với cấp ba, dạng người gì cũng có. Sau này em vẫn phải để ý hơn nữa, đừng có bạ ai cũng tin tưởng.”

“Vâng, em biết rồi.”

Hồ Lai Lai gật đầu, thấy cô ấy giống như không còn gì muốn nói nữa liền chuẩn bị rời đi. Nhưng chân vừa mới động, lại nghe thấy cô nói một chữ “Em”, nghe qua như muốn nói thêm điều gì đó. Nên Hồ Lai Lai ngừng lại.

“Em làm sao ạ?”

“Không có gì.” Tần thơ vẩy vẩy tay, nuốt lời nói dờ vào bụng. “Định báo em trước đừng nói cho Diệp Mạnh Trầm biết. Sau lại nghĩ, cảm thấy cho dù em không nói anh ấy cũng sẽ biết thôi. Không có việc gì, trở về đi.”

“.....”

Làm gì có chuyện đó chứ, đâu phải lúc nào anh ấy cũng chú ý tới những chuyện xảy ra trong trường cô. Hồ Lai Lai cảm thấy cô giáo đã nghĩ quá nhiều, không hề để trong lòng. Ai ngờ tới hôm đó Diệp Mạnh Trầm thật sự đã tới tìm cô.

Nhưng hình như chỉ đơn thuần tới tìm cô mà thôi, ít nhất trong điện thoại cô không nghe ra có gì khác thường.

Tóm lại, người vừa được nhận kinh hi ngắt điện thoại xong, vội vàng chạy như bay xuống lầu.

Vào giai đoạn tập trung ôn tập làm tâm một thân cũng một này, có thể được gặp anh đối với cô mà nói chính là không có gì tốt hơn. Như một lần được nạp max năng lượng vậy.

Tám chín giờ tối sân trường vẫn còn đông, ồn ào nhốn nháo phảng phất như vẫn đang là mùa hè.

Hồ Lai Lai đứng dưới lầu nhìn xung quanh một chút, tìm được người muốn tìm trong đám người qua lại tập nập xong, lập tức lao vào ngực anh. Ôm đủ rồi mới ngẩng đầu lên nhìn anh, hieu kỳ nói: “Lần này anh lại đi ngang qua trường em, sau đó thuận tiện vào nhìn em sao?”

Cũng như lần trước, tay Diệp Mạnh Trầm cầm bánh su kem của cửa hàng mà cô yêu thích nhất. Vì thế cô đoán nguyên nhân anh tới cũng sẽ giống như lần trước.

Kết quả là không phải.

Diệp Mạnh Trầm néo mặt cô, trả lời cực kì thẳng thắn: “Muốn gặp em thì tới tìm em, ở đâu ra nhiều cái thuận tiện như vậy.”

Nghe vậy, đầu tiên là Hồ Lai Lai sừng sốt, sau đó lại lộ ra nụ cười vừa xấu xa vừa dằn dợn. Tựa như lại bắt đầu này ra chút tính toán nhỏ.

“Ồ..... Vậy là đặc biệt tới tìm em?” Cô kéo dài âm cuối, sự khoe khoang đắc ý đã lâu không xuất hiện. “Xin lỗi anh nha, gần đây việc học nặng nề, thật sự là không có thời gian. Chờ qua tuần thi học kì rồi em liền tới thương thương anh, nha?”

Nói xong còn vỗ vỗ mông anh, đem bao nhiêu tình túy của tiểu lưu manh đùa giỡn người phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Hành vi hơi mang ý tứ khiêu khích này khiến Diệp Mạnh Trầm chú ý. Anh cúi đầu nhìn cô, không nói gì mà chỉ khẽ hừ một tiếng. Nhưng thật ra đang muốn chờ xem đến lúc đó cô sẽ tới thương anh như thế nào.

Nhưng Hồ Lai Lai không phát hiện ra, cô còn đang mải đắm chìm trong sự sùng bái mù quáng đối với bản thân. Sau đó lại mở ra một đề tài khác khiến tâm tình sung sướng hơn.

“Đúng rồi, công ty bọn anh tết Nguyên Đán hẳn là được nghỉ đúng không ạ?”

“Ừ.”

“Em em em! Em muốn hẹn trước! Anh nhớ phải dành một ngày cho em!”

“Một ngày là đủ rồi?”

“.....”

Mặt Hồ Lai Lai bỗng dung đỏ lên.

Thời gian gần đây không biết vì sao lại thành thế này. Mặc kệ Diệp Mạnh Trầm có nói gì đi nữa, cuối cùng cô vẫn sẽ hiểu sai, lúc này cũng không ngoại lệ. Cô nhanh chóng ném rớt những ý nghĩ dơ bẩn trong đầu, trả lời: “Đủ rồi đủ rồi!”

“Anh không đủ.”

“..... A?”

Hồ Lai Lai ngẩng đầu nhìn anh.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, bướm bướm bay lượn, bóng đen thật lớn của nó bay vụt qua người Diệp Mạnh Trầm. Nhưng tất cả đều không lấn át được ánh mắt rực rỡ của anh. Âm thanh mê hoặc vang lên:

“Anh kiên nghị em xin hết cả ba ngày.”

“.....”

Ba, ba ngày ba đêm nhanh như vậy đã tới rồi?

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Ngày cuối cùng của tháng mười hai không giống như những ngày bình thường khác. Cách 12 giờ càng gần, phố lớn ngõ nhỏ càng trở nên ồn ào huyền ảo. Đại đa số đều đang tụ họp cùng người nhà hoặc bạn bè, cùng nhau đón chào năm mới.

Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ. Ví dụ như tầng mười sáu công ty game vẫn còn đèn đuốc sáng trưng.

Vào ngày lễ cực kỳ náo nhiệt như vậy, có lẽ ai cũng không muốn cô đơn một mình. Vì thế hội cầu độc thân dứt khoát không về nhà, ở lại ăn suất com mà Hồ Lai Lai đã đặt cho bọn họ, quyết định đón năm mới ở công ty.

Khoảng 10 giờ tối Tạ Thiên bỗng nhận được một tin nhắn WeChat. Vừa đọc xong liền sợ tới mức đánh rơi cả miếng pizza trong tay. Những người khác thấy thế cũng dừng nói chuyện, sôi nổi quan tâm: “Làm sao vậy?”

Mặt Tạ Thiên xám như tro tàn, không nói gì, đưa điện thoại ra cho bọn họ tự xem.

Trên màn hình chính là tin nhắn WeChat của người vừa cho bọn họ ăn.

—— Hỡi người anh em, anh có thể giúp em hỏi thăm xem ông chủ của các anh khi nào thì về nhà được không?

—— Đúng rồi, nhất định đừng nói là em dặn anh hỏi!

Nội dung đơn giản, nhiệm vụ gian nan.

Mọi người đồng tình vỗ vai Tạ Thiên, dùng ánh mắt cổ vũ nói: “Xem ra bà chủ nhỏ đã chuẩn bị chuyện vui gì cho ông chủ rồi, cậu cố lên!”

Mọi người trong công ty đều biết, hôm nay tâm trạng của ông chủ không được tốt lắm. Sợ ý một chút liền có khả năng chạm vào họng súng.

Nếu không có tin nhắn thứ hai thì tình huống còn có thể đơn giản hơn một chút. Bởi vì có lá bùa hộ mệnh Hồ Lai Lai này, ít nhất anh ta còn có thể lưu lại toàn thây. Chỉ cần một câu “Ông chủ, Lại Lại bảo cậu về nhà ăn com sớm một chút” là có thể nhẹ nhàng giải quyết vấn đề rồi.

Tuy nhiên giả thiết này không được thành lập.

Thảm hại hơn chính là, Tạ Thiên không có thể không giúp Hồ Lai Lai chuyện này.

Vì thế anh ta suy nghĩ cặn kẽ một phen, sau đó thấy chết không còn đứng lên. Trước khi vào văn phòng thì gõ cửa, nghe thấy người bên trong lên tiếng “Vào đi” mới dò xét cái đầu đi vào.

“Ông chủ, đêm nay cậu tính ở lại suốt đêm à?”

Người đàn ông không ngẩng đầu, không nóng không lạnh nói: “Như thế nào, tôi ở lại làm phiền các cậu?”

Sặc, giọng điệu này..... Quả nhiên tâm trạng thật sự không tốt.

Những thời điểm như thế này vẫn là bảo toàn tính mạng quan trọng hơn. Tạ Thiên nhanh chóng cười giải thích: “Không phải, ông chủ và nhân viên đều cùng tồn tại. Bọn tôi cảm động còn không kịp đâu, làm sao có thể thấy phiền chứ. Chủ yếu là bởi vì Lại Lại cho rằng cậu đã trở về, cho nên com cô ấy đặt không có phần của cậu.”

Tiếp theo, anh ta lập tức tiến vào chủ đề chính, dù sao lưu lại một giây tức là nhiều thêm một phần nguy hiểm.

“Lại nói, bây giờ lưu lại công ty toàn là cầu độc thân, có vẻ cũng chỉ có có một mình, chỉ bằng mọi người ở lại cùng nhau. Nhưng cậu khác chúng tôi, nói không chừng Lại Lại đang chờ cậu ở nhà thì sao. Cậu vẫn là trở về sớm một chút đi, không cần ở lại chỗ này với chúng tôi đâu.”

Không giống nhau chỗ nào?

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm buông bút trong tay xuống.

Vốn dĩ hôm nay anh khó có được tính toán về sớm một chút, kết quả lúc chiều đột nhiên nhận được tin nhắn của Hồ Lai Lai. Nói là bị người lớn trong nhà cưỡng chế giữ lại, đêm nay không thể tới tìm anh. Cũng có nghĩa là, nếu bây giờ anh trở về thì cũng chỉ có một người.

Cho nên, chỗ nào không giống nhau?

Loại cảm giác chờ mong thất bại này còn không bằng cầu độc thân ngay từ đầu không có chờ mong gì.

Bị kích thích như vậy, sự khó chịu thật vất vả mới áp xuống lại một lần nữa bùng phát. Diệp Mạnh Trầm tựa lưng vào ghế, điểm điều thuốc, giọng điệu không tốt: “Nói xong?”

“.....”

Trong đầu Tạ Thiên hiện lên hai chữ “Xong rồi”. Thấy tình huống không ổn, không có cách nào, chỉ có thể ba phải cái nào cũng được nói một câu: “Dù sao ông chủ, cậu vẫn nên về nhà sớm chút đi. Cậu tuyệt đối sẽ không phải thất vọng, nếu tôi sai thì cứ trừ lương của tôi” sau đó liền hoà tốc đóng cửa lại, chạy mất dạng.

Tuy nhiên những lời này đã hoàn toàn làm bại lý ý đồ của anh ta. Rằng anh ta không phải chỉ đơn thuần quan tâm đến thời gian về nhà của ông chủ.

Diệp Mạnh Trầm hơi thu lại thần sắc, lại không có phản ứng gì, vẫn ngồi trên ghế như cũ.

Kỳ thật anh không định thức trắng đêm ở công ty, anh cũng có cùng ý tưởng với bọn họ. Suy xét đến việc về nhà cũng chỉ có một người, chỉ bằng tranh thủ đem công việc trong tay xử lý cho xong, lúc trở về ngủ đầu liền ngủ, tránh phải nghĩ đông nghĩ tây.

Nhưng vừa rồi Tạ Thiên đã chỉ điểm rõ ràng như vậy, nếu anh còn nghe không hiểu, khả năng thật sự là đầu óc có vấn đề.

Sau khi hút xong điều thuốc, Diệp Mạnh Trầm rót cuộc cũng đứng lên, cất bước đi ra ngoài.

Thời điểm anh về đến nhà cũng chỉ còn 30 phút nữa là đến 0 giờ. Như dự đoán, phòng khách không bật đèn, nhưng màn hình TV lại sáng.

Chương trình liên hoan ca nhạc cuối năm đang diễn ra rất náo nhiệt, mà người trên sofa đã sớm ngủ thành hình chữ X.

Tuy rằng tư thế ngủ của cô rất hào phóng, nhưng may mà lần này tạm thời vẫn chưa tiến vào trạng thái ngủ say. Lúc nghe thấy trong phòng nhiều thêm vài tiếng động bất đồng với tiếng TV, cô mở bừng mắt.

Trong đôi mắt buồn ngủ mông lung, Hồ Lai Lai thấy anh đang nửa ngồi xỏm trước sofa. Mất ba giây để xác nhận đây không phải là mơ, cô lập tức ngồi dậy, mắt nhìn thời gian trên TV.

Còn chưa tới 12 giờ.

Đáy lòng cảm thấy có chút may mắn, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vì muốn làm chính mình nhanh chóng tỉnh táo lại, hai tay cô dùng sức vỗ vỗ mặt, đồng thời nhin không được bắt đầu nhờ giọng oán trách.

“Em còn tưởng rằng đêm nay anh sẽ không trở về. May mà Tạ Thiên đã bảo đảm với em nhiều lần, nói anh khẳng định sẽ trở về, bảo em chờ một chút. Anh nói xem nếu không phải anh ấy thúc giục anh, có phải anh cũng sẽ không có ý định trở về nhà? Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, sao có thể dùng tăng ca để vượt qua chứ. Em đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi, nếu anh muốn kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi thì anh.....”

Giọng của cô tựa như còn đang bị buồn ngủ vây lấy, nghe qua ồm ồm, lải nhải liên miên không ngừng.

Diệp Mạnh Trầm không ngắt lời cô, anh tìm một chỗ trống bên cạnh cô ngồi xuống, sau đó bế cô lên đùi. Trong lúc cô đang tạm dừng vì động tác bất ngờ này, anh hỏi: “Không phải nói em không đến được sao?”

Trên người anh còn sót lại một chút khí lạnh chưa bị máy sưởi hòa tan. Lạnh đến mức khiến Hồ Lai Lai hơi co rúm lại theo bản năng. Lỗ tai vừa lúc dán lên cổ anh, có thể cảm nhận một cách rõ ràng sự chấn động của hầu kết khi anh nói chuyện.

Vốn dĩ xác thật là cô không đến được, bởi vì Trình Văn Hành có đánh chết cũng không cho cô ra ngoài. Sau đó cô năn nỉ mãi, năm ni muốn khô cả nước bọt Trình Văn Hành mới miễn cưỡng đồng ý. Hơn nữa còn quy định đúng 12 giờ nhất định phải có mặt ở nhà. Bằng không bà sẽ tự tay đi bắt người.

Tuy rằng cô cảm thấy rất kiêu ngạo với thành quả do sự nỗ lực của mình. Nhưng cô cũng cảm thấy chuyện này tạm thời không cần nói cho Diệp Mạnh Trầm biết thì tốt hơn, để tránh ảnh hưởng đến tâm trạng. Vì thế cô trả lời: “Vi em muốn cho anh một bất ngờ đó. Ai biết anh thế mà lại nhiệt tình yêu thương công việc như vậy.”

Thế nhưng Diệp Mạnh Trầm cũng không cảm kích, anh hừ lạnh: “Loại bất ngờ này chuẩn bị một lần là đủ rồi, đừng lại có lần thứ hai.”

Câu trả lời ngoài dự liệu.

Hồ Lai Lai sững sờ, không ngờ sẽ đổi lại được phản ứng như vậy.

Cho dù lần tạo bất ngờ này là đánh bậy đánh bạ, nhưng đối với phản ứng đầy mâu thuẫn của anh, cô vẫn có chút ngoài ý muốn, lại có chút mất mát. Cô “A” một tiếng, thử nói: “Anh không thích?”

“Ừ.”

Hồ Lai Lai trầm mặc một lúc lâu, không tiếp tục truy vấn nguyên nhân. Rất nhanh liền dựa vào sự tự khai thông để suy nghĩ thông suốt. Bởi vì có một vài người đúng thật là không thích sự bất ngờ. Hơn nữa nếu suy nghĩ theo hướng khác thì cô hẳn là phải cảm thấy may mắn mới đúng. Rốt cuộc đã cho cô một lời cảnh tỉnh để tránh lần sau sẽ lại tái phạm.

Đang lúc cô còn vì chuyện này mà nửa vui nửa sầu hết sức, bỗng nhiên lại có cảm giác ngực chột lạnh. Cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện bản thân không biết đã bị đè lên sofa từ khi nào, áo thì đã bị vén lên cao.

“.....”

Đàn ông mới bắt đầu được ăn mặn quả nhiên đều giống nhau, nhanh như vậy đã thay đổi tâm trạng?

Hồ Lai Lai nhin không được muốn bội phục, đồng thời thở dài một hơi. Rốt cuộc số pha cũng là một địa điểm mà cô tha thiết ước mơ, đáng tiếc còn thiếu một cái thiên thời.

“Anh, anh bỏ tay ra trước đã!”

Sau khi lấy lại tinh thần, cô nhanh chóng ngăn anh lại. Chuyện cho tới bây giờ, cô không thể không nói thật với Diệp Mạnh Trầm. Nếu không cuối cùng sẽ thật sự phan không được.

“Cái kia..... thật ngại ngùng, còn chưa nói cho anh biết thân phận của em đêm nay. Kỳ thật em là cô bé lọ lem, đúng 12 giờ nhất định phải trở về. Hơn nữa mẹ em phòng chừng sẽ tùy lúc gọi điện thoại thúc giục em, cho nên anh..... Ừm, kiểm chế một chút?”

Cuối cùng cô vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi thêm một câu: “Hay là nói trong vòng mười phút liệu anh có thể làm xong không? Nếu có thể thì anh cứ dừng cảm xong lên đi, dù sao em lúc nào cũng sẵn sàng!”

Có thể cái rắm.

Người bên trên động tác khựng lại, thấy cô còn có tâm tình nói giỡn liền hung hăng cắn một ngụm lên vành tai cô, ngữ khí nguy hiểm: “Chơi rất vui?”

“..... Chơi không vui.” Hồ Lai Lai nhin xuống đau nhức. Vì muốn trấn an cảm xúc của anh, cô không tiếc bán đứng cả mẹ ruột: “Đều do mẹ em! Vốn dĩ mẹ vẫn luôn áp dụng chính sách nuôi thả đối với em. Nhưng lần này trở về không biết sao lại thế này, đột nhiên quán hết cả việc lớn lẫn việc bé của em!”

Nghe vậy Diệp Mạnh Trầm cũng hiểu ra được một chút.

Cha mẹ khắp thiên hạ đại khái đều như vậy, không muốn con mình phải chịu một chút áp lực nào.

Có lẽ cô gái nhỏ không nhìn ra được sự dụng tâm này, nhưng anh thì rất rõ ràng. Anh biết Trình Văn Hành làm như vậy là vì hy vọng con gái mình có thể chiếm vị trí chủ đạo trong mối quan hệ. Mà không phải là một mình cô lỗ lú tất cả.

Nghĩ vậy Diệp Mạnh Trầm khẽ nhủ này, không ngờ thế mà cũng có một ngày mình phải ngồi tự an ủi như thế này. Giúp cô sửa sang lại quần áo cho tốt, lại một lần nữa ôm cô vào lòng, chậm rãi, dựa vào sự thay đổi đề tài để dời lực chú ý.

“Gần đây ở trường có xảy ra chuyện gì không?”

Từ lần gặp nhau dịp tết Nguyên Đán trước đó, anh vẫn luôn đợi cô mở miệng nói chuyện này. Kết quả đợi nhiều ngày như vậy, cũng không đợi được đến ngày cô chủ động nhắc tới, cho nên đành phải lôi ra nói trước.

Nhưng Hồ Lai Lai không nghe ra ý ở ngoài lời, vẻ mặt kỳ quái nói: “Ồ trường? Ở trường còn có thể xảy ra chuyện gì. Mỗi ngày đều không phải chỉ có đi học ôn tập ăn cơm ngủ nhớ anh thôi sao?”

Hiển nhiên cô đã quên mất sự việc Gi Bằng Phi, chỉ nhớ chút chuyện lông gà vò tỏi. Đương nhiên sẽ nghĩ không hiểu vì sao Diệp Mạnh Trầm lại đột nhiên hỏi như vậy.

Cũng may tuy cô không có ấn tượng gì đối với sự kiện trường học, nhưng bởi vậy mà cô nhớ ra một chuyện khác đã quên nói với anh. Lập tức kích động vỗ vỗ cánh tay anh.

Đây là động tác tiêu chuẩn trước khi bắt đầu bát quái.

“Đúng rồi, anh khẳng định không biết mẹ anh với mẹ em là bạn cùng trường, hơn nữa trước kia còn từng có khúc mắc? Em nói anh nghe.....”

Bởi vì lần trước trong công ty xuất hiện quá nhiều tình huống yêu cầu cô phải chậm rãi tiêu hóa. Làm cô vẫn luôn không cơ hội nhắc đến chuyện Trình Văn Hành mang cô đi gặp Mạnh Tổ. Đúng lúc này bỗng nhiên nghĩ tới, vừa định buồn với anh một chút, kết quả còn chưa vào chủ đề chính đã bị một chữ “Biết” đánh gãy.

“Biết?”

Hồ Lai Lai bị chặt đứt đường lui, không cách nào có thể đọc nốt kịch bản, lại một lần nữa sinh ra cảm giác bị cả thế giới vứt bỏ. Cô nghiêm túc nhìn chăm chăm anh, lặp lại xác nhận: “Anh thật sự biết?”

“Ừ.”

Diệp Mạnh Trầm sao có thể không biết.

Từ năm định ra hôn ước từ bé, Mạnh Tổ giống như sợ anh cuối cùng sẽ thỏa hiệp nên rất thường xuyên có ý đồ tẩy não anh. Thường thường sẽ đem những chuyện hồi đại học kể cho anh nghe. Đặc biệt là chuyện bị Trình Văn Hành bắt nạt. Rồi lại từ đó suy ra lý luận rằng sinh rỗng phượng sinh phượng chuột sinh ra con biết đào hang. Ý bà muốn nói với anh là sau khi cô bé nhà họ Hồ này lớn lên, tính tình chưa chắc sẽ tốt hơn mẹ cô được bao nhiêu. Đồng thời cũng luôn mãi cảnh cáo anh rằng không nên quá thân cận với cô.

Nhưng đây cũng không phải chuyện ghê gớm gì. Diệp Mạnh Trầm thấy đôi mắt tròn xoe kinh ngạc của cô, ngược lại cảm thấy buồn cười, hỏi: “Có gì mà hiếm lạ, lại không phải bí mật gì không thể nói.”

“..... Nói thế cũng không sai.....”

Được rồi, dù sao đây cũng không phải trọng điểm.

Hồ Lai Lai không tiếp tục truy cứu anh làm sao mà biết nữa. Cô điều chỉnh tốt tâm trạng lại lần nữa, nhanh chóng miêu tả một cách sinh động như thật những gì đã xảy ra trong quán cà phê. Cường điệu nhấn mạnh sự thay đổi thái độ của Mạnh Tổ, cùng với lời nói cuối cùng kia.

Cuối cùng, cô vui vẻ tổng kết nói: “Anh nói xem đây không phải nghĩa là rốt cuộc sau này chúng ta sẽ không cần phải lén lút gặp nhau nữa rồi?”

“Chúng ta?” Diệp Mạnh Trầm tựa hồ khá không hài lòng đối với cách gọi này. Tiến hành nghiêm khắc uốn nắn, “Lén lút hình như vẫn luôn chỉ có mình em.”

“..... Lúc nào rồi mà anh còn phân biệt rõ ràng như vậy làm gì! Tốt xấu gì bây giờ chúng ta cũng là người trên cùng một chiếc giường đó!”

Hồ Lai Lai cảm thấy rất là bất mãn với sự phá đám của anh. Cô ngồi thẳng người, lập tức cao hơn anh nửa cái đầu, nhìn xuống anh gia tăng khí thế.

Diệp Mạnh Trầm lại không để sự oán giận của cô trong lòng, gờ tay nheo nheo cần cổ dương cao của cô. Sau đó anh hơi dùng chút lực nhẹ nhàng kéo cô về phía mình, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, thần sắc nghiêm túc. Lần đầu tiên nói với cô những lời như thế này.

“Về sau mặc kệ mẹ anh có thái độ gì đối với em, em đều không cần phải nhìn ánh mắt của bà ấy.”

Cô vừa nghe, khí thế nháy mắt tiêu giảm không ít. Cô phồng mặt tự hỏi một lát, lẩm bẩm nói: “Em cũng không nhìn ánh mắt của bác ấy. Chỉ là em cảm thấy có thể thêm một người chúc phúc thì càng tốt.”

“Không cần thiết.”

“.....”

Được rồi, đây chính là cái gọi là ban ngày không hiểu được đêm tối đi.

Hồ Lai Lai biết anh luôn không thêm đề ý đến điều gì cả. Đúng lúc đó vang lên tiếng MC bắt đầu đếm ngược. Cô không tính sẽ tiếp tục lãng phí thời gian trên vấn đề này với anh nữa. Tầm mắt một lần nữa dừng trên màn hình TV náo nhiệt, rung đùi đắc ý cùng đếm ngược.

Khi con số nhảy về 00: 00: 00, cô lập tức quay đầu, muốn đứng giờ cho anh lời chúc phúc, hoàn thành nhiệm vụ hàng đầu của ngày hôm nay.

“Năm mới vui vẻ!”

Diệp Mạnh Trầm đang nghịch quả cầu bông trên mũ áo cô, tùy tiện “Ừ” một tiếng, nhận lời chúc của cô nhưng lại không có quả đáp lễ. Chỉ nói một câu “Chúc mừng em”.

Chúc mừng? Còn có cách chúc như vậy sao? Không phải đều chúc năm mới vui vẻ sao?

Hồ Lai Lai tươi cười biến thành hoang mang, khó hiểu nói: “Chúc mừng em cái gì?”

Trong bóng tối, TV là nguồn sáng duy nhất chiếu lên hai người.

Diệp Mạnh Trầm ngược mắt, nhìn ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt cô, bao gồm cả tia dụ dỗ rải rác.

“Lại cách vạch đích gần hơn một bước.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Tuy rằng Hồ Lai Lai rất tuân thủ ước định với Trình Văn Hành, không hề lưu lại nhà Diệp Mạnh Trầm nhiều hơn dù chỉ một phút đồng hồ. Nhưng về đến nhà nằm trên giường đã là chuyện của hai ba giờ sáng. Mệt đến mức cô chỉ nghĩ ngủ một giấc đến chiều.

Kết quả mộng đẹp này rất nhanh liền tiêu tan như ảo ảnh, bởi vì mới sáng sớm tỉnh mơ điện thoại của cô đã “Ting Ting Ting” vang lên không ngừng, nghe qua như một trận oanh tạc trên WeChat.

Sau khi bị đánh thức, cô chôn đầu vào gối kêu rên vài tiếng, hối hận tối hôm qua không cài đặt điện thoại về im lặng, để bây giờ lại không thể trực tiếp làm lơ, rốt cuộc không biết sẽ bỏ qua mất việc quan trọng gì. Giãy giụa một phen, cuối cùng vẫn phải mò to mắt một cách gian nan, lấy điện thoại ra xem.

Trăm triệu không nghĩ tới chính là trong những tin nhắn WeChat nhận được, không những không hề có một cái nào liên quan đến “việc gấp”, đã thế đến cả lời chúc cũng không phải. Toàn bộ đều là tám nhảm!

Trong đó kích động nhất phải kể tới Thái Thái.

—— Lại Lại, mau xem Weibo hot search! Có tin vui bất ngờ!

Mới đầu năm mới, Weibo hot search có thể có cái tin vui bất ngờ gì, không cần nghĩ cũng biết. Không phải về chuyện tình yêu của mình tỉnh thì chính là về chuyện bê bối các kiểu của mình tỉnh. Hồ Lai Lai đều không quá cảm thấy hứng thú với những chuyện này. Giờ phút này cô chỉ nghĩ chui vào màn hình điện thoại qua bên kia đánh người.

Cô không có phản ứng, quyết đoán ấn xuống chế độ im lặng, tỉnh quay trở lại giấc ngủ.

Thái Thái giống như đã đoán trước được điều này. Trước khi cô kịp khóa màn hình đã liên tục gửi vài hình ảnh qua, tiện thể thêm một câu.

—— Không xem không phải người Trung Quốc!

“.....”

Nếu đối phương đều đã nói đến mức này, vì giữ vững thân phận người Trung Quốc, đồng thời dưới sự chi phối của lòng hiếu kỳ. Hồ Lai Lai bắt đầu dĩ mở tin nhắn hình ảnh.

Sau ba giây im lặng, cô đột nhiên như một con cá chép lộn mình từ trên giường ngồi dậy. Mờ to hai mắt ra tí nỉ xem hình ảnh. Sau đó lập tức mở Weibo, tìm được bài post đó, truy cập vào để xác nhận.

Kỳ thật độ hot của đề tài này cũng không tính là quá lớn bởi vì đến nửa xu quan hệ với mình tỉnh cũng không có. Mà đây chỉ là một cái bất quái về trường học của bọn cô mà thôi, cho nên đến lúc này cũng đã rút ra khỏi hot search rồi. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả mang đến sự khiếp sợ cho người đọc của nó.

Sự tình nguyên nhân thật ra rất đơn giản, một nữ sinh cấp đại V nào đó đã nặc danh post một bài viết xin tìm kiếm sự giúp đỡ, lại được các đại V khác chia sẻ, cho dù không có gì hot cũng bị xào thành có gì hot.

Mà nội dung bài đăng cũng không có gì đặc biệt, chủ yếu là tâm sự về đoạn tình cảm cô ta đã trải qua.

Ba tháng trước, cô ta được bạn bè giới thiệu cho quen một nam sinh đại học C. Sau đó hai người đã ở bên nhau được một thời gian. Nhưng trong quá trình bên nhau, cô ta đã dần phát hiện ra tính cách của nam sinh kia so với trước khi chính thức quen nhau có chút khác biệt. Vì thế cô ta muốn chia tay, nam sinh cũng không nói gì nhiều, đồng ý. Chỉ là vẫn hy vọng có thể cùng cô ta ăn một bữa cơm cuối cùng. Cô ta nghĩ hai người đã đến với nhau nhẹ nhàng thì cũng sẽ chia tay trong hòa bình, liền đáp ứng rồi. Ai ngờ sau đó lại hẫng bị hạ thuốc trong bữa cơm. Đối phương sử dụng thủ đoạn cường hiếp, mạnh mẽ phát sinh quan hệ tình dục. Còn chụp rất nhiều ảnh và video, lấy đó để uy hiếp và đe dọa tống tiền cô ta.

Lúc đầu cô ta vẫn ôm chút suy nghĩ may mắn rằng có lẽ một thời gian nữa mọi chuyện sẽ xuôi xuống. Mỗi lần hẫng đưa ra yêu cầu cô ta đều tận lực thỏa mãn, không nghĩ muốn đem chuyện xé to ra. Kết quả tình huống không những không chuyển biến tốt đẹp, mà thậm chí cho đến hôm qua cô ta vẫn còn tiếp tục bị đe dọa. Lần này cô ta thật sự không biết lấy đâu ra tiền nữa. Lại không dám nói với người nhà và bạn bè nên đành phải thông qua phương thức này tìm kiếm sự giúp đỡ của các chủ blog và cư dân mạng.

Xem xong Weibo chính chủ, Hồ Lai Lai nhanh chóng kéo xuống phần bình luận.

Đối với những bài post như thế này, phần bình luận thường sẽ có ba loại —— Thứ nhất là nghi ngờ tính chân thực, thứ hai là mắng chửi hộ người bị hại, và loại cuối cùng là đào bới thân phận của đương sự.

Tuy rằng nữ sinh này không có ý định đòi tị giết tuyệt đối với nam sinh kia. Trừ nhắc tới hẫng là sinh viên đại học C thì cơ bản là không hề lộ ra quá nhiều tin tức. Nhưng đừng coi thường sự thần thông quảng đại của cư dân mạng. Rất nhanh sau đó họ sẽ có thể thông qua bạn bè của bạn bè, hoặc bạn học của bạn học mọi móc ra được tên tra nam kia.

Và đây chính là nguyên nhân làm Thái Thái kích động. Bởi vì cái tên tra nam này thế mà lại là Gi Bằng Phi!

Xấu chuỗi lại tất cả các sự kiện một cách hoàn chỉnh thật khiến người ta kinh ngạc đến không khép miệng được. Chỉ cảm thấy lượng tin tức có chút quá lớn, làm cho đầu óc cô không load kịp. Vì thế cô gọi một cuộc điện thoại, trực tiếp tìm Thái Thái để xác nhận: “Thái Thái, cái hot search kia thật sự là đang nói đến Gi Bằng Phi?”

“Đương nhiên a! Cậu không thấy cái bình luận được nhiều lượt like nhất kia sao. Phân tích cực kì xuất sắc, tất cả các chi tiết đều hợp lí, vậy còn không phải hẫng thì là ai!”

Thái Thái đang đắm chìm trong niềm vui sướng tột cùng, nói đến không dừng được.

“Đây gọi là gì, tiện nhân ắt có trời thu thập! Dùng thủ đoạn xấu xa hãm hại cậu chưa nói, không ngờ còn có thể làm những chuyện càng xấu xa hơn như thế này. Chờ kì nghỉ tết Nguyên Đán kết thúc, xem trường mình xử chết cái tên tra nam này như thế nào!”

Hưng phấn hơn nửa ngày xong, cô rốt cuộc nhận ra người ở đầu kia hình như vẫn luôn không cơ hội nói chuyện, vì thế cô vũ nói: “Thế nào Lại Lại. Vui vẻ không, hả giận không?”

“Ừ, rất vui, rất hả giận!”

So với lần nghe được việc Tần Diệu bị bắt gian lận trong thi cử, thì đối với việc Gi Bằng Phi rơi vào kết cục như bây giờ Hồ Lai Lai càng thích thú hơn. Chỉ là thích thú đồng thời lại bỗng nhiên nhớ ra lần đó Tần Tho đã dặn cô không được nói chuyện thư tình với Diệp Mạnh Trầm.

Ông trời thu thập tiện nhân kia sẽ không vừa lúc chính là anh đi?

Cô không biết suy đoán này khả năng có bao nhiêu lớn. Nghĩ nghĩ, vẫn là gửi cho Diệp Mạnh Trầm một cái WeChat.

—— Ngủ dậy nhớ gọi điện cho em nha [ôm ôm]

Mới vừa buông điện thoại, tiếng chuông liền vang lên, Hồ Lai Lai sợ đến mức thiếu chút nữa ném văng điện thoại. Cô nhanh chóng tiếp máy, có chút không ngờ tới: “Anh dậy sớm như vậy sao?”

Lời này nói ra lại không có ai trả lời. Vài giây sau đầu kia mới truyền đến âm thanh.

“Chưa dậy.”

“.....”

Từ tốc độ phản ứng cũng không khó đoán được anh xác thật là chưa ngủ dậy. Hồ Lai Lai thậm chí có thể tưởng tượng được bộ dáng lúc này của anh. Khăng định anh vẫn đang nhắm mắt, nằm nghiêng, gác điện thoại ở bên tai. Lúc mơ lúc tỉnh nói chuyện với cô.

Cô không đành lòng bởi vì chút việc nhỏ này mà quấy rầy giấc ngủ của anh, sửa lời nói: “Em không phải đã bảo khi nào anh dậy thì mới gọi điện cho em sao. Anh mau ngủ tiếp một lát đi, em không gấp.”

Chính là Diệp Mạnh Trầm muốn nghe giọng cô nhiều thêm một chút. Cho nên anh không tính sẽ ngắt điện thoại, vẫn dùng giọng hơi khàn khàn chậm rãi nói: “Nói đi, chuyện gì.”

Hồ Lai Lai dùng động tác định ngắt điện thoại lại, nghĩ nghĩ, chỉ có thể dựa theo kế hoạch ban đầu hỏi: “Cũng không phải chuyện lớn gì. Chính là em chỉ muốn hỏi xem anh có quen một người tên là Gi Bằng Phi hay không.”

Diệp Mạnh Trầm biết cô hẫng là đang muốn nói đến sự kiện Weibo. Không chút suy nghĩ trực tiếp phủ nhận.

“Không quen.”

Khi anh dạy bảo ai đó, cho tới bây giờ đều là lấy đạo của người trả lại cho người. Rốt cuộc giảng đạo lý xuống sẽ không bao giờ có thể khắc sâu vào ký ức. Đối với Tần Diệu là như thế, đối với Gi Bằng Phi cũng là như vậy.

Chỉ là những điều này cô chưa cần phải biết.

Cũng may Hồ Lai Lai không nghe ra điều gì dị thường, ngược lại cảm thấy giọng điệu của anh giống như là thật sự không quen biết. Nghĩ thầm lần này chắc là chỉ đơn thuần bởi vì ông trời có mắt, làm việc xấu tất sẽ gặp báo ứng.

Vì thế cô nhanh chóng kết thúc đề tài này, miễn cho cuối cùng lại biến khéo thành vụng. Sau đó cô lại nhớ tới một sự kiện quan trọng khác, trở nên muốn nói lại thôi, rồi rầm một lúc lâu mới mở miệng.

“Đúng rồi, em còn có chuyện này muốn thương lượng với anh. Nhưng mà em cần phải giải thích rõ ràng trước một chút, lần này thật sự không phải là vì muốn tạo bất ngờ cho anh đâu.”

Diệp Mạnh Trâm “Ừm” một tiếng, ý bảo cô cứ nói.

“Chính là. Chính là. Không phải sắp đến sinh nhật của cha em sao. Mẹ em nói hôm nay em phải cùng bà ấy đi mua quà sinh nhật. Sau đó chủ nhật em phải bồi ông nội em đi kiểm tra sức khỏe, cho nên em chỉ có ngày mai là rảnh. Lúc trước em nói kế hoạch ba ngày ấy, có khả năng phải ngâm nước nóng rồi.”

Hồ Lai Lai nói có chút không tự tin. Cô cảm thấy như vậy là lại lần nữa làm anh thất vọng, thật là có lỗi với anh.

Kỳ thật tất cả những điều này đều là Trình Văn Hành mới thông báo với cô vào lúc rạng sáng nay khi cô vừa về đến nhà. Cô không còn con đường sống cự tuyệt, cũng không có lý do nào để cự tuyệt. Lần này chỉ có thể lại ủy khuất anh một chút.

Diệp Mạnh Trâm không nói gì, nghe xong lại “Ừ” một tiếng.

Qua chuyện tới qua, anh đại khái đã biết thái độ của Trình Văn Hành. Vì thế đã làm tốt các loại chuẩn bị, tình huống như bây giờ cũng trong dự liệu của anh cho nên cảm xúc anh không có biến hóa gì lớn.

Nhưng Hồ Lai Lai vẫn còn băn khoăn, cho nên cô lại mặc sức tưởng tượng chút sinh hoạt của kì nghỉ đông tốt đẹp sắp tới với anh. Ý đồ hòa tan không khí bi thương.

“Nhưng anh cũng đừng quá khổ sở, dù sao em lập tức liền được nghỉ đông rồi. Đến lúc đó em khẳng định rất nhàn rỗi. Nếu anh không chê, em còn có thể đi công ty giúp các anh.”

Không ngờ tới chính là, nói cả ngày, cô cũng không nhận được một cái đỉnh đáp lại nào, còn tưởng rằng điện thoại đã bị ngắt, Nhưng cầm ra thì thấy vẫn đang ở trạng thái trò chuyện.

Đây là. Ngủ rồi?

Hồ Lai Lai mới lần nữa đem điện thoại dán ở bên tai, quả nhiên nghe thấy tiếng hít thở đều đều. Cô lập tức ngậm miệng, ngắt điện thoại để cho anh ngủ. Cô cũng lùi về trong chăn chuẩn bị ngủ tiếp.

Tối gần giữa trưa cô lại lần nữa bị dỗi tình. Vốn định một lát nữa mới rời giường, nhưng bởi vì thật sự dỗi đến chịu không nổi, không thể không xuống giường đi kiếm ăn. Xuống lầu lại phát hiện ba người lớn đã không biết tung tích, trong nhà chỉ còn lại một mình cô.

Cô chỉ có thể tay làm hàm nhai, đi vào phòng bếp tùy tiện nấu chút đồ ăn. Kết quả mới vừa bật bếp thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Đến đây!”

Hồ Lai Lai còn tưởng rằng mấy người kia lại quên mang chìa khóa, vội vàng chạy ra mở cửa. Ai ngờ vừa mở ra, là Mạnh Tổ.

Vài phút sau đó cô cơ bản như đã đánh mất năng lực tự hỏi, ngay cả mình trở lại phòng khách như thế nào cũng không biết. Thẳng đến khi bên tai truyền đến giọng của Mạnh Tổ, nghe bà nói: “Đứng làm gì cả, ngồi đi.”

“À. Vâng.”

Hồ Lai Lai phục hồi tinh thần đáp lại vài tiếng. Nhanh chóng ngồi xuống đối diện bà, câu nệ như mình đến làm khách nhà người khác.

Tốt xấu gì đây cũng là lần đầu tiên hai người đơn độc ở chung một chỗ, không câu nệ mới là lạ.

Mạnh Tổ không mù, đương nhiên cũng đã nhìn ra.

“Tôi nói sao mỗi lần nhìn thấy tôi cô đều khăn trương như vậy. Chẳng lẽ tôi còn có thể ăn thịt cô hay sao? Thả lỏng một chút đi, tôi sẽ không ném chi phiếu vào mặt cô sau đó nói cô tránh xa con trai tôi ra đâu.”

“.....”

Ừ, loại tiết mục cầu huyết này xác thật chính là món sở trường của cô.

Đã nhìn quen Mạnh Tổ luôn có sắc mặt không tốt, Hồ Lai Lai không dám nói giỡn với bà. Trong lúc nhất thời không biết nên dùng biểu tình gì để đáp lại, chỉ có thể phối hợp cười gượng hai tiếng. Tâm tình thật ra đã thả lỏng một ít, vào vấn đề: “Bác tìm cháu là có chuyện gì sao?”

“Không có gì đặc biệt quan trọng, chính là vừa vặn đi ngang qua nơi này, thuận tiện vào trò chuyện với cô một chút.”

“À. Bác muốn trò chuyện gì ạ?”

“Biết vì sao tôi vẫn luôn phản đối chuyện của con trai tôi với cô không?”

Vừa bắt đầu trò chuyện liền vào ngay đề tài nghiêm túc như vậy?

Hồ Lai Lai thận trọng tự hỏi một chút, rồi sau đó thật cẩn thận nói thừ: “Bởi vì mẹ cháu?”

“..... Khụ, cái kia, cô ta xác thật cũng là một phần nguyên nhân, nhưng không phải là nguyên nhân chính.”

Nhắc tới cái tên Trình Văn Hành, Mạnh Tổ nhiều ít vẫn có chút mất tự nhiên. Bà thanh thanh giọng nói tìm về khí thế, tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Ngược lại không phải vì tôi không thích cô, chỉ là cảm thấy cô tuổi còn nhỏ như vậy, tâm tính còn chưa hoàn toàn ổn định. Sao tôi có thể dễ dàng giao con trai của tôi cho cô chứ. Vặn nhất ngày nào đó cô thay lòng đổi dạ thì làm sao bây giờ.”

Đây cũng không phải lần đầu tiên Hồ Lai Lai nghe thấy kiểu nói này, phân bác đến thuận buồm xuôi gió, không cần nghĩ ngợi nói: “Chính là, cho dù tâm tính đã ổn định rồi vẫn sẽ có một ngày thay lòng đổi dạ đấy ạ.”

“.....”

Lúc này không phải hẳn là sẽ đem chính mình thổi phồng đến mức thiên hoa loạn trụ hay sao, cái kịch bản gì đây?

Mạnh Tổ không nghĩ tới sẽ nghe thấy câu trả lời thế này. Bỏ ra một chút thời gian sửa sang lại suy nghĩ, nghiền ngẫm lại ý tứ của cô: “Cho nên, cô là muốn nói, vô luận như thế nào cô cũng đều có khả năng thay lòng đổi dạ?”

Hồ Lai Lai lắc đầu, biểu tình chân thành tha thiết: “Có thể thay lòng đổi dạ hay không không quan trọng. Cháu chỉ biết hiện tại cháu thật sự thích anh ấy. Hiện tại cháu rất muốn ở bên anh ấy. Hiện tại cháu có tin tưởng tuyệt đối rằng sau này cháu sẽ không thay lòng đổi dạ. Với cháu mà nói thì như vậy là đủ rồi.”

Cô vừa dứt lời, không gian cũng trở nên yên tĩnh.

Người vừa gây ra kết quả này nhấp nhấp môi, bắt đầu tỉnh táo lại. Không biết có phải bởi vì mình nói quá quyết liệt khiến Mạnh Tổ không còn lời nào để nói hay không. Đáy lòng gào thét “A” một tiếng thật dài, cô bổ sung thêm một câu.

“Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của cháu mà thôi, bác hoàn toàn có thể không ủng hộ. Chỉ là bác ủng hộ cũng được, mà không ủng hộ cũng không sao, cháu đều sẽ không từ bỏ đâu ạ.”

Cái tính bướng bỉnh không chịu thua này đúng là giống Trình Văn Hành như đúc.

“Aiz, xem lời nói của cô kia. Tôi có ý kiến gì cũng không có quan hệ. Chuyện của người trẻ tuổi các cô ấy à, tôi đúng là quản không nổi. Dù sao bây giờ tôi chỉ có một yêu cầu thôi.”

Mạnh Tổ ra vẻ bất đắc dĩ than thở, không còn cao ngạo nữa, hạ thấp tư thái.

“Về sau thấy tôi đừng có cứ như chuột thấy mèo mà trốn đi nữa. Sau này tôi không muốn trở thành một bà già ác độc khiến người ta chán ghét đâu.”

Nghe vậy, Hồ Lai Lai sùng sốt, biểu cảm kinh ngạc đều hiện hết cả lên mặt. Tựa như không quá tin tưởng khi không có sự kích thích của Trình Văn Hành, bà lại tự nói ra những lời này. Như vậy tức là bà đã thật sự chấp nhận cô rồi sao.

Mạnh tổ vừa thấy, có loại cảm giác mình bị nghi ngờ, không vui nói: “Như thế nào, không tin tôi đang nói thật?”

“..... Tin tin tin!” Hồ Lai Lai nhanh chóng thu hồi biểu cảm kinh ngạc không lẽ phép trên mặt, gật đầu thật mạnh.

“Có thể làm được sao?”

“..... Có thể!”

“Ừ, hôm nay cứ như vậy đi, đừng nói với mẹ cô là tôi đã tới, cũng đừng tiến.” Nói xong lời này, Mạnh Tổ đứng lên định rời đi, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, nhắc nhở nói, “À đúng rồi. Trong bếp có đang nấu gì không thể, giống như mùi khét, cô không ngửi thấy sao?”

“.....!!!”

Giờ thì Hồ Lai Lai thật sự không có thời gian để tiến bà. Cô hoá tốc chạy về phía phòng bếp, cứu vớt chiếc nồi thiếu chút nữa bị đun bùng.

Thấy thế Mạnh Tổ không khỏi cảm thấy lo lắng cho cuộc sống sinh hoạt của con trai mình sau khi kết hôn. Sau khi rời khỏi đây, chuyện thứ nhất chính là gọi điện thoại cho anh.

“Được rồi đi, cô gái nhỏ cũng đã giúp con đỡ dành, tối nay về nhà ăn cơm.”

“Con vẫn là không nên trở về ảnh hưởng tới tâm tình của mọi người.”

“..... Có người qua cầu rút ván như vậy sao! Con không sợ mẹ sẽ lập tức quay đầu trở về, thu hồi hết những lời mẹ vừa nói?”

Diệp Mạnh Trầm đúng là không sợ, trả lời không nhanh không chậm: “Nếu không phải mẹ thật lòng muốn chấp nhận cô ấy, mặc kệ con nói như thế nào mẹ cũng sẽ không thỏa hiệp đâu. Sao bây giờ mẹ lại nói như con vừa ép mẹ nói thế vậy.”

Lời này đã chọc trúng tim đen của Mạnh Tổ.

Sự thật đúng là như thế.

“Được rồi, mẹ thừa nhận. Trước kia mẹ đúng là có chút thành kiến đối với con bé. Hôm nay có dịp hàn huyên trò chuyện với con bé như vậy, mẹ phát hiện con bé đó trừ tuổi còn nhỏ một chút ra thì cái miệng giống y như mẹ nó vậy, sẽ không buông tha cho người ngoài. Cũng không khác gì tật xấu.”

Bà luôn coi tuổi còn nhỏ là một khuyết điểm.

Diệp Mạnh Trầm cười khẽ, thờ dãi: “Nếu nói như vậy thì con trai mẹ thật đúng là đã nhặt được một món hời lớn.”

“.....”

Từ nhỏ đến lớn hình như Mạnh Tổ chưa bao giờ thấy anh khoe khoang điều gì. Tính đến thời điểm thì số lượng không nhiều lắm, nhưng tất cả đều là Hồ Lai Lai.

Đã khoe mẽ còn khoe đến đắc ý như vậy, e là thật sự không cứu nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Vào lúc trận tuyết đầu năm đang lưu loát rải khắp nơi, Hồ Lai Lai cũng vừa vận từ trường thi đi ra, cô vừa thi xong môn cuối cùng. Tuy nhiên cô cũng chẳng có thời gian để hưng phấn, trước khi bị đông lạnh thành người tuyết liền hoá tốc chạy về phòng ngủ.

Trên đường trở về còn tiện tay mua một phần Oden vừa ấm lòng lại ấm dạ dày. Đang muốn sung sướng hưởng thụ chút niềm vui của đời người, cửa phòng đang khép hờ đột nhiên bị đẩy ra, một cái đầu dò xét đi vào.

“Lại Lại, tối nay cậu có về nhà không?”

Hồ Lai Lai vừa thấy, là Tiểu Khả, vội vàng nuốt cá viên trong miệng, lắc đầu trả lời: “Sáng mai ngủ dậy tớ mới về, làm sao vậy?”

“Tối nay đi ăn lẩu nhé?”

Cái này còn phải hỏi?

Dù sao cũng là bữa tối cuối cùng của học kỳ này, thế nào đi nữa cũng phải ra ngoài ăn một bữa. Thường cho chính mình đã vất vả cả một học kỳ. Cô không chút do dự đồng ý: “Đi!”

“Được, cậu nhớ hẹn Văn Văn. Có gì gọi điện thoại!”

Hồ Lai Lai làm dấu “ok”, buông bát Oden xuống, chuẩn bị để dành bụng cho một bữa tiệc lớn.

Vào cái tiết trời có tuyết rơi lạnh công như thế này, trong tiệm lẩu sẽ luôn đông đúc một cách lạ thường.

Suy xét đến điểm này, 5 giờ rưỡi các cô đã ra cửa, cũng xem như là đến sớm. Kết quả trong tiệm vẫn biển người tấp nập. Cũng may vận khí của các cô tốt, cướp được một cái bàn trống cuối cùng.

Cho đến khi nồi lẩu bắt đầu sôi, ngoài tiệm đã xếp một hàng dài.

Thái Thái nhanh chóng vớt một miếng thịt ba chỉ bỏ ăn cho đỡ thèm. Sau khi nuốt vào bụng xong mới thỏa mãn thở dài một hơi. Lúc này rốt cuộc đã có sức tiến hành quan tâm đến đời sống của bạn bè, hỏi: “Đúng rồi, nghỉ đông mọi người có định đi chỗ nào chơi không?”

Có hai người họ còn đang vui đầu ăn, không rảnh nói chuyện. Vì thế nhiệm vụ tiếp chuyện Thái Thái rơi trên người Đinh Văn Văn.

“Tết nhất chỗ nào cũng toàn người là người, vẫn là ở nhà sướng hơn. Tớ đã định sẽ đăng kí câu lạc bộ thư pháp rồi, ở nhà luyện chữ thôi.”

“Ồ, tu thân dưỡng tính như vậy sao?” Thái Thái bội phục sự tình tâm tĩnh khí của cô bạn. Sau đó tâm sự chút kế hoạch nghỉ đông của mình. “Tớ định đi du lịch hai tuần. Sau khi về, buổi sáng sẽ chăm chỉ tập luyện chương trình máy tính cấp hai, buổi chiều.”

Cô nàng nói đến thiên hoa loạn trụ, nghe qua đã thấy hôm nay còn phong phú hơn ngày mai. Chủ nghĩa hiện thực Tiểu Khả không thể nhận được nữa, chọc thủng ảo tưởng tốt đẹp của cô nàng, giúp cô nàng sớm tỉnh táo lại.

“Cậu thôi đi, mặc kệ đã sắp xếp tốt thế nào nhưng cuối cùng vẫn sẽ thành không ăn thì ngủ.”

“.....”

Tiểu khả không thêm đề ý sự công kích bằng đôi mắt trắng dã của cô bạn, nói sang chuyện khác: “ Có điều kì nghỉ đông của cậu độc thân cũng không có gì để nói. Còn không bằng nghe một chút xem người có đối tượng sẽ có kì nghỉ đông như thế nào. Nào, tiếp theo chúng ta sẽ đến với thế giới của Lại Lại.”

“Tớ?”

“Đúng vậy, cậu.” Tiểu Khả giờ đùa, đuổi đến trước mặt Hồ Lai Lai, tiến hành phỏng vấn ngay tại hiện trường. “Có phải cậu đã dự định sẽ trải qua một kì nghỉ đông Lễ Tình Nhân?”

Vừa dứt lời, Thái Thái liền ghét bỏ nói: “Nhìn xem, nhìn xem. Vừa mở miệng liền lộ ra sự thật là cậu chưa từng ăn qua thịt heo cũng chưa từng thấy heo chạy. Không hiểu thì nói ít đi một chút.”

“..... Sao tớ có thể chưa thấy qua heo chạy chứ!”

“Cậu cho rằng ai sau khi bắt đầu nói chuyện yêu đương thì mỗi ngày đều sẽ trông cậy vào yêu đương để sống qua ngày sao? Đúng thật là vào thời điểm tình yêu cuồng nhiệt chỉ hận không thể mỗi ngày đều dính lấy đối phương. Nhưng rốt cuộc đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Khoảng cách sinh ra cái đẹp, tiếp thu chút đi.”

“Cái rắm, cậu cũng chưa nói chuyện yêu đương bao giờ, có quyền gì mà lên tiếng. Đúng không Lại Lại?”

Người bị điểm tên “A” một tiếng, không vội vả trả lời vì lời nói của Thái Thái đã đột nhiên gõ cho cô một hồi chuông cảnh báo.

Kỳ thật cô vẫn luôn chưa từng cảm thấy Diệp Mạnh Trầm là kiểu người “Trầm mê tình yêu liền bỏ bê công việc”. Nhưng cũng không thể phủ nhận là gần đây trong khoảng thời gian này, giữa hai người xác thật đã xảy ra chút biến hoá không thể bỏ qua.

Từ sau khi chính thức ở bên nhau, hai người bọn họ giống như đã trao đổi thân phận. Hoặc là nói Diệp Mạnh Trầm đã trộm học hết các chiêu bài của cô. Chơi xấu bảm người mọi thứ đều tinh thông. Làm hại cô anh hùng không có đất dụng võ, thậm chí đã không còn tái hiện tình trạng lì lợm la liếm với anh nữa.

Đối với sự biến hóa như thế này, một mặt Hồ Lai Lai đương nhiên cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng mặt khác, cô lại cảm thấy bản thân mình nên nghiêm túc tự hỏi một chút. Cuối cùng tán đồng nói: “Ừ, Thái Thái nói đúng.”

“Đúng gì mà đúng” Tiểu Khả kiên quyết không tán đồng cách nói này, “Lại Lại, cậu ngàn vạn đừng có để bị bát canh gà có độc của Thái Thái tẩy não.”

“Không không không, đây không phải bát canh gà có độc.” Hồ Lai Lai không hề bị dao động, ngược lại phân tích rất có trật tự. “Cậu nghĩ mà xem, nếu cậu đem đại đa số thời gian cùng tinh lực của mình đặt lên một người. Mỗi ngày đều chuyển động quanh đối phương, suốt ngày rồi rắm tại sao anh ấy không để ý đến mình, đến khi anh ấy nào mới để ý đến mình. Lâu dần sẽ rất dễ đánh mất bản thân. Cho nên vẫn phải có cuộc sống của riêng mình.”

Nghe vậy Thái Thái cực kì vui mừng vì cô có thể lý giải cho sự vất vả dụng tâm của mình. Ngược lại gõ gõ bát của Tiểu Khả: “Nghe thấy gì chưa, cô giáo Hồ đã vạch trọng điểm rồi đây. Đừng có đem đại đa số thời gian cùng tinh lực của mình đặt lên một người.”

“So”

“Cho nên về sau đừng có mỗi ngày không có việc gì liền tới tìm tớ nói nhảm, cho nhau chút không gian đi, ok?”

“.....”

Người duy nhất có lý trí Đinh Văn Văn không gia nhập vụ tranh cãi của hai cô bạn. Cô đã được chứng kiến trình độ ý lại của Hồ Lai Lai đối với Diệp Mạnh Trầm, cũng đã biết Thái Thái nói những lời này nghe qua thì có vẻ đơn giản, nhưng nếu thật sự muốn thực hiện thì hẳn là rất khó. Vì thế Văn Văn lại tiếp tục quay lại đề tài ban đầu.

“Vậy cậu định làm gì vào kì nghỉ đông?”

“Ừm..... Nên làm cái gì thì làm cái đó. Đi dạo viện bảo tàng hoặc là đi dạo chợ đồ cổ, tìm kiếm học hỏi kiến thức mới linh tinh. Yên tâm đi, còn cả một đông việc đang chờ tớ đi hoàn thành đây, không sợ không có gì làm”

Hồ Lai Lai trả lời một cách lý tưởng hóa.

Tuy khó nhưng cô vẫn muốn thử một lần. Bởi vì đến tận bây giờ cô rốt cuộc cũng đã suy nghĩ cẩn thận lý do vì sao lúc đó Lý Hàn Thu lại yêu cầu cô không được lúc nào cũng đem Diệp Mạnh Trầm đặt ở vị trí đầu tiên.

Bây giờ, người đã học hành có thành tựu là cô đây quyết định sẽ trả ơn cho xã hội, đem tất cả những tri thức này bàn giao cho Diệp Mạnh Trầm.

Ngày hôm sau Diệp Mạnh Trầm tới đón cô về nhà, vì thế trên đường trở về cô nắm chặt cơ hội, vào thẳng chủ đề, nghiêm túc nói: “Anh có phát hiện gần đây anh có chút quá thích em hay không. Thích đến mức hận không thể thời thời khắc khắc dính ở bên nhau?”

“Không phát hiện.”

“.....”

Được rồi, nếu muốn anh chính miệng thừa nhận điều này thì xác thật không phải là một chuyện dễ dàng. Hồ Lai Lai đổi một cách nói đơn giản hơn.

“Là thế này, sau khi nghiêm túc suy nghĩ, em cảm thấy chúng ta bây giờ hẳn nên đem trọng tâm cuộc sống đặt trên công việc và học tập. Rốt cuộc thì yêu đương là một chuyện tốt mà không phải một chuyện gây trở ngại cho anh. Chúng ta không thể biến nó trở thành một chướng ngại trên con đường thành công của chúng ta được.”

Sau khi nói xong, cô lại sợ mình nói quá mức trừu tượng, không dễ hiểu. Vì thế còn lấy cả ví dụ càng kỹ càng tí mỉ hơn.

“Ví dụ như, tần suất em đến công ty tìm anh sẽ tận lực bảo trì ở mức một tuần một lần, miễn cho đến nhiều sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh. Đương nhiên, nếu anh muốn gặp em, em cũng sẽ xét suy xét, nhưng sẽ không vừa gọi đến liền đến nữa. Tóm lại, về sau chúng ta sẽ hơi khác chế đi một chút, thế nào?”

Về phần trước đó đã nói tốt nghỉ đông sẽ ở bên cạnh anh, bây giờ xem ra là đang muốn trốn vận mệnh bị và mặt.

Hồ Lai Lai thề, sau này cô tuyệt đối sẽ không bao giờ tùy tiện lập flag nữa.

Nghe vậy, Diệp Mạnh Trầm liếc mắt nhìn cô một cái, không biết hôm nay cô lại muốn diễn vai gì.

Rõ ràng bây giờ đang gió êm sóng lặng, chuyện gì cũng không có. Cô lại đi khen ngược, muốn tự mình chế tạo một ít chướng ngại à.

Là do gần đây mọi chuyện xảy ra quá suôn sẻ, nhàn đến hoảng?

Diệp Mạnh Trầm hơi thu lại thần sắc, đang muốn nói chuyện, tiếng chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên, vì thế anh tạm thời bỏ qua. Hồ Lai Lai cũng nhanh chóng thu hồi tầm mắt trên người anh. Cúi đầu nhìn thoáng qua, không nghĩ tới thế mà lại là Tần Thor.

Không phải là đột nhiên xảy ra việc gấp, yêu cầu cô quay lại trường học đấy chứ?

Cô tự nhiên có một loại dự cảm xấu, sau khi nhận điện thoại liền giành nói: “Từ từ, cô cô cô đừng vội nói chính sự. Cô có thể bật mí một chút trước hay không, điều cô sắp nói là tin tốt hay tin xấu?”

“Tin tốt.”

Tin tốt? Vậy..... “Vâng, cô cứ nói đi đừng ngại.”

“Cô có một người bạn đang công tác trong sở khảo cổ học. Hiện tại họ đang rất cần thêm người, hỏi cô có người thích hợp hay không. Vốn dĩ chỉ nhận năm 3 năm 4 thôi, cô thật vất vả mới giúp các em tranh thủ được hai cái danh ngạch, một cái cho nam sinh và một cái cho nữ sinh. Nếu em không muốn đi thì cô sẽ đem hết danh ngạch cho nam sinh.”

“Đi đi đi! Em muốn đi! Một trăm lần muốn đi!”

Hồ Lai Lai trả lời như muốn gào lên đến nơi, tâm tình vui sướng viết hết lên mặt, không chút do dự nói rõ ý nguyện của mình. Chỉ là, sau khi trả lời xong, cô lại bình tĩnh xuống, hỏi một vấn đề vô cùng thực tế.

“Nhưng mà khi nào thì đi, đại khái sẽ đi mất bao lâu vậy ạ?”

“Người trong sở vẫn luôn đều ở đằng kia, ăn tết cũng không về. Nếu em muốn đi thì bây giờ liền có thể đi. Còn ở lại đó bao lâu thì còn phải xem chính bản thân em, chỉ cần có thể trở về báo cáo trước khi bắt đầu vào học là được.”

“Vâng.....”

Hồ Lai Lai không nói nữa, vừa rồi còn rất quyết đoán bây giờ thì lại do dự, tựa như đang cân nhắc điều gì, còn muốn suy xét thêm một chút.

“Dù sao dựa vào lượng tri thức và kinh nghiệm thực tiễn của các em bây giờ. Đi cũng chưa chắc đã có thể giúp được việc gì. Nhiều nhất là làm chân chạy mà thôi. Nhưng mục đích chủ yếu vẫn là nhân cơ hội này được đi hiện trường cảm nhận một chút, học thêm chút kiến thức ngoài sách vở, rồi sẽ có ích cho sau này.”

Người ở đầu kia điện thoại nghe ra sự rối rắm của cô, không biết cô đang lo lắng đến lúc đó sẽ quá vất vả hay là lo lắng điều gì khác. Chỉ có thể cố gắng nói được gì thì nói. Dù sao

quyền quyết định cuối cùng vẫn là ở trên tay Hồ Lai Lai.

“Vâng, em biết. Em đến tối em trả lời cô được không ạ?”

“Được.”

Sau khi ngắt điện thoại, Hồ Lai Lai nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu. Lấy lại tinh thần mới giải thích: “Là Tần Thor gọi tới, nói là có một hạng mục khảo cổ dã ngoại, hỏi em có muốn tham gia hay không.”

“Còn phải hỏi sao.”

“.....”

Đúng không, phàm là người hiểu rõ cô đều biết, đối với cơ hội đáng quý như thế này cô khẳng định sẽ gật đầu đồng ý không chút do dự.

Nếu đổi lại là trước kia, Hồ Lai Lai đương nhiên sẽ không có bất cứ băn khoăn gì, nhưng mà ——

“Nhưng mà nếu em thật sự đi, rất có khả năng cả kỳ nghỉ đông này anh sẽ không được thấy em, anh không định giữ em lại một chút sao?”

Lời này cùng với những lời đạo lý lớn cô vừa nói hoàn toàn là hai thái độ khác nhau. Diệp Mạnh Trầm cười khẽ, không trực tiếp trả lời mà chỉ hỏi ngược lại: “Em đây là đang xúi giục anh trở thành chương ngại trên con đường thành công của em sao?”

“.....”

Thấy anh khó được có tâm tình nói đùa, Hồ Lai Lai ngược lại cười không nổi. Nghĩ thầm quả nhiên anh thành thực hơn cô nhiều, vừa rồi cô còn bàn luận thanh cao cho anh nghe đại khái như là một trò cười đi.

Chỉ là, mặc kệ nói như thế nào, ở cùng một thành phố mà không thể gặp mặt và bị phân cách hai nơi không thể gặp mặt hẳn là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng đi. Vạn nhất đến lúc đó anh muốn gặp cô thì làm sao bây giờ?

Hồ Lai Lai cúi đầu, bỗng nhiên tâm tình trầm xuống, không biết rốt cuộc có nên đáp ứng hay không. Chỉ chốc lát sau, đỉnh đầu truyền đến một lực đạo quen thuộc, vỗ nhẹ đầu cô. Bên tai vang lên giọng nói trầm ổn lúc này lại thành thuốc tốt của cô.

“Này thì có gì mà phải do dự, không phải em mới nói yêu đương hẳn là một chuyện tốt mà không phải một truyện gây trói buộc sao. Cho nên, em muốn làm gì thì cứ làm cái đó, đừng vì băn khoăn cảm giác của anh mà để sau này lại tiếc nuối.”

Vừa nghe lời này, cô một lần nữa ngẩng đầu lên, xác nhận nói: “Anh thật sự không sao?”

“Ừ.”

Tiếng nói vừa dứt, Hồ Lai Lai lập tức khôi phục sức lực bắt đầu trở lên vô lại, phát ra âm thanh râm rì vui sướng. Cô dịch đến gần ghế điều khiển một chút, cọ cọ cánh tay anh, bảo đảm nói: “Anh yên tâm, em mỗi ngày sẽ gọi điện thoại để giải nỗi khổ tương tư cho anh!”

Địa điểm khảo cổ lần này được phát hiện ở trong một thôn trang nhỏ. Rời xa thành thị, cũng rời xa Diệp Mạnh Trầm.

Sau khi xác định sẽ đi, Hồ Lai Lai không hề chậm trễ thời gian, tính qua đêm 30 sẽ lập tức xuất phát, đồng hành còn có Đường Thanh Hoa.

Hoàn cảnh khi khảo cổ dã ngoại khẳng định sẽ gian khổ, may mà niềm vui nảy sinh trong quá trình cũng đủ để triệt tiêu phần mệt mỏi này. Mỗi một ngày đều có thể có phát hiện mới, những ngày này của cô trôi qua phi thường phong phú lại vui vẻ.

Tiệc là loại vui sướng này chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định, chỉ có thể duy trì đến trước khi đi ngủ. Rốt cuộc ban ngày cùng một đám người ở bên nhau, lúc nào cũng vội vàng vàng quên cả nhớ Diệp Mạnh Trầm. Nhưng ban đêm lại dễ miên man suy nghĩ. Sau đó cô phát hiện mình lại trở thành người chuyên nói mạnh mẽ.

Nhớ trước đây cô còn lo lắng nếu Diệp Mạnh Trầm muốn gặp cô thì sao. Kết quả bây giờ ngược lại cô mới là kẻ mắc bệnh tương tư.

Đặc biệt là khi nghe thấy giọng anh.

Từ khi đến đây, Hồ Lai Lai đã nghiêm khắc dựa vào ước định, mỗi ngày nhất định sẽ gọi một cuộc điện thoại cho anh. Đương nhiên trước đó cô đều sẽ phát WeChat để xác nhận xem anh có thời gian hay không.

Thông thường câu trả lời mà cô nhận được đều là khẳng định, hơn nữa dường như đều phản hồi trong vòng 1 giây. Duy chỉ có hôm nay là chậm chạp mãi không thấy phản hồi.

Vốn dĩ Hồ Lai Lai cho rằng có lẽ anh bận quá, cũng không thức giục anh, tính đi ngủ trước. Ai ngờ mới vừa nằm lên giường, điện thoại liền đột nhiên vang lên. Cô sợ tới mức nhanh chóng nắm chặt điện thoại trong tay, bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, miễn cho lại quấy rầy người cùng phòng nghỉ ngơi.

Thẳng đến sau khi ra khỏi phòng, hứng gió lạnh thấu xương thổi tới, lạnh đến mức giật mình. Cô mới nhớ ra mình đã gấp đến mức quên cảm theo áo khoác. Lại không có thời gian quay về lấy, chỉ có thể ngồi xõm dưới cây lê trong viện, cuộn tròn thành một cục, run rẩy ần nít nghe điện thoại.

Mới vừa “Alo” một tiếng, đầu kia điện thoại lập tức có tiếng gió gào thét xuyên qua ống nghe, cô hít hít mũi, hiểu kỳ nói: “Anh đang lái xe à? Muộn như vậy mới trở về ạ, còn bao lâu nữa mới về đến nhà?”

“Tối rồi.”

Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy “Bịch” một tiếng, tựa như là tiếng đóng cửa xe. Đang nghĩ tối rồi thì tốt, không ngờ câu nói tiếp theo của anh lại khiến cô trở nên hồ đồ.

“Ra đi.”

Ra đi?

Hồ Lai Lai sững sờ, mất vài giây phiên dịch ý tứ bao hàm trong câu nói này. Tuy rằng tiềm thức không quá tin tưởng vào kết luận của mình, nhưng thân thể vẫn phản ứng trước.

Cô “vù” một cái đứng lên, lập tức lao ra sân.

Mùa đông ban đêm rét lạnh lại cô đơn, cô đại ven đường đã bị bao phủ bởi một tầng sương tuyết mỏng manh. Mà lúc này Diệp Mạnh Trầm đang đứng bên cạnh xe, bên chân anh có một khóm hoa không biết tên, chợt sinh ra một loại ảo giác gió trắng vô tận.

Một tay anh tùy ý để trong túi áo, một tay khác cầm điện thoại. Nghe thấy động tĩnh cách đó không xa, đầu khẽ nâng, di chuyển tầm mắt về phía cô. Sau đó khóe miệng giống như có một chút độ cong, chậm rãi mở ra hai tay.

Ban đêm ở nông thôn từ trước đến nay đều tối đen không có ánh đèn đường. Chỉ dựa vào hai ngọn đèn dầu ở ngoài cổng để duy trì độ sáng. Nhưng cho dù quanh mình ánh sáng tới tấp, cô cũng có thể thấy rõ ý cười lơ mơ trong đáy mắt anh.

Hồ Lai Lai không có cách nào có thể miêu tả cảm xúc giờ phút này của mình. Cô nện bước ngập ngừng, sau đó càng bước càng nhanh, cuối cùng lấy tư thế chạy một trăm mét lao về phía anh, vùi đầu trong áo khoác ấm áp của anh.

Trên đời này không có nơi nào ấm áp hơn lồng ngực của người mình thích.

Cứ như vậy một lúc lâu, cô vẫn không thể tin được sự thật đang đứng trước mắt. Cô ngửa đầu, giả vờ tức giận oán trách: “Em nói anh người này sao có thể ích kỷ như thế nhỉ. Chỉ cho bản thân làm người khác bất ngờ, nhưng không cho người khác làm anh bất ngờ?”

Cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ Coral nhưng, ôm vào trong ngực mềm như bông. Nghe vậy lông mày Diệp Mạnh Trầm vẩy một cái, ôm eo cô, nhẹ nhàng dùng chút lực liền đem cả người cô nhấc lên, đặt lên nắp động cơ xe.

“..... Hả?”

Cảm giác ngồi trên cao này rất thú vị, Hồ Lai Lai cảm thấy chơi vui, quơ quơ chân. Vừa định khen khen anh, nhưng vừa mới mở miệng đã bị lấp kín.

Lực đạo giữa môi răng từ nhẹ biến nặng, Diệp Mạnh Trầm giữ gáy cô gia tăng nụ hôn. Nửa tháng nhớ nhưng đại khái chỉ có thể thông qua phương thức này mới có thể giải trừ.

Nhưng Hồ Lai Lai có chút ăn không tiêu, vừa được buông ra cô lập tức dựa vào người anh thở dốc. Hơn nữa không biết từ lúc nào trong áo cô đã chạy vào một con tay tác quái, phân tán lực chú ý của cô.

Vị thế cô giống như trộm, một bên khăn trương nhìn trái nhìn phải, một bên nhắc nhở anh: “Anh đừng tưởng ở đây tối lửa tắt đèn thì có thể làm xằng bậy nha. Không chừng đột nhiên sẽ có người nhảy ra từ chỗ nào đấy.”

“Ừ.”

Câu này trả lời rất dứt khoát, nhưng hành động thực tế lại không như vậy. Bởi vì trong áo cô cái tay kia vẫn còn nhích tới nhích lui, không hề có ý muốn dừng lại.

Cuối cùng, Hồ Lai Lai rút cuộc nhịn không được nhờ giọng hỏi: “Sao anh còn chưa lấy tay ra?”

“Sưởi ấm”

“.....”

Thật sự là không có cách nào nói lại.

Diệp Mạnh Trầm cười cười, cũng không nói nữa, để cằm trên đỉnh đầu Hồ Lai Lai, ôm cô yên tĩnh hưởng thụ giờ khắc này.

Trong đêm tối, có ánh trăng, có em, vậy là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: [hoàn]

Đáng tiếc, không khí rét lạnh chính là kẻ thù số một của lông mao. Diệp Mạnh Trầm sợ cô sẽ bị đông lạnh nên không đứng ở bên ngoài quá lâu, cuối cùng vẫn quay trở lại trên xe.

Điều hòa trong xe sưởi ấm mỗi một tấc bảo bị đông cứng. Hồ Lai Lai thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm, rút cuộc một lần nữa sống lại. Cô hoạt động tứ chi cứng đờ một chút, hỏi: “Sao anh lại đột nhiên tới đây vậy?”

“Nhớ em”

“.....”

Sợ sự kinh ngạc khi nhìn thấy anh lúc vừa rồi, cảm giác lúc này của Hồ Lai Lai cũng chỉ có hơn chứ không kém. Ngay cả hô hấp cũng muốn ngừng một chút, còn tưởng rằng mình đã nghe lầm. Chốc lát sau mới phản ứng lại, khóe miệng không kiềm chế được kéo lên.

Cô cúi đầu bẽn lẽn ngón tay, thẹn thùng “Ồ” một tiếng, rất nhanh lại ngẩng đầu, biểu tình nghiêm túc, kiên định nói: “Em cũng nhớ anh, siêu siêu nhớ anh.”

Cho nên nói, yêu đương thật ra chính là một loại thuốc phiện tinh thần.

Rõ ràng trước kia anh đi Mỹ nhiều năm như vậy, cô cũng không cảm thấy quá khó chịu. Kết quả bây giờ cùng lắm mới có hai tuần không gặp liền cảm thấy dầy vò như là đã hai đời không gặp. Ý chí đúng thật là đã trở nên càng ngày càng bạc nhược.

Những lời nói hùng hồn lúc trước quả nhiên vẫn là do tuổi còn quá trẻ a.

Sau khi trải qua chuyện này, sự tự nhận thức của Hồ Lai Lai đối với bản thân càng trở nên rõ ràng. Tự đáy lòng cô cảm thấy mình tương đối thích hợp với việc có chứng ngại vật. Có điều nếu đã nói đến đây, vậy liền tiện thể tham thảo một chút vấn đề gần đây vẫn luôn làm cô rối rắm đi.

“Em hỏi lại anh một chuyện nhé.” Cô đang nghĩ thừa dịp cơ hội này tranh thủ nói, miễn cho lát nữa quay đầu liền quên. Nhưng trong lúc nhất thời không thể tìm được cách nói nào uyển chuyển, đành trực tiếp hỏi, “Anh lo lắng em đối với anh chỉ là yêu thích nhất thời thôi sao?”

Mặc kệ là Lý Hàn Thu, Tiền Tài, Hồ Lương Tùng hay Mạnh Tố, hoặc là những người khác nữa. Tựa như không chỉ một lần chỉ vì tuổi tác mà nghi ngờ tình cảm của cô.

Đương nhiên, mỗi khi bọn họ sinh ra loại nghi ngờ này, cô đều tận lực cho bọn họ thấy sự thật lòng của mình, lấy điều này tiêu trừ nghi ngờ của bọn họ.

Vốn dĩ Hồ Lai Lai cho rằng cô làm như vậy là đủ rồi, nhưng lúc đó Mạnh tố đột nhiên tìm tới cửa, nói những lời này đó với cô. Cô mới đột nhiên ý thức được, tất cả những người không liên quan đến chuyện tình của cô, cô đều đã bận tâm tới rồi, nhưng hình như cô chưa từng quan tâm đến suy nghĩ của Diệp Mạnh Trầm.

Hồ Lai Lai cảm thấy áy náy đối với sự sơ sẩy của mình, nhưng là, quan tâm muộn một tí vẫn tốt hơn so với không hề quan tâm nhỉ?

Nghe vậy Diệp Mạnh Trầm đáy mắt xẹt qua một tia ngoài ý muốn, hiển nhiên không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy. Sau đó anh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Lo lắng thì chúng ta đã không ở bên nhau.”

Đã từng có một thời gian ngắn hoài nghi, cho đến lần cùng cô về nhà ăn cơm, trong lúc vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và Hồ Lương Tùng, chút hoài nghi này đã hoàn toàn biến mất.

Hồ Lai Lai vừa nghe, tiêu tan cười cười, gật đầu “Vâng” một tiếng.

Cô không hề có chút nghi ngờ nào đối với lời nói của Diệp Mạnh Trầm. Hơn nữa cô đã nghĩ, phát hiện đúng thật là nên như vậy.

Lo lắng thì đã không ở bên nhau.

Đáy lòng cô âm thầm cảm thấy may mắn, nghĩ thầm cho dù tất cả mọi người đều không tin tưởng cô, chỉ cần Diệp Mạnh Trầm tin tưởng cô, vậy là đủ rồi.

Cục đá lớn đè nặng trong lòng rốt cuộc đã rơi xuống, cơ thể Hồ Lai Lai nhẹ bẫng. Lại lời kéo anh nói đông nói tây một phen, cuối cùng cũng quay lại mấy vấn đề đúng đắn.

“Đúng rồi, lúc này chắc anh đã bắt đầu đi làm. Trò chơi thế nào rồi ạ, sự phụ em có phải rất khó tính hay không?”

Những lần nói chuyện điện thoại trước đó trên cơ bản đều là nói về cô, lúc này cũng nên tâm sự chuyện công việc của anh đi.

Diệp Mạnh Trầm biết cô đang tò mò về tiến độ của trò chơi, vì thế cũng nói về tình hình mới nhất cho cô biết.

Trên cơ bản, trò chơi đã hoàn thành phần Open Beta, hiện tại chỉ cần xác định thời gian công bố nữa là được. Cho nên đại bộ phận nhân lực đã dần được chuyển sang giai đoạn thứ hai. Nhân lực nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn, phòng chứng rất nhanh thời liền có thể tiến hành kiểm duyệt lần một.

Nghe được tin tức mấu chốt, Hồ Lai Lai cũng kích động theo. Nghĩ thầm sau khi trở về, nhất định cô phải tới công ty một chuyến để tự mình cảm thụ bầu không khí lúc này.

Kích động trong chốc lát cô cũng bình tĩnh xuống. Sau khi Diệp Mạnh Trầm nói xong, cô nhìn anh một cách nghiêm túc, nói: “Vẫn luôn chưa kịp nói với anh. Cảm ơn anh đã đồng ý làm một trò chơi như vậy. Thật sự, cảm ơn anh.”

Kỳ thật khi cô bắt gặp những chuyện lừa đảo như thế ở chợ đồ cổ, cô chẳng qua là ngẫu nhiên trong lúc nói chuyện phiếm có nhắc qua với anh một chút. Không ngờ thế mà anh vẫn luôn nhớ kỹ, lại còn muốn dùng phương thức này để giúp đỡ cô.

Thấy trong mắt cô lóe lên tia sáng cảm động lấp lánh lấp lánh. Diệp Mạnh Trầm duỗi tay sờ đầu cô, tựa như vẫn chưa thỏa mãn, “Cứ như vậy?”

Bằng..... Bằng không thì sao? Chẳng lẽ còn muốn cô biểu thị bằng cách khác?

Hồ Lai Lai thu hồi cảm xúc một chút, không biết anh muốn cô cảm ơn kiểu gì. Chỉ có thể tự do phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình. Đột nhiên cô nghĩ tới một ý tưởng có thể coi như hoàn mỹ.

“Áy không thể nào, chẳng lẽ anh muốn em lấy thân báo đáp?”

Cô ra vẻ kinh ngạc, sau đó vỗ vỗ đùi, nhìn qua còn hương phấn hơn cả người được nhận lễ, phảng phất như đã dự mưu từ lâu. Sau đó cô tiếp tục nói.

“Cũng đúng, như vậy đi. Sang năm vào sinh nhật hai mươi tuổi của em, em mời anh đi Cục Dân Chính lãnh chứng, thế nào? Đại lễ lấy thân báo đáp như vậy đã đủ có thành ý rồi đi.”

Thật đúng là tâm tư chi có suy nghĩ muốn báo đáp, nghe qua giống như một lời nói đùa vui.

Tiếng nói vừa dứt, động tác trên tay Diệp Mạnh Trầm cũng dừng một chút. Anh nhìn cô, không ngờ bản thân sẽ ở đây, trong tình huống này bị cầu hôn.

Có điều mặc kệ nói như thế nào, Rốt cuộc anh cũng lớn hơn cô gái nhỏ này vài tuổi. Trong lúc cô hồ đồ anh không thể cũng phóng túng theo, mà cần phải có nghĩa vụ nhắc nhở cô.

Vì thế trong một cái chớp mắt trầm mặc, Diệp Mạnh Trầm hỏi ngược lại: “Nghĩ kỹ?”

“Đương nhiên rồi. Suy nghĩ sáu bảy năm, kỹ đến không thể kỹ hơn!”

Đối với Hồ Lai Lai mà nói đây chính là chuyện nước chảy thành sông. Cho nên cô vẫn trả lời đến không chút do dự. Chính là sau khi nói xong, trong xe đột nhiên trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cô bắt đầu hoài nghi có phải mình sắp bị cự tuyệt hay không, rốt cuộc cũng nghe thấy anh trả lời.

“Được”.

Kỳ nghỉ hè của đại học C vĩnh viễn luôn bắt đầu muộn nhất, đặc biệt là chuyên ngành khảo cổ. Chương trình học của năm nhất năm hai nhiều thì không nói, không nghĩ tới ngay cả năm

ba không có gì cũng có thể kéo dài tới cuối cùng. Thắng đến trung tuần tháng 7 cuộc thi cuối kỳ mới chuẩn bị kết thúc.

Thi xong môn cuối cùng, vì muốn tranh thủ một chút thời gian, Hồ Lai Lai nộp bài xong liền com trưa cũng không rảnh ăn, bằng tốc độ nhanh nhất trở về ký túc xá. Chuyện thứ nhất không phải thu dọn đồ đạc, mà là vọt ngay vào phòng tắm.

Hành lý gì đó cô đã sớm mang về nhà trước, lúc này việc cô cần làm là tắm rửa sạch sẽ một phen. Sau đó nhẹ nhàng khoan khoái mà ngồi chờ Diệp Mạnh Trầm bận xong tới đón cô.

Ai biết sau khi cô sấy khô tóc xong, trừ Đinh Văn Văn đã com nước xong, còn có thêm hai vị khách không mời mà đến. Vừa tiến vào liền bắt đầu nhiệt tình mời, “Lại Lại, nghe nói gần trường mình mới mở một cửa hàng thịt nướng siêu ngon, tối nay đi không?”

Giống như trước đây, mỗi khi kết thúc một học kỳ các cô gái đều sẽ tụ tập bên nhau ăn một bữa cuối cùng.

Chẳng qua học kỳ này có chút không giống.

Thấy Hồ Lai Lai đang chải đầu, Đinh Văn Văn trả lời họ: “Chỉ sợ là tối nay Lại Lại không đi được rồi.”

Hai người vừa nghe còn tưởng có chuyện gì nghiêm trọng, quan tâm nói: “Làm sao vậy?”

“Hôm nay cô ấy phải đi làm chuyện đại sự của đời người.”

“Đại sự của đời người?” Thái Thái cùng Tiểu Khả đồng thời lộ ra biểu tình khó tin, động tác nhất trí quay đầu. Nhìn người đang hừ hừ ề a hát, ngay cả cọng tóc cũng đang lộ ra sự sung sướng. “Đại sự gì?”

Hồ Lai Lai thật sự không có ý định giấu diếm. Vốn dĩ cô định chờ học kỳ sau tới sẽ trực tiếp ném giấy hôn thú vào mặt các cô. Nhưng nếu bây giờ các cô đã muốn biết như vậy, vậy trước cứ nói luôn đi.

“Tớ sắp đi lấy chồng rồi nha.”

“..... Lấy chồng?!”

Thái Thái nghe xong câu này, điều đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là “bác sĩ bảo cưới”. Cô lập tức nắm tay Tiểu Khả, khẩn trương như người chồng đang chờ ngoài phòng sinh. “Tớ tớ chúng ta nhanh như vậy đã sắp được làm mẹ nuôi?”

Nói thật, đây là lần đầu tiên Hồ Lai Lai thấy cô bạn này nói lắp, đáng tiếc không có nói lắp đúng. Nhịn không được muốn trêu chọc một chút, làm bộ tiếu nuối nói: “Ngượng ngùng a, nhà tớ bây giờ chỉ có một bé rùa con. Nếu cậu không ngại, hôm nào tớ cho hai người nhận mặt?”

“.....”

Thái Thái còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ Hồ Lai Lai sắp lập gia đình. Khó có được không thêm so đo với cô. Tiểu Khả dẫn đầu phản ứng lại: “À..... Đúng rồi, hôm nay hình như là sinh nhật trên giấy tờ của cậu đúng không?”

Hồ Lai Lai gạt đầu, cảm giận nói: “Đúng vậy! Chậm hơn mười ngày!”

Không nhắc tới chuyện này còn tốt, nhắc tới cô liền có chút tức giận. Rốt cuộc nếu không phải năm đó nhân viên đăng ký hộ khẩu viết sai thì bây giờ cô đã sớm được làm vợ người ta rồi. Giờ chỉ có thể dùng câu nói “Làm việc tốt thường gặp gian nan” để tự an ủi.

“Vậy khi nào cậu đi?”

“Hắn là sắp rồi.”

Vừa dứt lời thì tiếng chuông điện thoại vang lên, Hồ Lai Lai nhìn thông báo. Thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay.

Cô nhanh chóng thay giày, vừa chạy ra cửa vừa vội vàng chào tạm biệt các cô gái.

“Tớ đi đây, học kỳ sau gặp lại!”

“Được, học kỳ sau gặp lại.”

Tiểu Khả dựa vào vai Thái Thái, phất phất tay với cô. Nhìn bóng dáng cô rời đi, nhất thời sinh ra vô hạn cảm khái, thờ dãi: “Aiz, thật bội phục Lại Lại. Không sợ hôn nhân chút nào. Nếu đổi lại là tớ, khẳng định còn muốn nói chuyện yêu đương thêm mấy năm nữa.”

Gi mà không sợ hôn nhân, rõ ràng là vì cô ấy đã gặp được người có thể cho cô ấy đủ dũng khí và sự tin tưởng.

Thái Thái bị sự ngu dốt của Tiểu Khả đánh gãy cảm xúc, thu hồi sự cảm động trên mặt, ghét bỏ nói: “Nói cậu chưa thấy qua heo chạy cậu còn không tin.”

“..... Tớ lại làm sao chứ!”

“Tự hiểu đi.”

Thái Thái lần này lười phí thời gian với cô, nói xong liền đi, để lại Tiểu Khả đứng tại chỗ với vẻ mặt mờ mịt. Cuối cùng chỉ có thể đi cầu xin người duy nhất có khả năng giải đáp nghi vấn của cô.

“Văn Văn, cậu có biết rốt cuộc Thái Thái muốn nói gì không?”

Nghe vậy Đinh Văn Văn chỉ cười cười, vẫn không giải đáp vấn đề của cô.

Giữa trưa hè trời nóng bức không chịu nổi, ve kêu đầy trời làm cho tinh thần người ta không yên. May mà có các bạn phụ trách đài phát thanh của trường rất kiên trì hoàn thành nốt buổi phát thanh cuối cùng, kết thúc bằng một bài hát với giai điệu nhẹ nhàng êm ái, vuốt phẳng một chút nóng này.

Sau khi ngồi lên xe, khoảng cách Hồ Lai Lai trở thành vợ người ta chỉ còn có mấy chục phút đi xe.

Cô rút cuộc đã không thể nào ức chế tâm tình kích động, móc từ trong túi áo ra mười đồng tiền mới tinh đã chuẩn bị tốt từ trước, giơ lên giữa không trung, dùng ngón tay búng búng phát ra tiếng vang thanh thúy. Xa hoa nói: “Đợi lâu như vậy, em rút cuộc có thể kết hôn với anh.”

Tuy rằng hành động mang tính trẻ con này của cô có bao hàm cả sự thiệt tình. Nhưng vẫn làm cho người ta nhìn không được muốn đập tắt sự ra oai của cô, vì thế Diệp Mạnh Trầm bình tĩnh nói: “Bây giờ kết hôn miễn phí.”

“.....”

Đương nhiên là cô biết bây giờ được kết hôn miễn phí nhà. Chỉ đùa một chút thôi mà, cô cần phải tích cực muốn phá hủy sàn diễn của cô như vậy không!

Hồ Lai Lai tươi cười cứng đờ, mắt hứng xoay người, tính cùng anh tiến hành một buổi thảo luận nghiêm túc trước hôn nhân.

“Em đều sắp trở thành bạn đời của anh rồi, sao anh vẫn không biết cách dỗ dành em một chút vậy. Còn như vậy nữa, cẩn thận thật sự sẽ mất đi em.”

Đối với loại cường từ đoạt lí thường thường sẽ xuất hiện này, Diệp Mạnh Trầm đã sớm thuần thục nắm vững kỹ xảo đối ứng, thành thạo trả lời: “Anh cho rằng người bạn đời của anh sẽ không vì chút việc nhỏ này mà tức giận.”

“..... Xem ra anh vẫn chưa thật sự hiểu rõ người bạn đời của mình.”

Hồ Lai Lai “hừ” một tiếng, dựa đầu lên kính xe, gạt đi giọt nước mắt không tồn tại. Một bộ dáng em không muốn nói chuyện với anh nữa. Đại khái đã tiến vào vai diễn do chính mình tưởng tượng ra.

“Được rồi, em nghỉ cuộc hôn nhân của chúng ta vẫn nên hoãn lại đi. Hôm nay tạm thời dừng đi lãnh chứng, thừa dịp hết thấy vẫn còn kịp.”

Đều nói đến như vậy, cô không tin Diệp Mạnh Trầm còn không đi dỗ cô.

Người đã tính toán tốt nợ cảm thấy bàn này mình tất thắng. Giấy tiếp theo quả nhiên như ý nguyện nghe thấy âm thanh thỏa hiệp của anh.

“Anh đã hẹn hai giờ đến rồi.”

Xem đi, vẫn phải bị dọa một chút mới biết được sự lợi hại của cô.

Hồ Lai Lai chiếm được lợi thế, khống chế không khí đặc ý. Ngồi thẳng người, nắm tay vịn, đang muốn theo bậc thang đi xuống. Kết quả lại nghe anh tiếp tục nói: “Nếu không đến đúng giờ, sau này sẽ bị Cục Dân Chính kéo vào sổ đen. Trong vòng ba năm sẽ không thể quay lại đăng ký kết hôn.”

“..... Sao có thể, anh đừng lừa em. Em mới sẽ không rơi vào bẫy của anh.”

Tuy rằng cô chưa từng nghe nói qua cái quy định này nhưng chỉ cần ai hơi có đầu óc một chút hẳn là sẽ nhận ra là thật hay giả ngay. Cho rằng cô vẫn là đứa trẻ ba tuổi mặc kệ anh nói gì cô cũng tin sao.

“Không tin?”

Diệp Mạnh Trầm nhượng mảy, bật đèn xi nhan xin chuyển hướng, ngừng xe ở ven đường. Nhìn qua giống như thật sự nghiêm túc. “Vậy chờ đến hai giờ rồi xem, vừa lúc có thời gian cho em chậm rãi suy nghĩ.”

“.....”

Thấy thế, thái độ Hồ Lai Lai từ kiên quyết không tin biến thành bán tín bán nghi. Lấy điện thoại ra xem, tính đi hỏi Baidu vạn năng một chút. Ai ngờ vừa nhấn mở màn hình một cái, đập vào mắt đầu tiên chính là con số “13: 19”, ngay giữa màn hình, phá lệ bắt mắt.

Lập tức sắp đến hai giờ.

Cô bị sự thật này làm cho sợ tới mức hoàn toàn quên mất thái độ vừa rồi. Sợ thật sự sẽ phải đợi ba năm mới có thể kết hôn, lập tức sửa lời nói: “Tin tin, em tin! Anh mau lái xe đi! Có gì chờ lãnh chứng xong lại nói!”

“Như thế nào, không hoãn?”

“..... Không hoãn!”

Còn hoãn cái gì mà hoãn.

Rõ ràng chỉ muốn chinh anh một chút, giờ thì tốt rồi, kết quả là lại biến thành cô tự vác đá nện vào chân mình.

Hồ Lai Lai lập tức không còn khí thế như lúc trước nữa, trong lòng kêu khổ một tiếng. Cuối cùng lại nhỏ giọng lầm bầm hai câu: “Vốn dĩ em chỉ muốn nói đùa một chút, muốn được anh dỗ dành mà thôi. Ai biết anh lại đi tin là thật chứ.”

Thấy cô ngược lại còn quay ra ủy khuất, Diệp Mạnh Trầm hừ cười một tiếng, néo mặt cô. Ngờ khi ôn hòa cảnh cáo: “Sau này đừng có tùy tiện lấy chuyện này ra đùa giỡn.”

Lúc đầu Hồ Lai Lai còn nghe không hiểu, chờ phản ứng lại rút cuộc đã biết anh đang đề ý điều gì. Cũng hiểu lời nói vừa rồi của anh có ý gì.

Cô bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ hoá ra người mình thích lại là thuộc tính kem, lạnh lùng nhưng ngọt ngào. Ngay cả dỗ dành người khác cũng khó chịu như vậy.

Tuy rằng hơi khó chịu một chút, nhưng thắng ở chỗ hiệu quả trị liệu không tồi. Cảm giác không cam lòng trong lòng Hồ Lai Lai đã hoàn toàn biến mất, một lần nữa tìm lại tâm tình, làm một cái mặt quỷ: “Biết rồi, quý hẹp hòi!”

Nói xong cô xoay người, hướng ra ngoài cửa kính nhìn tốp năm tốp ba đi lại trong sân trường. Không muốn Diệp Mạnh Trầm nhìn thấy nụ cười trên mặt mình.

Không ai nói chuyện, trong xe chỉ còn lại sự tĩnh lặng khiến người ta thoải mái.

Khi hai người ra khỏi trường học ra ngoài đường lớn, bầu trời đang tươi sáng ngoài cửa kính bỗng nhiên nổi lên một trận gió. Thổi lung lay bóng cây phủ đầy mặt đất, chạc cây theo gió đong đưa.

Ve trên cây kêu càng lợi hại hơn, mà tiếng hát từ loa trường vẫn đang tiếp tục, nhẹ nhàng du dương.

—— Một thời gian ngắn nữa, phương bác sẽ mang mùa xuân về, từng đàn chim sẽ bay đầy trời, chúng ta sẽ càng thành khẩn.

—— Từng giờ trôi qua đều có ý nghĩa, anh sẽ xuyên qua biển người cùng em tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Diệp Hồ Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.